

**МІНІСТЕРСТВО ФІНАНСІВ УКРАЇНИ
ДЕРЖАВНИЙ ПОДАТКОВИЙ УНІВЕРСИТЕТ**

Кваліфікаційна наукова праця
на правах рукопису

КОЛОМІЄЦЬ ПАВЛО ВІТАЛІЙОВИЧ

УДК 347.73:336.22 (477)

ДИСЕРТАЦІЯ

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

12.00.07 – адміністративне право і процес;
фінансове право; інформаційне право

Подається на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук

Дисертація містить результати власних досліджень. Використання ідей, результатів і текстів інших авторів мають посилання на відповідне джерело

_____ П. В. Коломієць

Науковий консультант:
Касьяненко Любов Михайлівна,
доктор юридичних наук, професор

Ірпінь – 2024

АНОТАЦІЯ

Коломієць П. В. Правове регулювання податкової безпеки України. – Кваліфікаційна наукова праця на правах рукопису.

Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право, інформаційне право. – Державний податковий університет, Ірпінь, 2024.

У дисертаційному дослідженні здійснено системний науково-практичний аналіз концептуальних аспектів правового регулювання податкової безпеки України та визначено засади формування цього соціально-правового явища у фінансовому праві. З'ясовано вплив податкової безпеки на динаміку нормотворчості та встановлено загрози податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. Розкрито проблематику реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації. Вироблено науково обґрунтовані пропозиції з метою розвитку доктрини фінансового права та удосконалення чинного податкового законодавства в контексті правового регулювання податкової безпеки України.

Охарактеризовано методологічні засади дослідження формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві та розкрито питання історико-правового аспекту розвитку підходів до формування податкової безпеки держави. Запропоновано концептуальну візію правового регулювання податкової безпеки, як надзвичайно важливої складової фінансового забезпечення економічної безпеки України, для подальшого введення цього соціально-правового явища у фінансове право з метою вдосконалення практики нормотворчості та правозастосування. Наголошено, що податкова безпека це основа національної безпеки і жоден із пріоритетів у сфері національної безпеки не можливо реалізувати без відповідного фінансового забезпечення, а бюджет держави Україна наповнюється, в першу чергу, податками, які складають більше 80 відсотків надходжень бюджетів усіх рівнів. Визначено правову сутність податкової безпеки держави, що полягає у нормативному забезпеченні комплексу

заходів із протидії загрозам, які унеможлиблюють наповнення податковими надходженнями дохідної частини як державного так і місцевих бюджетів. Запропоновано перелік основних структурних складових податкової безпеки держави. Розкрито питання історико-правового аспекту становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України.

Встановлено характерні риси прояву податкової безпеки у податкових правовідносинах. Запропоновано авторське розуміння поняття «правове регулювання податкової безпеки» як системної категорії, яка впорядковує суспільні відносини у сфері податкової безпеки за допомогою права і правових засобів і як головну складову конституційної норми-принципу забезпечення економічної безпеки. Рекомендовано податкову безпеку розглядати як захищеність національних інтересів України від впливу загроз у сфері оподаткування, що є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки.

Доведено необхідність впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології. З'ясовано невідповідність статті 6 Податкового кодексу України, якою надано визначення понять «податок» та «збір», статті 67 Конституції України. Запропоновано визначення понять: «податку», як обов'язкового платежу до відповідного бюджету, який сплачується платником податку відповідно до його конституційного обов'язку; «збору», як обов'язкового платежу до відповідного бюджету, що сплачується платниками зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій.

Обґрунтовано проблематику принципів податкового законодавства та загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України. Запропоновано відповідні зміни по удосконаленню принципів податкового законодавства та доведено, що з огляду людиноцентристського

вектору розуміння податкового права, платник податку не може бути елементом податку.

Обґрунтовано, що невизначеність податкової політики України в сучасних умовах є загрозою податковій безпеці, яка ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. Визначено, що головним завданням податкової політики держави Україна є побудова принципово нової податкової системи і, відповідно, головним завданням бюджетно-фінансової політики є раціональна оптимізація доходів та видатків бюджету. Проаналізовано дискреційні повноваження органів влади як чинника корупції, що є однією із загроз податковій безпеці. Констатовано, що проведення антикорупційної експертизи проєктів нормативно-правових актів по недопущенню в них недоліків техніко-юридичного характеру, ще в процесі нормотворення, усуває наявність дискреційних повноважень, які є чинником корупції, а отже є загрозою податковій безпеці нашої держави. Запобігання та протидія корупції, виведення толерантності до корупції на нульовий рівень у сфері оподаткування, позитивно вплинуть на стан податкової безпеки нашої держави, що у свою чергу забезпечить найвищий рівень наповнення державного бюджету України.

Досліджено питання ухилення від сплати податків як основного виклику фінансовій безпеці держави. Зосереджено увагу на науково-правових підходах до розуміння причин ухилення платниками податків від виконання свого податкового обов'язку, визначено ознаки ухилення від сплати податків, запропоновано засоби протидії ухиленню платниками від сплати податків.

З'ясовано нормативно-правові проблеми реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, розглянуто досвід місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн. Продемонстровано, що у практиці деяких високодецентралізованих і федеративних країн існує широкий вибір моделей наповнення місцевих бюджетів. Констатовано, що зарубіжний досвід місцевого оподаткування є цікавим для України, проте його варто застосовувати з обережністю, враховуючи національні особливості нашої держави, як унітарної. Виявлено наявність колізії між нормами Конституції України, Податкового

кодексу України та Європейської хартії місцевого самоврядування в частині повноважень органів місцевого самоврядування в питанні встановлення місцевих податків і зборів та запропоновано відповідні зміни до національного законодавства. Досліджено нормативно-правові підходи щодо реалізації податкової безпеки України в умовах реформи фінансової децентралізації з урахуванням зарубіжного досвіду місцевого оподаткування. Зосереджено увагу на комплаєнсі, як інструменті формування податкової безпеки України в умовах фінансової децентралізації.

Висвітлено зарубіжний досвід пільгового оподаткування, як розповсюджену практику багатьох розвинених країн світу та проблематику податкових пільг в Україні. Обґрунтовано, що податкова пільга, зменшуючи податкове зобов'язання платника податку, є втратою дохідної частини як державного так і місцевого бюджетів. В умовах воєнного стану та повоєнного відновлення України податкова пільга не сприяє і не сприятиме збалансованості бюджетів та максимізації податкових надходжень. Наголошено, що застосування пільгового оподаткування в Україні можливе за умови її повного економічного оздоровлення у післявоєнний період. Запропоновано удосконалити основні правові засади пільгового оподаткування в Україні, зважаючи на іноземний досвід практики пільгового оподаткування. Аргументовано, що податкові пільги мають бути піддані такому ж рівню аналізу, перевірки та контролю як і прямі бюджетні видатки. Надано пропозицію по запровадженню в Україні звітності щодо наданих податкових пільг, вимог до такої звітності, ґрунтуючись на відповідному досвіді ОЕСР, та впливу податкових пільг на доходи держави відповідно до Директиви Ради ЄС 2011/85/ЄС від 08.11.2011 року.

Констатовано, що податково-правове виховання та освіта громадян є запорукою забезпечення податкової безпеки, а отже і економічної безпеки держави Україна. Наявність стабільних проявів прокрастинації прийняття державницьких рішень реформування юридичної освіти в Україні, має негативний вплив на стан податкової безпеки нашої держави. Наголошено, що податкова грамотність повинна стати одним із інноваційних методів в організації

навчального процесу для здобувачів юридичної освіти у закладах вищої освіти України.

Зосереджено увагу на тому, що в контексті воєнного стану і повоєнного відновлення України, в умовах європейської інтеграції та нових фінансово-економічних викликів, недосконалість податкового законодавства є ризиком, що загрожує не тільки безпосередньо податковій безпеці України, а й її національній безпеці. Наголошено, що сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки, як суб'єктів господарювання, так і держави Україна, особливо в умовах взаємодії держави та бізнесу на їх шляху до європейської інтеграції, залишається актуальною. З метою вдосконалення податкового законодавства в частині правового регулювання податкової безпеки України надано відповідні пропозиції та рекомендації, сформульовано ряд висновків, що містять наукову новизну та практичну доцільність і значущість.

Ключові слова: фінансові правовідносини, податкові правовідносини, податкова безпека, фінансова безпека, економічна безпека, податкова політика, принципи податкового права, податки і збори, податкові пільги, дискреційні повноваження, фінансова децентралізація.

ANNOTATION

Kolomiets P. V. Legal regulation of tax security of Ukraine. – Qualifying scientific work on the rights of the manuscript.

Dissertation for obtaining the scientific degree of doctor of legal sciences in the specialty 12.00.07 – administrative law and process; financial law; information law. – State Tax University, Irpin, 2024.

The dissertation study carried out a systematic scientific and practical analysis of the conceptual aspects of the legal regulation of tax security of Ukraine and determined the principles of the formation of this socio-legal phenomenon in financial law. The impact of tax security on the dynamics of rule-making has been clarified, and threats to tax security that complicate the realization of Ukraine's national interests in the field of

taxation have been identified. The problem of implementing tax security in the conditions of financial decentralization is revealed. Scientifically based proposals have been developed with the aim of developing the doctrine of financial law and improving the current tax legislation in the context of legal regulation of tax security of Ukraine.

The methodological principles of the study of the formation of tax security of Ukraine as a socio-legal phenomenon in financial law are characterized, and the issue of the historical-legal aspect of the development of approaches to the formation of the tax security of the state is revealed. A conceptual vision of the legal regulation of tax security, as an extremely important component of the financial provision of the economic security of Ukraine, is proposed for the further introduction of this socio-legal phenomenon into financial law in order to improve the practice of rulemaking and law enforcement. It was emphasized that tax security is the basis of national security and none of the priorities in the field of national security can be implemented without appropriate financial support, and the budget of the state of Ukraine is filled, first of all, with taxes, which make up more than 80 percent of budget revenues of all levels. The legal essence of the tax security of the state is determined, which consists in the regulatory provision of a set of measures to counter threats that make it impossible to fill the revenue part of both the state and local budgets with tax revenues. A list of the main structural components of the state's tax security is proposed. The question of the historical and legal aspect of the formation and development of legislation in the field of legal regulation of tax security of Ukraine is revealed.

The characteristic features of the manifestation of tax security in tax legal relations have been established. The author's understanding of the concept of «legal regulation of tax security» is proposed as a systemic category that regulates social relations in the field of tax security with the help of law and legal means and as the main component of the constitutional norm-principle of ensuring economic security. It is recommended to consider tax security as the protection of Ukraine's national interests from the influence of threats in the field of taxation, which is a priority task of the state tax policy in the field of national security.

The necessity of streamlining modern tax regulations by improving tax terminology has been proven. The inconsistency of Article 6 of the Tax Code of Ukraine, which defines the concepts of «tax» and «fee», with Article 67 of the Constitution of Ukraine has been clarified. It is proposed to define the following concepts: «tax» as a mandatory payment to the relevant budget, which is paid by the tax payer in accordance with his constitutional obligation; «fee» as a mandatory payment to the relevant budget, paid by fee payers, with the condition that they receive a special benefit, including as a result of committing legally significant actions for the benefit of such persons by state bodies, local self-government bodies, other authorized bodies and persons.

The problems of the principles of tax legislation and the general principles of setting taxes and fees are substantiated by the modern requirements of tax security of Ukraine. Corresponding changes are proposed to improve the principles of tax legislation and it is proved that, in view of the human-centric vector of understanding tax law, the taxpayer cannot be an element of the tax.

It is substantiated that the uncertainty of Ukraine's tax policy in modern conditions is a threat to tax security, which complicates the realization of Ukraine's national interests in the field of taxation. It was determined that the main task of the tax policy of the state of Ukraine is the construction of a fundamentally new tax system and, accordingly, the main task of the budget and financial policy is the rational optimization of budget revenues and expenditures. The discretionary powers of the authorities are analyzed as a factor of corruption, which is one of the threats to tax security. It has been established that conducting an anti-corruption examination of projects of normative and legal acts to prevent technical and legal deficiencies in them, even in the process of rulemaking, eliminates the presence of discretionary powers, which are a factor of corruption, and therefore a threat to the tax security of our state. Prevention and counteraction of corruption, bringing tolerance to corruption to a zero level in the field of taxation, will positively affect the state of tax security of our state, which in turn will ensure the highest level of filling of the state budget of Ukraine.

The issue of tax evasion as the main challenge to the financial security of the state has been studied. Attention is focused on scientific and legal approaches to understanding the reasons for tax evasion by taxpayers from fulfilling their tax obligations, signs of tax evasion are identified, and means of combating tax evasion by taxpayers are proposed.

The normative and legal problems of the implementation of tax security in the conditions of financial decentralization are clarified, the experience of local taxation in the practice of foreign countries is considered. It has been demonstrated that in the practice of some highly decentralized and federal countries there is a wide choice of models for filling local budgets. It was established that the foreign experience of local taxation is interesting for Ukraine, but it should be used with caution, taking into account the national characteristics of our state, as a unitary one. The existence of a conflict between the norms of the Constitution of Ukraine, the Tax Code of Ukraine and the European Charter of Local Self-Government in terms of the powers of local self-government bodies in the matter of setting local taxes and fees was revealed, and corresponding changes to the national legislation were proposed. Regulatory and legal approaches to the implementation of tax security of Ukraine under the conditions of the financial decentralization reform were studied, taking into account the foreign experience of local taxation. Attention is focused on compliance as a tool for the formation of tax security of Ukraine in the conditions of financial decentralization.

The foreign experience of preferential taxation, as a widespread practice of many developed countries of the world, and the issue of tax incentives in Ukraine are highlighted. It is substantiated that the tax benefit, reducing the tax liability of the taxpayer, is a loss of the revenue part of both state and local budgets. In the conditions of martial law and the post-war reconstruction of Ukraine, tax relief does not and will not contribute to balancing budgets and maximizing tax revenues. It is emphasized that the use of preferential taxation in Ukraine is possible under the condition of its full economic recovery in the post-war period. It is proposed to improve the basic legal principles of preferential taxation in Ukraine, taking into account the foreign experience of preferential taxation practices. It is argued that tax benefits should be subjected to the

same level of analysis, verification and control as direct budget expenditures. A proposal was submitted to introduce in Ukraine reporting on the tax benefits granted, requirements for such reporting, based on the relevant experience of the OECD, and the impact of tax benefits on state revenues in accordance with EU Council Directive 2011/85/EU dated November 8, 2011.

It was established that tax and legal education and education of citizens is the key to ensuring tax security, and therefore the economic security of the state of Ukraine. The presence of stable manifestations of procrastination in the adoption of state decisions to reform legal education in Ukraine has a negative impact on the state of tax security of our country. It was emphasized that tax literacy should become one of the innovative methods in the organization of the educational process for those seeking legal education in higher education institutions of Ukraine.

Attention is focused on the fact that in the context of the state of war and the post-war recovery of Ukraine, in the conditions of European integration and new financial and economic challenges, the imperfection of tax legislation is a risk that threatens not only the tax security of Ukraine directly, but also its national security. It is emphasized that the current issues of legal regulation of tax security, both of business entities and the state of Ukraine, especially in the conditions of interaction between the state and business on their way to European integration, remain relevant. In order to improve the tax legislation in the part of the legal regulation of tax security of Ukraine, appropriate proposals and recommendations were provided, a number of conclusions containing scientific novelty and practical expediency and significance were formulated.

Key words: financial legal relations, tax legal relations, tax security, financial security, economic security, tax policy, principles of tax law, taxes and fees, tax benefits, discretionary powers, financial decentralization.

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

Монографія:

1. Коломієць П. В. Концептуальні аспекти правового забезпечення податкової безпеки України: монографія. Державний податковий університет. Ірпінь; Полтава : Видавництво ПП «Астроя», 2023. 468 с.

Рецензія на опубліковану монографію:

Криницький І. Є. Правове забезпечення податкової безпеки України: у пошуках сучасного концепту (рецензія на монографію Павла Коломійця). *Полтавський правовий часопис*: зб. наук. праць. Полтавський юрид. ін-т Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2023. № 1. С. 134–138.

Статті у наукових фахових виданнях України:

1. Коломієць П. В. Щодо раціонального використання термінології фінансового права. *Право і суспільство*. 2014. № 5.2. С. 264–268.

2. Коломієць П. В. Проблематика адаптації вітчизняного фінансового законодавства до стандартів ЄС. *Право і суспільство*. 2016. № 2(3). С. 143–148.

3. Коломієць П. В. Проблематика вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС. *Публічне право*. 2016. № 3(23). С. 140–147.

4. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 29. С. 34–39.

5. Коломієць П. В. Про Податковий кодекс України в контексті «Основ Світового Податкового Кодексу». *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 30. С. 29–34.

6. Kolomiets Pavlo V. Tax principles in the works of foreign scientists. *Journal of Eastern European Law*. 2016. № 34. P. 28–31.

7. Kolomiets Pavlo V. Principles of Tax Law in Researches of Ukrainian Scientists: an Analytical Review. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 35. p. 22–27.

8. Kolomiets Pavlo V. Tax Policy: Monitoring of Scientists Views on Fiscal Illusion and Fiscal Obfuscation. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 36. p. 33–38.

9. Коломієць П. В. Податкова та фіскальна політика: аналітичний огляд вітчизняної наукової думки. *Публічне право*. 2017. № 2 (26). С. 98–105.

10. Коломієць П. В. Податково-правове виховання громадян як фактор забезпечення податкової безпеки України. *Часопис Київського університету права*. 2020. №1. С. 143–146.

11. Коломієць П. В. Погляди науковців стосовно комплаєнсу як елементу податкової безпеки України. *Право і суспільство*. № 2. Ч. 2. 2020 С. 258–263.

12. Коломієць П. В. Податкові пільги, як втрати доходів бюджету: ризики, що загрожують податковій безпеці України. *Право і суспільство*. № 3. 2020 С. 184–189.

13. Коломієць П. В. Елементи податку в контексті забезпечення податкової безпеки України. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 7. С. 238–242.

14. Коломієць П. В. Проблематика методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України: концептуальні особливості. *Підприємництво, господарство і право*. № 8. 2020. С. 191–195.

15. Коломієць П. В. Податкова грамотність як інноваційний елемент навчального процесу у закладах вищої освіти України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Юридичні науки*. Т. 31 (70). № 2. Ч. 2. 2020 С. 75–79.

16. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Аналітичний огляд поглядів вітчизняних науковців стосовно сутності поняття «податкова безпека» в правовому контексті. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. №1

С. 84–87. (*Особистий внесок здобувача: проведення аналітичного огляду поглядів вітчизняних науковців щодо поняття «податкова безпека», її природи та змісту, встановлено, що правове регулювання податкової безпеки повинно бути основним фактором її юридичного забезпечення*).

17. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Офшоризація економіки: спосіб ухилення від сплати податків, що загрожує податковій безпеці України. *Право і суспільство*. 2021. № 5. С. 253–258. (*Особистий внесок здобувача: дослідження офшоризації економіки, як способу ухилення від сплати податків, що загрожує податковій безпеці та ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування*).

18. Коломієць П. В. Щодо відповідності Податкового кодексу України конституційним нормам в частині встановлення системи оподаткування. *Право і суспільство*. 2021. № 6. С. 209–214.

19. Коломієць П. Податкові пільги як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2022. Т. 2, № 72. С. 65–70.

Статті у наукових періодичних виданнях інших держав:

1. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of the principles of taxation under the laws of Ukraine and foreign countries. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2018. № 3 (volume 1). P. 88–92.

2. Коломієць Павел. Сравнительно-правовой анализ института установления налогов по законодательству Украины и зарубежных стран. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău. 2018. № 7–2. С. 51–55.

3. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of tax systems under the legislation of Ukraine and foreign countries. *European political and law discourse*. Praha. 2018. Volume 5 Issue 4. P. 100–104.

4. Коломієць П. В. Відповідність визначення понять «податок» та «збір» до вимог Конституції України. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 4 (volume 2). P. 73–78.

5. Коломієць П. В. Теоретико-правові та концептуальні засади дослідження правового регулювання податкової безпеки в Україні. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 6 (volume 3). P. 130–135.

6. Коломієць П. В. Терміни податкового кодексу України: спадщина минулого та реалії сучасності. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 5. P. 84–88.

7. Коломієць П. В. Історико-правовий аспект становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 6. P. 59–65.

8. Павел Коломиец. Мониторинг финансовой грамотности, налогового воспитания и образования в Украине. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 9. С. 69-72.

9. Коломиец Павел. Принципы налогов Адама Смита в контексте современных экономических реалий. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 10. С. 49–52.

*Статті у наукових періодичних виданнях інших держав,
проіндексованих у базі даних Scopus:*

10. Kolomiets, Pavlo V. 2017. The Current State of Tax Administration in Ukraine: An Analytical Review of Terminology. *Journal of Advanced Research in Law and Economics*. Volume VIII, Winter, 8(30): 2448–2453 (Scopus).

11. Liubov M. Kasianenko, Pavlo V. Kolomiets, Oleh V. Popovych. 2021. The rule of law as a fundamental principle of the concept of legal regulation of tax security of Ukraine. *Estudios de Economía Aplicada*. Vol. 39 No. 6 (2021): Special Issue: Innovative Development and Economic Growth in the CIS Countries. (Scopus).
(Особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд наукових праць

учених щодо раціонального структурування та вдосконалення принципів податкового законодавства в контексті податкової безпеки України; з'ясовано роль принципів податкового законодавства, їх сутність та місце у системі оподаткування; встановлено декларативний характер принципів податкового законодавства, закріплених у ПК України; виявлено невідповідність принципів податкового законодавства положенням особливої частини ПК України.).

12. Liubov M. Kasianenko and Pavlo V. Kolomiets. The quality of Legal Education of Citizens as a Factor of the Tax Security of Ukraine. *Review of Economics and Finance*. Volume 20, Year 2022, P. 236–242. (Scopus). (Особистий внесок здобувача: здійснено моніторинг якості надання освітніх послуг у сфері податкової освіти громадян України; висвітлено деякі освітні проблеми, надано рекомендації щодо вдосконалення якості правової освіти в Україні з метою покращення стану її податкової безпеки.).

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. Коломієць П. В. Сучасна проблематика податкової термінології в Україні. *Юридичні наукові дискусії як фактор сталого розвитку правової доктрини та законодавства*: міжнародна науково-практична конференція (м. Київ, 16–17 травня 2014 р.). Київ: Центр правових наукових досліджень, 2014. Частина II. 140 с., С. 9–11.

2. Коломієць П. В. Проблематика правового регулювання оподаткування підприємницької діяльності в Україні. *Polityka. Państwo i Prawo. Współczesne problemy i perspektywę rozwoju*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej. (Krakow (PL) 29.04.2016-30.04.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. Z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 88 p., P. 50–51.

3. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Państwo i Prawo. Teoretyczne i praktyczne aspekty rozwoju współczesnej nauki.*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-

Praktycznej (Czestochowa (PL) 29.06.2016-30.06.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 64 p., P. 31–32.

4. Коломієць П. В. Моніторинг якості податкового виховання та освіти в Україні: педагогічний аналіз. «*Pedagogika. Badania podstawowe i stosowane: wyzwania i wyniki.*»: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (Zakopane (PL) 30.08.2016-31.08.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. zo.o. «Diamond trading tour», 2016. 116 p., P. 24–35.

5. Коломієць П. В. Щодо сучасного стану податкової сфери України. *Права людини в Україні: сучасний стан та механізми реалізації*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 07 грудня 2016 р.). Полтава: ШЕП, 2016. 1015 с., С. 188–195.

6. Коломієць П. В. Адаптація податкового законодавства України до стандартів ЄС: податкова термінологія. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XIV всеукраїнської наукової конференції (м. Київ, 04-06 квітня 2017 р.). Ч. II. Київ: Університет «Україна», 2017. 572 с., С. 255–256.

7. Коломієць П. В. Проблеми та суперечності податкової системи України. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19-20 квітня 2017 р.). Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2017. 647 с., С. 269–273.

8. Коломієць П. В. Підвищення якості податкового виховання різних верств населення як запорука ефективного розвитку суб'єктів господарювання. *Тенденції та пріоритети забезпечення ефективного розвитку суб'єктів господарювання в умовах ринкових відносин*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 30 березня 2018 р.). Полтава, 2018. 329 с., с. 299-304.

9. Коломієць П. В. Сучасна податкова політика держави у сфері спеціальних режимів господарювання. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XV всеукраїнської наукової конференції, (м. Київ, 17–19 квітня 2018 р.). ч. III. Київ: Університет «Україна», 2018. 460 с., С. 333–335.

10. Коломієць П. В. Сучасна проблема правового регулювання збору податків і зборів в Україні. *Правове регулювання суспільних відносин: актуальні проблеми та перспективи удосконалення: матеріали регіональної науково-практичної конференції* (м. Полтава, 06 грудня 2018 р.). Полтава, 2018. 423 с., С. 41–44.

11. Коломієць П. В. Податкова політика як найважливіший важіль економічної політики України. *Молодь: освіта, наука, духовність: тези доповідей XVI всеукр. наук. конф.*, (м. Київ, 16–18 квітня 2019 р.). ч. II. Київ: Університет «Україна», 2019. 400 с., С. 274–276.

12. Коломієць П. В. Генеза термінологічного визначення податку. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: матеріали міжн. наук.-прак. конф.* (м. Київ, 22–23 травня 2019 р.). Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2019. 401 с., С. 198–202.

13. Коломієць П. В. Податкова грамотність як вимога інноваційного підходу в організації навчального процесу для здобувачів юридичної освіти у ЗВО України: *Scientific and pedagogic internship Organization of educational process for legal education applicants, innovative teaching methods in higher education institutions of Ukraine and EU: Internship proceedings*, (October 28 – December 6, 2019. Frankfurt an Oder). Federal Republic of Germany. 200 p., P. 88–92.

14. Коломієць П. В. Відповідність юридичних конструкцій статті 6 Податкового кодексу України нормам статті 67 Конституції України. *Правові, економічні та соціокультурні засади регулювання суспільних відносин: сучасні реалії та виклики часу: матеріали всеукр. наук.-практ. конф.*, (м. Полтава, 10 грудня 2019 року). Полтава: ППЕП, 2019. 341 с., С. 159–161.

15. Коломієць П. В. Теоретико-правові засади правового регулювання податкової безпеки в Україні: *Systematization of Ukrainian and European legislation in the realities of the modern world: Conference proceedings of International scientific and practical conference*, (December 27–28, 2019. Arad). Izdevnieciba «Baltija Publishing», 184 p., P. 26–29.

16. Коломієць П. В. Порівняльний аналіз визначення понять «національна безпека», «національні інтереси», «загрози національній безпеці». *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: матеріали міжнародної науково-практичної конференції* (м. Полтава, 25–26 березня 2020 року). Полтава: ПШП, 2020. 990 с., С. 297–301.

17. Коломієць П. В. Формування у здобувачів юридичної освіти необхідних для юридичної практики професійних цінностей, умінь і навичок як обов'язкова складова освітнього процесу. *Scientific and pedagogic internship «Modern approaches to the organization of the educational process for law students»: Internship proceedings, (August 24 – October 2, 2020. Frankfurt an der Oder). Federal Republic of Germany: Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. 284 p., P. 129–133.*

18. Коломієць П. В. Реформа вищої юридичної освіти України: в контексті приведення освітніх стандартів до найкращих світових зразків. *Адаптація правової системи України до права Європейського Союзу: теоретичні та практичні аспекти: матер. V всеукр. за міжнарод. участю наук.-практ. конф.* (м. Полтава, (он-лайн, на платформі ZOOM) 22.10.2020 р.). Полтава: Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, 2020. 223 с., С. 60–62.

19. Коломієць П. В., Кучер О. О. Термінологічні проблеми податкової системи України. *Наукове забезпечення розвитку національної економіки: досягнення теорії та проблеми практики: збірник тез VII всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених* (м. Полтава, 29 жовтня 2020 р.). Полтава: ПДАА, 2020. 178 с., С. 90–91. *(особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд статей 1, 5, 6, 14, 212, 215 ПК України з метою встановлення співвідношення термінів «справляння» та «оподаткування»; з'ясовано, що першочерговим завданням сучасності є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України і повна відмова від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять, що є ризиками, які загрожують податковій безпеці України).*

20. Коломієць П. В. Фактори, які обумовлюють сучасну проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *International scientific and practical conference «Legal science, legislation and law enforcement practice: regularities and development trends»*: conference proceedings, (October 30–31, 2020. Lublin). Izdawnictwo «Baltija Publishing», 2020. 392 p., P. 242–246.

21. Коломієць П. В. Наукова проблема відсутності мотивації досліджень правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку*: зб. тез VI міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 27 листопада 2020 р.), м. Ірпінь: Мін-во фінансів України, Університет ДФС України, 2020. 418 с., С. 176–181.

22. Коломієць П. В. Податковий кодекс України: в контексті сучасної проблематики оподаткування. *Актуальні питання сучасної економічної науки*: зб. матеріалів III всеукр. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 8 грудня 2020 р.). Полтава. ПДАУ, 2020. 407 с., С. 312–315.

23. Коломієць П. В. Мотивація здобуття освіти як складова індивідуальної освітньої траєкторії здобувача вищої юридичної освіти. *Scientific and pedagogic internship «Ways of improving the training of qualified lawyers in Ukraine and the EU»*: internship proceedings, (February 8 – March 19, 2021. Frankfurt an der Oder). Frankfurt an der Oder, «Baltija Publishing», 2021. 132 p., P. 50–54.

24. Коломієць П. В. Систематизація наукових підходів вітчизняних дослідників до рівнів забезпечення податкової безпеки. *«European potential for the development of legal science, legislation and law enforcement practice»*: international scientific and practical conference, (February 26–27, 2021. Wloclawek). Republic of Poland: «Baltija Publishing», 2021. 256 p., P. 150–154.

25. Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки на шляху європейської інтеграції в контексті взаємодії держави та бізнесу в Україні. *Формування та перспективи розвитку*

підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції. (м. Полтава, 24 березня 2021 р.). Полтава: ПДАУ. 426 с., С. 141–145.

26. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки України. *Фіскальна політика: теоретичні та практичні аспекти юридичної науки: збірник тез доповідей IV міжнарод. наук.-практ. конф. (м. Ірпінь, 07 квітня 2021 р.). Ірпінь: УДФСУ, 2021. 379 с., С. 213–216. (Особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд законодавчих актів у сфері національної безпеки України в контексті наявних загроз податковій безпеці; з'ясовано питання законодавчого закріплення поняття «економічної безпеки держави»; наголошено на проблемі термінологічної неузгодженості поняття «питання системи оподаткування», в контексті створення Бюро економічної безпеки України.).*

27. Коломієць П. В. Сучасний стан методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку: матеріали VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 30 листопада 2021 р.), м. Ірпінь: Університет ДФС України (Державний податковий університет), 2021. 459 с., С. 195–198.*

*Інші публікації, які додатково відображають
наукові результати дисертації:*

1. Коломієць П. В. Податкова безпека України в умовах нових фінансово-економічних викликів. *Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law: Collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. P. 1. 632 p., P. 254–269. (Особистий внесок здобувача: огляд проблематики делегування законодавчою владою дискреційних повноважень податковим органам та з'ясування ролі дискреції (розсуду) у податковому законодавстві України;*

дослідження відповідності наявної в податковому законодавстві України дискреції головному принципу права – принципу верховенства права; вивчення поглядів науковців щодо правових обмежень, які можуть запобігти зловживанню дискреційними повноваженнями в податковій царині).

2. Коломієць П. В. Система комплаєнс як елемент податкової безпеки України. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union*: Collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. Р. 2. 592 р. (Р. 581–1162), Р. 735–750. (Особистий внесок здобувача: аналітичний огляд вітчизняних наукових публікацій у сфері досліджень комплаєнсу; огляд впровадження нової стратегії дотримання платниками податків законодавства (комплаєнс); з'ясування проблематики податкового комплаєнсу в контексті забезпечення податкової безпеки).

3. Коломієць П. В. Прокрастинація вітчизняної реформи юридичної освіти як виклик податковій безпеці України. *Економічний, організаційний та правовий механізм підтримки і розвитку підприємництва*: Колективна монографія. Полтава: ФОП Петренко І.М., 2020. 329 с., С. 304–312. (Особистий внесок здобувача: аналітичний огляд сучасних нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у сфері проведення реформи юридичної освіти в Україні; проведення у хронологічній послідовності наукового дослідження тенези розвитку вітчизняного законодавства у сфері правового регулювання реформування юридичної освіти та простежено наслідки його впливу на податкову безпеку).

4. Коломієць П. В. Податкова безпека України в умовах реформи фінансової децентралізації та воєнних реалій. *The Russian-Ukrainian war (2014–2022): historical, political, cultural-educational, religious, economic, and legal aspects* : Scientific monograph. Riga, Latvia : «Baltija Publishing», 2022. 1436 р., Р. 143–150. (Особистий внесок здобувача: дослідження проблематики неузгодженості застосованої термінології в законодавчому масиві з питань децентралізації влади, які не мають свого легального визначення («фінансова децентралізація», «бюджетна децентралізація», «фіскальна децентралізація», «податкова

децентралізація») та доведено, що це становить серйозний ризик як для системи управління державними фінансами так і для фінансової безпеки України, а отже і податкової безпеки як її складової; встановлено, що більшість нормативно-правових актів є декларативними по своїй суті, оскільки не мають конкретного алгоритму (формули) інструментів правового регулювання суспільних відносин щодо реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації).

ЗМІСТ

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ.....	4
ВСТУП.....	5
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ	
ФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ.....	19
1.1. Методологія дослідження податкової безпеки як соціально-правового явища у фінансовому праві.....	19
1.2. Історико-правовий аспект розвитку підходів до формування податкової безпеки держави.....	39
1.3. Характерні риси прояву податкової безпеки у податкових правовідносинах.....	65
Висновки до розділу 1.....	88
РОЗДІЛ 2. ВПЛИВ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ НА ДИНАМІКУ	
НОРМОТВОРЧОСТІ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ УКРАЇНИ.....	91
2.1. Впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології.....	91
2.2. Принципи податкового законодавства в контексті податкової безпеки.....	119
2.3. Відповідність загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України.....	141
Висновки до розділу 2.....	154
РОЗДІЛ 3. ЗАГРОЗИ ПОДАТКОВІЙ БЕЗПЕЦІ, ЩО	
УСКЛАДНЮЮТЬ РЕАЛІЗАЦІЮ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ	
УКРАЇНИ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ.....	157
3.1. Правова невизначеність у сфері податкової безпеки.....	157

3.2. Дискреційні повноваження органів влади як чинник корупції, що є загрозою податковій безпеці.....	177
3.3. Ухилення від сплати податків як основний виклик фінансовій безпеці держави.....	204
Висновки до розділу 3.....	232
РОЗДІЛ 4. РЕАЛІЗАЦІЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ФІНАНСОВОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ.....	234
4.1. Нормативно-правові проблеми реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації.....	234
4.2. Досвід місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн...	257
4.3. Комплаєнс як інструмент формування податкової безпеки України.....	270
Висновки до розділу 4.....	284
РОЗДІЛ 5. НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ.....	287
5.1. Зарубіжний досвід пільгового оподаткування та проблематика податкових пільг в Україні.....	287
5.2. Податково-правове виховання та освіта громадян як запорука забезпечення податкової безпеки України.....	314
5.3. Шляхи вдосконалення правового регулювання податкової безпеки України	337
Висновки до розділу 5.....	358
ВИСНОВКИ.....	361
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ.....	373
ДОДАТКИ.....	461

ПЕРЕЛІК УМОВНИХ СКОРОЧЕНЬ

BEPS (Base Erosion and Profit Shifting) – План дій з протидії розмиванню податкової бази та виведенню прибутку з-під оподаткування

GTED (Global Tax Expenditures Database) – Глобальна база даних податкових витрат

GTETI (The Global Tax Expenditures Transparency Index) – Глобальний індекс прозорості податкових витрат

IMF (International Monetary Fund) – Міжнародний валютний фонд (МВФ)

OECD (The Organisation for Economic Co-operation and Development) – Організація економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР)

SNG-WOFI (The World Observatory on Subnational Government Finance and Investment) – Всесвітня обсерваторія субнаціональних урядових фінансів та інвестицій

UCLG (United Cities and Local Governments) – Всесвітня організація об'єднаних міст і органів місцевого самоврядування

ВР України – Верховна Рада України

ГК України – Господарський кодекс України

ДПА України – Державна податкова адміністрація України

ДПС України – Державна податкова служба України

ДФС України – Державна фіскальна служба України

ЗВО України – заклад вищої освіти України

Казначейство – Державна казначейська служба України

КМ України – Кабінет Міністрів України

Мінфін – Міністерство фінансів України

МОН України – Міністерство освіти і науки України

ОСПК – «Основи світового податкового кодексу» (Basic World Tax Code), автори: Уорд М. Хасси (Ward M. Hussey) та Дональд С. Любик (Donald C. Lubick)

ПК України – Податковий кодекс України

РНБО України – Рада національної безпеки і оборони України

ВСТУП

Обґрунтування вибору теми дослідження. З прийняттям 28 червня 1996 року Конституції України, нормативною першоосновою частини першої статті 17 розділу I «Загальні засади» Основного Закону було забезпечено основи правового регулювання податкової безпеки, яка є елементом економічної безпеки України. Проте правове регулювання податкової безпеки як складову економічної безпеки й досі не введено в національне законодавство України, як того вимагає норма-принцип частини першої статті 17 Конституції України, відповідно до якої забезпечення економічної безпеки, а отже, і податкової безпеки України є однією з найважливіших функцій держави. Досі ще поняття «податкова безпека» майже абстрактне, яке потрібно наповнювати нормативними вимірами. Норма-принцип «забезпечення економічної безпеки України є справою всього Українського народу» (частина перша статті 17 Конституції України) конкретизується приписом статті 67 розділу II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Основного Закону, відповідно до якої кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Отже, справою всього Українського народу у сфері забезпечення економічної безпеки України та податкової безпеки зокрема є виконання кожним свого конституційного обов'язку щодо сплати податків і зборів в порядку і розмірах, встановлених законом.

Оскільки в нормах Основного Закону прослідковується взаємозв'язок між статтями 17 (забезпечення економічної безпеки як складової національної безпеки є однією з найважливіших функцій держави) та пунктом 17 частини першої статті 92 Конституції України (основи національної безпеки визначаються виключно законом), то законодавець повинен реалізувати норми прямої дії статті 17 та пункту 17 частини першої статті 92 Конституції України через розвиток цих норм шляхом їх інтегрування в податкове та безпекове законодавство й у такий спосіб виконати одну з найважливіших функцій держави щодо правового забезпечення економічної безпеки та податкової безпеки як її складової. Тобто нехтування

нормами статті 8 Конституції України в частині обов'язкової відповідності норм Податкового кодексу України (далі – ПК України) конституційному принципу верховенства права, зокрема, щодо правового забезпечення податкової безпеки як складової економічної безпеки породжує проблему відсутності захисту національних інтересів у сфері оподаткування. Конкретні засоби й шляхи забезпечення національної безпеки України обумовлюються пріоритетністю національних інтересів, а національні інтереси України та їх пріоритетність обумовлюються конкретною ситуацією, що складається в країні та за її межами. Але жоден із пріоритетів у сфері національної безпеки неможливо реалізувати без відповідного фінансового забезпечення, а бюджет держави Україна наповнюється насамперед податками. Зокрема, динаміка виконання дохідної частини Державного бюджету України за період з 2018 по 2024 роки свідчить про рівень частки податкових надходжень у загальній сумі доходів Державного бюджету, яка є більшою за 80 %, а саме якщо 2018 року її рівень сягав 82,8 %, 2021 року – 87,7 %, то 2024 року частка податкових надходжень планується на рівні 89,0 %. Податкова безпека як елемент фінансової безпеки є невід'ємним елементом складного комплексу національної безпеки, адже основною роллю й основним завданням податкової безпеки є забезпечення захисту своєчасних і повним обсягом надходжень податкових платежів до дохідної частини бюджетів усіх рівнів, тобто суспільні відносини у сфері податкової безпеки потребують обов'язкового юридичного закріплення в нормах податкового законодавства.

В основу дослідження теоретико-методологічних засад формування податкової безпеки України покладені наукові праці таких учених, як: В. Л. Андрущенко, В. Т. Білоус, О. О. Бригінець, М. М. Бліхар, Л. А. Ваолевська, Л. К. Воронова, Р. О. Гаврилюк, Д. О. Гетманцев, Е. С. Дмитренко, Л. М. Касьяненко, Т. О. Коломоєць, А. І. Крисоватий, М. П. Кучерявенко, Т. А. Латковська, Н. А. Литвин, Т. О. Мацелик, О. В. Мащенко, О. А. Му зика-Стефанчук, С. О. Ніщимна, А. М. Новицький, Н. Ю. Пришва, В. О. Рядінська, О. В. Солдатенко та ін. Певний внесок в авторську розробку питань визначення характерних рис прояву податкової безпеки в податкових правовідносинах та

розроблення теоретико-правових основ регулювання податкової безпеки в сучасній теорії правового регулювання зробили наукові праці таких дослідників, як: Ю. Б. Іванов, С. І. Лекарь і ряд інших учених.

Розкриваючи вплив податкової безпеки на динаміку нормотворчості у сфері оподаткування України, зокрема у царині впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології, дисертантом були опрацьовані питання проблематики податкової термінології та правових аспектів раціонального використання термінології фінансового й податкового права, які досліджувалися в працях науковців і заклали фундамент дисертаційного дослідження, серед яких: Ю. І. Аністратенко, Н. Л. Губерська, Дональд С. Любик, Уорд М. Хасси та ін. Науково-теоретичним підґрунтям для визначення проблематики принципів податкового законодавства в контексті податкової безпеки стали праці таких учених, як: Н. І. Атаманчук, Річард К. Гордон, О. В. Долженков, Адам Сміт тощо. З метою розкриття різних думок і поглядів науковців з приводу відповідності загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України автор звертався до наукових досліджень І. Є. Криницького, Л. Л. Тарангул, В. В. Чайки, Є. Ю. Шаптали та інших.

Значний внесок у з'ясування проблемних питань у сфері досліджуваних дисертантом загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, зокрема проблеми правової невизначеності у сфері податкової безпеки, зробили праці таких науковців: М. І. Карлін, В. П. Синчак та інші. Питання дискреційних повноважень органів влади, як чинників корупції, що є загрозою податковій безпеці знайшли своє відображення у працях: Ю. Г. Барабаша, І. Л. Желтобрюх, М. В. Кармаліти, Й. Пудельки тощо. Автором було розглянуто праці і науковців, які займалися дослідженнями проблематики ухилення від сплати податків як основного виклику фінансовій безпеці держави: З. О. Луцишиної, І. А. Маркіної, М. І. Сьомича та ін.

Питання децентралізації влади та фінансової децентралізації (фіскальної децентралізації, бюджетної децентралізації та податкової децентралізації) були розглянуті в працях таких учених, як: І. О. Умрихіна, І. О. Цимбалюк та інші.

У зв'язку з військовою агресією РФ проти України 24 лютого 2022 року Законом України № 2102-IX Верховна Рада України, відповідно до пункту 31 частини першої статті 85 Конституції України та статті 5 Закону України «Про правовий режим воєнного стану», затвердила Указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні». Отже, з цього моменту почалося життя України у стані війни й нових реалій економічної безпеки, забезпечення якої є однією з найважливіших функцій держави та справою всього Українського народу. Але ж економічна безпека має своїм підґрунтям саме податкову безпеку, яка є невід'ємною її складовою. Податки та збори є основними джерелами фінансування будь-якої безпекової складової держави, зокрема і в умовах воєнного стану з метою підвищення її обороноздатності. Водночас варто зазначити, що більшість нормативно-правових актів у сфері економічної безпеки є декларативними за своєю сутністю, оскільки не мають конкретного алгоритму (формули) та інструментарію правового регулювання суспільних відносин щодо реалізації податкової безпеки, зокрема і в умовах фінансової децентралізації. Тобто відсутні нормативно-правові аспекти конкретики виконання поставлених завдань. Відсутній компонент щодо забезпечення податкової безпеки в контексті чинного Закону України «Про національну безпеку України». Зважаючи на вже існуючі доробки в царині реформи децентралізації влади, варто зазначити, що питання податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, а поготів в умовах воєнних реалій і наступного повоєнного відновлення України є важливими.

Актуальність і вагомість зазначених проблем, потреба в їхньому розв'язанні зумовили вибір теми цього дослідження й окреслили коло питань, які в ньому розглядаються.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами.
Дослідження здійснювалося відповідно до Стратегії національної безпеки

України, затвердженої Указом Президента України від 14.09.2020 № 392/2020; Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, затвердженої Указом Президента України від 11.08.2021 № 347/2021; Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2022–2025 роки та плану заходів з її реалізації, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 29.12.2021 № 805-р.; Плану заходів з виконання Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 25.10.2017 № 1106; Національної стратегії доходів до 2030 року, схваленої розпорядженням Кабінету Міністрів України від 27.12.2023 № 1218-р.

Тему дисертації затверджено на засіданні Вченої ради Державного податкового університету від 24 листопада 2022 року (протокол № 6).

Мета й завдання дослідження. Мета роботи полягає у здійсненні комплексного аналізу концептуальних аспектів правового регулювання податкової безпеки України, визначенні засад її формування як соціально-правового явища у фінансовому праві, а також у наданні науково аргументованих пропозицій і рекомендацій щодо вдосконалення податкового законодавства.

Відповідно до мети дослідження поставлено такі завдання:

– охарактеризувати методологічні засади дослідження формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві та розкрити питання історико-правового аспекту розвитку підходів до формування податкової безпеки держави;

– розкрити характерні риси прояву податкової безпеки в податкових правовідносинах;

– охарактеризувати впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології;

– встановити відповідність принципів податкового законодавства і загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України;

– проаналізувати правову невизначеність у сфері податкової безпеки та виокремити дискреційні повноваження органів влади як чинник корупції, що є загрозою податковій безпеці;

– розкрити питання ухилення від сплати податків як основного виклику фінансовій безпеці держави;

– обґрунтувати нормативно-правові проблеми реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, розглянути досвід місцевого оподаткування в практиці зарубіжних країн та охарактеризувати комплаєнс як інструмент формування податкової безпеки України;

– проаналізувати зарубіжний досвід пільгового оподаткування та проблематику податкових пільг в Україні;

– висвітлити податково-правове виховання й освіти громадян як запоруку забезпечення податкової безпеки України та запропонувати шляхи вдосконалення правового регулювання податкової безпеки України.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, що виникають у сфері оподаткування.

Предметом дослідження є правове регулювання податкової безпеки України.

Методологічна база дослідження. Методологічна основа дослідження представлена комплексом загальнонаукових і спеціальних методів науки фінансового права. Зокрема, використання діалектичного методу пізнання суспільних відносин, що виникають у сфері податкової безпеки, дозволило об'єктивно оцінити дійсний стан правового регулювання податкової безпеки в його історичному розвитку як об'єктивного процесу становлення цього правового явища у всій повноті його форми та притаманним йому суперечностям і визначити доцільність цивілізаційних витоків його зародження, утворення, становлення й існування в Україні (розділи 1–5). Системний метод надав можливість проаналізувати правове явище – податкову безпеку в контексті історико-правових засад виникнення й розвитку її правового регулювання. З цієї метою із загального масиву податкового законодавства України були відібрані та

систематизовані нормативні акти, що фрагментарно чи опосередковано стосуються суспільних відносин у сфері податкової безпеки (розділи 1–5). Дієвим інструментом для вирішення поставленого завдання став метод наукового дослідження – історико-правовий метод теоретичного пошуку, за допомогою якого у хронологічній послідовності проведено всебічне дослідження генези та закономірностей розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні (підрозділ 1.2). Для впорядкування різноманітного нормативно-правового матеріалу у сфері податкової безпеки застосовано метод періодизації (підрозділ 1.2). Керуючись науковим методом комплексного аналізу змін, що відбувались у законодавчій царині податкової безпеки, та для пояснення й обґрунтування застосованих нами способів впорядкування масиву законодавчого матеріалу за просторовими критеріями періодизації, автором було застосовано теоретичний науковий метод гіпотези як форми пізнання сучасної наукової проблеми правового регулювання податкової безпеки, яка ще не слугувала предметом наукових дисертаційних пошуків вітчизняних науковців-юристів (підрозділ 1.3). На основі результатів теоретичного методу аналізу нормативно-правових актів органів влади у сфері податкової безпеки України простежено процес формування правових засад податкової безпеки та з'ясовано місце правового регулювання податкової безпеки в проблематиці відповідності податкової політики держави викликам сучасності (підрозділи 1.2, 1.3). На підставі методу наукового пізнання – класифікації здійснено розподіл, групування та систематизацію законодавчого матеріалу за певними ознаками, чинниками й критеріями, що стало підґрунтям авторської періодизації основних віх історії становлення, формування та розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України (розділи 1–5). Для дослідження історико-правових аспектів становлення й розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України використано формально-правовий метод. Застосування цього методу забезпечило можливість отримання достовірних результатів наукового пошуку засобом щодо опису, класифікації та систематизації, формулювання, пояснення, аргументації та критики визначення

понять нормативно-правових актів у сфері правового регулювання податкової безпеки (розділи 1–5). За допомогою формально-юридичного методу наукового пізнання проведено аналіз концептуальних особливостей проблематики методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України (підрозділ 1.1).

Нормативним підґрунтям дисертації є Конституція України, ратифіковані міжнародні нормативно-правові акти та міжнародні угоди, нормативно-правові акти Верховної Ради України, Кабінету Міністрів України, Міністерства фінансів України, Державної податкової служби України.

Емпіричну основу дослідження становлять рішення Конституційного суду України, дані статистичної звітності Міністерства фінансів України та Державної податкової служби України, наукові та навчальні джерела (монографії, підручники, посібники, статті, дисертації, автореферати дисертацій), довідкові матеріали.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що дисертація є одним із перших у вітчизняній правовій науці комплексним монографічним дослідженням, у якому розглянуто теоретичні та практичні проблеми правового регулювання податкової безпеки України.

За результатами проведеного дослідження сформульовано ряд положень і висновків, які містять наукову новизну та практичну значущість:

уперше:

– на доктринальному рівні з урахуванням здобутків фінансового права та загальної теорії права запропоновано концептуальну візію правового регулювання податкової безпеки як надзвичайно важливої складової фінансового забезпечення економічної безпеки України для подальшого введення цього соціально-правового явища у фінансове право з метою вдосконалення практики нормотворчості та правозастосування;

– визначено правову сутність податкової безпеки держави, що полягає у нормативному забезпеченні комплексу заходів із протидії загрозам, які

унеможливлують наповнення податковими надходженнями дохідної частини як державного, так і місцевих бюджетів;

– запропоновано перелік основних структурних складових податкової безпеки держави;

– визначено поняття «правове регулювання податкової безпеки» як системну категорію, яка впорядковує суспільні відносини у сфері податкової безпеки за допомогою права та правових засобів, і як основну складову конституційної норми-принципу забезпечення економічної безпеки;

– з'ясовано невідповідність статті 6 ПК України, якою надано визначення понять «податок» та «збір», статті 67 Конституції України;

– встановлено невідповідність принципів податкового законодавства та загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України;

– встановлено, що з огляду на людиноцентристський вектор розуміння податкового права платник податку не може бути елементом податку;

– обґрунтовано, що невизначеність податкової політики України в сучасних умовах є загрозою податковій безпеці, яка ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування;

– встановлено наявність колізії між нормами Конституції України, Податкового кодексу України та Європейської хартії місцевого самоврядування в частині повноважень органів місцевого самоврядування в питанні «встановлення» місцевих податків і зборів та запропоновано відповідні зміни до національного законодавства;

– доведено, що звільнення платника податку від сплати податку у зв'язку з отриманням податкових пільг, відповідно до Податкового кодексу України, є таким, що не відповідає Конституції України й інтересам податкової безпеки держави;

удосконалено:

– характеристику методологічних засад дослідження формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві;

– визначення поняття «податкова безпека» та запропоновано його трактування як захищеність національних інтересів України від впливу загроз у сфері оподаткування, що є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки;

– визначення поняття «податок» як обов’язкового платежу до відповідного бюджету, який сплачується платником податку відповідно до його конституційного обов’язку;

– визначення поняття «збір» як обов’язкового платежу до відповідного бюджету, що сплачується платниками зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій;

– наукову позицію щодо правової невизначеності в оподаткуванні, яка є ризиком, що загрожує не тільки безпосередньо податковій безпеці України, а й її національній безпеці;

– науково-правову позицію, що однією з основних загроз податковій безпеці держави є ухилення від сплати податків;

– нормативно-правові підходи щодо реалізації податкової безпеки України в умовах реформи фінансової децентралізації з урахуванням зарубіжного досвіду місцевого оподаткування;

– основні правові засади пільгового оподаткування в Україні, зважаючи на іноземний досвід практики пільгового оподаткування;

– положення щодо змістовних характеристик сучасних принципів вітчизняного податкового законодавства в контексті правового регулювання податкової безпеки та запропоновано відповідні зміни й доповнення до статті 4 Податкового кодексу України;

отримали подальший розвиток:

– теоретичні положення щодо розкриття питання історико-правового аспекту становлення, формування й розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України;

– наукова позиція щодо характерних рис прояву податкової безпеки в податкових правовідносинах в Україні;

– положення щодо впорядкування сучасних податкових норм через удосконалення податкової термінології та відмови від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять;

– наукове дослідження дискреційних повноважень органів влади як чинників корупції, що є однією із загроз податковій безпеці та ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування;

– науково-правові підходи до розуміння причин ухилення платниками податків від виконання податкового обов'язку, визначено ознаки ухилення від сплати податків, запропоновано засоби протидії ухиленню платників від сплати податків;

– положення про комплаєнс як інструменту формування податкової безпеки України в умовах фінансової децентралізації;

– пропозиції про запровадження в Україні звітності щодо наданих податкових пільг, вимог до такої звітності, ґрунтуючись на відповідному досвіді ОЕСР, та впливу податкових пільг на доходи держави відповідно до Директиви Ради ЄС 2011/85/ЄС від 08.11.2011;

– теоретичні положення з питання податково-правового виховання й освіти громадян як одного із основних напрямів забезпечення податкової безпеки України.

Практичне значення одержаних результатів полягає в тому, що вони можуть бути використані у:

– *освітньому процесі* – під час підготовки навчальних і навчально-методичних посібників і видань із дисциплін «Фінансове право», «Податкове право», а також у їх викладанні у закладах вищої освіти (довідка Полтавського державного аграрного університету від 29.01.2024 № 01-11/05);

– *науково-дослідній сфері* – для подальшого розроблення та вирішення проблем, пов'язаних із правовим регулюванням податкової безпеки України;

– *правотворчості* – у процесі розробки проєктів законів про внесення змін до Податкового кодексу України, інших актів вітчизняного законодавства з питань національної, економічної, фінансової, податкової безпеки нашої держави (довідка народного депутата України, члена Комітету Верховної Ради України з питань бюджету від 16.01.2024 № 1601/926/Г-24);

– *правозастосуванні* – у практичній діяльності під час проведення аналітичної роботи, направленої на встановлення ознак вчинення порушень податкового законодавства України (довідка Головного управління ДПС у Полтавській області від 07.03.2024 № 7423/6/16-31-11-35).

Особистий внесок здобувача. Викладені в дисертації наукові положення, висновки й рекомендації, що виносяться на захист, одержані здобувачем самостійно. Ідеї та розробки співавторів у дисертації не використані.

Апробація результатів дослідження. Основні положення дисертації та практичні рекомендації оприлюднювалися на міжнародних науково-практичних конференціях, зокрема: «Юридичні наукові дискусії як фактор сталого розвитку правової доктрини та законодавства» (м. Київ, 16–17 травня 2014 р.), «Polityka. Państwo i Prawo. Współczesne problemy i perspektywy rozwoju» (Krakow (PL) 29.04.2016 – 30.04.2016), «Państwo i Prawo. Teoretyczne i praktyczne aspekty rozwoju współczesnej nauki» (Czestochowa (PL) 29.06.2016 – 30.06.2016), «Pedagogika. Badania podstawowe i stosowane: wyzwania i wyniki» (Zakopane (PL) 30.08.2016 – 31.08.2016), «Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу» (м. Київ, 19–20 квітня 2017 р., 22–23 травня 2019 р.), «Scientific and pedagogic internship Organization of educational process for legal education applicants, innovative teaching methods in higher education institutions of Ukraine and EU» (October 28 – December 6, 2019. Frankfurt an Oder), «Systematization of Ukrainian and European legislation in the realities of the modern world» (December 27–28, 2019. Arad), «Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу» (м. Полтава, 25–26 березня 2020 року), «Scientific and pedagogic internship «Modern approaches to the organization of the educational

process for law students»» (August 24 – October 2, 2020. Frankfurt an der Oder), «International scientific and practical conference «Legal science, legislation and law enforcement practice: regularities and development trends»» (October 30–31, 2020. Lublin), «Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку» (м. Ірпінь, 27 листопада 2020 р.), «Scientific and pedagogic internship «Ways of improving the training of qualified lawyers in Ukraine and the EU»» (February 8 – March 19, 2021. Frankfurt an der Oder), «European potential for the development of legal science, legislation and law enforcement practice» (February 26–27, 2021. Włocławek), «Формування та перспективи розвитку підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору» (м. Полтава, 24 березня 2021 р.), «Фіскальна політика: теоретичні та практичні аспекти юридичної науки» (м. Ірпінь, 7 квітня 2021 р.), «Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку» (м. Ірпінь, 30 листопада 2021 р.);

всеукраїнських наукових конференціях: «Молодь: освіта, наука, духовність» (м. Київ, 4–6 квітня 2017 р., 17–19 квітня 2018 р., 16–18 квітня 2019 р.), «Правові, економічні та соціокультурні засади регулювання суспільних відносин: сучасні реалії та виклики часу» (м. Полтава, 10 грудня 2019 року), «Адаптація правової системи України до права Європейського Союзу: теоретичні та практичні аспекти» (м. Полтава, 22 жовтня 2020 р.), «Наукове забезпечення розвитку національної економіки: досягнення теорії та проблеми практики» (м. Полтава, 29 жовтня 2020 р.), «Актуальні питання сучасної економічної науки» (м. Полтава, 8 грудня 2020 р.);

регіональних науково-практичних конференціях: «Права людини в Україні: сучасний стан та механізми реалізації» (м. Полтава, 7 грудня 2016 р.), «Тенденції та пріоритети забезпечення ефективного розвитку суб'єктів господарювання в умовах ринкових відносин» (м. Полтава, 30 березня 2018 р.), «Правове регулювання суспільних відносин: актуальні проблеми та перспективи удосконалення» (м. Полтава, 6 грудня 2018 р.).

Публікації. Основні положення та результати дослідження відображено у 63 наукових працях, з яких: 1 одноосібна монографія, 4 колективні монографії, 19 наукових статей у фахових виданнях України, 12 наукових статей у міжнародних фахових журналах та виданнях, внесених до міжнародних наукометричних баз (три з яких – у наукометричній базі Scopus), 27 публікацій за матеріалами науково-практичних конференцій.

Структура та обсяг дисертації обумовлені предметом, метою та завданнями дослідження, логікою й послідовністю розкриття теми та викладення отриманих результатів. Робота складається з анотації, вступу, п'ятих розділів, що містять п'ятнадцять підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Загальний обсяг дисертації становить 528 сторінок, з них основного тексту – 372 сторінки. Список використаних джерел налічує 818 найменувань.

РОЗДІЛ 1

ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ФОРМУВАННЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

1.1. **Методологія дослідження податкової безпеки як соціально-правового явища у фінансовому праві**

Окреслюючи концептуальні особливості проблематики методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України, насамперед звернемося до етимологічного словника української мови і встановимо походження деяких використовуваних нами у цьому дослідженні термінів: етимологія – це «істинне, тобто первісне, значення слова, або встановлення первісного значення слова» [1, с. 173]; проблематика, проблема – з грецької «завдання, питання, проблема, трудність, справа» [2, с. 590]; дослідження – з латинської мови «досліджувати, відшукувати по слідах» [1, с. 114]; безпека – «турбота, клопоти» [3, с. 163]; концепція (від лат. *conceptio* – осягати, сприймати) – система поглядів, понять про ті чи інші явища або процеси, спосіб їхнього розуміння, тлумачення; основна ідея будь-якої теорії, головний задум; ідея чи план нового, оригінального розуміння; конструктивний принцип художньої, технічної та інших видів діяльності [4]; метод, методика – з латинської мови «прийом, спосіб, метод» [5, с. 451–452]; методологія – з грецької мови «шлях дослідження, метод» [5, с. 451–452].

М. В. Костицький вважає, що метод, методика й методологія з одного боку, перебувають в ієрархічному зв'язку, з іншого – можуть існувати доволі автономно. Досьогодні філософи й теоретики не можуть дійти єдності поглядів щодо методу, методики й методології. Потрібна ґрунтовна і тривала дискусія, а може, й ревізія напрацьованого [6].

Узагальнення основних підходів до визначення методології сучасними науковцями, вказує О. М. Балинська, дозволяє розглядати це поняття як складне утворення, що охоплює концептуальний виклад мети, змісту, а також цілої

системи підходів, методів, логічних прийомів та інших можливих засобів пізнання й удосконалення досліджуваних явищ, які забезпечують отримання максимально об'єктивної, точної, систематизованої інформації про досліджувані проблеми [7].

Аналіз останніх досліджень і публікацій з даної тематики показує, що в юридичній науці щодо поняття «методологія» продовжуються дискусії. Науковці стверджують, що поняття «методологія» використовується у двох значеннях: по-перше, як система принципів і способів, що використовується дослідником у своїй теоретичній та практичній діяльності при вивченні проблем права; по-друге, як вчення про цю систему, що забезпечує науковий пошук відповідей на виникаючі перед дослідником питання [8–9; 10, с. 25].

Зокрема, розкриваючи інструментальні основи методології правового дослідження, С. К. Бостан констатує: «Однією з найважливіших підсистем суспільної системи в цілому є право, яке в певному «статичному» плані пізнається за допомогою структурного методу, а в «динамічному» – за допомогою функціонального методу. Основним методом правознавства є юридичний (формально-догматичний) метод, за допомогою якого дослідження того чи іншого правового явища здійснюється на основі догматичного сприйняття інформації, що міститься в нормативно-правовому акті. Розширення та ускладнення предмета юриспруденції потребує від дослідника «міждисциплінарного» підходу до його пізнання» [9].

Процес пізнання, як основа будь-якого наукового дослідження, є складним і вимагає концептуального підходу на основі певної методології, застосування певних методів. ... Саме розуміння методології та її функцій зазнало суттєвих змін: вузький формально-логічний підхід змінився змістовним збагаченням проблематики, що включає соціокультурний, гуманістичний вимір знання і пізнавальної діяльності [10, с. 23].

Оскільки основним завданням цього підрозділу є дослідження особливостей проблематики методології пізнання правового регулювання нового правового явища – податкової безпеки України, яка виникла на межі двох сучасних наук, –

податкового права і права національної безпеки, насамперед, зупинимося на поглядах науковців щодо сучасної методології правових наукових досліджень та з'ясуємо, яку ж саме методологію варто використовувати при дослідженні обраної нами теми, – загальнонаукову чи конкретно-наукову методологію? Чи все ж таки варто їх поєднувати з метою досягнення практичної доцільності нашої наукової розвідки?

В. І. Мірошніченко констатує, що методологія правових наукових досліджень, з одного боку, складається з методів, що відтворюють шляхи вивчення й опанування складними правовими процесами. З іншого боку, методологія виступає як сукупність основних філософських положень, які відображають первинні гносеологічні концепції формування й аналізу наукового знання. Методологія правової науки має таку структуру: спеціальна правова методологія; загальнонаукова методологія; фундаментальна або філософська методологія. Авторка вважає, що методи необхідно використовувати комплексно, у їх взаємозв'язку [11].

Ю. М. Оборотов дослідивши аспекти розгортання методології юриспруденції стверджує, що відбувся рух у самому розумінні змісту методології юриспруденції до з'єднання інструментального та функціонального призначення методології. Автор констатує, що сучасна методологія юриспруденції плюралістична за своєю природою, оскільки стверджує наявність різних підходів (антропологічний, аксіологічний, цивілізаційний, синергетичний і герменевтичний) до одного й того ж об'єкта: права і держави. Водночас це розмаїття підходів є свідченням переходу методології юриспруденції на новий рівень розвитку. Чим більше підходів пропонує методологія при досягненні об'єкта, резюмує Ю. М. Оборотов, тим ширші можливості для його багатогранного аналізу юридичною наукою і тим вищою є ефективність наукових досліджень права і держави [12].

Юридична наука за своїм змістом, на думку М. І. Панова, становить відносно розвинену систему упорядкованих знань про державно-правові явища, закономірності їх існування і розвитку. Системоутворюючими елементами цієї

науки виступають: наукові гіпотези, правові ідеї і теорії (спеціальні теорії), концепції, методи, методики і принципи наукового пізнання, правові інститути, норми і юридичні конструкції, факти і явища правової реальності [13].

Підсумовуючи результати дослідження деяких сучасних тенденцій методології вітчизняного загальнотеоретичного праводержавознавства, П. М. Рабінович констатує, що трансформаційні зрушення у методології вітчизняного правознавства, поряд із певними позитивними здобутками, не позбавлені й деяких спільних для них проблем. До останніх належить, зокрема, те, що у виборі та застосуванні окремих дослідницьких методів і засобів подекуди має місце відхід від доведених суспільним досвідом аксіоматичних постулатів наукового пізнання – насамперед таких, як-от: обумовленість обраних методів дослідження його предметом; обов'язковість встановлення об'єктивної істини, достовірність якої можна довести і перевірити, спираючись на такий досвід, як на її надійний об'єктивний критерій; необхідність виявлення соціальної сутності правових і державних явищ. Науковець підкреслює, що переважна більшість із новелізованих підходів і методів юридичної науки, являють собою, ні що інше, як сучасну – зумовлену соціально-природними змінами й приростом наукових знань – подальшу конкретизацію класичних принципів і вимог діалектики – «вічнозеленої» пізнавальної парадигми будь-якої теорії [14].

Проблема методології, як стверджує М. І. Козюбра, є неминучою для будь-якої науки. І це зрозуміло, адже плідність наукового пізнання, ступінь і глибина його проникнення у сутність досліджуваних явищ і процесів, а зрештою – приріст наукових знань значною, а нерідко й вирішальною мірою залежать від методологічного інструментарію, що використовується дослідниками. Порушуючи окремі аспекти методології права, які вимагають переосмислення в контексті надбань сучасного суспільствознавства і правознавства, М. І. Козюбра зауважує, що всебічний поглиблений аналіз цієї проблематики, очевидно, ще попереду [15].

При цьому важливо мати на увазі, запевняє Є. М. Смичок, що методологія права охоплює два паралельних процеси і стосується як розроблення, створення

права, так і безпосередньої його реалізації, застосування [16, с. 76]. Знайшовши своє відбиття в нормах Конституції, певні філософсько-правові положення лягли в основу формування галузевих доктрин, які деталізуються у правових приписах у системі чинного галузевого законодавства. Наприклад, доктринальне філософське визначення податкового обов'язку, закріплене у ст. 67 Конституції України, стало тим фундаментом, на підставі якого в Податковому кодексі України надано визначення податкового обов'язку, закріплено момент його виникнення, зміни і припинення (ст. 37), умови виконання цього обов'язку (ст. 38) [16, с. 79].

Резюмуючи результати свого наукового доробку, О. В. Павлишин констатує: «На сьогодні українська держава потребує ґрунтовного теоретико-методологічного забезпечення правової регламентації суспільних відносин і віднайдення власної організаційно-правової моделі регулювання взаємодії суб'єктів на різних рівнях владної вертикалі з метою консолідації суспільства та реалізації загальнодержавних інтересів. Для цього необхідно при реформуванні правової системи України використовувати відповідні сучасному рівню розвитку наукового знання методологічні підходи. Першою актуальною проблемою реформування правової системи в умовах посттоталітарного суспільства є необхідність поступової лібералізації законодавства.». Особливої уваги, заслуговує аргументація вченого стосовно того, що реформа правової системи повинна враховувати світоглядні загрози безпеці держави та втілювати основні передумови їх подолання [17, с. 321].

Н. В. Кушакова-Костицька, проаналізувавши методологічні проблеми сучасних правових досліджень з питань об'єктивної необхідності або суб'єктивної формальності у застосуванні певних методів дослідження при написанні дисертаційних та інших наукових праць, зазначає наступне: «Звичайно, кожен автор має право досліджувати методологічні проблеми, наприклад, юридичної науки, загальні або спеціальні наукові методи пізнання в теоретичному сенсі, вказувати або не вказувати ці методи при написанні своїх робіт. Але змушувати науковців, зокрема, правознавців, у XXI столітті, при наявності такої кількості інформаційних джерел і легкого доступу до них,

вигадувати і вказувати методи дослідження після його завершення в практичному сенсі видається недоречним, щоб не сказати абсурдним. Тим більше, що аналіз праць стародавніх вчених (всіх часів і народів), таких, як Аль Біруні, Авіценна, Лао Цзи, Платон, Аристотель, Цицерон і т.д., або більш сучасних видатних вчених, наприклад, філософів права (Трубецького С. Н., Чичерина Б. Н., Кістяківського Б. А., Радбруха Г., Циппеліуса Р. та ін.) показує, що ніхто з них у своїх творах не виділяв ні загальнонаукових, ні спеціальних, ні будь-яких інших методів для посвідчення їхньої науковості і взагалі не писав про «методологію» у вищезазначеному сенсі. Що стосується таких робіт, як «Юридична методологія» Р. Циппеліуса та інших досліджень на цю тему, то в них йдеться про різні підходи до розуміння права та правозастосування, а не про набір стандартних методів, що повинні перераховуватись за офіційними вимогами ДАК, або про необхідність нині присвячувати методології параграф у першій главі дисертації. До речі, таких вимог до наукових праць немає в інших країнах Європи (не рахуючи, звичайно, колишніх радянських республік), немає їх і в США, Канаді тощо. Отже, залишається сподіватись, що і в нас знайдуться вчені-реформатори, які відповідним чином трансформують умови приналежності до сучасного наукового співтовариства, і акцент робитиметься не на формальні вимоги, які не мають ані практичного, ані теоретичного сенсу, а на зміст і новизну наукової роботи ...» [18].

А. В. Хірсін, дослідивши методологію інтеграції основних моделей обґрунтування правової нормативності як філософсько-правову проблему, підкреслює, що у сучасній українській філософії права не втрачають гостроти одвічні дискусії щодо методології правового пізнання, зокрема між прихильниками різних типів праворозуміння, способів обґрунтування права, методологічних підходів. Водночас науковці роблять нові спроби їх інтеграції [19].

А. І. Крисоватий, аналізуючи методологічний інструментарій новітньої парадигми оподаткування, з жалем констатує, що суспільні трансформації, які мали місце в Україні, повною мірою не враховували і не використовували

потенціал засобів податкової теорії та практики. Більш ніж 20-річний період ситуативного реформування податкової системи держави характеризувався перманентним застосуванням фрагментів теорій оподаткування і спробами формування новітньої вітчизняної податкової парадигми виходячи тільки з реалій економічного розвитку. Прорахунки і недоліки використовуваних технологій оподаткування, за твердженням А. І. Крисоватого, актуалізують необхідність обґрунтованого вибору методологічного інструментарію дослідження цих проблем, перегляду і реінтерпретації усталених трактувань і на цій основі формування новітніх методик наукового пошуку [20].

О. М. Десятнюк дослідивши діалектику ризиковості розбудови податкової системи України, зауважує що «досі не сформовано методологічної концепції ризикології у сфері оподаткування, а це унеможлиблює передбачення ризиків і мінімізацію їхнього негативного впливу на розбудову податкової системи» [21, с. 2].

Т. А. Латковська зазначає, що основними методами дослідження, які застосовуються наукою фінансового права, є: формально-догматичний, порівняльно-правовий, історико-правовий, соціологічний, структурно-функціональний тощо. Предмет, мета і методи дослідження зумовлюють зміст знань, що становлять науку фінансового права і систематизують ці знання [22].

З метою пошуку наукової істини у питанні сучасного стану правового забезпечення податкової безпеки України розглянемо концептуальні особливості проблематики методології дослідження її правового регулювання. Оскільки, основне завдання методології дисертаційного дослідження повинно полягати в забезпеченні наукового пізнання діяльності вченого системою строго вивірених і таких, що пройшли апробацію інструментальних основ методології правового дослідження [8–9], то варто наголосити, що концептуальною особливістю проблематики методології дослідження саме правового регулювання податкової безпеки України, – є відсутність цієї системи строго вивірених і таких, що пройшли апробацію інструментальних засад методології правового дослідження науковця з даного напрямку наукового пізнання. Тому, для досягнення успіху в

своїй дослідницькій діяльності, щодо пізнання проблематики правового регулювання податкової безпеки України, необхідно опанувати евристичну стратегію створення моделі інструментальних засад методології [8–9] нашого дослідження з даного напрямку наукового пізнання, адже минулий досвід не містить у собі готової схеми, що могла б бути застосована за даних умов [23, с. 183].

Ключовою ланкою в системі заходів, покликаних гарантувати внутрішню і зовнішню безпеку України, є економічна безпека. Але й тут успіхи дуже скромні. Кардинальні економічні реформи більше імітуються, ніж проводяться. І провина тут і законодавчої, і виконавчої влади, і регіональних еліт [24, с. 242].

Податкова безпека, як елемент економічної безпеки, яка у свою чергу є елементом складного комплексу національної безпеки, обумовлює використання особливого методологічного інструментарію проведення дослідження її правового регулювання. Проте, виконуючи основне завдання методологічних основ нашого дослідження, констатуємо, що наукове пізнання правового регулювання податкової безпеки в Україні не забезпечено системою методів, які були б сформовані на основі сучасних реалій суспільних відносин у сфері податкової безпеки. Поряд із тим, застосовуючи евристичну стратегію створення моделі інструментальних засад методології нашого дослідження, проведемо авторське наукове дослідження, використовуючи методологічний інструментарій, який розроблений власноруч і який цілком відповідає кінцевій меті даного дослідження.

Зокрема, використання діалектичного методу пізнання суспільних відносин, що виникають у сфері податкової безпеки, дозволило об'єктивно оцінити дійсний стан правового регулювання податкової безпеки в її історичному розвитку, як об'єктивного процесу становлення цього правового явища в усій повноті її форми і притаманним їй суперечностям та визначити доцільність цивілізаційних витоків її зародження, утворення, становлення та існування в Україні.

Системний метод надав можливість розглянути правове явище, – податкову безпеку, в контексті історико-правових засад виникнення і розвитку її правового

регулювання. З цією метою із загального масиву податкового законодавства України були відібрані та систематизовані нормативні акти, що прямо чи опосередковано стосуються або регулюють суспільні відносини у сфері податкової безпеки.

Дієвим інструментом для вирішення поставленого завдання став метод наукового дослідження – історико-правовий метод теоретичного пошуку, за допомогою якого у хронологічній послідовності проведено всебічне дослідження генези і закономірностей розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні.

Для впорядкування різноманітного нормативно-правового матеріалу у сфері податкової безпеки застосовано метод періодизації. Керуючись науковим методом комплексного аналізу змін, що відбувалися у законодавчій царині податкової безпеки, та для пояснення і обґрунтування застосованих нами способів впорядкування масиву законодавчого матеріалу за просторовими критеріями періодизації, автором було застосовано теоретичний науковий метод гіпотези, як форми пізнання сучасної наукової проблеми правового регулювання податкової безпеки, яка ще не слугувала предметом наукових пошуків вітчизняних науковців-юристів.

На основі результатів теоретичного методу аналізу нормативно-правових актів органів влади у сфері податкової безпеки України, простежено процес формування правових засад податкової безпеки та з'ясовано місце правового регулювання податкової безпеки в проблематиці відповідності податкової політики держави викликам сучасності.

На підставі методу наукового пізнання – класифікації, здійснено розподіл, групування та систематизацію законодавчого матеріалу за певними ознаками, факторами й критеріями, що стало підґрунтям авторської періодизації основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України [25].

Для дослідження історико-правових аспектів становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України

використано формально-правовий метод. Застосування цього методу забезпечило можливість отримання достовірних результатів наукового пошуку шляхом опису, класифікації й систематизації, формулювання, пояснення, аргументації і критики визначення понять нормативно-правових актів у сфері правового регулювання податкової безпеки [25–26].

Висловлюючи свої думки щодо методологічних питань податкової доктрини України, М. П. Кучерявенко зазначає, що: «Податково-правова доктрина України почала формуватися безпосередньо на початку 90-х рр. ХХ ст. Безпосередньо це пов'язано зі становленням та розвитком податкового законодавства України. Безумовно, не можна вважати, що воно утворювалось вперше. Навіть виходячи з того, що податкові важелі за радянських часів використовувались дуже обмежено, певні наробки були запозичені із радянського фінансового законодавства. Саме фінансового, бо податкового законодавства як більш-менш помітного угруповання законодавчих актів на той час не існувало. Достатньо тільки звернути увагу на те, що податкові інспекції як органи податкового контролю з'явилися тільки в 1991 р. Становлення податкового законодавства України виділило два доктринальні напрямки, на яких і досі базується податкове регулювання. По-перше – це методологічний підхід до визначення такого інструменту, як податок та споріднені з ним явища (збори, мита, плати) в системі оподаткування України, з'ясування правової природи таких платежів, підстав та особливостей їх справляння. По-друге – це закріплення родової конституційної конструкції податкового обов'язку та забезпечення його виконання галузевими (чи підгалузевими – залежно від відношення до місця податкового права в системі права) засобами. Саме тому доктринальний аналіз податкового регулювання пов'язується нами з трьома аспектами: 1) аналіз становлення та реформування податкового законодавства України; 2) визначення природи податку та його місця в податковій системі України; 3) з'ясування конструкції податкового обов'язку, його складових та особливостей виконання» [27, С. 198–201].

Зауважимо, що починаючи зі здобуття незалежності, Україна має три нормативно-правові акти, які безпосередньо стосуються правового регулювання суспільних відносин у сфері національної безпеки, а саме: 1) Постанова Верховної Ради України від 16.01.1997 року № 3/97-ВР «Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України» [28]; 2) Закон України від 19.06.2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29]; 3) Закон України від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [30]. Проте, у жодному з цих нормативно-правових актів немає і згадки про правове регулювання податкової безпеки України. Складається враження, що про нормативне врегулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки України, за весь час незалежної України, воліли не згадувати. На нашу думку, період незалежності України, можна назвати періодом суцільної прокрастинації щодо правового забезпечення податкової безпеки [26]. Прокрастинація – це зволікання, акт непотрібного відстрочення завдань до рівня відчуття суб'єктивного дискомфорту [31]. У контексті зазначеного вище, наукова прокрастинація правового регулювання податкової безпеки України проявляється у відкладанні прийняття й реалізації важливих економіко-правових рішень, пов'язаних із забезпеченням безпеки в сфері оподаткування, що є першим фактором, який обумовлює сучасну проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України.

Оскільки ж реалії сьогодення і досвід методології дослідження не містять «напрацьованої» моделі наукового пошуку правового регулювання податкової безпеки, то продовжимо нашу наукову розвідку з аргументації інших факторів, які також обумовлюють сучасну проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. Для виконання цього завдання, застосовуючи вже випробуваний і вивірений часом формально-юридичний метод наукового пізнання, проведемо аналіз концептуальних особливостей проблематики методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України [32, с. 242–246], адже податкова безпека є складовою економічної безпеки, яка, у свою чергу, є однією із сфер національної безпеки.

Не зважаючи на відсутність законодавчого визначення поняття «податкова безпека», вітчизняні науковці, пропонують своє бачення цього терміну, зокрема: податкова безпека держави – ефективність податкової політики, яку проводить держава. Ефективна податкова політика має розумно поєднувати інтереси держави, перш за все, по наповненню бюджетів усіх рівнів та інтереси платників податків. Належним рівнем податкової безпеки держави є такий рівень, за якого держава отримує достатній обсяг податкових надходжень для реалізації всіх покладених на неї функцій. Також податкова безпека держави передбачає оптимізацію рівня оподаткування [33, с. 418; 34]. Податкова безпека на думку, М. В. Кармаліти, це стан реалізації податкових правовідносин, що характеризується стабільністю та ефективністю правового регулювання, проявляється у визначеному законодавством статусі суб'єктів податкових правовідносин, досягається завдяки відповідності їх поведінки визначеним моделям правореалізації, та підпадає під гарантований захист за допомогою національних та міжнародних механізмів [35, с. 14]. Податкова безпека, як стверджує І. О. Цимбалюк, це такий стан податкової сфери держави, для якого характерним є захищеність інтересів суб'єктів податкових відносин, стійкість і економічна незалежність податкової системи, що проявляється у стабільності податкового законодавства; здатність податкової системи до розвитку і вдосконалення, спроможність своєчасного виявлення та запобігання потенційних загроз у сфері оподаткування та здатність системи оподаткування в повній мірі реалізовувати усі функції податків як фіскальної так і регулюючої та соціальної з метою максимального узгодження інтересів держави та платників податків [36, с. 13–23] (Додаток Б [33, с. 418; 33, с. 110–114; 34; 35, с. 14; 36 с. 13–23; 37–43; 44, с. 8–10, 18; 45–50]).

Відсутність законодавчого закріплення статусу податкової безпеки, як надпріоритетної у сфері національних інтересів для усього суспільства і держави в цілому є наступним фактором, який обумовлює проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. Одним із основних принципів забезпечення національної безпеки є адекватність

заходів захисту національних інтересів реальним та потенційним загрозам. Національна безпека України досягається шляхом проведення виваженої державної політики відповідно до прийнятих доктрин, стратегій, концепцій і програм у таких сферах, як політична, економічна, соціальна, воєнна, екологічна, науково-технологічна, інформаційна тощо. Конкретні засоби і шляхи забезпечення національної безпеки України обумовлюються пріоритетністю національних інтересів, необхідністю своєчасного вжиття заходів, адекватних характеру і масштабам загроз цим інтересам, і ґрунтуються на засадах правової демократичної держави. Національні інтереси України відображають фундаментальні цінності та прагнення Українського народу, його потреби в гідних умовах життєдіяльності, а також цивілізовані шляхи їх створення і способи задоволення. Національні інтереси України та їх пріоритетність обумовлюються конкретною ситуацією, що складається в країні та за її межами [28].

Проте, одразу ж наголосимо, що жоден із пріоритетів у сфері національної безпеки не можливо реалізувати без відповідного фінансового забезпечення, а бюджет держави Україна наповнюється, в першу чергу, податками. Зокрема, динаміка виконання дохідної частини державних бюджетів, відповідно до показників Законів України про Державний бюджет за період з 2018 по 2024 роки, свідчить про рівень частки податкових надходжень в загальній сумі доходів Державного бюджету, яка є більшою за 80 відсотків (за виключенням 2022 року, рівень податкових надходжень в якому мав показник на рівні 77,5%), а саме: 2018 рік – 82,8 %, 2019 рік – 83,5 %, 2020 рік – 80,8 %, 2021 рік – 87,7 %, 2022 рік – 77,5 %, 2023 рік – 84,4 %. У 2024 році частка податкових надходжень в загальній сумі доходів Державного бюджету планується на рівні 89,0 % (Додаток В [51–57]).

Економічні відносини у сфері оподаткування в незалежній Україні врегульовані нормами Податкового кодексу України, проте питання податкової безпеки ще не врегульовано нормою права. Тобто в Податковому кодексі України, що діє з 1 січня 2011 року та регулює відносини у сфері справляння податків і зборів, досконалого правового регулювання податкової безпеки ще немає. Правове регулювання податкової безпеки не введено в національне

законодавство, – поки що це поняття майже абстрактне, яке потрібно наповнювати нормативними вимірами.

Отже, реалії сьогодення обумовлюють негайну потребу у законодавчому закріпленні податкової безпеки зі статусом надпріоритетності у сфері національних інтересів для усього суспільства і держави в цілому. Податкова безпека повинна бути першою серед рівних.

Як наголошує М. О. Перепелиця, не може бути ні демографічної, ні інформаційної, ні екологічної, ні будь-якої іншої безпеки, якщо держава переживає постійні економічні кризи та не має сталої міцної фінансової основи для підтримки своєї національної безпеки з усіма її складовими [58]. Найважливішою стадією фінансової діяльності держави виступає податкова. Вона є первинною по відношенню до всіх інших стадій, а тому від ефективності її реалізації залежить і досягнення поставлених завдань усіма іншими її напрямками. У свою чергу, мобілізація державою коштів в різні фонди залежить від ряду факторів суспільного життя, головним з яких виступає питання про податкову безпеку самої держави. Тому не буде перебільшенням стверджувати, що податкова безпека є однією з найважливіших умов і передумов, закладених в основу успішної та ефективної реалізації фінансової діяльності на території всієї держави [48].

Н. Б. Новицька, характеризуючи фінансову безпеку як основоположний фактор ефективного функціонування правової держави, стверджує: «Відсутність фінансових коштів призводить до нездатності фінансової системи забезпечувати державу фінансовими засобами, достатніми для виконання її внутрішніх і зовнішніх функцій і в цілому становить загрозу національній безпеці. Формування і практична реалізація дієвого механізму забезпечення фінансової безпеки передбачають, насамперед, визначення факторів, що впливають на стан фінансової безпеки, зовнішніх та внутрішніх загроз, дослідження взаємопов'язаності окремих складових цієї складної за внутрішньою будовою та ієрархічною композицією структури. Фінансова безпека є забезпеченням такого розвитку фінансової системи і фінансових відносин, а також процесів в економіці,

при якому створюються необхідні фінансові умови для соціально-економічної та фінансової стабільності країни, збереження цілісності та єдності фінансової системи (включаючи грошову, бюджетну, кредитну, податкову та валютні системи), успішного подолання внутрішніх і зовнішніх загроз України у фінансовій сфері. Фінансова система повинна мати певний запас міцності на випадок непередбачених і надзвичайних обставин, щоб державні органи могли оперативнo і своєчасно відреагувати на виникнення будь-яких загроз і за можливості запобігти, нейтралізувати або звести до мінімуму потенційні соціально-економічні втрати» [33, с. 98–109].

Як вже нами було зазначено, правове регулювання податкової безпеки не введено в національне законодавство, але наявність цієї проблеми у сфері оподаткування є стимулом для проведення подальших наукових пошуків у сфері національних фінансових інтересів та загроз податковій безпеці України, здатності держави до захисту національних фінансових інтересів від зовнішніх та внутрішніх загроз, а також здатність національної економіки зберігати та поновлювати процес суспільного відтворення і достатній потенціал у кризових ситуаціях. Разом з тим, фінансова безпека та вплив на неї чинників фіскальної сфери та податкової політики є окремою сферою економічної безпеки. Крім того, темою наукових пошуків науковців є: тінізація економіки як загроза економічній безпеці і як напрямок досліджень форм та методів тінізації економічних відносин й економічної злочинності та засобів їх зменшення; проблеми тіньової зайнятості; засоби та методики легалізації тіньових доходів і капіталу; економічні аспекти поширення корупції та протидії їй [59; 60].

Не залишаються поза увагою питання дослідження національної системи забезпечення економічної безпеки суб'єктів господарювання, діяльність яких впливає на стан економічної безпеки держави; теоретико-методологічні, науково-методичні та практичні засади організації, функціонування та розвитку систем економічної безпеки транснаціональних компаній, корпорацій, банків і підприємств; цілі, завдання, форми, методи, технології, механізми управління та взаємодії служб безпеки суб'єктів господарювання в системі економічної безпеки

відповідно до вимог національних і міжнародних стандартів [61; 62]. Значний інтерес зосереджено і на дослідженні функціонування державних систем та механізмів управління економікою на галузевому, міжгалузевому та регіональному рівнях, методах і економічних важелях регулювання економічних процесів та їх ефективності; ефективності функціонування національного господарства; економічної політики держави, шляхів та засобів її реалізації; форм, методів та важелів державного регулювання національної економіки. Економічна безпека підприємницької діяльності також передбачає вивчення теоретико-методологічних, науково-методичних та прикладних засад, розвитку, тенденцій та закономірностей функціонування ринку товарів і послуг, міжнародних економічних стосунків, економічної, інвестиційної, інноваційної, виробничої, логістичної, маркетингової діяльності підприємств, організаційно-правові форми підприємницької діяльності, чинників, ресурсів, видів, стадій та результатів економічної діяльності підприємств, процес і форми управління підприємством (менеджмент) [63; 64].

Показовим в цьому контексті є твердження М. І. Михальченка про те, що спроби проведення політичної й економічної модернізації здійснюються методологічно необґрунтовано, безсистемно. Політика й економіка, замість взаємного посилення, часто суперечать одна одній і тим самим послабляють модернізаційний процес. Відбувається це через відсутність цілей суспільних перетворень, не визначаються їх засоби, а тому немає і результатів. Це, у свою чергу, дегуманізує суспільні відносини [24, с. 112–113].

Є. М. Білоусов у своєму дослідженні наголошує на тому, що у вітчизняній правовій доктрині ще не сформовано загальноприйняте поняття «економічна безпека», не існує уніфікованого методологічного підходу до опрацювання складових економічної безпеки, не розроблено теоретико-методологічного інструментарію пізнання сутності цієї категорії [65, с. 3]. О. М. Резнік вказує, що на сьогодні законодавцем, крім поняття «фінансова безпека», вживається також поняття «національна безпека у фінансовій сфері». Посилаючись на Розпорядження КМ України від 15.08.2012 року № 569-р «Про схвалення

Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері» [66], автор дослідження стверджує: « ... про те, що законодавець ототожнює поняття «фінансова безпека держави» та «національна безпека у фінансовій сфері». Таким чином, категорії «економічна безпека» та «фінансова безпека» є предметом дослідження науковців у галузі права, економіки, політології тощо. У зв'язку з цим існує велика кількість підходів до їх тлумачення, хоча жоден з них не є універсальним. Зважаючи на те, що економічна безпека є складовою національної безпеки, а фінансова – невід'ємний елемент економічної безпеки держави, на нашу думку, доцільно об'єднати ці поняття в одне – фінансово-економічна безпека, при визначенні якого необхідно застосовувати комплексний підхід, ураховуючи особливості понять економічної та фінансової безпеки. Крім того зміст поняття «фінансово-економічна безпека держави» повинен охоплювати також перелік суб'єктів, які здійснюють захист фінансово-економічної безпеки держави від внутрішніх та зовнішніх загроз» [67, с. 51–52; 68, с. 195–198].

Окресливши концептуальні особливості проблематики методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України, варто зауважити, що тематика правового регулювання податкової безпеки України не була актуальним предметом наукових пошуків вітчизняних науковців. Хоча, раніше цьому питанню, проте фрагментарно, приділялася увага.

Зокрема, О. О. Бригінець наголошує на тому що досить важливим завданням для налагодження роботи фінансової безпеки держави є реформування її податкової безпеки [69, с.163]. Позиція науковця щодо структурних елементів фінансової безпеки держави наступна: ним пропонується виокремлювати бюджетну, податкову, боргову, банківську, інвестиційну та валютну безпеку держави [69, с. 176]. За твердженням О. О. Бригінця: «Податкова безпека – як стан ефективності податкової політики, яку проводить держава. Ефективна податкова політика повинна розумно поєднувати інтереси держави (перш за все, по наповненню бюджетів усіх рівнів) та інтереси платників податків. Належним рівнем податкової безпеки держави є такий рівень, за якого держава отримує достатній обсяг податкових надходжень для реалізації всіх покладених на неї

функцій. Також податкова безпека держави передбачає оптимізацію рівня оподаткування» [69, с 176].

У статті «Правові питання розв'язання проблем фінансової безпеки України» В. Т. Білоусом і О. О. Бригінцем розглянуто важливі питання щодо ролі і місця фінансової безпеки як складового елементу національної безпеки держави [70]. В.Т. Білоус наголошує на необхідності забезпечення економічної безпеки України крізь призму її компонентів, серед яких є система податкової безпеки не тільки підприємства на мікрорівні, а й держави загалом. Автором оновлено підхід щодо ознак та поняття податкової безпеки. Науковцем окремо наголошено на недоліках у формуванні та реалізації податкової та митної політики з позиції забезпечення безпекової складової держави [37].

В. М. Орлик зазначає, що «наукове пізнання історії податкової політики не зводиться до опису фактів і подій історичного минулого, воно передбачає концептуальне й теоретичне їх осмислення, що вимагає використання багатьох наукових методів пізнання. Тому однією з найважливіших проблем дослідження історії податкової політики є її методологія. ... Методологія сучасних досліджень повинна ґрунтуватися на сукупності принципів і методів, що застосовуються в конкретному науковому дослідженні для вирішення поставлених завдань. Історія податкової політики, як і всієї фінансової, лежить у площині перетину інтересів трьох наук: власне історії, права й економіки. Такий міждисциплінарний підхід вимагає використання їхнього науково-методичного інструментарію, зокрема, крім традиційних історичних методів, як мінімум необхідне застосування формально-юридичного методу й методу економічного аналізу. Це передбачає вироблення вміння користуватися юридичними термінами й конструкціями, дозволяє використовувати законодавчу базу як умовну систему координат дослідження» [71, с. 5–6].

Отже, дієвим інструментом для розв'язання проблеми податкової безпеки в Україні стане історико-правовий метод теоретичного пошуку, за допомогою якого у хронологічній послідовності буде проведено всебічне дослідження генези і закономірностей розвитку законодавства у сфері правового регулювання

податкової безпеки України. Тобто, для впорядкування різноманітного нормативно-правового матеріалу у сфері податкової безпеки нами буде застосовано метод періодизації. Проведене дослідження еволюції процесу правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки дозволяє зауважити, що наразі практично відсутні доробки вітчизняних науковців, в яких проведено періодизацію становлення і розвитку законодавства саме у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні.

На підставі методу наукового пізнання – класифікації, автором запропоновано розподіл, групування та систематизацію законодавчого матеріалу за певними ознаками, факторами й критеріями, що стало підґрунтям авторської періодизації основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні, а саме: 1) податкова безпека, як правове явище; 2) локальність, оскільки досліджувались історико-правові аспекти становлення і розвитку законодавства у сфері оподаткування саме в Україні; 3) ключові події: прийняття Конституції від 20.04.1978 року № 888-IX; проголошення Акту незалежності України від 24.08.1991 року № 1427-XII; прийняття Конституції України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР; набрання чинності Податковим кодексом України № 2755-VI – 01.01.2011 року.

Отже, результати проведеного у цьому підрозділі дисертації дослідження свідчать про те, що наукове пізнання правового регулювання податкової безпеки в Україні не забезпечено системою апробованих інструментальних засад методології правового дослідження. Тематика правового регулювання податкової безпеки України не була актуальним предметом наукових пошуків вітчизняних науковців. Суспільні відносини у сфері податкової безпеки, потребують свого обов'язкового юридичного закріплення у нормах податкового законодавства. Податкова безпека, як елемент фінансової безпеки, є невід'ємним елементом складного комплексу національної безпеки, адже основною роллю і головним завданням податкової безпеки є забезпечення захисту своєчасних і в повному обсязі надходжень податкових платежів до дохідної частини бюджетів усіх рівнів.

Правова природа податкової безпеки визначається наявністю сформованої та стабільної податкової системи, оптимальним рівнем оподаткування, що забезпечує: а) своєчасне і в повному обсязі наповнення дохідної частини державного та місцевих бюджетів податковими надходженнями, для виконання державою та органами місцевого самоврядування своїх повноважень, б) розвиток реального сектору економіки та в) соціальний захист населення.

Відповідно до наведеного вище констатуємо, що правова сутність податкової безпеки держави полягає у нормативному забезпеченні комплексу заходів із протидії загрозам, які унеможливають наповнення податковими надходженнями дохідної частини як державного так і місцевих бюджетів.

Основними структурними складовими податкової безпеки держави є:

- 1) суб'єкти: а) платники податків і зборів, б) контролюючий орган – ДПС України (центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, його територіальні органи), а також уповноважені органи законодавчої, виконавчої та судової влади;
- 2) об'єкти (національні інтереси у сфері оподаткування): а) відносини у сфері формування податкових надходжень дохідної частини державного та місцевих бюджетів (сплачені своєчасно і в повному обсязі); б) підвищення якості нормативного забезпечення системи оподаткування (досконале та стабільне податкове законодавство); в) формування правового механізму захисту податкової системи держави від впливу протиправних явищ в оподаткуванні; г) заходи із протидії загрозам податковій безпеці (запобігання та мінімізація впливу на бюджети всіх рівнів таких факторів: податкові пільги, ухилення від сплати податків, дискреційні повноваження органів влади як чинники корупції); д) формування нульової терпимості до корупції; е) моніторинг внутрішніх і зовнішніх загроз, які впливають на забезпечення національних інтересів у сфері оподаткування; є) формування податкової культури населення та працівників контролюючих органів (податкова обізнаність платників податків і зборів та висока професійна етика працівників податкових органів); ж) формування досконалої податкової політики; з) контроль якості виконання платниками податків свого конституційного обов'язку зі сплати податків.

1.2. Історико-правовий аспект розвитку підходів до формування податкової безпеки держави

Основним завданням цього підрозділу наукового пошуку стане дослідження концептуальних засад історико-правових аспектів становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України [25].

Серйозні зміни в економіці країни за останні роки стимулюють підвищення суспільного інтересу до складових фінансової політики, зокрема податкової, адже всі її складові повинні діяти скоординовано й синхронно, як єдина система державних заходів. Усе це вимагає, щоб фінансова політика була науково обґрунтована й базувалася на фундаментальних теоретичних засадах із урахуванням власного й світового досвіду. На шляху нашої держави до створення економічних підвалин демократичного суспільства виникає гостра потреба у вивченні та осмисленні історії основних вітчизняних фінансових інститутів і фінансової політики [71, с. 3]. На актуальності дослідження історико-правових аспектів становлення і розвитку податкового законодавства, акцентує увагу М. П. Кучерявенко [72]. Періодизація історії оподаткування на етапи, починаючи від початку людства і до наших часів, розглянута Д. О. Гетманцевим [73; 74].

На основі результатів теоретичного методу аналізу нормативно-правових актів органів влади у сфері оподаткування здійснено розроблення власної авторської періодизації основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні та запропоновано таку періодизацію цих процесів у наступних вимірах:

– період перший: 20.04.1978 року – 24.08.1991 року (з дати прийняття Конституції № 888-IX – до дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII) (Додаток Г [75–77; 83–89; 97–98]);

– період другий: 24.08.1991 року – 28.06.1996 року (з дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII – до дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР) (Додаток Д [99–104; 107; 110; 114; 116; 120; 123; 124; 127; 132; 134–137; 140–144; 147; 149–151]);

– період третій: 28.06.1996 року – 01.01.2011 року (з дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР – до дати набрання чинності Податковим кодексом України № 2755-VI) (Додаток Е [152; 153; 28; 154; 155; 167; 169–171; 174–176; 133; 178; 181; 182; 29; 187; 190; 192; 193; 198]);

– період четвертий: 01.01.2011 року – по теперішній час (з дати набрання чинності Податковим кодексом України № 2755-VI – по теперішній час) (Додаток Ж [199–200; 66; 206; 208–210; 213; 215; 30; 218; 223–226; 230–231; 233]).

Розглянемо I період основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України, який ми умовно періодизуємо у відрізок часу з дати прийняття Конституції № 888-IX – до дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII, тобто з 20.04.1978 року по 24.08.1991 року. Перші паростки становлення і розвитку правового регулювання податкової безпеки в Україні з'являються ще в нормах законодавчих актів до здобуття нею незалежності, які стосувалися правових засад оподаткування, зокрема у: 1) Конституції від 20.04.1978 року № 888-IX; 2) Декларації про державний суверенітет України від 16.07.1990 року № 55-XII; 3) Законі про державну податкову службу від 04.12.1990 року № 509-XII; 4) Законі про бюджетну систему від 05.12.1990 року № 512-XII; 5) Законі від 16.04.1991 року № 959-XII «Про зовнішньоекономічну діяльність»; 6) Законі від 25.06.1991 року № 1251-XII «Про систему оподаткування»; 7) Програмі надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки України та виходу її з кризового стану від 03.07.1991 року № 1291-XII; 8) Акті проголошення незалежності України від 24.08.1991 року № 1427-XII (Додаток Г).

I хоча, як свідчать результати дослідження наведених вище нормативно-правових актів, до здобуття Україною незалежності, в перших редакціях цього блоку законодавства не використовувався правовий термін «податкова безпека», проте саме вони були і витокami і першоджерелами, в яких сталося зародження правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки. Розглянемо деякі з них. 16 липня 1990 року було прийнято Декларацію про державний суверенітет України № 55-XII, яка затвердила положення про

самовизначення української нації та її економічної самостійності. Варто зазначити, що, хоча в Декларації про державний суверенітет України № 55-ХІІ, ще й не було встановлено загальних засад економічної безпеки та податкової безпеки, як складових національної безпеки, проте, вже в цьому нормативно-правовому акті було передбачено правові підвалини податкової безпеки, зокрема було проголошено про створення податкової системи [75]. На дату прийняття Декларації про державний суверенітет України № 55-ХІІ, була чинною Конституція від 20.04.1978 року № 888-ІХ [76]. Аналізуючи правові положення цієї Конституції, акцентуємо увагу на тому, що в її тексті, не використовувалися терміни «національна безпека», «економічна безпека», «фінансова безпека» та «податкова безпека» тощо. Що стосується податків, то варто зазначити, що Законом від 27.10.1989 року № 8303-ХІ було викладено главу 12 Конституції № 888-ІХ в новій редакції, зокрема пунктом 13 статті 97 було визначено, що до виключного відання Верховної Ради належить здійснення законодавчого регулювання відносин оподаткування [77]. Проте, акцентуємо увагу на тому, що в Декларації про державний суверенітет України № 55-ХІІ було проголошено про створення податкової системи. Тобто, вже з'являється різне використання термінології органом законодавчої влади, а саме: «законодавче регулювання відносин оподаткування» та «створення податкової системи» без надання визначення понять цих термінів, що у кінцевому випадку призводить до хаотичності у техніці написання навіть сучасних нормативно-правових актів (Додаток Г).

Еволюцію правового забезпечення економічної безпеки України у 90-х роках, складовою якої є і податкова безпека, досліджували у своїх працях С. П. Завгородня [78], Т. О. Карабін [79, с. 24–63], В. Пилипчук [80], О. Ю. Сидорович [81]. Дослідивши концептуалізацію теоретичних підвалин оподаткування, А. І. Крисоватий констатує, що суттєво звузити сферу тіньової економіки, легалізувати податкові надходження та поліпшити стан державних фінансів в Україні можна тільки шляхом послідовного і комплексного реформування соціально економічних процесів у суспільстві, насамперед

вдосконаливши податкову політику та чинне податкове законодавство. Причому реформи в цій сфері мають бути не хаотичними і спонтанними, за бажанням можновладців, а відповідати певній доктрині держави, яка базується на конкретній науковій парадигмі фінансового забезпечення ринкового державотворення [82].

Законом від 04.12.1990 року № 509-ХІІ було визначено права, обов'язки і відповідальність державних податкових інспекцій при стягненні ними податків та інших обов'язкових платежів у бюджет, здійснення контролю за правильністю обчислення і сплати цих платежів, а також за додержанням податкового законодавства [83–84]. Визначаючи основи організації бюджетної системи у Законі від 05.12.1990 року № 512-ХІІ, п. 4 ст. 12 Закону місцевим Радам народних депутатів було надано право надавати окремим платникам пільги по податках і платежах, що надходили у відповідний місцевий бюджет. На нашу думку, цим було закладено підвалини для появи загроз податковій безпеці у вигляді податкових пільг, адже вони є втратами дохідної частини бюджету [85–87].

Результати дослідження першої редакції Закону від 16 квітня 1991 року № 959-ХІІ «Про зовнішньоекономічну діяльність» свідчать про те, що у правових нормах статті 7 цього Закону було закладено підвалини для появи загроз податковій безпеці у вигляді податкових пільг, адже вони є втратами дохідної частини бюджету. Крім цього, виявлено, що норми статті 11 цього Закону, які регламентують принципи оподаткування суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності, не співвідносяться з нормами статті 4 Податкового кодексу України, в якій встановлені принципи податкового законодавства. У Законі № 959-ХІІ використовується термін «інтереси національної економічної безпеки» (стаття 37), але без надання визначення цьому поняттю [88].

Закон від 25.06.1991 року № 1251-ХІІ «Про систему оподаткування» [89; 90] не передбачав правових засад податкової безпеки, у його тексті не використовувався термін «стягнення податків», але в той же час, активно застосовувався термін «справляння податків». Іншими словами, діючи до початку 2011 року і регулюючи, вже у сучасній та незалежній Україні, принципи побудови

системи оподаткування, податки і збори (обов'язкові платежі) до бюджетів та до державних цільових фондів, а також права, обов'язки і відповідальність платників, цей Закон так і не отримав норми правового регулювання податкової безпеки. І це попри те, що: 1) Законом України № 2113-XII у діючу на той час Конституцію № 888-IX було внесено зміни, які передбачали повноваження Президента України та КМ України у сфері національної безпеки, до складу якої, безперечно, входять економічна, фінансова і податкова безпека держави [91]. 2) У 1997 році Постановою ВР України № 3/97-ВР було схвалено Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України, яка мала забезпечити: єдність принципів формування і проведення державної політики національної безпеки; поєднання підходів до формування відповідної законодавчої бази, підготовки доктрин, стратегій, концепцій, державних і відомчих програм у різних сферах національної безпеки [28]. Проте, політика патерналізму, яка характеризується сильною державною владою, монополією держави на здійснення багатьох функцій суспільства, зарегламентованістю, дріб'язковою опікою держави над громадянами [92–94], отримала своє продовження в ігноруванні значимості оподаткування для забезпечення існування, самозбереження і прогресивного розвитку України як суверенної держави, що прямо залежать від здійснення цілеспрямованої політики щодо захисту її національних інтересів. Доречним буде навести думку А. М. Бернюкова про те, що нині, вкрай необхідно збагатити загальні положення юридичної науки. У зв'язку з цим, варто підготувати принципово-продуману схему правової реальності і програму, що передбачає вивчення всіх її частин, а не керуватися діючою нині загальною «дорожньою мапою», виробленою теорією держави і права понад півстоліття тому [95]. 3) У 2003 році втрачає чинність Концепція національної безпеки України [28] у зв'язку з набранням чинності Законом України від 19.06.2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29], у якому подолання «тінізації» економіки через реформування податкової системи, як одного з основних напрямів державної політики з питань національної безпеки України в економічній сфері, є єдиною згадкою, що фрагментарно стосується податкової безпеки.

Отже, в податковому законодавстві України засади правового регулювання відносин у сфері податкової безпеки не були визначені. При цьому варто зазначити, що тільки через два роки Законом України від 02.02.1994 року № 3904-XII [96] були внесені зміни і доповнення до Закону № 1251-XII, виклавши його назву у такій редакції: «Закон України «Про систему оподаткування»».

Не зважаючи на той факт, що у Програмі надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки України та виходу її з кризового стану взагалі відсутні терміни «економічна безпека», «фінансова безпека» та «податкова безпека», варто акцентувати увагу на пункті 49 розділу VI «Надзвичайні заходи щодо виконання бюджетів», яким регламентовано норму, що передбачала досить непопулярний характер, і, поряд з тим, свідчила про започаткування процесу становлення та розвитку правового регулювання податкової безпеки, а саме: «49. Ввести адміністративну, матеріальну та кримінальну відповідальність щодо службових осіб і громадян, які приховують доходи та ухиляються від сплати податків» [97].

24 серпня 1991 року урочисто проголошено створення самостійної української держави – УКРАЇНИ, яка є незалежною демократичною державою. Територія України, як констатує Акт проголошення незалежності, є неподільною і недоторканою. Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України [98; 75].

Розглянемо II період основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України, що відповідно до запропонованої авторської періодизації є період з дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII від 24.08.1991 року до 28.06.1996 року, тобто до дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР. Даний період отримає назву «Становлення правових засад податкової безпеки в незалежній Україні (II період: 24.08.1991 р. – 28.06.1996 р.)». Одними з перших нормативно-правових актів щодо правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки незалежної держави України були: Закон України від 10.09.1991 року № 1540а-XII «Про захист іноземних інвестицій на Україні» [99]; Закон України від 18.09.1991 року № 1560-XII «Про інвестиційну

діяльність» [100]; Закон України від 19.09.1991 року № 1576-ХІІ «Про господарські товариства» [101; 102]; Закон України від 12.09.1991 року № 1543-ХІІ «Про правонаступництво України» [103]. У цих нормативно-правових актах, хоча ще без використання терміну «податкова безпека», вже з'явилися перші правові засади регулювання економічних інтересів, складовою яких, безперечно, є національні інтереси у сфері оподаткування. Зокрема, правові норми Закону України № 1560-ХІІ щодо здійснення державного регулювання умов інвестиційної діяльності шляхом податкових пільг, створили передумови для появи загроз податковій безпеці. Оскільки, на нашу думку, податкова пільга це чинник, застосування якого породжує умови неефективного наповнення Державного і місцевих бюджетів і через який порушуються принципи податкового законодавства, а саме справедливості і, як наслідок, рівності оподаткування.

Про необхідність забезпечення державної системи національної безпеки України шляхом першочергового створення надійної економічної безпеки нашої держави зазначалося в «Основних напрямках економічної політики України в умовах незалежності» від 25.10.1991 року № 1698а-ХІІ [104]. Надзвичайно важливо акцентувати нашу увагу на тому, що в тексті цього документу було визначено, що для надбання Україною повної незалежності необхідно створити і всіма засобами забезпечувати державну систему національної безпеки, що включала б економічну, політичну, оборонну та екологічну безпеки. Вони діятимуть у взаємозв'язку і матимуть за кінцеву мету вільний розвиток держави та її народу на засадах Декларації прав людини [105]. Головним напрямом зміни фінансової політики суверенної України було перенесення центру ваги в ній з фіскальної функції на функцію регулювання економіки. Основним засобом здійснення такої політики мали стати податки. Одним із головних засобів економічного державного регулювання мала стати ефективна податкова політика. Отже, у цьому законодавчому акті, без надання визначень, застосовуються терміни «національна безпека», «економічна безпека», «економічна політика», «фінансова політика», «податкова політика», «податкова система», «система

податків», «рівність умов оподаткування». Актуальним, як на той час, було визначення поняття «економічної політики», як сукупності економічних та організаційних заходів у сфері господарського життя, здійснюваних державою [106, с. 531–532].

Митний кодекс України від 12.12.1991 року № 1970-XII набрав чинності з 01.01.1992 року [107]. 01.01.2004 року набрав чинності новий Митний кодекс України від 11.07.2002 року № 92-IV. У закріпленому статтею 2 цього Кодексу визначенні поняття «митна політика» було використано терміни «економічні інтереси» та «економічна безпека» [108]. 01.06.2012 року набрав чинності Митний кодекс України від 13.03.2012 року № 4495-VI, в якому статтями 5 та 6 закріплено визначення понять «митні інтереси» та «митна безпека» [109]. Правові засади податкової безпеки в наведених вище редакціях Митних кодексів відсутні.

Законом України від 20.12.1991 року № 2009-XII було врегульовано порядок звільнення від оподаткування доходів селянського (фермерського) господарства [110]. Оскільки пункт 2 статті 27 Закону України «Про селянське (фермерське) господарство» не поділяє термін «оподаткування» на прямі та непрямі податки, на думку Вищого Арбітражного Суду України, новостворені селянські (фермерські) господарства підлягають звільненню від оподаткування у вигляді акцизного збору та нарахування на добавлену вартість» [111]. Як бачимо, ще на початку свого зародження, українське податкове законодавство було спрямоване на шлях законодавчого закріплення норм щодо втрат державного бюджету у вигляді податкових пільг, а отже, можемо говорити про пряме законодавче закріплення ризиків для податкової безпеки. Податкове законодавство ставало небезпечним для самої податкової безпеки держави і для подальшого наповнення державного бюджету. Закон України «Про селянське (фермерське) господарство» втратив чинність на підставі Закону України від 19.06.2003 року № 973-IV «Про фермерське господарство» [112].

ВР України своєю Постановою від 20.12.1991 року № 2008-XII [113] постановила ввести в дію Закон України від 20.12.1991 року № 2007-XII «Про податок на добавлену вартість» [114] з 1 січня 1992 року, дію якого було

зупинено 06.01.1993 року згідно з Декретом КМ України від 26.12.1992 року № 14-92 «Про податок на добавлену вартість» [115]. Правові засади податкової безпеки в цих нормативно-правових актах відсутні.

Відповідно до Закону України від 18.12.1991 року № 1996-XII «Про акцизний збір» [116], КМ України своєю Постановою від 27 грудня 1991 року № 396 затвердив Положення про акцизний збір та доручив Міністерству фінансів України у тижневий строк затвердити інструкцію про порядок обчислення і сплати акцизного збору [117].

Розпорядженням Голови ВР України від 23.12.1991 року № 2023-XII було створено депутатську робочу групу для проробки питань, пов'язаних з удосконаленням системи національної безпеки України [118]. Розпорядженням Президента України від 17.02.1992 року № 31/92-рп було затверджено склад Консультативно-експертної групи по підготовці концепції національної безпеки України. Як було зазначено у Витягу з протоколу засідань Комісії при Президенті України по підготовці пропозицій про статус, порядок діяльності і структуру Ради національної безпеки від 10.02.1992 року: «Ухвалено: 1. Підготувати проект концепції національної безпеки України до 10 березня ц.р. 2. Затвердити основні напрямки розробки концепції: зовнішньодержавна безпека; внутрішньодержавна безпека; оборонно-промисловий комплекс; економічна безпека, енергетичні проблеми; національно-культурний; інформаційна безпека; екологічний» [119].

15.03.1992 року введено в дію Закон України від 18.02.1992 року № 2132-XII «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності» [120]. У тексті цього Закону використано терміни «забезпечення національної безпеки» і «забезпечення суспільних інтересів» та законодавчо закріплено, що надання окремим підприємцям податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших підприємців, є проявом дискримінації підприємців органами влади і управління. Проте, ні в діючий на той момент Закон «Про систему оподаткування», ні в законодавчі акти про податки, збори і обов'язкові платежі не було внесено жодних змін відносно недопущення дискримінації шляхом надання податкових пільг. 27.02.2002 року

Закон України № 2132-ХІІ втратив чинність на підставі набрання чинності 28.02.2002 року Закону України від 11.01.2001 року № 2210-ІІІ «Про захист економічної конкуренції» [121], в якому статтею 15 визначено, що антиконкурентними діями органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю, зокрема, визнається надання окремим суб'єктам господарювання або групам суб'єктів господарювання пільг чи інших переваг, які ставлять їх у привілейоване становище стосовно конкурентів, що призводить або може призвести до недопущення, усунення, обмеження чи спотворення конкуренції. Проте, чинні норми ПК України регламентують правові аспекти застосування податкових пільг. Вочевидь постає питання, щодо співвідношення наявного в ПК України принципу рівності усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації – забезпечення однакового підходу до всіх платників податків незалежно від форми власності юридичної особи, що регламентується нормами підпункту 4.1.2 пункту 4.1 статті 4 цього ж Кодексу і нормами вказаної вище статті 15 Закону України від 11.01.2001 року № 2210-ІІІ.

ВР України своєю Постановою від 13.03.1992 року № 2198а-ХІІ [122] вводить в дію з 31 березня 1992 року Закон України від 13.03.1992 року № 2198-ХІІ «Про іноземні інвестиції» [123], наказавши КМ України, всупереч тогочасного Закону України № 2132-ХІІ: «3. До 1 червня 1992 року підготувати і внести на розгляд Верховної Ради України проект Державної програми заохочення іноземних інвестицій в Україні. При цьому мати на увазі, що зазначена програма має реалізовуватись виключно через систему пільг щодо оподаткування; ... 6. До прийняття митного тарифу дозволити підприємствам з іноземними інвестиціями ввозити в Україну товари для споживчого ринку без сплати мита та податків на імпорт. 7. Рентабельність підприємств з іноземними інвестиціями податковому та/чи митному обкладенню не підлягає.». Дослідивши правові норми Закону України № 2198-ХІІ, варто зазначити про те, що регламентуючи у статті 8 правовий режим іноземних інвестицій, законодавцем

було використано термін «забезпечення національної безпеки». Термін «податкова безпека» в цьому законі не застосовується.

Далеко не останню роль у забезпеченні податкової безпеки України відіграє законодавство з питань банкрутства: 1) Закон України від 14.05.1992 року № 2343-ХІІ «Про банкрутство», введено в дію з 1 липня 1992 року (для сільськогосподарських підприємств даний Закон набрав чинності з 1 січня 1993 року) [124]; 2) Закон України від 30 червня 1999 року № 784-ХІV «Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»» [125]; 3) 21.10.2019 року введено в дію Кодекс України з процедур банкрутства від 18.10.2018 року № 2597-VIII [126]. Варто звернути увагу на те, що при проведенні заходів з процедур банкрутства, в першу чергу, увага повинна бути прикута саме на збереження платників податків, оскільки їх ліквідація призводить до майбутніх втрат дохідної частини бюджету. Це, у свою чергу, є чинником, який загрожує податковій безпеці України.

Питання державної податкової служби в Україні, з метою запобігання, виявлення і припинення порушень податкового законодавства, а також створення умов для безпечної роботи працівників податкової служби, були розглянуті Постановою КМ України від 05.10.1992 року № 559 [127].

Дискусійним видається факт доволі активної діяльності з надання податкових пільг окремим платникам податків: 1) звільнення на 1992 рік науково-виробниче об'єднання «Східний гірничо-збагачувальний комбінат» від податків на валютну виручку від продажу продукції на експорт та за продаж валюти, а також від внесків до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи [128]; 2) зменшення на 60 % ставки акцизного збору на автомобілі марки «Запорожець» ЗАЗ-968М для запорізького виробничого об'єднання «АвтоЗАЗ», відвантажені після 21.07.1992 року [129]; 3) зменшення на 30 пунктів ставки акцизного збору в частині, що підлягає зарахуванню до держбюджету, на шини для легкових автомобілів дніпропетровському орендному підприємству «Дніпрошина» та білоцерківському виробничому об'єднанню «Білоцерківщина», відвантажені після 01.10.1992 року [130]; 4) звільнення на

1993 рік від сплати податку на прибуток Макіївський металургійний комбінат у частині оподаткування прибутку, одержаного від реалізації металопродукції на експорт, із спрямуванням сум, що вивільняються, на поповнення оборотних коштів комбінату і технічне переозброєння виробництва [131]. Варто зазначити, що відповідно до інформації, наданої на офіційному сайті ВР України у розділі «Законодавство України», в рубриці «Юридична класифікація (Пільги щодо сплати податків, зборів та інших платежів [код 20 70], 1993 рік) – 125 документів» (за посиланням: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/main/jj134y1993/page>), протягом 1993 року було надано пільг з різних податків 124 платникам податків. В даному випадку не ставимо собі завданням з'ясувати фінансові втрати дохідної частини бюджету від наданих податкових пільг окремим платникам податків.

Проте, розглянемо зворотню сторону цієї проблеми, – несплачені у строк податки. Зокрема, Декрет КМ України від 21.01.1993 року № 8-93 «Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів» [132] набрав чинності 06.02.1993 року. Декрет втратив чинність на підставі Закону України від 21.12.2000 року № 2181-III [133]. На підставі цього Декрету Міністерством фінансів України 02.11.1993 року було видано Інструкцію № 84 про особливості застосування Декрету Кабінету Міністрів України від 21 січня 1993 року № 8-93 [134]. Тобто наша держава, маючи дефіцит бюджету, зокрема і через несплачені у строк податки, що створювало ризики, які загрожували податковій безпеці України, «знаходила» фінансові ресурси для надання податкових пільг окремим платникам податків, що також спричиняло втрати дохідної частини бюджету.

Проте, «пільгово-податковий зорепад» продовжувався. Державний патерналізм було не вгамувати, – Декретом КМ України від 20.05.1993 року № 55-93 визначено особливості режиму іноземних інвестицій на території України [135]. Пільги, передбачені статтею 31 цього Декрету, поширювалися на підприємства з іноземними інвестиціями. Для підприємств з іноземними інвестиціями, діючих у пріоритетних напрямках розвитку, що визначалися державними програмами заохочення іноземних інвестицій, могли

встановлюватися додаткові пільги щодо оподаткування, передбачені цими програмами.

Одним із перших документів, в якому визначені правові засади забезпечення загальнонаціональних інтересів та національної безпеки зокрема, була Постанова ВР України від 22.07.1993 року № 3360-ХІІ «Про Основні напрями зовнішньої політики України» [136], в якій зазначено, що базовою вимогою у здійсненні зовнішньої політики України повинно бути якнайповніше і якнайефективніше забезпечення національних інтересів країни. Економічні інтереси, пов'язані з інтегруванням економіки України у світове господарство є одними із основних у сфері національних інтересів.

Постанова Кабінету Міністрів України від 24.07.1993 року № 570 «Про вдосконалення діяльності державної податкової служби та зміцнення її матеріально-технічної бази» була прийнята з метою посилення роботи щодо запобігання і виявлення порушень податкового законодавства та створення належних умов для виконання державною податковою службою покладених на неї завдань [137]. ВР України своєю постановою від 21 жовтня 1993 року № 3542-ХІІ доручила Комісії ВР України з питань оборони і державної безпеки разом з КМ України продовжити роботу по доопрацюванню проекту Концепції (основ політики) національної безпеки України і внести її на розгляд ВР України [138].

Привертає увагу постанова Президії ВР України від 29.10.1993 року № 3557-ХІІ, в якій варто звернути увагу на слова щодо концепції пільгового оподаткування, яка: «не сприятиме стабілізації податкової політики» [139]. Законодавець влучно підмітив це ще у жовтні 1993 року, адже пільги в оподаткуванні вже будуть суперечити принципам статті 3 нової редакції Закону України «Про систему оподаткування» від 01.04.1994 року. Тобто, на самому початку становлення системи оподаткування в незалежній Україні, в стінах ВР України вже існувало бачення щодо негативного впливу податкових пільг на фінансову стабільність молодого держави Україна.

Відповідно до статті 6 Закону України від 04.12.1990 року № 509-ХІІ «Про державну податкову службу в Україні» КМ України 09.12.1993 року прийняв

постанову № 1022 «Про формений одяг посадових осіб органів державної податкової служби» [140].

Законом України від 17.12.1993 року № 3744-XII «Про Державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні» встановлено, що метою цієї Програми було заохочення вкладення іноземного капіталу в пріоритетні галузі економіки України і за рахунок надання податкових пільг [141]. Підтвердженням того що податкові пільги є ризиками, які загрожують податковій безпеці, є стаття 15 Закону України від 01.02.1994 року № 3898-XII «Про Державний бюджет України на 1994 рік», в якій встановлено, що в тих випадках, коли суб'єкти законодавчої ініціативи та інші суб'єкти права вносять до Верховної Ради України і Кабінету Міністрів України пропозиції про надання пільг щодо оподаткування підприємств, організацій або виділення додаткових асигнувань з бюджету, вони повинні одночасно подавати пропозиції, спрямовані на відповідне поповнення доходів або скорочення видатків державного бюджету [142].

Наступним фактором, який підтверджує ризик нестабільного наповнення державного бюджету і в кінцевому випадку провокує загрозу податковій безпеці, є неефективне використання наукового потенціалу країни, що завдає значної шкоди національним інтересам України, а отже і її економічній та національній безпеці [143].

01.01.1995 року введено в дію Закон України від 28.12.1994 року № 334/94-ВР «Про оподаткування прибутку підприємств» [144]. Закон втратив чинність на підставі ПК України від 02.12.2010 року № 2755-VI.

Розпорядженням Президента України від 28.04.1995 року № 78/95-рп створено Комісію з розробки ПК України, яка була повинна подати до 01 червня 1995 року проект ПК України. У складі Комісії з розробки ПК України працювала Воронова Лідія Костянтинівна – завідувач кафедри Київського університету імені Тараса Шевченка [145]. Постановою ВР України від 24 травня 1995 року № 177/95-ВР схвалено у першому читанні проект Концепції (основ політики) національної безпеки України та доручено Комісії ВР України з питань оборони і

державної безпеки разом з КМ України доопрацювати проект цієї Концепції та внести його на розгляд ВР України [146].

З метою зміцнення фінансової дисципліни при виконанні Державного бюджету України та врегулювання питань пільгового оподаткування постановлено скасувати пільги щодо оподаткування, які надавалися Указами Президента України та постановами КМ України [147]. ВР України 27 червня 1995 року своєю Постановою № 247/95-ВР затвердила Правила застосування Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств» [148]. Постановою ВР України від 13.12.1995 року № 466/95-ВР встановлено, що термін завершення розробки ПК України і прийняття основних законів з питань податкової реформи – 1 січня 1998 року [149]. Закон України від 22.12.1994 року № 320/94-ВР «Про Державний реєстр фізичних осіб – платників податків та інших обов’язкових платежів» [150] введено в дію з 1 січня 1996 року. Закон втратив чинність на підставі ПК України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI.

Конституційна норма правового забезпечення економічної безпеки України, відповідно до положень статті 17 Конституції України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР, є однією з найважливіших функцій держави, справою всього Українського народу [151].

Розглянемо III період основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні, який автор умовно періодизував у відрізок часу з дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР – до дати набрання чинності Податковим кодексом України, тобто з 28.06.1996 року по 01.01.2011 року. Даний період отримує назву «Правове забезпечення податкової безпеки України як одна з найважливіших функцій держави (III період: 28.06.1996 р. – 01.01.2011 р.)».

З метою посилення податкової та платіжної дисципліни, забезпечення своєчасних надходжень до дохідної частини бюджету було видано Указ Президента України від 31.07.1996 року № 621/96 «Про заходи щодо реформування податкової політики» [152]. Варто зазначити, що в тексті цього Указу використано, як на наш погляд, некоректне формулювання поставленого

перед КМ України завдання щодо «створення в Україні стабільної податкової системи, яка б забезпечувала чітке визначення порядку стягнення податків, зборів, інших обов'язкових платежів» і «упорядкування стягнення податків». В даному випадку прослідковується «погана спадковість», яку отримано ще з моменту прийняття Закону № 509-XII «Про державну податкову службу», в тексті преамбули якого, яскраво звучить дисонанс у визначені прав, обов'язків і відповідальності державних податкових інспекцій при стягненні ними податків та інших обов'язкових платежів у бюджет. Взагалі, серед переліку прав та обов'язків державних податкових інспекцій не було і немає права та обов'язку стягувати з платників податків податки та інші обов'язкові платежі в бюджет, – є право стягувати з платників податків тільки несвоєчасно сплачені податкові платежі та суми нарахованих фінансових санкцій. Тим більше цей дисонанс проявляється на фоні закріпленого в Конституції обов'язку платника податку сплачувати податки (стаття 67 Конституції України). Тобто, податок не стягується і не справляється з платника податку, – податок добровільно сплачується самим платником податку, адже це його конституційний обов'язок.

Постановою ВР України від 04.12.1996 року № 561/96-ВР затверджено Основні положення податкової політики в Україні [153], якими визначались принципи побудови та реформування податкової системи, передбачалося забезпечити розробку податкових законів прямої дії та створення умов для прийняття ПК України. Результати дослідження цього законодавчого акту свідчать про те, що в ньому: 1) відсутнє визначення поняття «податкова політика»; 2) використовуються ототожнено поняття «податкова система» та «система оподаткування»; 3) термін «податкова безпека» відсутній; 4) правові норми цієї постанови ВР України щодо надання податкових пільг суперечать Указу Президента України від 31.07.1996 року № 621/96, в якому було доручено КМ України під час підготовки проектів законів, інших нормативно-правових актів з питань реформування податкової політики виходити з необхідності скасування пільг щодо оподаткування.

16.01.1997 року Постановою ВР України № 3/97-ВР було схвалено Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України. Цей нормативно-правовий акт був першою ластівкою в царині правового регулювання національної безпеки України. І хоча, як нами вже було вказано раніше, жодного слова податковій безпеці, в цьому документі, не присвячено, цією Концепцією були встановлені основні принципи забезпечення національної безпеки, серед яких: верховенство права; адекватність заходів захисту національних інтересів реальним та потенційним загрозам; додержання балансу інтересів особи, суспільства та держави, їх взаємна відповідальність; чітке розмежування повноважень органів державної влади.

Закон України від 03.04.1997 року № 168/97-ВР «Про податок на додану вартість» набрав чинності 01.07.1997 року [154]. Правові норми цього Закону щодо звільнення від оподаткування операцій були ризиками, що загрожували податковій безпеці України, адже провокували втрати дохідної частини бюджету.

03.07.1997 року набрав чинності Закон України від 05.06.1997 року № 314/97-ВР, яким було встановлено правове регулювання порядків списання та реструктуризації податкової заборгованості; визначено порядок прийняття рішення щодо реструктуризації податкової заборгованості та встановлено відповідальність за несплату реструктурованої податкової заборгованості [155; 156]. Продовжуючи політику патерналізму, держава, проявляючи «факт доброї волі» і списуючи податкову заборгованість, втрачає надходження у дохідну частину свого же бюджету (Додаток И [157–166]).

Закон України від 05.03.1998 року № 183/98-ВР визначає правові засади організації та діяльності Ради національної безпеки і оборони України, її склад, структуру, компетенцію і функції [167].

Питання забезпечення економічної безпеки України були актуальними вже у 1998 році, про що свідчать положення розпорядження КМ України від 25.05.1998 року № 345-р «Про склад робочої групи з розроблення проектів Стратегії забезпечення економічної безпеки України та Національної програми забезпечення економічної безпеки України на період до 2005 року» [168].

На виконання рішення РНБО України щодо запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків і інших державних витрат та заходів щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі, Указом Президента України від 09.06.1998 року № 606/98 було доручено КМ України та Міністерству фінансів України не розглядати звернення міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади, окремих підприємств, установ і організацій про надання додаткових податкових пільг, скасування заборгованості з податків, відстрочення платежів до бюджету, продовження строків повернення бюджетних позичок, виділення додаткових бюджетних асигнувань [169]. Цікавим є факт прояву непослідовності у сфері податкової політики, який прослідковується вже через 9 днів після попереднього Указу Президента України № 606/98, адже вже 18.06.1998 року Указом Президента України № 651/98 були визначені правові засади списання та реструктуризації податкової заборгованості платників податків – сільгоспідприємств і цукрових заводів станом на 1 січня 1998 року [160].

Указом Президента України від 03.07.1998 року № 727/98 з 1 січня 1999 року запроваджено спрощену систему оподаткування, обліку та звітності для суб'єктів малого підприємництва [170]. Дію Указу № 727/98 було припинено згідно із Законом України від 04.11.2011 року № 4014-VI [171]. З прийняттям цього Закону планувалося вдосконалити законодавчу основу оподаткування суб'єктів малого підприємництва [172]. Доречним буде навести позицію викладену у аналітичній записці Національного інституту стратегічних досліджень, в якій говориться, що реформування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності є одним із найбільш дискусійних і водночас важливих напрямів податкової реформи. За період свого існування ця система обросла численними проблемами, що знизили її ефективність, деформували цілі та завдання її запровадження [173]. На наш погляд, запровадження спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва, відповідно до Указу Президента України від 03.07.1998 року № 727/98, не відповідало вимогам статті 92 Конституції України, адже, її нормами закріплено,

що виключно законами України встановлюються система оподаткування, податки і збори. Акцентуємо увагу на тому факті, що Конституцією України регламентована одна, тобто, єдина система оподаткування. Про множинність систем оподаткування в нормах Конституції не йдеться, а зазначеним Указом запроваджено було ще одну систему оподаткування – спрощену.

Привертає увагу Закон України від 14.10.1998 року № 171-XIV «Про порядок встановлення ставок податків і зборів (обов'язкових платежів), інших елементів податкових баз, а також пільг щодо оподаткування». Як бачимо, сама назва цього Закону вже містить у собі вказівку на законодавчу регламентацію порядку встановлення пільг щодо оподаткування, які були надалі закріплені у нормах пунктів 1 і 2 цього Закону [174]. У своїй Постанові від 18.12.1998 року № 2003 КМ України відзначав, що стан надходження доходів до державного і місцевих бюджетів вкрай незадовільний. Значні доходи бюджети втрачають через ухилення суб'єктів підприємницької діяльності від оподаткування [175]. Проблема тіньового грошового обігу, як про це говориться в Указі Президента України «Про заходи щодо детінізації економіки», тісно пов'язана з недосконалістю грошової системи. Її розв'язання вимагало системного підходу: 1) перехід до нової податкової політики регулюючого характеру; 2) запровадження спеціального режиму оподаткування доходів, що легалізувалися фізичними особами; 3) запровадження системи податкових пільг щодо доходів, одержаних від довгострокових укладень та інвестування [176].

З 1 квітня 2001 року набрав чинності спеціальний Закон України з питань оподаткування від 21.12.2000 року № 2181-III, яким було встановлено порядок погашення зобов'язань юридичних або фізичних осіб перед бюджетами та державними цільовими фондами з податків і зборів (обов'язкових платежів), нарахування і сплати пені та штрафних санкцій, що застосовувалися до платників податків контролюючими органами [133].

Указом Президента України від 07.05.2001 року № 294/2001 затверджено Положення про Міжвідомчу комісію з питань фінансової безпеки при РНБО України, як консультативно-дорадчого органу. Одним із основних завдань цієї

Комісії було вивчення та внесення пропозицій щодо використання досвіду розвинутих країн у забезпеченні фінансової безпеки та подолання тіньової економіки [177]. Указом Президента України від 19.07.2001 року № 532/2001 доручено КМ України та ДПА України активізувати роботу щодо боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом [178]. З метою усунення випадків ухилення окремих підприємств, створених за участю іноземних інвесторів, від сплати податків, зборів, Законом України від 20.12.2001 року № 2899-III були внесені зміни законів України: «Про інвестиційну діяльність» та «Про податок на додану вартість» [179]. Вищий Господарський Суд України у своєму листі від 04.06.2002 року № 05-2/612 надав роз'яснення щодо надання пільг з оподаткування підприємств з іноземними інвестиціями [180].

Законом України від 15.05.2003 року. № 755-IV «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» [181] були врегульовані відносини, що виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб-підприємців. З метою вдосконалення системи розроблення наукових засад забезпечення національної безпеки України Указом Президента України від 3 грудня 2003 року № 1396/2003 було затверджено Статут Інституту проблем національної безпеки (Institute of National Security Problems – INSP) – державної науково-дослідної установи [182].

19.06.2003 року було прийнято Закон України № 964-IV «Про основи національної безпеки України», який визначав основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності [29; 183]. Про податкову безпеку в цьому Законі не йшлося. Цей Закон втратив чинність 08.07.2018 року на підставі Закону від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [30].

Наказом ДПА України від 23.07.2004 року № 419/453 було затверджено форму звіту № 1-ПП «Про суми пільг в оподаткуванні юридичних осіб та фізичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності», Інструкцію про порядок

заповнення форми звіту № 1-ПП та Правила обліку податку на додану вартість з метою вдосконалення обчислення вартісної величини впливу пільг з цього податку на формування дохідної частини Державного бюджету України [184–187]. Наказ ДПА України № 419/453 втратив чинність на підставі наказу ДПС України від 09.03.2011 року № 129/55 [188]. Розпорядженням КМ України від 25.08.2004 року № 607-р було покладено на ДПА України координацію роботи з проведення перевірок законності одержання пільг з податку на додану вартість суб'єктами господарювання, які провадять діяльність у спеціальних (вільних) економічних зонах та у режимі технологічних парків [189]. 31.03.2005 року набрав чинності Закон України № 2505-IV [190]. В результаті внесених змін було припинено пільгові податкові умови здійснення господарської діяльності відповідними суб'єктами [191]. Проблематика наявних загроз податковій безпеці України явно прослідковується в Національному плані дій з поліпшення адміністрування податків, який було затверджено розпорядженням КМ України від 14.10.2009 року № 1217-р. Даним планом було передбачено застосування наступних дій: 1) удосконалення контрольної-перевірочної роботи; 2) посилення контролю за транскордонним ухиленням від оподаткування; 3) удосконалення адміністрування податку на додану вартість; 4) поліпшення адміністрування податків, сплачуваних великими платниками податків; 5) інтенсифікація процесу стягнення податкової заборгованості [192]. Стратегію реформування податкової системи було схвалено розпорядженням КМ України від 23.12.2009 року № 1612-р. Досягнення зазначеної мети було можливим тільки за умови реалізації виваженої державної податкової політики, що передбачала б прийняття ПК України для забезпечення балансу інтересів держави та платників податків [193].

З метою побудови сучасної, справедливої фіскальної політики [194] було постановлено прийняти за основу проект ПК України № 6509 від 15.06.2010 року [195], поданий КМ України (знято з розгляду 07.09.2010 року). Зважаючи на особливий регулятивний вплив ПК України на суспільні відносини та його значення для кожної людини, ВР України 08.07.2010 року постановила вважати за необхідне винести проект ПК України на всенародне обговорення [196].

Постановою ВР України від 07.10.2010 року № 2593-VI було прийнято за основу проект ПК України (реєстраційний № 7101-1), поданий КМ України [197]. 02 грудня 2010 року Верховною Радою України було прийнято ПК України [198].

Розглянемо IV період основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні, який умовно періодизуємо у відрізок часу з дати набрання чинності ПК України № 2755-VI – по теперішній час, тобто з 01.01.2011 року по сьогодні. Передумовою законодавчого забезпечення регулювання податкової безпеки України, за логікою, повинно було б стати набрання чинності ПК України [198], проте, ні в його першій редакції, ні в поточній, жодного слова про податкову безпеку не зазначено. Одночасно з ПК України, 01.01.2011 року набрав чинності Бюджетний кодекс України [199], в нормах якого також жодної згадки про податкову, чи навіть бюджетну безпеку України. І це при тому, що відповідно до статті 9 Бюджетного кодексу України податкові надходження є першими в ієрархії розділу доходів бюджету. В той же час, Наказом ДПС України від 29.03.2011 року № 167 затверджується Порядок визначення сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг за операціями, які здійснюються на митній території України [200]. Наказ втратив чинність на підставі Наказу Міністерства фінансів від 20.11.2019 року № 488 [201]. Викликає певне занепокоєння факт ігнорування в текстах чотирьох Стратегій національної безпеки України (2007, 2012, 2015 та 2020 років) можливості використання положень щодо податкової безпеки держави, оскільки, у жодній із них про податкову безпеку не йдеться взагалі [202–205].

Розпорядженням КМ України від 15.08.2012 року № 569-р було схвалено Концепцію забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері, в окремому розділі якої при розгляді питання безпеки у податковій сфері було вказано, що однією з основних загроз у податковій сфері є: 1) виведення фінансового капіталу з України; 2) приховування суб'єктами господарювання значних сум доходів від оподаткування [66]. ВР України Законом від 27.03.2014 року № 1166-VII вносить

суттєві зміни у ПК України, однак питанням безпеки у податковій сфері, як про те йшлося у Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері [66], місця в цьому Законі не знайшлося [206]. При цьому, варто зазначити, що обґрунтовуючи необхідність прийняття проекту цього Закону, його автори у пояснювальній записці зазначали про те, що прийняття зазначеного законопроекту обумовлене, серед іншого, і необхідністю збільшення надходжень до бюджету, удосконалення окремих положень ПК України, а також недопущення втрат бюджету [207]. Закон України від 16.09.2014 р. № 1682-VII «Про очищення влади» [208] визначив правові та організаційні засади проведення очищення влади (люстрації) для захисту та утвердження демократичних цінностей, верховенства права та прав людини в Україні. Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII «Про запобігання корупції» визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень [209]. Головними напрямками реформи податкової системи, передбаченої Стратегією сталого розвитку «Україна-2020», серед інших, були перехід від наглядово-каральної функції фіскальних органів до обслуговуючої; удосконалення законодавства України, спрямованого на посилення боротьби зі схемами ухиляння від сплати податків як юридичними, так і фізичними особами, формування системи податкового контролю залежно від ступеня ризику в діяльності платників податків, забезпечення відкритості доступу до інформації про сплату податків [210].

4 червня 2015 року Постановою ВР України № 509-VIII був схвалений План законодавчого забезпечення реформ в Україні. Нажаль, в тексті цього Плану про податкову безпеку не було згадано, а ні в підрозділі «Податкова політика», а ні в розділі II «Реформа системи національної безпеки та оборони» [211]. У Програмі діяльності КМ України, затвердженої Постановою ВР України від 14.04.2016 року № 1099-VIII було заплановано ухвалення нового ПК України та запровадження мораторію на внесення до нього змін протягом трьох – п'яти років [212]. Нажаль,

новий Податковий кодекс України прийнято так і не було, а от зміни у чинний Кодекс вносилися доволі посиленими темпами.

Стратегією реформування системи управління державними фінансами на 2017–2020 роки було зазначено, що потреба у ефективних заходах для усунення системних недоліків у податковій системі є актуальною та визначено, що серед ризиків, які можуть перешкодити виконанню поставлених завдань, є часте внесення змін до податкового законодавства [213; 214].

Серед пріоритетних дій Уряду на 2017 рік, затверджених розпорядженням КМ України від 3 квітня 2017 року № 275-р, що передбачені першим розділом Плану пріоритетних дій, було спрощення адміністрування податків. І хоча в тексті цього Плану законодавцем не застосовується термін «податкова безпека», проте, йдеться про запровадження інструментів детінізації економіки України та протидії розмиванню податкової бази (п. 4), підвищення ефективності боротьби із злочинами у сфері фінансів (п. 7), приведення національного податкового законодавства у відповідність із законодавством ЄС (п. 11) [215]. 11 січня 2018 року постановою КМ України № 7 було затверджено Методику оцінювання фіскальних ризиків, пов'язаних з діяльністю суб'єктів господарювання державного сектору економіки. До фіскальних ризиків, відповідно до п. 4 цієї Методики, належить і зменшення податкових надходжень [216].

21 червня 2018 року ВР України було прийнято Закон України № 2469-VIII «Про національну безпеку України», у нормах якого при визначенні пріоритетів, завдань і заходів із забезпечення національної безпеки України йдеться тільки про Стратегію: національної безпеки України, воєнної безпеки України, кібербезпеки України, громадської безпеки та цивільного захисту України, розвитку оборонно-промислового комплексу України [30], проте, цей закон «зовсім не торкається питань економічної безпеки» [217], а отже і податкової безпеки як її складової.

Концептуальні напрями реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику були схвалені розпорядженням КМ України від 27.12.2018 року № 1101-р [218]. Реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику, були пріоритетним завданням,

визначеним Стратегією реформування державного управління України на 2016–2020 роки, схваленою розпорядженням КМ України від 24.06.2016 року № 474-р [219]. 19.06.2019 року Постановою КМ України № 537 утворено територіальні органи Державної податкової служби, які стали правонаступниками майна, прав та обов'язків територіальних органів Державної фіскальної служби [220]. З метою запровадження дієвого механізму контролю обігу товарів та обсягу доходів суб'єктів спрощеної системи оподаткування та виведенню з тіні ряду великих та середніх торговельних компаній, які зловживають спрощеною системою оподаткування, тим самим дискредитуючи як саму спрощену систему оподаткування, так і сумлінних платників податків, які є її суб'єктами [221], ВР України 20.09.2019 року було внесено зміни до ПК України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі і послуг [222].

У Висновку комітету з питань бюджету Верховної Ради України від «Щодо звіту про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2019 рік»» зазначено: «За даними ДПС втрати доходів бюджетів від наданих податкових пільг за 2019 р. становили 42 728,2 млн грн, що на 6 983,4 млн грн, або на 19,5 %, більше ніж за 2018 р., з них найвагоміші втрати бюджету від пільгового оподаткування відбулися щодо: ПДВ з вироблених в Україні товарів (робіт, послуг) – 30 926,6 млн грн (збільшення за рік на 25,9 %), податку на майно (включаючи плату за землю) – 9 230,1 млн грн (збільшення на 0,7 %), податку на прибуток підприємств – 1 725,9 млн грн (зменшення на 8,9 %), акцизного податку з вироблених в Україні підакцизних товарів (продукції) – 799,5 млн грн (збільшення в 7,9 раза). Зростання обсягів втрат доходів бюджету внаслідок пільгового оподаткування може бути результатом як розширення бази податкових пільг згідно із законодавством, так і недостатнього контролю за правомірністю отримання відповідних пільг суб'єктами господарювання» [223].

Закон України від 28.01.2021 року № 1150-IX визначив правові основи організації та діяльності Бюро економічної безпеки України [224].

11 серпня 2021 року Указом Президента України від 11 серпня 2021 року № 347/2021 затверджено Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року [225], в якій поняття «податкова безпека» не застосовується.

16 лютого 2022 року Указом Президента України № 56/2022 було затверджено Стратегію забезпечення державної безпеки. Реалізація положень Стратегії, серед іншого, надало б змогу посилити захист конституційного ладу і територіальної цілісності України [226]. Відповідно до пункту 31 частини першої статті 85 Конституції та статті 5 Закону «Про правовий режим воєнного стану» [227] ВР України постановила затвердити Указ Президента України від 24 лютого 2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» [228] із 05 години 30 хвилин 24 лютого 2022 року [229].

Засади державної антикорупційної політики на 2021–2025 роки визначені ВР України в Антикорупційній стратегії, яку було затверджено Законом України від 20.06.2022 № 2322-IX. Метою Антикорупційної стратегії є досягнення суттєвого прогресу в запобіганні та протидії корупції, а також забезпечення злагодженості та системності антикорупційної діяльності всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування. У цій Антикорупційній стратегії корупція розглядається як ключова перешкода стабільному економічному зростанню і розбудові ефективних та інклюзивних демократичних інститутів [230].

23.06.2022 року Європейська рада ухвалила рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в ЄС. Це історичне рішення відкриває перед Україною широкі можливості та водночас покладає на українську владу додаткові зобов'язання щодо виконання вимог з адаптації законодавства України до права ЄС та здійснення докорінних політичних, соціально-економічних, правових та інституційних реформ, спрямованих на розбудову розвинутої і сталої демократії та ринкової економіки [231].

31.07.2023 року для України набрала чинності Угода між Україною та ЄС про участь України у програмі ЄС для співробітництва в галузі оподаткування «Fiscalis» [232], яка була вчинена 05.09.2022 року в м. Брюсселі та ратифікована

Законом України від 29.06.2023 року № 3177-IX [233]. Цілями програми «Fiscalis» визначені: підтримка податкових органів та системи оподаткування з метою поліпшення функціонування внутрішнього ринку; посилення конкурентоспроможності ЄС і добросовісної конкуренції всередині ЄС; захист фінансових та економічних інтереси ЄС і його держав-членів, включно із захистом таких інтересів від шахрайства, ухиляння і уникнення від сплати податків та вдосконалення збору податків. Україна бере участь як асоційована країна у програмі Союзу «Fiscalis» зі співробітництва у сфері оподаткування.

Поряд з наведеним вище варто зазначити про те, що з введенням 24 лютого 2022 року воєнного стану в Україні до ПК України було внесено (станом на 01.01.2024 року) зміни та доповнення 48 Законами України, спрямованими, зокрема, на вдосконалення законодавства на період дії воєнного стану.

Отже, ретельний аналіз нормативно-правової бази історії становлення податкової безпеки, дає можливість констатувати наступне. У всіх досліджених нормативно-правових актах податкового законодавства (відповідно до проведеної періодизації основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні), питанню податкової безпеки уваги не приділялося. Ще на початку свого зародження, українське податкове законодавство було спрямоване на шлях законодавчого закріплення норм щодо втрат держаного бюджету, зокрема, у вигляді податкових пільг, а отже, можемо говорити про пряме законодавче закріплення ризиків для податкової безпеки.

1.3. Характерні риси прояву податкової безпеки у податкових правовідносинах

Актуальність теми теоретико-правових та концептуальних засад досліджень правового регулювання податкової безпеки в Україні та визначення характерних рис прояву безпеки податкових правовідносин зумовлена, перш за все,

питаннями, пов'язаними з науковими пошуками теоретичних основ податкової безпеки у сучасній теорії правового регулювання.

Дослідження численних джерел показало, що у сучасній теорії права і досі ретельно не розроблено питання сутності та змісту поняття податкової безпеки, оскільки останнім часом проблеми дослідження цього правового явища перебувають, на жаль, не у центрі уваги науковців, які є фахівцями у галузі теорії права, а у полі зору вітчизняних учених, насамперед, економістів. На цьому тлі гостро відчувається брак досліджень теоретичних засад проблематики правового регулювання податкової безпеки в Україні. Разом із тим, поза всяким сумнівом, у наш час, національних економічних та соціальних перетворень, теоретичний аспект становлення, функціонування і розвитку правового регулювання податкової безпеки повинен стати відносно самостійним напрямком наукового аналізу цієї проблематики і, відповідно, однією з основних тем наукових теоретичних досліджень.

Аналіз сучасної практики правового регулювання суспільних відносин у сфері національної безпеки, свідчить про те, що сьогодні в Україні, як ніколи, необхідно актуалізувати наукові дослідження у сфері правового регулювання податкової безпеки. Тому, наукове завдання цього підрозділу полягає в дослідженні теоретико-правових та концептуальних проблем правового регулювання податкової безпеки України, які на сьогодні залишаються малодослідженими. Досягнення поставленого наукового завдання передбачає його вирішення наступним шляхом:

– з'ясувати внесок видатних науковців у розвиток теорії правового регулювання податкової безпеки шляхом: а) розгляду поглядів науковців щодо поняття «правове регулювання»; б) вивчення еволюції поглядів науковців щодо визначення понять «національна безпека України», «національні інтереси України», «загрози національній безпеці України»;

– розглянути податкову безпеку як об'єкт наукових досліджень у сучасній теорії правового регулювання;

– дослідити еволюцію поглядів науковців щодо визначення поняття «податкова безпека»;

– надати авторське визначення податкової безпеки та визначити характерні риси прояву безпеки податкових правовідносин [234].

Певний внесок у розробку питань правового регулювання та розроблення теоретико-правових основ регулювання податкової безпеки у сучасній теорії правового регулювання зробили такі дослідники, як Р. Алексі, М. С. Кельман, М. І. Козюбра, О. В. Петришин, М. В. Цвік і ряд інших учених.

Абрагам Маслоу, доктор психології університету Брандейса (США), у своїй відомій праці «Мотивація та особистість», дослідивши у четвертому розділі теорію мотивації людини (A Theory of human Motivation) та розглянувши питання потреб безпеки людини (The Safety Needs), стверджує, що «Потреби в безпеці можуть бути дуже актуальними на соціальній арені, коли виникають реальні загрози закону, порядку, авторитету суспільства. ... Це найбільше стосується людей, ... яких особливо турбують загрози владі, законності та представникам закону» [235, с. 43], зауваживши при цьому, що «...набір потреб, який ми можемо приблизно віднести до потреб безпеки це: безпека; стабільність; залежність; захист; свобода від страху, від тривоги і хаосу; потреба в структурі, порядку, законі, обмеженні тощо)» [235, с. 39].

Навряд чи можна не погодитись із цим твердженням, адже Постановою ВР України від 16.01.1997 року № 3/97-ВР «Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України» [28], було законодавчо закріплено нові суспільні відносини у сфері національної безпеки. І хоча, про податкову безпеку в цій Концепції не згадувалося, адже мова йшла про економічну безпеку, схвалення ВР України Концепції стало важливою подією в розвитку, як загальної теорії безпеки і теорії національної безпеки, так і сучасної теорії права у сфері правового регулювання, як національної безпеки, так і податкової безпеки, яка є її елементом. Але ж на рівні наукових обговорень, питанню податкової безпеки вже приділяли увагу. Зокрема, С. Г. Міщенко наголошував про те, що податкове регулювання є складовою блоку управління економічної безпеки [236, с. 4, 8].

У Законі України від 19.06.2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29], який прийшов на заміну Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, аналогічно були відсутні навіть натяки на податкову безпеку, оскільки «податково-бюджетна політика» була сферою національних інтересів.

Проте, наукова думка голосно промовляла зі сторінок наукових журналів свої погляди щодо податкової безпеки. Зокрема, В. М. Кміть досліджувала вдосконалення механізму адміністрування ПДВ як запоруку фінансової безпеки України [237]; темою наукового пошуку Т. Субіної було забезпечення інформаційної безпеки електронної звітності в органах державної податкової служби України [238]; податкове планування в системі забезпечення фінансової безпеки стало темою наукового пошуку В. В. Храпкіної [239]; Ю. Б. Івановим і Ю. В. Бережною у науковій розвідці: 1) розкрито проблеми визначення сутності податкової безпеки в Україні з погляду різних рівнів її забезпечення; 2) сформульовано поняття «національна податкова безпека» та 3) обґрунтовано умови відповідності елементів податкової системи України вимогам забезпечення національної податкової безпеки (Додаток Б) [43].

1 січня 2011 року набрав чинності Податковий кодекс України [198], але в його нормах не знайшлося місця вирішенню питання законодавчого закріплення правового регулювання податкової безпеки. Проте, наукова громада не полишала своїх спроб донести до загалу необхідність впровадження у законодавство норм, які б регулювали суспільні відносини у сфері податкової безпеки [46; 240–262].

Наступним документом у царині безпекового права став Закон України від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [30]. І знову, законодавець залишив поза увагою питання включення податкової безпеки, як в норми цього Закону, так і в ПК України.

Питання правового регулювання податкової безпеки залишається відкритим і продовжує полемізуватися в колі науковців-юристів, зокрема, і в межах наукової школи «Правове регулювання фінансової безпеки держави», що започаткована заслуженим юристом України, професором, д.ю.н. Віктором Тарасовичем

Білоусом. Свідченням актуальності теми правового регулювання податкової безпеки є наукові праці, авторами яких є: О. В. Лепьохін [263]; І. Чугунов [264]; Н. М. Борейко [265]; Л. М. Касьяненко [33], М. В. Кармаліта [35, с. 164–188]; О. О. Бригінець [33; 34].

І. Л. Самсін вивчаючи податкове зобов'язання в механізмі фінансово-правового регулювання наголошує, що податкове зобов'язання є однією з найпринципових вихідних конструкцій у податково-правовому регулюванні. Поряд з визначенням податку та його рис податкове зобов'язання формує ті ґрунтовні підстави, які містять фундамент побудови не тільки окремих податково-правових норм, а і системи податкового права в цілому. Свідченням цього є і наявність окремого податково-правового інституту, який регулює зміст, склад та динаміку податкового зобов'язання. Податкове зобов'язання має і ґрунтовні засади, що визначені у ст. 67 Конституції України. Неможна вважати, що на сьогодні сукупність проблем, пов'язаних із характеристикою податкового зобов'язання, остаточно вирішена. На сучасному етапі розвитку податково-правової науки сформувалися дві групи поглядів на цю проблему. З одного боку, податково-правове регулювання виходить із деталізації підстав та характеру обов'язку. З іншого боку – природа податкових відносин пов'язується із зобов'язальним характером регулювання. Наукова дискусійність проблем податкового зобов'язання доповнюється і законодавчою колізією. Податковий кодекс України містить певну суперечність, використовуючи як конструкцію податкового обов'язку, так і податкового зобов'язання: податковий обов'язок як вихідна конструкція поведінки зобов'язаних осіб визначається у статтях 14, 36–38 Податкового кодексу України, тоді як на податкове зобов'язання законодавець посилається у ст. 14 та Розділі II цього ж Кодексу [266, с. 3].

На думку Д. А. Кобильніка, правове регулювання податкових відносин відбувається на трьох рівнях: загальнодержавному, місцевому, міжнародному. Цим зумовлюється існування трьох щаблів правотворчої форми регулятивної функції податкового права. Окрім того, говорячи про рівні правового регулювання податкових відносин, їх можна представити як: вищий, що

здійснюється Конституцією держави як Основним Законом, та ті, регулювання яких здійснюється законами і підзаконними нормативно-правовими актами. Так, однією із засад податково-правового регулювання є норма, що закріплена у ст. 92 Основного Закону. Саме відповідно до неї виключно законами України встановлюються система оподаткування та податки і збори як її складові [267, 203–204]. За твердженням вченого, характеристику регулятивної функції податкового права можна здійснити зважаючи на установлення меж податково-правового регулювання [267, с. 216].

Аналізуючи і синтезуючи положення чинного податкового законодавства, а також наукові погляди, Д. А. Кобильнік констатує, що межі податково-правового регулювання в контексті реалізації регулюючої функції податкового права стосуються передусім правотворчості. Вимоги щодо цього автор представляє двома групами: формальні і змістовні обмеження [267, с. 217]. Науковець резюмує, що податково-правове регулювання має свою специфіку і межі. Вони пов'язані, у тому числі, із тим, яким чином, через застосування яких способів, прийомів юридичної техніки відбувається упорядкування відносин, що опосередковують обчислення податків і зборів, ведення обліку об'єктів оподаткування тощо. Фактично в цій ситуації прослідковується взаємозв'язок між тим, які саме способи та засоби обирає держава для регламентації податкових відносин. Так, у межах імперативу можуть бути обрані різноманітні альтернативні варіанти, за допомогою яких зобов'язаним суб'єктам податкових відносин надається певна свобода в оподаткуванні, з однієї сторони, і обмежуються права держави як владної сторони для досягнення відповідного балансу з іншої [267, с. 231–232].

У науковій літературі є різні думки щодо визначення поняття «правове регулювання». Зробимо деякі посилання для того, щоб показати різноплановість поглядів науковців на сам принцип логічної конкретизації однієї з основних категорій теорії права – «правове регулювання».

Зокрема, М. С. Кельман і О. Г. Мурашин зазначають, що правове регулювання – це форма владного юридичного впливу на суспільні відносини, що

здійснюється державою за допомогою всіх правових засобів з метою їх упорядкування, закріплення і забезпечення. Правове регулювання – це інструмент соціального управління, покликаний упорядковувати суспільні відносини, забезпечуючи реалізацію позитивних інтересів суб'єктів [268, с. 401–408].

Державним фінансам властивий нерозривний зв'язок із розвитком держави і суспільства. Фінансові процеси, пов'язані з державними доходами та видатками, фінансове становище держави неможливо зрозуміти поза соціологічним контекстом. Об'єктивна залежність між суспільним устроєм, рівнем економічного розвитку й політичним середовищем, з одного боку, і бюджетною системою, з іншого, вимагає систематичного врахування змін соціальних параметрів при аналізі фінансових явищ. Сьогодні та частина фіскальної соціології, яка отримала назву суспільного вибору, безпосередньо стала складовою вчення про психологію фінансів держави. Держава – це не тільки вища політична сила і влада, а й несучий елемент цивілізації. Інститут державних фінансів та його складові – бюджетні витрати з їхнім впливом на економічне життя; податки, які можна сприймати і як дохід державної скарбниці, і як збиток для платника, – формуючі частини цивілізації, її підйому й занепаду. Хоча економічна наука не дає однозначного висновку щодо залежності між величиною податкових надходжень, обсягами податкових пільг та преференцій і темпами економічного зростання, проте чітко доведено, що насправді важливий не їх обсяг, а функціональна структура. У таких умовах не виникає сумніву щодо питання про податкове перевантаження економіки. Але це спонукає нас до пошуку першопричин хибного уявлення про високий рівень податкового навантаження на суб'єктів господарювання. Такими причинами, на думку науковців, є надзвичайно низька дисципліна сплати податків і податкових платежів та нерівномірний розподіл податкового навантаження між окремими групами і видами платників податків [269, с. 47–49].

На думку Г. В. Василевської, яка досліджувала особливості функціонування преференційного оподаткування в Україні, негативний стан суспільного розвитку потребує здійснення кардинальних змін у сфері преференційного оподаткування.

Держава повинна визначити національну стратегію розвитку преференційного оподаткування в країні, яка мала б ґрунтовні теоретичні підвалини з максимальним урахуванням усіх деформацій, що супроводжують реалізацію податкових преференцій. Якщо ж податкові преференції, незалежно від їх статусу соціально-підтримуючих, стабілізаційних чи економічно-стимулюючих, не мають раціонального обґрунтування, вони не тільки не сприятимуть інтенсивному розвитку суспільства загалом, а й пригнічуватимуть зростання підприємництва, нівелюватимуть конкурентоспроможність національних виробників, а також внесуть диспропорції у розподіл фінансових ресурсів серед представлених у суспільстві соціальних груп. За твердженням вченої, ефективність податкових преференцій досліджується шляхом впливу на взаємозв'язок соціальної й економічної сфер суспільства, співзвучних з цілями, декларованими державою. Соціальна сфера визначається показниками матеріальної та нематеріальної якості життя громадян; економічна ж сфера оцінюється чинниками, які визначають ознаки пріоритетів соціально-економічного розвитку держави: збільшення обсягів експортної продукції обробних галузей та розвитку виробництва, збільшення обсягів інвестиційного капіталу, розвиток науково-технічного потенціалу держави та інноваційного середовища [270].

Побудова оптимальної моделі преференційного оподаткування, як стверджує А. І. Крисоватий, потребує дослідження концептуальних основ, конкретних форм та методів довгострокового та короткострокового впливу податків на розвиток суспільства. Останні повинні узгоджуватися з соціальними й економічними проблемами держави, можливостями їх вирішення через політику податкових доходів і політику податкового регулювання та орієнтуватися на історичні, національні, культурні особливості, ступінь участі держави в економічних процесах, розвиненість ринкових відносин. На жаль, сьогодні така спрямованість дискреційного та недискреційного державного регулювання через стратегію і тактику преференційного оподаткування тільки очікує на свою реалізацію [271].

Правове регулювання, за твердженням М. В. Цвіка та О. В. Петришина, здійснюється через складну взаємодію багатьох правових явищ: правотворчості, правових норм та актів їх застосування, правовідносин, правосвідомості, правової культури та ін. Власне саме в цьому – здатності забезпечувати ефективне юридичне регулювання суспільних відносин – і полягає головне призначення як кожного окремого із названих правових феноменів, так і утвореної ними в їх єдності правової системи суспільства. Отже, правове регулювання може бути охарактеризоване як здійснюваний за допомогою юридичних засобів процес упорядкування суспільних відносин з метою забезпечення певної сукупності соціальних інтересів, які вимагають правового гарантування [272, с. 207–208].

Правове регулювання має системний характер, завжди передбачає взаємодію різних правових явищ (засобів правового регулювання); поширюється виключно на суб'єктів права, тобто осіб, для яких правові норми встановлюють певні юридичні права і обов'язки; має обов'язкову природу, спирається на державний примус; спрямоване тільки на визначення вираженої назовні поведінки людей; здійснюється із заздальгідь визначеними цілями [272, с. 212].

На думку М. І. Козюбри, правове регулювання – це впорядкування поведінки учасників суспільних відносин за допомогою спеціальних юридичних засобів і способів [273, с. 95].

Про нагальну необхідність впровадження правових засобів регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування було зазначено ще у доповіді Президента України від 19.10.1994 року № 216/94-ВР «Про основні засади економічної та соціальної політики», в якій доповідач наголошував на крайню занедбаність сфери державних фінансів України. А це вже сповіщало про негаразди і в податковій сфері. І нехай в цій доповіді Президента взагалі не йшлося про податкову безпеку, проте голосно було промовлено про недосконалість сфери державних фінансів, що особливо виразно проявлялося в глибокій деформації податкової системи. Великої шкоди економіці, як сказано у доповіді, завдавали: 1) непомірність податкового пресу; 2) нестабільність податкового законодавства; 3) ухилення від повної та своєчасної сплати податків,

що планувалося визначати як одну з найбільших провин суб'єктів економічної діяльності та окремих громадян перед державою, що передбачатиме не тільки жорстку адміністративну, а й кримінальну відповідальність; 4) некомпетентність управлінських рішень, – наслідки яких, як зазначено у доповіді, нам доведеться ще довго пожинати. Така податкова політика стала одним із найважливіших чинників, з одного боку, штучного згортання виробничої та комерційної діяльності, з іншого – всезростаючої тінізації економіки. Йдеться про те, що в той час в економіці України склалася ситуація, за якої посилення адміністративного регулювання призвело до зворотного результату – послаблення реального впливу держави на розвиток економічних процесів. В кінцевому підсумку змінилося співвідношення легальної та тіньової економіки на користь підвищення питомої ваги останньої. Це виявилось в нарощуванні масштабів неврахованого виробництва та позабанківського грошового обігу, масового приховування прибутків та невиплат податків, інших вкрай небезпечних наслідків [274].

Позитивну роль у формуванні і здійсненні цілеспрямованої політики держави щодо захисту її національних інтересів у економічній та інших сферах національної безпеки відіграла Концепція (основи державної політики) національної безпеки України, яку було схвалено Постановою ВР України від 16 січня 1997 року № 3/97-ВР. За п'ять з половиною років після її схвалення суттєво змінилася і внутрішня, і зовнішня геополітична ситуація. Керуючись нормами пункту 17 статті 92 Конституції України від 28 червня 1996 року № 254к/96-ВР, ВР України прийняла Закон України від 19 червня 2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України», який набрав чинності 22.07.2003 року. Цей Закон втратив чинність 08.07.2018 року на підставі Закону від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України». Законодавець використав у цих нормативних актах наступні поняття: «національна безпека України», «національні інтереси України», «загрози національній безпеці України». Але, в кожному з наведених вище нормативних актів застосовує відмінні визначення цих понять і це не може не вносити певне сум'яття в їх праворозуміння, правозастосування та інтерпретацію (Додаток К) [28–30; 275; 276].

Цікавою, в даному контексті, є думка Г. В. Анісімової, щодо закріплених у Законах України № 964-IV та № 2469-VIII визначень понять «національні інтереси» та «національні інтереси України», відповідно. Зокрема, перше поняття вчена не вважає досконалим, оскільки його термінологічне тлумачення потребує вдосконалення. Проте, порівнюючи ці дві дефініції, авторка констатує, що помітні докорінно різні концептуальні підходи – у першому випадку законодавець згадує Український народ як носія суверенітету і єдиного джерела влади в Україні, а в другому йдеться про закріплені інтереси – людини, суспільства, держави, які є життєво важливими [277, с. 518].

Досліджуючи теоретико-правові та концептуальні засади правового регулювання податкової безпеки в Україні як об'єкта наукових досліджень у сучасній теорії правового регулювання, вважаємо за необхідне акцентувати увагу на наступному. Відповідно до статті 3 Конституції України (Основного Закону) [151], безпека людини визнається найвищою соціальною цінністю. Життєво важливі інтереси людини, а також безпечні умови життєдіяльності і добробуту її громадян, згідно з нормами пункту 10 статті 1 Закону України «Про національну безпеку України» [30] є національними інтересами України. Захищеність національних інтересів України від реальних та потенційних загроз, як про те зазначено у пункті 9 статті 1 цього Закону, є однією із складових національної безпеки України. Згідно з положеннями пункту 6 статті 1 Закону «Про національну безпеку України», загрози національній безпеці України – це явища, тенденції і чинники, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію національних інтересів та збереження національних цінностей України.

Серед фундаментальних національних інтересів України, відповідно до пункту 3 статті 3 Закону «Про національну безпеку України», є: «... 2) сталий розвиток національної економіки, громадянського суспільства і держави для забезпечення зростання рівня та якості життя населення; 3) інтеграція України в європейський політичний, економічний, безпековий, правовий простір ...». Державна політика у сферах національної безпеки і оборони, серед іншого,

спрямовується і на забезпечення економічної безпеки України тощо (п. 4 ст. 3 Закону «Про національну безпеку України»). Не зважаючи на той факт, що ні в Законі «Про національну безпеку України», ні в ПК України й досі законодавчо не закріплено поняття «податкова безпека», питання податкової безпеки, як економічного явища, є дискусійним серед науковців-економістів, які у своїх наукових пошуках досліджують економічну сутність цього поняття, її місце і роль у фінансовій безпеці, яка є складовою економічної безпеки України.

В економічній літературі переважають дослідження проблем економічної та фінансової безпеки, тим часом поняття «податкова безпека» практично не визначено, до кінця не зрозумілі її специфіка і склад загроз, які можуть завдати їй істотної шкоди. Розглядаючи питання податкової безпеки переважна більшість вітчизняних та зарубіжних науковців акцентують увагу на мікрорівні, а саме на податковій безпеці підприємств. Тоді як ця проблема вимагає поглибленої розробки та системного підходу до визначення поняття «податкової безпеки» – як складної категорії, складові якої можуть бути предметом спеціального дослідження. І якщо в трактуванні загального поняття «економічна безпека» та «фінансова безпека» є визначеність (за наявності різних підходів), то категорія «податкова безпека» ще потребує більш ретельного опрацювання та вироблення коректних вихідних категорій, понять і активно діючих фінансових інструментів [36, с. 13–23].

На законодавчому рівні податкову безпеку як складову фінансової навіть не виділяють, що є суттєвим недоліком [278].

Нині існує досить багато дисбалансів у державній діяльності, що пов'язані з високими ризиками та загрозами у податковій системі, зауважує О. О. Бригінець. У науковій літературі переважають дослідження проблем національної та фінансової безпеки, разом з тим досить мало уваги приділяється дослідженню такого поняття, як «податкова безпека держави», сутність якої практично не визначено, до кінця не зрозумілі її специфіка та склад загроз, що можуть завдати їй істотної шкоди. ... визначення терміна «податкова безпека держави» не

ззначається законодавцем у жодному нормативно-правовому акті, що призводить до виникнення ряду питань та неузгодженостей [33, с. 110–114].

До слова, Указом Президента України від 16.02.2022 року № 56/2022 затверджено Стратегію забезпечення державної безпеки [226]. І хоча серед основних завдань державної політики у сфері забезпечення державної безпеки, відповідно до пункту 24 цієї Стратегії, є удосконалення контррозвідувального забезпечення економічної безпеки від впливу суб'єктів розвідувально-підривної діяльності, про податкову безпеку взагалі не йдеться.

Таким чином, наступним кроком нашого дослідження стане вивчення еволюції поглядів науковців щодо визначення поняття «податкова безпека».

Дослідження поглядів вітчизняних науковців свідчить, що про податкову безпеку воліють не згадувати, – мова завжди йде або про економічну безпеку, або про фінансову безпеку як складові національної безпеки України. Тому, мета цього підрозділу обумовлена нагальною необхідністю вирішення на теоретичному рівні одного з найважливіших питань сучасної теорії правового регулювання, – сутності поняття «податкова безпека» в правовому контексті.

Основним завданням цього підрозділу є дослідження поглядів вітчизняних науковців щодо поняття «податкова безпека», її природи та змісту, які є ключовими для розуміння того, що правове регулювання податкової безпеки повинно бути основним фактором її юридичного забезпечення.

Забезпечення економічної безпеки України, як про те проголошено статтею 17 Конституції України [151], є однією з найважливіших функцій держави, справою всього Українського народу. І хоча сферою національних інтересів відповідно до Закону України від 19.06.2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29] була не податкова безпека, а «податково-бюджетна політика», це не стало на заваді для науковців обговорювати нові суспільні відносини у сфері саме податкової безпеки.

Зокрема, О. Д. Вовчак зауважує, що з погляду макрорівня під податковим ризиком варто розуміти ймовірність втрат бюджетних надходжень унаслідок несплати податків їх платниками під впливом внутрішніх і зовнішніх чинників як

об'єктивного, так і суб'єктивного характеру. Податкові ризики як структурний елемент податкової безпеки, за твердженням дослідниці, дедалі більше й частіше привертають до себе увагу як практиків, так і науковців-фінансистів [279].

О. В. Мірошниченко зауважує, що податкова система виступає в якості визначальної складової системи економічної безпеки, при цьому податки і податкова політика з одного боку є інструментом забезпечення економічної безпеки, а з іншого – фактором ризику і залежності, оскільки податки з погляду ресурсного фактору можуть виступати для держави як у якості одного із засобів забезпечення безпеки (у випадку зростання податкового потенціалу), так і чинником посилення загроз і ризиків у разі втрати податкового потенціалу або боротьби за перерозподіл ресурсів [280].

Розпорядженням КМ України від 15.08.2012 року № 569-р було схвалено Концепцію забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері, в якій визначено, що національна безпека у фінансовій сфері включає, серед інших, і питання безпеки у податковій сфері [66]. Акцентуємо увагу на тому, що і цей нормативно-правовий акт не мав визначення поняття «податкової безпеки». Проте, наукова громада не полишала спроб донести до загалу необхідність впровадження у законодавство норм, які б регулювали суспільні відносини у сфері податкової безпеки [36; 37; 240; 241; 243; 246; 249; 252; 257–260; 281].

Наступним документом у царині безпекового права став Закон України від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України». І знову, законодавець залишив поза увагою питання включення податкової безпеки, як в норми цього Закону, так і в ПК України. Питання правового регулювання податкової безпеки залишається відкритим і дискутується у колі науковців [263–265; 282].

Досліджуючи теоретико-правові та концептуальні засади правового регулювання податкової безпеки України, розглянемо податкову безпеку як об'єкт наукових досліджень у сучасній теорії правового регулювання. Загальновідомо, що правове регулювання сучасних суспільних відносин у сфері

справляння податків і зборів законодавчо закріплено в нормах ПК України, в якому й досі відсутні норми правового забезпечення податкової безпеки.

Як стверджує І. М. Бондаренко: «Треба погодитись з тим, що з 1992 р. податкове регулювання пройшло кілька етапів. Водночас вважаємо, що послідовним є виокремлення двох напрямів податкового реформування в Україні. Один із них стосується безпосередньо податкової системи як сукупності податків та зборів. Другий враховує реформування системи контролюючих органів, повноваження яких спрямовано на контроль за додержанням податкового законодавства. Диференціюючи етапи реформування податкового законодавства, хотілося б виокремити кілька з них: 1) 1991–1992 рр. Такий короткий термін цього етапу зовсім не применшує його значущості. За цей час саме утворилася податкова система України. В основі її регулювання опинились українські законодавчі акти. Певною крапкою цього етапу став грудень 1992 р., коли була прийнята низка декретів Кабінету Міністрів України, що мали юридичну силу законів і регулювали всі основні податки та збори, які входили до податкової системи України; 2) 1992–2001 рр. Цей етап характеризувався поглибленим розвитком, деталізацією та збалансуванням як податкової системи в цілому, так і окремих податків та зборів. Об'єктивне ускладнення характеризує не тільки окремі елементи деяких податків та зборів, а й появу та змістовний розвиток інститутів, які до цього не використовувались (наприклад, інститут забезпечення погашення зобов'язань платників податку); 3) 2001–2010 рр. Цьому періоду притаманне певне накопичення як фактичного, так і нормативного матеріалу, що виявлялося в принципових змінах законодавчих норм. Об'єктивно все це спричинило прийняття у 2010 р. Податкового кодексу України, робота над яким тривала протягом всього цього десятиріччя; 4) 2010 р. – по теперішній час. На цьому етапі основна увага щодо удосконалення законодавчого регулювання податкових відносин зосереджується на внесенні змін до Податкового кодексу України. Неочікуваний розвиток міждержавних відносин, війна в Україні спричиняє появу як нових платежів (військовий збір), так і відповідних змін, що вносяться до Податкового кодексу України.» [283, с. 348–349].

Обов'язково треба враховувати збалансоване співвідношення еволюційного та революційного підходу в цьому сенсі. Використовувати виключно еволюційний шлях розвитку податкового регулювання з 90-х рр. ХХ ст. було неможливо. Це випливало з того, що принципові засади організації та існування економіки тоталітарної держави, в основі якої був примат державної форми власності, та економіки незалежної України, яка передбачала збалансоване існування всіх форм власності, неможливо було поєднати. Саме тому і податкове регулювання мало відобразити певну руйнацію попередніх тоталітарних засад податкових відносин [283, с. 346]. Виходячи з вищевикладеного, наголошує І. М. Бондаренко, треба визначитись, що при становленні незалежності України наприкінці ХХ ст. поєднались дві тенденції. З одного боку, революційна руйнація тоталітарних засад та підходів врегулювання податкових відносин, з другого – еволюційна трансформація сталих та традиційних податкових механізмів, які використовували як за часів тоталітаризму, так і зараз у податковому регулюванні в Україні [283, с. 348].

Для проведення дослідження поглядів вітчизняних науковців щодо поняття «податкова безпека», розглянемо еволюцію поглядів науковців стосовно визначення цього поняття (Додаток Б).

Зокрема, О. І. Барановський зауважує, що податкову безпеку необхідно розглядати на мікро- (рівні фізичних і юридичних осіб), мезо- (галузі і регіону), макро- (держави), мета- (економічних і валютних союзів) та мега- рівні (світового господарства). На думку вченого, доцільно вести мову й про податкову безпеку бізнесу (підприємництва), безпеку податкових інспекцій, податкових агентів і податкових консультантів та податкову безпеку суспільства загалом [39].

Проте, на думку І. О. Цимбалюк, рівнями податкової безпеки є: міжнародна податкова безпека, податкова безпека держави, податкова безпека регіону, податкова безпека платника [36, с. 13–23].

З метою систематизації наукових підходів вітчизняних дослідників до рівнів податкової безпеки, нами було проведено дослідження наукової літератури з питань податкової безпеки, результати якого надають підстави для здійснення

наступної типологізації її рівнів: 1. Податкова безпека України [258; 261; 284–287]; 2. Податкова безпека держави [247; 254; 263; 278]; 3. Податкова безпека регіону [288]; 4. Податкова безпека підприємства [289–290]; 5. Податкова безпека як елемент економічної безпеки [42; 291–296]; 6. Податкова безпека як елемент фінансової безпеки [33, с. 110-114; 45; 46; 248; 297]; 7. Податкова безпека як складова бюджетної безпеки [298]; 8. Податкова безпека – елемент фіскальної безпеки [255; 299; 300, с. 7–8].

Модель забезпечення фіскальної безпеки держави в умовах євроінтеграції, що, на відміну від нині відомих, як стверджує А. О. Тимошенко, представляє собою означення запровадження методів управління ідентифікованими фінансовими ризиками для мінімізації їх негативного впливу з метою забезпечення необхідного рівня фінансових надходжень до бюджетів усіх рівнів та здійснення намічених державних витрат, гарантування суверенітету країни, її макроекономічної стабільності та соціально-економічного розвитку в євроінтеграційних процесах; враховує основні принципи виявлення і попередження фіскальних ризиків, перелік яких доповнено принципом «добросовісності» та забезпечує ідентифікацію фіскальних ризиків та означення їх характеристик; визначення та коригування нормативів цих ризиків, граничних їх меж та стратегічних орієнтирів; комплексний підхід до кількісної оцінки фіскальних ризиків за допомогою рейтингового методу; впровадження шляхів забезпечення фіскальної безпеки в умовах євроінтеграції; контроль виконання намічених заходів з виявлення фіскальних ризиків та їх нівелювання. Застосування даної моделі, на думку вченого, дасть можливість своєчасно виявити фіскальні ризики, застосувати превентивні заходи з їх недопустимості або створити умови якомога меншого негативного впливу на економічну стабільність країни [300, с. 7–8].

Концепція національної безпеки України, яка була ухвалена Постановою ВР України від 16.01.1997 року № 3/97-ВР, мала закласти міцний фундамент у забезпеченні: 1) єдності принципів формування і проведення державної політики національної безпеки та 2) поєднання підходів до формування відповідної

законодавчої бази, підготовки доктрин, стратегій, концепцій, державних і відомчих програм у різних сферах національної безпеки. Автори цієї Концепції зазначивши, що національна безпека України досягається шляхом проведення виваженої державної політики відповідно до прийнятих доктрин, стратегій, концепцій і програм у таких сферах, як політична, економічна, соціальна, воєнна, екологічна, науково-технологічна, інформаційна тощо, визначили, що національна безпека України як стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави від внутрішніх і зовнішніх загроз є необхідною умовою збереження та примноження духовних і матеріальних цінностей. Тобто, у Концепції були встановлені головні об'єкти національної безпеки: громадянин – його права і свободи; суспільство – його духовні та матеріальні цінності; держава – її конституційний лад, суверенітет, територіальна цілісність і недоторканність кордонів. При цьому законодавцем було юридично закріплено, що конкретні засоби і шляхи забезпечення національної безпеки України обумовлюються пріоритетністю національних інтересів, необхідністю своєчасного вжиття заходів, адекватних характеру і масштабам загроз цим інтересам, і ґрунтуються на засадах правової демократичної держави [301].

Наукова дискусія не змусила себе довго чекати. Кожен науковець висловлював свою версію забезпечення податкової безпеки, – як складової фінансової безпеки, як елементу економічної безпеки, або як вагомого чинника національної безпеки. Вітчизняні науковці доводили свої погляди на сфери забезпечення податкової безпеки, зокрема на рівні окремих громадян, суб'єктів господарювання, галузей, секторів економіки, а також на регіональному, національному та міжнародному рівнях. На сьогодні в колі наукової спільноти немає єдності думок щодо наведених вище питань [301].

М. В. Диха зазначає, що виокремлення податкової безпеки в ієрархії «фінансова безпека – економічна безпека – національна безпека» є відносно новим. Досліджуючи сутність поняття «податкова безпека», авторка зауважує, що науковці трактують дане поняття в економіко-правовому контексті. На її думку, податкова безпека держави являє собою стан оподаткування в країні, за якого

забезпечується гармонізація інтересів платників і держави шляхом установаження обґрунтованих податків, забезпечення справедливості оподаткування і чіткості порядку стягнення податків на базі ефективно діючого податкового законодавства [50].

У правовому контексті, за твердженням М. І. Виклюк, податкову безпеку варто розглядати як процес регулювання податкової системи шляхом створення умов справедливого оподаткування суб'єктів суспільного відтворення та декларування цих умов у законодавчих актах. При цьому регламентовані положення, зауважує авторка, – це не тільки ідея, а практичний інструмент реалізації окремих програм, що забезпечує зменшення зловживань у процесі розподілу бюджетних ресурсів [47].

Продовжуючи дослідження теоретико-правових та концептуальних засад сутності поняття «податкової безпеки» України, розглянемо еволюцію поглядів науковців-юристів щодо визначення поняття «податкова безпека».

Зокрема, І. В. Скороход наголошує, що у чинному законодавстві України недостатньо приділено уваги питанням податкової безпеки. Стратегічно важливим вирішенням цього питання буде прийняття Концепції податкової безпеки України, в якій будуть розкриті основні положення податкової безпеки: цілі, завдання, функції, суб'єкти, податкове планування, відповідальність, податковий контроль. Отже, резюмує дослідник, стан захищеності податкових свобод та інтересів суб'єктів податкової діяльності, чіткість правового врегулювання податкових правовідносин, здатність податкової системи своєчасно виконувати функції, адекватно реагувати на виклики, протидіяти ризикам і загрозам зовнішнього та внутрішнього характеру визначаються як податкова безпека держави [41].

В. Т. Білоус і О. О. Бригінець, дослідивши сучасний стан податкової безпеки України, надають окремі визначення податкової безпеки, податкової безпеки платників податків, регіональної податкової безпеки, податкової безпеки держави та національної податкової безпеки. Зокрема, податкова безпека – це невід'ємна частина економічної безпеки суспільства, оподаткування є

сполучною ланкою між економікою й бюджетною системою, що здійснює перерозподіл засобів між господарюючими суб'єктами, фізичними особами й державою. ... Податкова безпека платників податків – це фінансово-економічний стан платника податків, який забезпечує мінімізацію податкових ризиків за умови дотримання податкової дисципліни. ... Регіональна податкова безпека – це стан оподаткування в регіоні, що визначається рівнем місцевого оподаткування. ... Податкова безпека держави – це такий стан податкової системи, який характеризується стійкістю та стабільністю всіх її елементів, що передбачає зростання ресурсного потенціалу країни з метою забезпечення соціально-економічного розвитку держави, стійкість її фінансової системи, здатність протистояти внутрішнім і зовнішнім загрозам України. ... Національна податкова безпека – стан економіки, який забезпечує гарантоване надходження податкових платежів у бюджет, що дозволяє забезпечити захист національних інтересів в умовах мінливого зовнішнього середовища. Враховуючи, що найважливішим елементом економічної безпеки країни в сучасних умовах є податкова безпека та економічну базу для існування держави створюють податки, В. Т. Білоус і О. О. Бригінець перш за все вважають за доцільне покращити правове забезпечення податкової безпеки шляхом вдосконалення відповідної законодавчої бази [38, с. 319].

За результатами наведеного вище дослідження поглядів вітчизняних науковців щодо сутності поняття «податкова безпека» в правовому контексті, можемо резюмувати наступне, – для розуміння того, що правове регулювання податкової безпеки повинно бути основним фактором її юридичного забезпечення, нагальною необхідністю сьогодення має бути розробка тактичного і стратегічного питання концепції правового регулювання податкової безпеки. Якісне правове обґрунтування поняття «податкова безпека» надасть можливість єдиного підходу до розуміння цього правового явища [302].

Отже, динамічний розвиток економічних відносин у безпековій сфері та у сфері оподаткування обумовлює необхідність забезпечення правового регулювання нової ланки суспільних відносин, зокрема у сфері податкової

безпеки. Тобто вже настав час і науковцям-юристам досліджувати нове правове явище – «податкову безпеку». Проте, податкова безпека, на наш погляд, є і об'єктом наукових досліджень у сучасній теорії правового регулювання. Спільними зусиллями науковців-теоретиків – представників як правового так і економічного напрямків на сьогодні необхідно підняти питання податкової безпеки на порядок денний і з'ясувати проблематику приналежності податкової безпеки або до сфери податкового права, або до сфери права національної безпеки, або ж дійти висновку щодо комплексного характеру вирішення цієї проблеми [275].

За твердженням П. П. Богуцького, правова складова національної безпеки трансформується через усю її різномірну змістовність, виокремлюючи певні системні правові комплекси екологічного, техногенного, економічного, фінансового, інформаційного, воєнного, безпосередньо державного та суто правового характеру [303, с. 88]. За таких обставин, зауважує науковець, синергія національної безпеки доволіно, без участі сторонніх соціальних акторів (будь-яких соціальних суб'єктів, у тому числі держави та її інститутів) ініціює утворення правової цілісності тих підсистем, які є самостійними компонентами національної безпеки (підсистеми економічної, фінансової, екологічної, інформаційної, воєнної безпеки тощо) [303, с. 106]. На основі предмета й мети правового регулювання право національної безпеки консолідує відповідні нормативно-правові приписи не тільки конституційного права, але й адміністративного, кримінального, інформаційного, екологічного, фінансового та інших суміжних у правовому забезпеченні національної безпеки галузей права, досягаючи того рівня системності, який дозволяє ефективно й успішно забезпечувати дію права у сфері національної безпеки [303, с. 131–132].

О. О. Гетманенко наголошує, що фінансова безпека країни є системною категорією і досягти її якісного рівня неможливо тільки за допомогою управління окремими її складовими. Державна фінансова політика та інструментарій, спрямовані на подолання загроз, ризиків і негативних факторів для фінансової системи і фінансової безпеки країни, повинні поєднувати в собі сукупність цілого

ряду бюджетних, податкових, кредитних, грошових та інших інструментів. Необхідність використання інструментів всіх складових фінансової безпеки країни пов'язана з тим, що недоліки і обмежену дію одних інструментів необхідно компенсувати перевагами інших, тобто необхідно створювати комплексну систему заходів, що сприяють зміцненню і ефективному розвитку як фінансової системи країни, так і забезпеченню її фінансової безпеки [304, с. 194].

Податкова безпека, за твердженням З. О. Луцишин, Т. О. Фролової, є одним із важливих елементів фінансової безпеки держави, яка через її фіскальну функцію спрямована на наповнення бюджету та забезпечення можливості виконання державою своїх обов'язків у повній мірі. Податкова політика водночас і визначає, і є частиною податкової безпеки – комплексу заходів, що спрямовані на виконання плану з наповнення бюджету. Податкова безпека займає одне із ключових місць у системі складових фінансової безпеки держави через свій ланцюговий характер впливу, тобто, у разі нестабільності податкової безпеки втрачається рівновага бюджетної, боргової, грошово-кредитної та інших видів безпеки. Недосконалість податкової безпеки визначається через неефективність податкової політики, котра практично унеможливорює реалізацію стратегічних пріоритетів фінансової безпеки [40].

Отже, надамо авторське визначення поняття податкової безпеки та правового регулювання податкової безпеки. Податкова безпека – це захищеність національних інтересів України від впливу загроз у сфері оподаткування, що є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки.

Правове регулювання податкової безпеки – це системна категорія, яка впорядковує суспільні відносини у сфері податкової безпеки за допомогою права і правових засобів; це головна складова конституційної норми-принципу забезпечення економічної безпеки, що, по-перше, є однією з найважливіших функцій держави, яка полягає у виключно законодавчому встановленні системи оподаткування, а по-друге, є справою всього Українського народу сплачувати

податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, що, у свою чергу, сприятиме прагненню держави до збалансованості бюджету України.

Дослідження численних джерел показало, що характерними рисами прояву податкової безпеки у податкових правовідносинах в Україні є: 1. Відсутність у сучасній теорії права та, зокрема, у теорії правового регулювання: а) теоретико-методологічних засад формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві; б) ретельно розробленого питання сутності та змісту поняття податкової безпеки; в) наукових пошуків теоретичних основ податкової безпеки та історико-правових аспектів розвитку підходів до формування податкової безпеки держави. 2. Проблематика дослідження впливу податкової безпеки на динаміку нормотворчості у сфері оподаткування України, яка зумовлена нагальною необхідністю: а) впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології; б) приведення принципів податкового законодавства у відповідність до конституційних норм-принципів у системі оподаткування в контексті податкової безпеки; в) відповідності загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України. 3. Наявність загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, серед яких: а) правова невизначеність у сфері податкової безпеки; б) дискреційні повноваження органів влади як чинники корупції; в) ухилення від сплати податків як основний виклик фінансовій безпеці держави; г) проблематика реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації; д) проблематика податкових пільг в Україні. 4. Незадовільний стан якості надання українським громадянам освітніх послуг у сфері навчання податкової грамоти, податкового виховання та податкової освіти, оскільки напрями розвитку вітчизняної освіти не мають достатньо системного та комплексного характеру, а відтак не сприяють формуванню цілісної державної політики у сфері податкової освіти українських громадян, як запоруки забезпечення податкової безпеки України.

Висновки до розділу 1

Комплексним теоретико-методологічним дослідженням засад формування податкової безпеки України було окреслено методологію дослідження податкової безпеки як соціально-правового явища у фінансовому праві; історико-правові аспекти розвитку підходів до формування податкової безпеки держави; характерні риси прояву податкової безпеки у податкових правовідносинах.

1. Концептуальні особливості проблематики методології дослідження податкової безпеки, як соціально-правового явища у фінансовому праві полягають у тому, що це нове правове явище виникло на стику двох сучасних наук, – податкового права і права національної безпеки. Реалії сьогодення і досвід методології дослідження не містять «напрацьованої» моделі наукового пошуку правового регулювання податкової безпеки України, адже відсутня система строго вивіренних і таких, що пройшли апробацію принципів, методів, правил і норм діяльності науковця з даного напрямку наукового пізнання. Тематика правового регулювання податкової безпеки України не була актуальним предметом наукових пошуків вітчизняних науковців. Правове регулювання безпеки податкових правовідносин не введено в національне законодавство України, – поки що це поняття майже абстрактне, яке потрібно наповнювати нормативними вимірами. У Податковому кодексі України, що діє з 1 січня 2011 року та регулює відносини у сфері справляння податків і зборів, досконалого правового регулювання податкової безпеки ще немає. Суспільні відносини у сфері податкової безпеки потребують свого обов'язкового юридичного закріплення у нормах податкового законодавства.

2. Податкова безпека, як елемент фінансової безпеки, є невід'ємним елементом складного комплексу національної безпеки, адже основною роллю і головним завданням податкової безпеки є забезпечення захисту своєчасних і в повному обсязі надходжень податкових платежів до дохідної частини бюджетів усіх рівнів. Правова природа податкової безпеки визначається наявністю сформованої та стабільної податкової системи, оптимальним рівнем оподаткування, що забезпечує: а) своєчасне і в повному обсязі наповнення

дохідної частини державного та місцевих бюджетів податковими надходженнями, для виконання державою та органами місцевого самоврядування своїх повноважень, б) розвиток реального сектору економіки та в) соціальний захист населення.

3. Розроблено авторську періодизацію основних віх історії становлення, формування і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні. Період перший: 20.04.1978 року – 24.08.1991 року (з дати прийняття Конституції № 888-IX – до дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII). Період другий: 24.08.1991 року – 28.06.1996 року (з дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII – до дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР). Період третій: 28.06.1996 року – 01.01.2011 року (з дати прийняття Конституції України № 254к/96-ВР – до дати набрання чинності Податковим кодексом України № 2755-VI). Період четвертий: 01.01.2011 року – по теперішній час (з дати набрання чинності Податковим кодексом України № 2755-VI).

4. Результати дослідження теоретико-правових та концептуальних засад історико-правових аспектів становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки України свідчать про те, що в перших редакціях блоку нормативно-правових актів, до дати проголошення Акту незалежності України № 1427-XII, не використовувався правовий термін «податкова безпека», проте саме вони були і витокami і першоджерелами, в яких сталося зародження правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки. Свідченням знаходження тогочасного стану податкової безпеки в зоні ризику є те, що органом законодавчої влади використовувалася різна термінологія, а саме: «відносини оподаткування»; «податкова система»; «надходження податків до бюджету»; «стягнення податків»; «внесення плати або сплата податків», без надання визначення понять цих термінів, що у кінцевому випадку, призвело до хаотичності у техніці написання навіть сучасних нормативно-правових актів. Використання недосконалої податкової термінології створювало дестабілізуючі настрої платників податків.

5. На самому початку становлення системи оподаткування в незалежній Україні, в стінах ВР України вже існувало бачення щодо негативного впливу податкових пільг на фінансову стабільність молодого держави Україна. Наданням окремим платникам пільг по податках і платежах, що надходили у відповідний бюджет, було закладено підвалини для появи загроз податковій безпеці у вигляді податкових пільг, адже вони є втратами дохідної частини бюджету.

6. Правове регулювання сучасних суспільних відносин у сфері справляння податків і зборів законодавчо закріплено в нормах ПК України, в якому й досі відсутні норми правового забезпечення податкової безпеки. Динамічний розвиток економічних відносин у безпековій сфері та у сфері оподаткування обумовлює необхідність забезпечення правового регулювання нової ланки суспільних відносин, зокрема у сфері податкової безпеки.

7. Надано авторське визначення поняття податкової безпеки та правового регулювання податкової безпеки. Податкова безпека – це захищеність національних інтересів України від впливу загроз у сфері оподаткування, що є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки. Правове регулювання податкової безпеки – це системна категорія, яка впорядковує суспільні відносини у сфері податкової безпеки за допомогою права і правових засобів; це головна складова конституційної норми-принципу забезпечення економічної безпеки, що, по-перше, є однією з найважливіших функцій держави, яка полягає у виключно законодавчому встановленні системи оподаткування, а по-друге, є справою всього Українського народу сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, що, у свою чергу, сприятиме прагненню держави до збалансованості бюджету України.

РОЗДІЛ 2

ВПЛИВ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ НА ДИНАМІКУ НОРМОТВОРЧОСТІ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ УКРАЇНИ

2.1. Впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології

Завданням цього підрозділу є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України, зокрема використовуваної у ньому термінології. Автором наголошується, що економічний стан, а як наслідок і позиціонування української держави в світі, напряду залежать від якості написання тексту нормативно-правового акту у сфері оподаткування – Податкового кодексу України. Приведення до ясності, прозорості, чіткості, наскрізного використання саме правових податкових термінів стане чудовим підґрунтям для легкого і вільного сприйняття тексту ПК України його користувачами. Варто наголосити, що легкий і доступний у сприйнятті текст Кодексу зможе популяризувати Україну в світі, як майданчик для започаткування нових бізнес-стартапів, цікавих проектів, і наслідком цього стане залучення інвестицій, розвиток малого і середнього бізнесу, поява нових і адекватно оплачуваних робочих місць [305].

Правовий термін – слово чи словосполучення, яке є узагальненим найменуванням певного правового поняття і яке використовують у мовах правотворчості, правотлумачення, правозастосування, правореалізації, професійній правничій мові та у мові правничої науки. Правовим термінам властиві як загальнономвні ознаки, притаманні усім термінам, так і ознаки спеціально-юридичні. До ознак правового терміна належать:

1) однозначність – правовий термін має позначати тільки одне правове поняття, а останньому має відповідати тільки один правовий термін (щоправда, цей принцип стосується зазвичай тих правових термінів, котрі входять до складу однієї правової терміносистеми);

2) системність – будь-який правовий термін є елементом певної правової терміносистеми, що власне й робить його терміном; певне значення правового терміна зафіксоване і підтримується саме у цій системі;

3) дефінітивність – правовий термін, зазвичай, має своє визначення (правову дефініцію) – нормативно-правове (тобто формально обов'язкове, яке міститься в джерелах позитивного права або актах офіційного тлумачення) чи наукове (доктринальне);

4) сфера застосування правового терміна – мови правотворчості, правотлумачення, правозастосування, правореалізації, професійна правнича мова та мова правничої науки (правознавства) [306].

Якість написання тексту будь-якого окремого нормативно-правового акту є найважливішою характеристикою і запорукою добробуту і безпеки держави Україна. Кажучи про державу ми повинні мати на увазі, в першу чергу, кожного окремого громадянина цієї держави, – його якість життя, можливість забезпечити своє місце в економічному житті держави. Далеко не в останню, якщо не в першу чергу, цей економічний добробут залежить від точного, вивіреного, заснованого на конституційних засадах, зрозумілого, легкого в сприйнятті тексту ПК України. Проте, існуючи з 2010 року ПК України й досі залишається складним в розумінні з погляду як платника податку так і працівника податкового органу. Навряд чи можна виділити з усього масиву нормативно-правових актів України ще один настільки ж важливий, великий, але водночас несприятливий в розумінні і застосуванні нормативно-правовий акт. Це проявляється з погляду відсутності чіткого поділу ПК України на «загальну» та «особливу» частини, конструкції окремих податків та зборів, а особливо в суто правовій податковій термінології, яка наскрізно в ньому застосовується.

Важливість питання використовуваної в тесті ПК України термінології важко недооцінити. Таким чином, як стверджує Е. С. Дмитренко, на сучасному етапі розвитку науки фінансового права питання її понятійно-категоріального апарату потребують ретельного наукового аналізу. Розв'язання цього завдання дасть змогу не тільки вдосконалити зміст уже ustalених фінансово-правових

категорій і понять, а й визначити ті з них, які нещодавно увійшли до наукового обігу [307].

Враховуючи сказане вище, зупинимося на дослідженні питання щодо наскрізно використаного в ПК України терміну «справляння». За російсько-українським словником сталих виразів, поняття «взыскивать», «взыскать долг, деньги» – це стягати, стягти (стягувати, стягнути, правити, виправити, справляти, справити) борг (позику), гроші з кого; (згруб.) задирати, здерти борг (позику), гроші з кого [308, с. 53, 158]. Тобто у цьому словнику поняття «стягнення» і «справляння» ототожнюються.

Проте, беззаперечно погодимось із твердженням Л. М. Касьяненко, яка обґрунтовуючи необхідність розмежування понять «стягнення податку» і «справляння податку» [309, с. 4], зауважує, що стягнення – це вужче поняття, ніж справляння і входить як складова частина до останнього. У свою чергу, основне призначення контрольної функції органів ДПС полягає саме у справлянні податків і зборів, інших платежів, а не тільки у їх стягненні [309, с. 7]. Як зазначає вчена, законодавством введено поняття «механізм справляння податків і зборів (обов'язкових платежів)», але зміст цього поняття не розкрито. В інших нормативно-правових актах застосовується термін «стягнення». Поняття «стягнення» більш вузьке, ніж поняття «справляння», яке входить як складова частина до останнього. Стягнення податку має місце тоді, коли у встановленому законом порядку він не сплачується або сплачується неналежним чином. В юридичному розумінні справляння – це виконання регулятивних норм, а стягнення – правоохоронних. Поняттю «справляння» відповідає обов'язковий характер внесення податків, а поняттю «стягнення» – примусовий [309, с. 13].

Визначення поняття податкової системи України наведено в п. 6.3 ст. 6 ПК України, в якому законодавець, щодо податків і зборів, використовує неозначену форму дієслова – справляються. Тобто, відповідно до згаданого вище визначення, податки і збори в Україні справляються в установленому порядку. Постає питання, – ким саме справляється ця сукупність податків і зборів? І що

взагалі означає слово «справляється»? Чи знайдемо ми відповіді на ці питання в положеннях ПК України?

Першу відповідь знаходимо в положеннях пунктів 6.1 і 6.2 статті 6 ПК України, в яких законодавець наводить визначення понять податку та збору і в яких законодавчо закріплено, що і податок і збір, відповідно до їх визначень, справляються саме з платників податків і зборів. Постає питання, – норми особливої частини ПК України, що закріплюють порядки справляння окремих податків (розділ III. Податок на прибуток підприємств; розділ IV. Податок на доходи фізичних осіб; розділ V. Податок на додану вартість; розділ VI. Акцизний податок; розділ VIII. Екологічний податок; розділ IX. Рентна плата; розділ XII. Податок на майно; розділ XIV. Спеціальні податкові режими) написані для платника податку, який, виконуючи свій податковий обов'язок, самостійно і добровільно вираховує суму податку, та своєчасно сплачує його до бюджету, чи вони створені для «певного суб'єкта» цих відносин, який примусово, завжди, на постійній основі, справляє ці податки з платника податків?

Розглянемо, як приклади, чотири довільно обрані підпункти ПК України в яких законодавець на свій розсуд використовує термін «справляти»:

14.1.57. екологічний податок – ... справляється з фактичних обсягів викидів у атмосферне повітря...;

14.1.72. земельний податок – справляється з власників земельних ділянок;

212.1.14. Особа – власник ввезеного на митну територію України вантажного транспортного засобу, що переобладнується у легковий автомобіль, з якого справляється акцизний податок. А тут, взагалі, спробуй відгадай – акцизний податок справляється з власника чи з автомобіля?;

215.3. Податок справляється з таких товарів: 215.3.1. спирт етиловий та інші спиртові дистиляти, алкогольні напої, пиво.

Пунктом 1.1. статті 1 ПК України встановлено: «Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, ...». Далі, у нормах пункту 5.1 статті 5 ПК України, законодавець

наголошує про наступне: «Поняття, правила та положення, установлені цим Кодексом та законами з питань митної справи, застосовуються виключно для регулювання відносин, передбачених статтею 1 цього Кодексу» (тобто, саме відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів).

Проте, не надавши визначення поняттю «справляння податків і зборів», законодавець у цій же статті 5 ПК України констатує наступне: «5.2. У разі якщо поняття, терміни, правила та положення інших актів суперечать поняттям, термінам, правилам та положенням цього Кодексу, для регулювання відносин оподаткування застосовуються поняття, терміни, правила та положення цього Кодексу.». Але ж перша стаття ПК України декларує, що ПК України регулює відносини, які виникають у сфері справляння податків і зборів, а вже у статті 5 цього ж Кодексу законодавець вказує саме на регулювання відносин оподаткування. Проте, і визначення поняття «оподаткування» у ПК України відсутнє.

Резюмуючи варто наголосити, що необхідно відмовлятися від вже застарілих, імперативних «справлянь» податків, які ми отримали у спадщину від тоталітарного режиму. Першочерговим завданням сучасності є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України [305] і повна відмова від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять [310, с. 90–91].

Як стверджують В. Т. Білоус і О. О. Бригінець «оподатковування є сполучною ланкою між економікою й бюджетною системою, що здійснює перерозподіл засобів між господарюючими суб'єктами, фізичними особами й державою [38].

Відповідно до пункту 1.1. статті 1 ПК України, цей Кодекс регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів. Законодавець включає в категорію «сфера справляння податків і зборів» наступне: 1) вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, 2) порядок адміністрування податків та зборів, 3) платників податків та зборів, 4) права та обов'язки платників податків і зборів, 5) компетенцію контролюючих органів,

б) повноваження і обов'язки посадових осіб контролюючих органів під час адміністрування податків та зборів, 7) відповідальність за порушення податкового законодавства.

Отже, категорія «сфера справляння податків і зборів», відповідно до пункту 1.1. статті 1 ПК України, є його загальною категорією, яка:

1) визначаючи вичерпний перелік податків і зборів, що справляються в Україні, включає в себе нормативні положення статей 8 «Види податків та зборів», 9 «Загальнодержавні податки та збори», 10 «Місцеві податки» розділу I «Загальні положення» ПК України.

2) Порядок адміністрування податків та зборів, що справляються в Україні передбачений розділом II «Адміністрування податків, зборів, платежів» ПК України.

3) Платників податків та зборів, що регламентуються нормами глави 6 «Облік платників податків» розділу II «Адміністрування податків, зборів, платежів» та положеннями розділів III-XIV ПК України, якими передбачено правове регулювання справляння окремих податків і зборів.

4) Права та обов'язки платників податків і зборів передбачені статтями 15 «Платники податків», 16 «Обов'язки платника податків», 17 «Права платника податків» розділу I «Загальні положення» ПК України.

5) Компетенцію контролюючих органів встановлено статтями 19-1 «Функції контролюючих органів», 19-2 «Функції центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну фінансову політику, в частині забезпечення формування та реалізації податкової та митної політики», 19-3 «Функції державних податкових інспекцій», 20 «Права контролюючих органів» розділу I «Загальні положення», а також статтю 41 «Контролюючі органи та органи стягнення» розділу II «Адміністрування податків, зборів, платежів» Кодексу.

б) Повноваження і обов'язки посадових осіб контролюючих органів під час адміністрування податків прописані у положеннях статті 21 «Обов'язки і відповідальність посадових та службових осіб контролюючих органів» розділу I

«Загальні положення» і розділом XVIII-1 «Посадові особи контролюючих органів та їх правовий і соціальний захист».

7) Відповідальність за порушення податкового законодавства встановлена главою 11 «Відповідальність» розділу II «Адміністрування податків, зборів, платежів».

Тут варто також наголосити, що відповідальність за порушення податкового законодавства не обмежується тільки вказаними вище позиціями. Правове закріплення відповідальності за порушення правового регулювання справляння окремих податків і зборів визначено положеннями розділів III-XIV ПК України.

Проте, автори науково-практичного коментаря до ПК України зауважують наступне: «Оподаткування включає не тільки вичерпний перелік податків та зборів, а й процесуальне забезпечення їх появи (введення, зміни, скасування) та справляння» [311, с. 41]. Тобто, якщо законодавець визначає сферою дії ПК України – справляння податків і зборів, то автори науково-практичного коментаря до ПК України зауважують, що справляння є тільки складовою частиною оподаткування.

Пунктом 1.1. статті 1 ПК України за категорією «сфера справляння податків і зборів» закріплено статус загальної, тобто такої, яка включає в себе абсолютно весь спектр податкових відносин. Законодавець закріплюючи норму щодо регулювання відносин, які виникають у сфері справляння податків і зборів, не акцентував увагу на ключовому моменті: податки і збори справляються платниками податків добровільно і самостійно шляхом їх нарахування та сплати, чи все ж таки податки і збори справляються з платників податків і зборів шляхом застосування примусу?

Результати проведеного дослідження тексту ПК України свідчать про те, що в інших статтях Кодексу (крім першої) використовується як термін «справляння податків і зборів платниками» так і «справляння податків і зборів з платників». Наприклад, при визначенні поняття податку та збору в статті 6 ПК України, застосовується словосполучення «справляється з платників податку» та «справляється з платників зборів». На відміну від зазначених конструкцій, у

підпункті 266.7.4. пункту 266.7. статті 266 та підпункті 267.6.3. пункту 267.6. статті 267 ПК України, використовується така юридична конструкція: «справляння податку фізичними та юридичними особами». У підпункті 268.5.2. пункту 268.5. статті 268 ПК України, використовується юридична конструкція «справляння збору здійснюється податковими агентами». Нажаль, в ПК України відсутнє законодавче закріплення визначення поняття «справляння податків і зборів».

Оскільки відповідно до пункту 2 статті 1 Митного кодексу України відносини, пов'язані із справлянням митних платежів, регулюються цим кодексом та ПК України, зокрема, з'ясуємо наявність визначення поняття «справляння» у Митному кодексі України. Але і в цьому нормативному акті також відсутнє законодавче закріплення визначення поняття «справляння податків і зборів» [109]. Проте, підпунктом 1.1. пункту 1. Порядку застосування уніфікованої митної квитанції МД-1, затвердженого наказом Державної митної служби України від 04 січня 2005 року № 1 передбачено, що справляння платежів – нарахування й прийняття митним органом сум платежів згідно із законодавством [312].

Наступним кроком нашого дослідження стане розгляд варіантів тлумачень слова «справляння» в словниках української мови.

Словник української мови 1978 року видання тлумачить слова «справляння», «справляти» та «справлятися» наступним чином: «Справляння, справляти – 3. Виконувати, здійснювати що-небудь; // Втілювати в життя, робити що-небудь дійсним, реальним. Справляти свої діла – займатися своїми справами. 6. з кого – чого. Правити, вимагати (борг, податок і т. ін.). З метою забезпечення своєчасного і повного надходження в бюджет податку з обороту доцільно справляти його, як правило, безпосередньо з підприємств, а не з збуткових організацій (Рад. Укр., 30.ІІІ 1957, 3); 7. розм. Спрямовувати, скеровувати що-небудь кудись. 8. розм. Відправляти, відсилати, що-небудь кудись. Справлятися – док 1. Успішно виконувати яку-небудь роботу, якісь доручення, обов'язки і т.ін.; бути спроможним виконувати, здійснювати що-небудь. 2. Перевиховуючись,

робитися кращим. // Перемагати, пересилювати в собі які-небудь почуття.
5. Забезпечувати себе чим-небудь необхідним.» [313, с. 591–593; 314].

Великий тлумачний словник сучасної української мови (2005 року) надає словам «справляти» та «справлятися» такі пояснення: «Справляти – 3. Виконувати, здійснювати що-небудь. // Втілювати в життя, робити що-небудь дійсним, реальним. Справляти службу. 4. Робити правильним. 6. з кого – чого. Правити, вимагати (борг, податок і т.ін.). 7. розм. Спрямовувати, скеровувати що-небудь кудись. // Направляти кого-небудь у певному напрямку. 8. розм. Відправляти, відсилати що-небудь кудись. Справлятися, справитися – 1. Успішно виконувати яку-небудь роботу, якісь доручення, обов’язки і т.ін.» [315, с. 1376].

Однією з ключових ознак податку є обов’язковість – покладений законом на платника обов’язок сплатити його у відповідній сумі у встановлені терміни. При цьому фінансова наука розглядає два аспекти цієї сторони податків: обов’язковість чи примусовість; обов’язковість чи добровільність. Якщо виходити з фінансових реалій, то варто відмітити, що найбільш точна й наближена до дійсності інтерпретація податку як обов’язкового платежу. Насамперед, у податковому адмініструванні розрізняють терміни «справляння» і «стягнення» податків (у літературі вони досить часто вживаються неточно і некоректно чи взагалі ототожнюються). Обов’язковість є невід’ємним елементом справляння податків – установлені системи їх мобілізації, а примусовість – атрибутом їх стягнення, у тому числі й у безспірному порядку, тобто різновидом своєрідних фінансових санкцій. Однак фінанси водночас є й системою узгоджених інтересів. У цьому контексті більш обґрунтовано розглядати податки не як добровільні, а як усвідомлені обов’язкові платежі. Саме таке розуміння сутності податків привело до формування у розвинутих країнах відповідної податкової правосвідомості, за якої сплата податків розглядається як певний почесний обов’язок. Проте, незважаючи на вищезазначене, обов’язковість податків все ж є неповною, бо існує система ухилення від оподаткування та уникнення податків, а кожний платник, яким би свідомим він не був, завжди намагатиметься зекономити на податках [316, с. 303–304].

Першочерговим завданням сучасності є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України. Як нами вже було сказано, економічний стан, а як наслідок і позиціонування української держави в світі, напряду залежать від якості написання тексту нормативно-правового акту у сфері оподаткування – Податкового кодексу України. Розмінявши вже другий десяток років, останній так і не позбувся «дитячих хвороб», що досі мерехтять серед його чинних норм. Бажаючи розвитку економіки України, стабілізації, підвищення її фінансового стану та покращення інвестиційного клімату, сучасним науковцям відповідної галузі необхідно згуртувати зусилля, в першу чергу, задля удосконалення податкового законодавства. І одним із перших завдань можна виділити приведення до ясності, прозорості, чіткості, наскрізного використання саме податкових термінів. Крім того, перелічені вище якісні характеристики норм податкового законодавства стануть чудовим підґрунтям для легкого і вільного сприйняття тексту ПК України його користувачами і як результат – цей нормативний акт зможе, врешті решт, стати «настільною книгою-путівником» широкого кола платників податків. У свою чергу, не варто забувати і про «майбутніх платників податків» в обличчі підростаючого покоління. Адже саме їм стане у нагоді удосконалений текст ПК України, який вони зможуть легко читати, вивчати, а врешті і застосовувати на практиці, тим самим наповнюючи якісно державну казну [305].

Продовжуючи наше дослідження варто розібратися із використовуваними в ПК України поняттями «податку» і «збору», з метою кращого розуміння досліджуваних вище понять «справляння» та «стягнення». Більш ніж десятирічний досвід застосування положень ПК України свідчить про наявні колізії в його юридичних конструкціях.

Користуючись пропозиціями і рекомендаціями, наданими Уордом М. Хасси та Дональдом С. Любиком в універсальному міжнародному документі ООН «Basic World Tax Code», зазначимо: «Податковий кодекс найкраще виконує свої функції, якщо він є настільки повним, всеосяжним, наскільки це можливо.

Адміністрування податків полегшується, якщо і адміністраторам, і платникам податків потрібно заглядати тільки в один документ (Кодекс) як джерело всіх законів про податки» [317, с. 22].

Тому проведемо дослідження юридичних конструкцій статті 6 ПК України, якою надано визначення понять «податок» та «збір» і з'ясуємо відповідність цих визначень нормам статті 67 Конституції України. Відповідно до поставленої мети, на підставі дослідження чинного ПК України, окреслимо проблеми протиріч та колізій у визначенні цих понять та запропонуємо їх авторське визначення. Важливість і доцільність даного наукового дослідження обумовлені, перш за все, сучасним періодом розвитку України, який переконливо доводить, що сьогодні виникла потреба в науковому переосмисленні підходів щодо термінологічного удосконалення податкового законодавства з метою нейтралізації можливих ризиків, що загрожують податковій безпеці.

Серед вчених, які розробляли і досліджували акцентовані в даному підрозділі проблеми, можна назвати: Л. К. Воронову, М. І. Карліна, Л. М. Касьяненко, М. П. Кучерявенка, Л. А. Савченко, Л. Л. Тарангул, та ін. Разом із тим, варто зазначити, що після вступу в силу ПК України, науковий інтерес до даної тематики дослідження в середовищі українських учених ослаб, про що свідчить відсутність сучасного комплексного дослідження з даної проблематики.

Податкове законодавство України, як зазначено нормами пункту 3.1. статті 3 ПК України, складається з Конституції України та цього Кодексу.

Статтею 67 Конституції України регламентовано, що кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом. Тож, акцентуємо увагу на обов'язку кожної людини і громадянина нашої держави, саме, сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, яким на сьогодні є чинний ПК України.

Наразі зупинимося на цікавому твердженні Р. О. Гаврилук щодо конституціоналізації права людини на податки в Україні, що розпочалася та

здійснюється де-факто, але потребує для свого логічного продовження і завершення її оформлення де-юре. Проте, зауважує вчена, для того щоб конституційно-правовий потенціал захисту права людини на податки реалізувати сповна, необхідна безпосередня і пряма фіксація його в Конституції України, по аналогії з іншими її правами, що уже знайшли позитивне втілення у її тексті. Але ще більше необхідний для здійснення цього новий фундаментальний світоглядний переворот не тільки серед вчених юристів-фінансистів, правознавців у цілому, але й у всьому соціумі у розумінні дійсної природи податкового права [318].

Дослідимо положення статті 6 ПК України, якою надано визначення понять «податок» та «збір» і з'ясуємо, чи відповідають ці визначення нормам статті 67 Конституції України. Відповідно до статті 6 ПК України:

1) податком є обов'язковий, безумовний платіж до відповідного бюджету або на єдиний рахунок, що справляється з платників податку відповідно до цього Кодексу;

2) збором (платою, внеском) є обов'язковий платіж до відповідного бюджету або на єдиний рахунок, що справляється з платників зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій.

Виконуючи вимоги статті 67 Конституції України щодо зобов'язання платників сплачувати податки і збори, у статті 6 ПК України у визначенні понять «податок» і «збір» встановлено, що вони є обов'язковими платежами до відповідних бюджетів. Але юридична конструкція пункту 6.1. «що справляється з платників податку» і юридична конструкція пункту 6.2. статті 6 ПК України «що справляється з платників зборів», мають певні протиріччя, які полягають у наступному. Сутність змісту юридичної конструкції «справляння податків і зборів» розкривається наведеним виключним переліком у нормах пункту 1.1. статті 1 ПК України, а саме, податки і збори справляються (у тому числі і сплачуються) самими платниками. Це підтверджується із самого початку тексту

ПК України, де не вказується наступне формулювання: «Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів з платників», а натомість застосовується юридична конструкція «справляння податків і зборів». Але, результати проведеного дослідження тексту ПК України свідчать про наявність певних розбіжностей у використанні терміну «справляння», який застосовується в Кодексі, бо окремого закріпленого його визначення не має. Наприклад, у підпункті 141.4.3. пункту 141.4. статті 141 Кодексу йдеться «про справляння та внесення до відповідного бюджету податків, встановлених цим пунктом».

Зосередимо нашу увагу на юридичній конструкції: «ПК України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів» (пункт 1.1. статті 1 ПК України). Виникає питання щодо терміну «справляння податків і зборів». Тобто, податки і збори справляються (у тому числі і сплачуються) самими платниками, чи все ж таки, як зазначено юридичними конструкціями пунктів 6.1. і 6.2. статті 6 ПК України, податок і збір справляються з платників податків?

У Науково-практичному коментарі до ПК України з цього приводу зазначено наступне: «Сферою регулювання Податкового кодексу України є група однорідних суспільних відносин, які визначають надходження коштів від платників у бюджети у формі податків і зборів. Цим актом регулюється сукупність специфічних відносин, що дозволяє виділити їх із загальної маси фінансових відносин на підставі того, що у Кодексі обумовлюється надходження коштів у власність держави й територіальних громад по вертикалі (від платника до бюджету) у формі податків і зборів.» [311, с. 18].

Отже, відповідно до роз'яснень наданих у Науково-практичному коментарі до статті 1 ПК України, зазначено, що податок і збір не справляються з платників податків, а вони є надходженнями коштів від платників у бюджети, тобто, справляються самими платниками податків. Іншими словами, податок є обов'язковим платежем до відповідного бюджету, який сплачується платником податку і він не стягується з платника податку до відповідного бюджету.

Піднята проблема правового регулювання відносин, що виникають у сфері справляння податків і зборів, на наш погляд, повинна досліджуватися через призму людиноцентризму. Це особливо важливо через те, що безпосередньо із текстом ПК України працюють люди, як платники податків і зборів так і працівники податкових органів, науковці і майбутні наповнювачі державного бюджету – студенти, і чітке розуміння всіма сторонами норм ПК України є ключовим моментом у питанні добровільного підходу до повноцінного поповнення державної скарбниці і якісного податкового виховання.

В контексті цього буде доречним зазирнути в деякі джерела з метою з'ясування питання добровільної сплати податків і зборів [319]. У митній енциклопедії 2013 року видання визначено податок як вид обов'язкового, нееквівалентного платежу, який стягується державою на підставі її виключної влади, та не носить характеру покарання або компенсації [320, с. 252–253]. У словнику митних термінів 2017 року податки це обов'язкові платежі, що стягуються державою з доходів або майна юридичних або фізичних осіб [321, с. 74]. У словнику основних термінів податки визначаються, як обов'язкові платежі, що стягуються державою з доходів або майна юридичних або фізичних осіб [322]. У статистичному словнику 2012 року податки і збори (обов'язкові платежі); taxes and dues (compulsory payments)) вказуються як обов'язкові внески до бюджету відповідного рівня або державного цільового фонду, що здійснюються платниками у порядку і на умовах, визначених законами України про оподаткування [323, с. 327].

М. П. Кучерявенко вказує, що податок являє собою форму примусового відчуження результатів діяльності суб'єктів, які реалізують свій податковий обов'язок, що на підставі закону (або акта органу місцевого самоврядування) вноситься до бюджету відповідного рівня (або цільового фонду) і виступає як обов'язковий, безумовний, нецільовий, безоплатний, безповоротний грошовий платіж. Характеристика податку передбачає не тільки якусь закінчену і коротку дефініцію, а й визначення ознак, що виражають зміст цього поняття. Чинна редакція ПК України закріплює три принципові риси, які, на погляд законодавця,

мають характеризувати виключно податок. До таких рис віднесено його обов'язковість, безумовність та надходження до відповідного бюджету [324–328].

С. М. Голубка надає власне визначення економічної категорії «податок», згідно якого останній – це інструмент держави для регулювання соціально-економічних відносин, використання якого закріплене законодавчо та дозволяє державі утверджувати право стягнення і перерозподілу фінансових ресурсів згідно поточних потреб [329].

Дискусія щодо розуміння поняття «податок» є актуальною темою сьогодення. Зокрема, М. О. Думчиковим удосконалено розуміння понять «податок» та «збір» в теорії податкового права, під якими відповідно пропонується розуміти: податок це – індивідуальний, безвідплатний, безумовний та безповоротний, обов'язковий грошовий платіж, що справляється до відповідного бюджету платником податків у порядку і в терміни, встановлені законом; збір – це законний обов'язковий платіж, що має цільове призначення, сплата якого є однією з умов здійснення на користь платника такого платежу певних юридично значущих дій, зокрема надання певних прав, видача дозволів або ліцензій органами державної влади та органами місцевого самоврядування [330, с. 17–18].

За Кембриджським словником, податок – це сума грошових коштів, виплачених уряду, яка заснована на ваших доходах або вартості товарів або послуг, які ви купили. (Tax – an amount of money paid to the government that is based on your income or the cost of goods or services you have bought) [331].

Наступним кроком нашого дослідження буде ознайомлення з визначеннями понять «податок» та «збір» у податкових кодексах Азербайджанської Республіки, Республіки Молдова та Республіки Таджикистан [332]. Податковий кодекс Азербайджанської Республіки пунктом 1.1. статті 1 визначає систему податків, загальні принципи оподаткування в Азербайджанській Республіці, правила встановлення, сплати та збору податків, права та обов'язки платників податків і державних податкових органів, а також інших учасників податкових відносин, пов'язані з питаннями оподаткування, форми та методи податкового контролю,

відповідальність за порушення законодавства про податки і правила оскарження дій (бездіяльності) державних податкових органів та їх посадових осіб. Податок, відповідно до статті 11 Податкового кодексу Азербайджанської Республіки – це обов’язковий, індивідуальний і безоплатний платіж, що перераховується до державного та місцевих бюджетів, у формі відчуження грошових коштів, що перебувають у власності платників податків з метою фінансового забезпечення діяльності держави і муніципалітетів [333].

Податковим кодексом Республіки Молдова статтю 1 встановлюються загальні принципи оподаткування в Республіці Молдова, правове становище платників податків, Державної податкової служби та інших учасників відносин, що регулюються податковим законодавством, принципи визначення об’єкта оподаткування та ведення обліку доходів і витрат, порядок і умови притягнення до відповідальності за порушення податкового законодавства, а також порядок оскарження дій Державної податкової служби та її посадових осіб. Цим кодексом регулюються відносини, пов’язані з виконанням податкових зобов’язань за державними податками (митом) і зборів, а також встановлюються загальні принципи визначення та стягування місцевих податків і зборів. Податком (митом), відповідно до статті 6 Податкового кодексу Республіки Молдова, визнається обов’язковий платіж, який має безоплатний характер і не пов’язаний з вчиненням уповноваженим органом або його посадовою особою визначених та конкретних дій на користь платника податків, що сплатив його. Збором визнається обов’язковий платіж, який має безоплатний характер і не є податком (митом). Інші платежі, що здійснюються в рамках відносин, регульованих неподатковим законодавством, не відносяться до категорії обов’язкових платежів, що іменуються податками (митом) і зборами. У Республіці Молдова стягуються державні і місцеві податки (митом) і збори [334].

Відповідно до статті 1 Податкового кодексу Республіки Таджикистан, владні відносини по встановленню, зміні, скасуванню, обчисленню та сплати податків, а також відносини між державою і платником податків (податковим агентом), пов’язані з виконанням податкових зобов’язань (далі – податкові

відносини), регулюються цим Кодексом. Податок, обчислений відповідно до пункту 3 статі 5 цього Кодексу, є грошовим зобов'язанням перед державою, і підлягає сплаті до державного бюджету. Податком, відповідно до пункту 1. статті 7, визнається встановлений цим Кодексом обов'язковий платіж до бюджету, здійснюваний в певному розмірі, що носить обов'язковий безповоротний і безоплатний характер. Податки обчислюються в грошовому вираженні і сплачуються в національній валюті, якщо інше не встановлено цим Кодексом [335].

Підсумовуючи викладене вище необхідно зазначити наступне. За результатами проведеного наукового дослідження статті 6 ПК України, якою надано визначення понять «податок» та «збір» було з'ясовано невідповідність цих визначень нормам статті 67 Конституції України та запропоновано внести зміни та доповнення до норм ПК України, зокрема:

– у зв'язку з тим, що результати проведеного аналізу наданих у статті 6 ПК України визначень понять «податок» та «збір», свідчать про певні протиріччя в цих визначеннях, а саме: в цих визначеннях одночасно наведено обов'язок сплати податків і зборів платниками та «справляння» з платників податків і зборів. В даному випадку прослідковується явна колізія, адже одночасно застосовується конституційна норма щодо обов'язкової сплати самим платником податків і зборів та імперативна установка справляння податку або збору з платника. Тобто, у наявності одночасно два процеси справляння податків і зборів: «добровільної сплати» і одразу ж «примусового стягнення».

Отже, пропонуємо такі визначення понять «податку» та «збору» для їх законодавчого закріплення в нормах статті 6 ПК України:

«6.1. Податок є обов'язковим платежем до відповідного бюджету, який сплачується платником податку відповідно до його конституційного обов'язку».

«6.2. Збором (платою, внеском) є обов'язковий платіж до відповідного бюджету, що сплачується платниками зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб

державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій» [336].

Процес реформування фінансової системи України виявив і загострив ряд соціально-економічних проблем, вирішення яких прямо або побічно залежить від раціонально організованої як фінансової, так і податкової політики зокрема. Особливий характер перехідної економіки і її розвитку, а також соціально-історичні особливості України, обумовлюють необхідність формування принципово нової і фінансової системи, і податкової системи, які повинні відповідати сучасним суспільним умовам і світовому досвіду. Більш як десятирічний досвід застосування ПК України, в юридичних нормах якого в узагальненому вигляді закріплено властивий податковому праву юридичний режим та юридичну специфіку податкового права як одного з елементів єдиної системи, що утворюють цілісну галузь фінансового права, підтверджує, що податкове законодавство і досі має недоліки правового регулювання відносин у сфері справляння податків і зборів. Проблема вдосконалення податкового законодавства та раціонального використання термінології податкового права в Україні продовжує бути актуальною, особливо в контексті її податкової безпеки.

Дослідженню правових аспектів раціонального використання термінології фінансового, а отже, і податкового права присвячені наукові праці як вчених-правознавців, так і спеціалістів у галузі економічної науки, таких як: Л. К. Воронова, Д. О. Гетманцев, Л. М. Касьяненко, М. П. Кучерявенко, Л. А. Савченко, А. Сміт та інші.

Проведений нами аналіз останніх досліджень і публікацій та наукових праць вітчизняних учених, в яких започатковано розв'язання проблеми раціонального використання термінології фінансового права, свідчить про те, що «окремі податкові номінації фрагментарно розглянуто у складі економічної термінології (Т. І. Панько, Т. Є. Дерев'янченко, Г. В. Чорновол, О. В. Чуєшкова), фінансової (О. П. Винник), фінансово-бухгалтерської (О. Г. Чумак). Особливостям формування та функціонування української податкової термінологіки XV-XVIII ст. присвячена праця Т. І. Крехно.» [337, с. 3]. Питання української

термінології податкової сфери, а саме її структуру, функціонування та формування, досить глибоко досліджено О. В. Черною, яка визначає податкову термінологію як сукупність спеціальних найменувань, що співвідносяться з об'єктами, суб'єктами та процесами оподаткування й утворюють окрему терміносистему [337, с. 7], зазначаючи при цьому, що сучасна українська податкова термінологія виокремилася в самостійну систему термінів у процесі тривалих пошуків, використовуючи досягнення багатьох галузей знань [337, с. 9].

Українську термінологію фінансового права, як окрему галузеву терміносистему сучасної української літературної мови, аналізувала та вивчала О. В. Шпильківська, визначаючи при цьому, що у сучасній системі фінансового права існують труднощі та проблеми, які виникають у практиці використання одиниць фінансового права через відсутність чітких визначень правничих понять, законодавчих дефініцій, єдності у термінології [338, с. 22].

Значною мірою мета дослідження проблематики раціонального використання термінології фінансового права та податкового права, зокрема, зумовлена необхідністю визначення правового регулювання оподаткування суб'єктів підприємницької діяльності, що надає підстави для пропонування деяких шляхів удосконалення податкового законодавства в контексті податкової безпеки.

Не можна не погодитися з поглядами науковців щодо того, що сучасна вітчизняна податкова термінологія синтезувала знання різних наук і використовує досягнення багатьох галузей знань у сфері фінансів, економіки, цивільного, митного та господарського права зокрема. Проведене дослідження структури ПК України свідчить, що в його положеннях відсутнє визначення поняття «оподаткування», яке в свою чергу використовується в нормах цього Кодексу у великій кількості і в різних словосполученнях. Зокрема, наявність у ПК України широкого спектру застосування словосполучень з використанням термінів:

«система оподаткування» – (наприклад, підпункт 70.4.6 пункту 70.4 статті 70);

«загальна система оподаткування» – (наприклад, Розділ XX – пункт 21 підрозділу 2, абзац 3 пункту 6 підрозділу 4, пункт 7 підрозділу 4, пункт 6 підрозділу 10);

«спрощена система оподаткування» (наприклад, стаття 122; пункт 133.5 статті 133; підпункт 165.1.36 пункту 165.1 статті 165; підпункт 170.5.2 пункту 170.5 статті 170; підпункт 177.5.2 пункту 177.5 статті 177; пункт 183.4 статті 183; глава I розділу XIV; пункт 269.2 статті 269; пункт 292.14 статті 292; Розділ XX – пункт 21 підрозділу 2, абзац 3 пункту 6 підрозділу 4, пункт 7 підрозділу 4);

«інша система оподаткування» – (наприклад, пункт 177.9 статті 177), при відсутності визначення цих понять в ПК України, є однією із сучасних проблем правового регулювання відносин, що виникають у сфері оподаткування [339].

Справа в тім, що до набрання чинності ПК України, законодавчим актом, який визначав принципи побудови системи оподаткування в Україні був Закон «Про систему оподаткування». Статтею 2 цього Закону було надано визначення поняття «система оподаткування», а саме – сукупність податків і зборів (обов'язкових платежів) до бюджетів та до державних цільових фондів, що справляються у встановленому законами України порядку, становить систему оподаткування [89]. Проте, у зв'язку із втратою чинності цього Закону та набранням чинності ПК України, визначення цього поняття втратило свою актуальність. Пунктом 6.3 статті 6 ПК України встановлено, що сукупність загальнодержавних та місцевих податків та зборів, що справляються в установленому цим Кодексом порядку, становить податкову систему України.

Проте, не можливо залишити осторонь і положення Основного Закону – Конституції України, відповідно до норм статті 92 якої, виключно законами України встановлюються система оподаткування, податки і збори.

Крім того, стаття 17 Господарського кодексу України (далі – ГК України) і досі передбачає, що система оподаткування в Україні, податки і збори встановлюються виключно законами України. Система оподаткування будується за принципами економічної доцільності, соціальної справедливості, поєднання

інтересів суспільства, держави, територіальних громад, суб'єктів господарювання та громадян. Використовуючи поняття «система оподаткування» автори ГК України в пункті 2 цієї статті зазначають, що з метою вирішення найважливіших економічних і соціальних завдань держави закони, якими регулюється оподаткування суб'єктів господарювання, повинні передбачати: оптимальне поєднання фіскальної та стимулюючої функцій оподаткування; стабільність (незмінність) протягом кількох років загальних правил оподаткування; усунення подвійного оподаткування; узгодженість з податковими системами інших країн [340].

До слова, чинний ПК України також не містить визначення понять: «особливий порядок оподаткування» – (наприклад, пункт 11.2 статті 11); «порядок оподаткування» – (наприклад, підпункт 10 пункту 292.11 статті 292); «особливості оподаткування» – (наприклад, стаття 170; стаття 211; стаття 225; стаття 229; Розділ XVIII); «оподаткування на загальних підставах» – (наприклад, абзац 9 підпункту 165.1.24 пункту 165.1 статті 165; абзац 4 підпункту 170.10.5 пункту 170.10 статті 170; абзац 2 підпункту 197.1.15 пункту 197.1 статті 197; абзац 5 пункту 3 підрозділу 1 Розділу XX); «оподаткування в загальному порядку» – (наприклад, пункт 197.3 та пункт 197.18 статті 197; пункт 210.1 статті 210); «спосіб оподаткування» – (наприклад, підпункт 14.1.180 пункту 14.1 статті 14); «правила оподаткування» – (наприклад, пункт 46.6 статті 46; абзац 1 пункту 197.6 статті 197); «інші правила оподаткування» – (наприклад, підпункт 164.1.1 пункту 164.1 статті 164); «загальні правила оподаткування» – (наприклад, абзац 4 пункту 197.6 статті 197; абзац 4 пункту 8 підрозділу 2 Розділу XX).

Не менш проблемним, на наш погляд, є питання раціонального використання в чинному податковому законодавстві України понять «спеціальний режим оподаткування», «загальний режим оподаткування», «режим оподаткування», «спеціальний режим».

З набранням чинності ПК України у вітчизняному податковому праві діють новаційні юридичні норми статті 11 та розділу XIV, що регулюють відносини у сфері справляння «спеціальних податкових режимів», як особливих порядків

оподаткування окремих категорій господарюючих суб'єктів. Так, на сьогодні ПК України взагалі не дає визначення понять: «спеціальний режим оподаткування» – (наприклад, стаття 210); «загальний режим оподаткування» – (наприклад, абзац 2 пункту 210.8 статті 210); «режим оподаткування» – (наприклад, підпункт 6 пункту 180.1 статті 180); «спеціальний режим» – (наприклад, абзац 2 пункту 48.4 статті 48).

Відноситись до визначення понять податкового законодавства потрібно обережно та з повагою. Їх необхідність та значимість для правильного застосування є незаперечною. Відокремити всі ці чи інші поняття в податковому законодавстві – означає визначити їх, обмежити, оскільки всяке визначення – це обмеження.

Відомі наукові сентенції свідчать про те, що визначити – означає покласти межу, тобто обмежити, так само латинський синонім дефініція (*definitio*) буквально переводиться як обмеження, означення, визначення, встановлення меж. Але якщо обмеження досягається визначеннями, то найбільш необмежене право найменш визначене. Його сила саме у відсутності визначень, в можливостях, в здатності як правова першооснова розвернутися в будь-якому напрямі і наповнитися будь-яким змістом. Вироблення визначень – справа, небезпечна для законодавця. Адже визначення часто бувають невірними унаслідок неможливості знайти відповідний вираз. Характерною рисою законодавства Англії є наявність Закону про тлумачення (*Interpretation Act*), в якому містяться законодавчі дефініції загального застосування, які вживаються кожного разу, «якщо немає протилежного наміру». Встановлення меж обсягу і змісту таких понять позбавляє право можливості бути гнучким та легко пристосовуватись до змінених суспільних умов. Так само, як і принцип правової стабільності, принцип гнучкості права спрямований на забезпечення найбільш повної і ефективної реалізації прав людини [341, с. 12].

Як зазначено нормами статті 1 ПК України, поняття, установлені цим Кодексом, застосовуються виключно для регулювання відносин, які виникають у сфері справляння податків і зборів. А що означає «сфера справляння податків і

зборів»? Безперечно, чіткість і зрозумілість, однозначність і відносна стійкість значень понять, які використовуються в податковому законодавстві, повинна бути одним із його основних принципів. Юридичні норми мають бути сформульовані чітко й однозначно, щоб запобігти можливості свавілля у процесі правозастосування. Чіткість законодавчої мови передбачає, зокрема, що юридичні терміни мають вживатися в текстах законодавчих актів логічно та послідовно. Хоча, при цьому варто мати на увазі, що в праві існують поняття, визначення яких є недоцільним або навіть небезпечним. Згадаймо відоме ще в римському праві твердження, відповідно до якого кожне визначення у праві є небезпечним: «*Omnis definitio in iure civili periculosa est: parum est enim, ut non subverti posset*» (D. 50, 17, 202) [341, с. 12].

Отже, проведене дослідження раціонального використання термінології фінансового права як правової проблеми регулювання відносин у сфері оподаткування свідчить про те, що одним із принципів, на яких ґрунтується податкове законодавство України повинен бути принцип однозначності та відносної стійкості значень понять, відповідно до якого юридичні норми податкового законодавства повинні бути сформульовані чітко і зрозуміло. Юридичні терміни мають вживатися в текстах податкових законодавчих актів логічно і послідовно. Тобто формування податкових термінів, на нашу думку, їх закріплення в сучасному податковому законодавстві повинно відбуватися на власне податковій основі [342; 343].

Відповідно до вищенаведеного пропонуємо взаємоузгодити наведені вище поняття, обрати найбільш раціональне з їх переліку для наскрізного використання в тексті ПК України. Поряд з наданими визначеннями понять «податок» і «збір», необхідно надати визначення понять «податкова система» та «система оподаткування». Тим більш, що визначення поняття «оподаткування», на нашу думку, було надано в Науково-практичному коментарі до ПК України, а саме, система оподаткування – це вичерпний перелік податків та зборів, процесуальне забезпечення їх появи (введення, зміни, скасування) та справляння [311, с. 41].

Дослідження проблематики вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС в умовах дії Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом [344], знаходяться на етапі свого розвитку, що і визначає актуальність даної тематики. Результати проведеного моніторингу наукових дискусій щодо застосування правових термінів і понять, які визначають процес інтегрування України до ЄС, свідчать про відсутність одностайності серед вітчизняних науковців з приводу єдності понятійного апарату [345; 346].

Аналіз наукових публікацій показує, що серед науковців є прихильники різних власних назв цього процесу, серед яких: «правова адаптація» [347–352], «імплементация» [353–356], «гармонізація» [357–363], «трансформація», «наближення» (та інші) до стандартів ЄС [345–346]. Зазначене вище зумовлює необхідність дослідити окреслену проблематику щодо вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС та перспективи її вирішення.

Отримавши незалежність та реалізуючи свій національний стратегічний курс на інтеграцію до ЄС, Україна починаючи з 1994 року, ратифікувавши Угоду про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами (далі – УПС) [364], проводить активну політику для забезпечення всебічного входження України в європейський політичний, економічний і правовий простір та створення передумов для набуття Україною членства у ЄС. Позитивним результатом цієї державної політики є ратифікація Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом від 16 вересня 2014 року [344].

Основні положення зовнішньополітичної стратегії щодо інтеграції України в європейський правовий простір, мету та етапи правової адаптації було визначено Указом Президента України від 11 червня 1998 року № 615. Цією Стратегією, серед основних напрямів інтеграційного процесу, першою було визначено саме адаптацію законодавства України до законодавства ЄС – організацією, яка в процесі свого розвитку досягла високого рівня не тільки в

сферах політичної інтеграції, економічного співробітництва, соціального забезпечення та культурного розвитку, а ще й у сфері уніфікації права. Адаптація законодавства України до законодавства ЄС полягала у зближенні із європейською системою права, що забезпечувало розвиток політичної, підприємницької, соціальної, культурної активності громадян України, економічний розвиток держави у рамках ЄС і сприяло поступовому зростанню добробуту громадян, приведенню його до рівня, що склався у державах – членах ЄС. Адаптація законодавства України передбачала реформування її правової системи та поступове приведення у відповідність із європейськими стандартами і охоплювала як приватне, митне, трудове право, законодавство про інтелектуальну власність, охорону праці, охорону життя та здоров'я, навколишнє природне середовище, захист прав споживачів, технічні правила і стандарти, транспорт, а також інші галузі серед яких і фінансове, податкове законодавство, що визначені Угодою про партнерство та співробітництво. Важливим чинником реформування правової системи України варто вважати участь України у конвенціях Ради Європи, які встановлюють спільні для цієї організації та ЄС стандарти. Етапами правової адаптації є імплементація Угоди про партнерство та співробітництво, укладання галузевих угод, приведення чинного законодавства України у відповідність із стандартами ЄС, створення механізму приведення проектів актів законодавства України у відповідність із нормами ЄС [365].

Визначення поняття адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, як поетапного прийняття та впровадження нормативно-правових актів України, розроблених з урахуванням законодавства Європейського Союзу, наведено в Концепції Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу (далі – Програма). Даною Програмою визначено передумови розроблення цієї програми, її головні завдання, принципи формування, виконання та фінансування, а також структуру. Державна політика України щодо адаптації законодавства формується як складова частина правової реформи в Україні та спрямовується на забезпечення єдиних підходів до нормопроєктування, обов'язкового врахування вимог законодавства

ЄС при нормопроектуванні, підготовки кваліфікованих спеціалістів, створення належних умов для інституційного, науково-освітнього, нормопроектного, технічного, фінансового забезпечення процесу адаптації законодавства України [366].

Наступне визначення поняття адаптації законодавства надано в Законі України від 18 березня 2004 року № 1629-IV, яким затверджено Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу. Зокрема, у розділі другому «Визначення термінів» цього Закону, передбачено, що адаптація законодавства – це процес приведення законів України та інших нормативно-правових актів у відповідність з *acquis communautaire*. Безпосередньо ж *acquis communautaire* (*acquis*) – це правова система Європейського Союзу, яка включає акти законодавства Європейського Союзу (але не обмежується ними), прийняті в рамках Європейського співтовариства, Спільної зовнішньої політики та політики безпеки і Співпраці у сфері юстиції та внутрішніх справ [367].

Відповідно до положень розділу IV «Етапи адаптації законодавства» Закону України від 18 березня 2004 року № 1629-IV, адаптація законодавства України є планомірним процесом, що включає декілька послідовних етапів, на кожному з яких повинен досягатися певний ступінь відповідності законодавства України до *acquis* Європейського Союзу. З урахуванням етапів адаптації законодавства визначаються етапи виконання Програми. Перший етап Програми був розрахований на період до завершення дії УПС [364]. Періоди наступних етапів виконання Програми повинні були визначатися залежно від результатів, досягнутих на попередніх етапах, економічної, політичної та соціальної ситуації, яка складалася в Україні, а також розвитку взаємовідносин України і Європейського Союзу [367].

Оскільки маємо питання присвячене проблематиці вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС, то доцільним є звернути увагу на той факт, що серед пріоритетних сфер виконання Програми, в яких здійснюється адаптація законодавства України

на першому етапі, є податки, як сфера, що була визначена статтею 51 УПС ще у 1994 році. Прийнявши 18 березня 2004 року Закон України № 1629-IV «Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу», наша держава в положеннях розділу V цього Закону регламентувала мету та завдання першого етапу виконання Програми, зокрема і в галузі оподаткування.

Але, як свідчать результати сучасних реалій у вітчизняній сфері оподаткування, прогресу в цій сфері на сьогодні, українська спільнота, досягла набагато менше, ніж чекала. Вітчизняне податкове законодавство, як і раніше, знаходиться в кризовому стані.

Звернемося до положень розділу V Закону України від 18 березня 2004 року № 1629-IV і поміркуємо над тим, чи виконані на даний час, бодай деякі із задекларованих ВР України норм цього розділу щодо завдань першого етапу виконання Програми, зокрема у галузі оподаткування? А поміркувавши, маємо констатувати, що незважаючи на деякі успіхи, більшість завдань вирішити не вдалося, в той час як з'явилися нові проблеми, що гальмують їх виконання. І чи не є справедливим факт існування розбіжності між національною податковою політикою, задекларованою в законодавстві, і дійсним його станом? Зокрема, на першому етапі виконання Програми, необхідно було: 1) забезпечити розробку глосарію термінів *acquis communautaire* для адекватності їхнього розуміння та уніфікованого застосування у процесі адаптації; 2) розробити і запровадити єдині вимоги до перекладів актів *acquis communautaire* на українську мову; 3) створити централізовану систему перекладів [367]. Минуло вже майже 20 років! А чи було виконано це завдання на сьогодні?...

Наступним завданням першого етапу виконання Програми було: 1) проведення порівняльно-правового дослідження відповідності законодавства України (в тому числі в галузі оподаткування) *acquis* Європейського Союзу у пріоритетних сферах; 2) здійснення перекладу на українську мову актів *acquis communautaire* у цих сферах, зокрема і в оподаткуванні [367]. І знову постає питання про результати проведеної роботи в цьому напрямку [368].

Враховуючи, що у сучасному світі на фоні глобальної фінансово-економічної кризи надзвичайно активно відбувається інтеграція економічних, фінансових, господарських, технологічних та інформаційних вітчизняних структур до спільноти ЄС, питання адаптації податкового законодавства України до законодавства ЄС, набуває надзвичайно важливого значення. До речі, 1) розпорядженням КМ України від 17 вересня 2014 року № 847-р було затверджено план заходів з імплементації Угоди про асоціацію між Україною та ЄС на 2014-2017 роки [369]; 2) розпорядженням КМ України від 22 квітня 2015 року № 391-р було схвалено розроблені Міністерством фінансів плани імплементації актів законодавства ЄС у сфері оподаткування, митних питань та сприяння торгівлі [370].

Цікавою є думка О. Мурашина, який досліджуючи теоретико-методологічний аспект проблеми ідентичності національних правових систем в умовах глобалізації, стверджує, що істотним чинником світового розвитку є взаємодія національних правових систем в умовах глобалізації, їх діалог на основі збереження правової ідентичності. Порушення питання про актуальність поміркованих і неупереджених наукових підходів до вказаної проблеми, на думку вченого, є вкрай важливим [371].

До основних вимог, яким повинен відповідати юридичний документ, що складений та затверджений відповідно до чинного законодавства і який призводить до правових наслідків, О. С. Гиляка відносить правомірність, достовірність, точність, повноту, авторитетність, автентичність, своєчасність, оперативність, доступність, ясність, офіційність, обґрунтованість, придатність до тривалого зберігання, а також вимогу до мови та стилю [372, с. 196–197].

Отже, дослідивши проблематику впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології в контексті податкової безпеки, констатуємо, що на сьогодні існує нагальна потреба розробки сучасної стратегії державної фінансово-податкової політики України, яка б відповідала реаліям сьогодення, забезпечувала національні інтереси і сприяла б реалізації цілей збалансованого фінансово-економічного розвитку, зокрема і у сфері податкової

безпеки. Розуміючи всю важливість ситуації, зважаючи на вже існуючі недоліки в податковому законодавстві та, які виникли за останній час, нові проблеми, маємо всі підстави стверджувати, що сучасна українська держава більше не може обходитися тимчасовими програмами в справі податкової політики в фінансово-економічній сфері, тобто настала пора тісного міжнародного співробітництва, визначення пріоритетних його задач. У цьому руслі важливим аспектом є активна участь науковців у питаннях якнайшвидшого прийняття рішень щодо реформування вітчизняної системи оподаткування, пріоритетною складовою якої стане податкова безпека. Маємо надію, дискусія щодо єдності застосування понятійного апарату в частині його правової адаптації до стандартів ЄС завершиться позитивним рішенням [373–375]. Чіткість законодавчої мови передбачає, що юридичні терміни та поняття мають вживатися логічно та послідовно не тільки в текстах законодавчих актів, а й в наукових розробках і пошуках вчених.

2.2. Принципи податкового законодавства в контексті податкової безпеки

Основним завданням цього підрозділу дослідження є визначення особливостей сучасних принципів податкового законодавства України в контексті податкової безпеки. Беручи до уваги твердження М. П. Кучерявенка про те, що «... потрібно звернути увагу на нерозривності зв'язків між принципами оподаткування та принципами податкового законодавства, адже саме принципи оподаткування, сформувавши змістовні вимоги, які встановлювалися до сфери оподаткування в подальшому, за допомогою нормотворчої діяльності отримували свій формалізований вираз як уже принципи податкового законодавства» [376, с. 39–40], наголошуємо, що сучасні принципи податкового законодавства, які закріплені пунктом 4.1. статті 4 ПК України, дійсно сформували «змістовні вимоги, які встановлювалися до сфери оподаткування». Проте, на наше тверде переконання, система оподаткування в Україні і досі

законодавчо не встановлена, як того вимагає норма-припис пункту 1 частини другої статті 92 Основного Закону. Оскільки, відповідно до положень статті 1 ПК України, сферою дії Кодексу є регулювання відносин, що виникають у сфері справляння податків і зборів, а не у сфері оподаткування.

Для забезпечення належної алгоритмізації розвитку суспільних відносин на нормативному рівні, зауважує М. П. Кучерявенко, впроваджуються керівні основи найвищої міри імперативності. При цьому такого роду основи мають забезпечувати систематизацію та впорядкування суспільних відносин у силу своєї основоположності, логічно обумовленої конститутивності [376, с. 38].

Цілком підтримуючи це зауваження М. П. Кучерявенка, акцентуємо увагу на тому факті, що в загальних засадах конституційного ладу України, зокрема частиною першою статті 17 Конституції України встановлено норму-принцип про те, що забезпечення економічної безпеки України (а відтак і податкової безпеки, як її складової) є однією з найважливіших функцій держави, справою всього Українського народу. Отже, детермінуючим принципом податкового законодавства, із прийняттям ПК України, мав би стати принцип забезпечення податкової безпеки України, як основоположна підвалина забезпечення економічної безпеки і незалежності нашої держави.

Увагу базисному принципу стабільності та важливості його дотримання при імплементації змін до елементів конкретного податку приділено Д. О. Гетманцевим. Досліджуючи проблемні й актуальні питання процесу законотворення та внесення змін до податкового закону, вчений також звертає увагу на правову дію норм в часі, а саме на ретроспективність та ретроактивність податкових норм [377].

З огляду на це, для встановлення теоретичних та практичних проблем ризикової дії принципів податкового законодавства України, як складових податкової безпеки: дослідимо принципи податків Адама Сміта у контексті сучасних економіко-правових реалій; розглянемо погляди зарубіжних учених щодо принципів податків; проведемо аналітичний огляд принципів податкового законодавства у дослідженнях українських науковців; здійснимо порівняльно-

правовий аналіз принципів податкового законодавства за законами зарубіжних країн та України; сформулюємо авторське бачення сучасних принципів вітчизняного податкового законодавства в контексті правового регулювання податкової безпеки.

Розпочати дослідження сучасних принципів податкового законодавства не можливо без занурення в епоху появи їх першоджерел, тобто праць відомого шотландського вченого Адама Сміта. У наукових колах Адам Сміт відомий як вчений-економіст, автор наукової праці «Дослідження про природу і причини багатства народів» 1776 року видання. Проте, його першим науковим дослідженням була саме філософська праця під назвою «Теорія моральних почуттів», яка побачила світ у 1759 році. Цей оригінальний етичний твір розкриває важливу роль моралі у суспільстві і житті людства та концентрує увагу на дослідженні постулатів «справедливість» і «рівність». Примітно, що Адам Сміт в останній фразі цього філософського твору запевняє: «В іншій роботі я спробую розповісти про загальні принципи права та управління та про різні зміни, які вони зазнали в різні епохи та періоди суспільства, не тільки щодо законності, але й щодо відносин в політиці, оподаткуванні, армії, і всього іншого, що є об'єктом права» [378, с. 181].

Отже, Адам Сміт у своїй наступній, але вже економічній праці «Дослідження про природу і причини багатства народів», переконливо запевняє, що «багатство народів» створюється, зокрема, і сумлінним виконанням обов'язку кожного громадянина держави по сплаті податків, тобто завдяки принципу рівності (загальнообов'язковості) і справедливості, що, за його твердженням, є загальними принципами права, зокрема і у сфері обкладання податками [379; 380].

Перш ніж розпочати розгляд окремих податків, Адам Сміт у своїй праці «Дослідження про природу і причини багатства народів» (1776 року видання) попередньо виклав чотири загальні положення щодо податків узагалі. У відділі 2 «Про податки» глави II книги V свого твору, Адам Сміт зазначає: «Як уже було з'ясовано в першій книзі цього дослідження, приватний дохід окремих осіб

одержується в решті-решт із трьох джерел: ренти, прибутку та заробітної платні. Кожний податок має в решті-решт сплачуватися з того або того з цих трьох різних видів доходу або однаково з них усіх. Я спробую дати якнайповніше уявлення про податки, що мають на увазі обкладання, по-перше, ренти, по-друге, прибутку, по-третє, заробітної платні і, по-четверте, всіх цих трьох джерел приватного доходу.» [381, с. 676; 382, с. 505].

Результати проведеного дослідження структури ПК України свідчать про те, що основоположні принципи податків Адама Сміта, сформульовані ним понад 240 років тому в науковій праці «Дослідження про природу і причини багатства народів», лягли в основу нормативних положень статті 4 «Основні засади податкового законодавства України» ПК України.

Отже, розглянемо принципи податків Адама Сміта у контексті сучасних економічних реалій.

Перший принцип податку, встановлений Адамом Смітом, констатує: «1. Піддані держави мають по змозі брати участь в утриманні уряду відповідно до своєї здатності й сил, тобто відповідно до доходу, яким вони користуються під протегуванням і захистом держави. Витрати уряду щодо окремих осіб, що становлять населення великої нації, подібні до видатків на управління великим маєтком, що належить кільком власникам, які (всі) повинні брати участь у них відповідно до своєї частки в маєтку. Дотримання цього положення чи нехтування ним призводить до так званої рівності або нерівності оподаткування. Будь-який податок, зазначимо це раз і назавжди, що зрештою падає тільки на один із цих трьох згаданих вище видів доходу, неодмінно є нерівним, бо не зачіпає два інших. Під час подальшого розгляду різних податків я рідко відзначатиму окремо цей вид нерівності, а здебільшого обмежуватиму свої зауваження тією нерівністю, що її створює окремий податок, який нерівномірно падає на той вид приватного доходу, що зачіпається ним.» [381, с. 676; 382, с. 505].

Отже, головним постулатом першого принципу податку Адама Сміта є загальність його сплати для громадян держави, що призводить до так званої «рівності обкладання податком». Звертаємо увагу, що цей принцип рівності

(загальнообов'язковості) за Адамом Смітом, тобто, справедливого і сумлінного виконання податкового обов'язку кожним громадянином держави по сплаті податків, в сучасному, як науковому так і законодавчому розумінні, є принципом загальності оподаткування. Принцип загальності оподаткування (справедливе та сумлінне виконання кожним громадянином держави податкового обов'язку по сплаті податків) для громадян держави є актуальним і сьогодні, про що свідчать норми Конституції і ПК України. Принцип загальності оподаткування для громадян задекларовано в нормах статті 67 Конституції України, відповідно до якої кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом. Громадяни мають рівні конституційні права і свободи та є рівними перед законом (стаття 24 Конституції України). Кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей. Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності (стаття 68 Конституції України).

В Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй. Норми Конституції України є нормами прямої дії (стаття 8 Конституції України). Виключно законами України встановлюються система оподаткування, податки і збори (стаття 92 Конституції України). Цікавим є той факт, що у ПК України надано визначення понять «податок» і «збір», проте, визначення поняття «система оподаткування» відсутнє. Тобто, в наявності розбіжність між нормами Конституції України та нормами ПК України. Стаття 1 ПК України визначає, що цей Кодекс регулює відносини, які виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх

посадових осіб під час адміністрування податків та зборів, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.

Загальність оподаткування та рівність усіх платників перед Законом визначені положеннями підпунктів 4.1.1. та 4.1.2. пункту 4.1. статті 4 ПК України: «4.1. Податкове законодавство України ґрунтується на таких принципах:

4.1.1. загальність оподаткування – кожна особа зобов’язана сплачувати встановлені цим Кодексом, законами з питань митної справи податки та збори, платником яких вона є згідно з положеннями цього Кодексу;

4.1.2. рівність усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації – забезпечення однакового підходу до всіх платників податків незалежно від соціальної, расової, національної, релігійної приналежності, форми власності юридичної особи, громадянства фізичної особи, місця походження капіталу».

Другий принцип податку, встановлений Адамом Смітом, констатує: «2. Податок, що його зобов’язується сплачувати кожна окрема особа, має бути точно визначеним, а не довільним. Термін сплати, спосіб платежу, сума платежу – все це має бути зрозумілим і чітким для платника й для будь-якої іншої особи. Там, де цього немає, кожна особа, яку обкладають даним податком, більшою чи меншою мірою віддається під владу збирача податків, що може збільшувати податок для будь-якого нелюбого йому платника або загрозою такого збільшення вимагати для себе подарунків чи хабар. Невизначеність оподаткування розвиває зухвальство і сприяє підкупності розряду людей, які й без того не мають популярності, навіть у тому разі, якщо вони не відрізняються зухвальством і підкупністю. Точна визначеність того, що кожна окрема особа мусить платити, у питанні оподаткування видається справою такої великої ваги, що вельми значний ступінь нерівномірності, як це, на мою думку, впливає з досвіду всіх народів, є набагато меншим злом, ніж дуже мала міра невизначеності» [381, с. 676–677; 382, с. 505–506]. Отже, другий принцип податку, регламентує точну визначеність, а не довільність у його встановленні.

Відповідно до статті 42 Конституції України кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом. Кожному гарантується право знати свої права і обов'язки. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом. Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права і обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними (стаття 57 Конституції України). Ці засади реалізовано у підпунктах 4.1.4., 4.1.8., 4.1.9., 4.1.11. пункту 4.1. статті 4 ПК України:

«4.1.4. презумпція правомірності рішень платника податку в разі, якщо норма закону чи іншого нормативно-правового акта, виданого на підставі закону, або якщо норми різних законів чи різних нормативно-правових актів припускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків платників податків або контролюючих органів, внаслідок чого є можливість прийняти рішення на користь як платника податків, так і контролюючого органу;

4.1.8. нейтральність оподаткування – установа податків та зборів у спосіб, який не впливає на збільшення або зменшення конкурентоздатності платника податків;

4.1.9. стабільність – зміни до будь-яких елементів податків та зборів не можуть вноситися пізніше як за шість місяців до початку нового бюджетного періоду, в якому будуть діяти нові правила та ставки. Податки та збори, їх ставки, а також податкові пільги не можуть змінюватися протягом бюджетного року;

4.1.11. єдиний підхід до встановлення податків та зборів – визначення на законодавчому рівні усіх обов'язкових елементів податку».

Третій принцип податку, встановлений Адамом Смітом, констатує: «3. Кожен податок варто стягувати в той час або в той спосіб, коли і як платникові має бути найзручніше його платити. Податок на ренту з землі або з будинків, сплачуваний саме в той термін, коли зазвичай сплачуються ці ренти, стягують саме тоді, коли платникові, напевне, найзручніше внести його або коли він найшвидше матиме на руках гроші для сплати. Всі податки на такі предмети

споживання, якими є предмети розкоші, врешті-решт сплачує споживач і зазвичай у найзручніший для себе спосіб. Він сплачує їх потроху, у міру того як купує відповідні товари. І оскільки він вільний купувати чи не купувати їх, то сам винен, якщо йому доводиться зазнавати більш-менш значної незручності від таких податків» [381, с. 677; 382, с. 506].

Зміст цього принципу податку Адама Сміта задекларовано у підпункті 4.1.10. пункту 4.1. статті 4 ПК України:

«4.1.10. рівномірність та зручність сплати – установлення строків сплати податків та зборів, виходячи із необхідності забезпечення своєчасного надходження коштів до бюджетів для здійснення витрат бюджету та зручності їх сплати платниками».

Четвертий принцип податку, встановлений Адамом Смітом, констатує: «4. Кожен податок має бути так задуманий і розроблений, аби він брав і утримував із кишень народу якомога менше понад те, що він приносить державній скарбниці. Податок може брати чи утримувати з кишень народу значно більше, ніж він приносить скарбниці чотирма такими шляхами: по-перше, його збирання може вимагати великого числа чиновників, платня яких може поглинати більшу частину тієї суми, що її приносить податок, і вимагання яких можуть обтяжити народ додатковим податком; по-друге, він може ускладнювати застосування праці населення й перешкоджати йому займатися тими промислами, що можуть давати засоби до існування та роботу великій кількості людей. Зобов'язуючи людей платити, він може цим зменшувати або навіть знищувати фонди, що надали б їм можливість з більшою легкістю робити ці платежі. По-третє, конфіскаціями та іншими покараннями, яких зазнають нещасні люди, що намагаються ухилитися від сплати податку, він може часто розоряти їх і таким чином знищувати ту вигоду, яку суспільство могло б одержувати від застосування їхніх капіталів. Нерозумний податок створює велику спокусу для контрабанди, а покарання за контрабанду мають посилюватися відповідно до спокуси. Закон всупереч усім звичайним принципам справедливості спершу створює спокусу, а потім карає тих, хто піддається їй, і при цьому зазвичай він посилює покарання

відповідно до тієї самої обставини, яка, поза сумнівом, мала б пом'якшувати його, а саме – відповідно до спокуси скоїти злочин. По-четверте, частими відвідинами й неприємним розпитуванням збирачів податків він може завдавати людям багато зайвих хвилювань, неприємностей і утисків; і хоча неприємності насправді не є видатками, однак вони, поза сумнівом, еквівалентні видаткові, ціною якого кожна людина ладна позбутися їх. У той або той із цих чотирьох різних способів податки часто роблять значно більш обтяжливими для народу, ніж корисними для правителя [381, с. 677–678; 382, с. 506–507; 383, с. 630–632]. Очевидна справедливість і користь цих положень звертали на себе більшу або меншу увагу всіх народів. Усі народи намагалися в міру свого розуміння зробити свої податки такими рівномірними, як тільки могли, такими чітко визначеними, аби це було зручно платникові як щодо терміну й способу сплати, так і щодо частки його доходу, яку він віддавав правителю, а також якомога менш обтяжливими для народу» [381, с. 677–678; 382, с. 506–507; 383, с. 630–632].

Основні критерії цього принципу податку Адама Сміта знайшли відображення у принципах податкового законодавства, які встановлені підпунктами 4.1.3., 4.1.5., 4.1.6., 4.1.7. пункту 4.1. статті 4 ПК України:

«4.1.3. невідворотність настання визначеної законом відповідальності у разі порушення податкового законодавства;

4.1.5. фіскальна достатність – встановлення податків та зборів з урахуванням необхідності досягнення збалансованості витрат бюджету з його надходженнями;

4.1.6. соціальна справедливість – установа податків та зборів відповідно до платоспроможності платників податків;

4.1.7. економічність оподаткування – установа податків та зборів, обсяг надходжень від сплати яких до бюджету значно перевищує витрати на їх адміністрування».

Результати проведеного дослідження принципів податків Адама Сміта у контексті сучасних економіко-правових реалій свідчать про те, що написані ще у

1776 році Адамом Смітом принципи податку є актуальними і сьогодні. Вони знайшли відображення у нормах Конституції України і ПК України.

Головним постулатом першого принципу податку Адама Сміта є загальність його сплати для громадян держави, що призводить до так званої «рівності обкладання податком». Цей принцип рівності (загальнообов'язковості) за Адамом Смітом, тобто, справедливого і сумлінного виконання податкового обов'язку кожним громадянином держави по сплаті податків, в сучасному, як науковому так і законодавчому розумінні, є принципом загальності оподаткування. При цьому Адам Сміт зауважує, про те, що будь-який податок неодмінно є нерівним.

Другий принцип податку (регламентує точну визначеність податку, а не довільність у його встановленні).

Третій і четвертий принципи податку Адама Сміта відображені у положеннях статті 7 ПК України: «7.1. Під час встановлення податку обов'язково визначаються такі елементи: 7.1.1. платники податку; 7.1.2. об'єкт оподаткування; 7.1.3. база оподаткування; 7.1.4. ставка податку; 7.1.5. порядок обчислення податку; 7.1.6. податковий період; 7.1.7. строк та порядок сплати податку; 7.1.8. строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку».

Разом з тим, варто акцентувати увагу на тому факті, що принципи податку Адама Сміта, написані ним ще на початку розвитку капіталізму (так званого мануфактурного виробництва), на сьогодні є декларативними по своїй суті. Справа в тому, що унормовані в ПК України принципи податкового законодавства на сьогодні не відповідають реаліям сучасності. Постає питання, чи дотримується у ПК України головний постулат першого принципу Адама Сміта – загальність та рівність оподаткування для громадян держави? Відповідь – ні, адже, в цьому ж Кодексі законодавець легалізував норму закону, відповідно до якої установлення і скасування податків та зборів, а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до цього Кодексу, Верховною Радою України, при цьому, при встановленні або розширенні існуючих податкових пільг, такі пільги застосовуються з наступного бюджетного року (пункти 4.4., 4.5. статті 4 ПК України). Крім того, пункт 7.2. статті 7 цього ж Кодексу, закріплює, що під час

встановлення податку можуть передбачатися податкові пільги та порядок їх застосування. Тобто, на законодавчому рівні встановлена податкова дискримінація по відношенню до окремих платників податків.

Результати проведеного вище дослідження структури ПК України свідчать про те, що основоположні принципи податків Адама Сміта, сформульовані ним у науковій праці «Дослідження про природу і причини багатства народів», лягли в основу нормативних положень статей 4 «Основні засади податкового законодавства України» та 7 «Загальні засади встановлення податків і зборів» ПК України. Це підтверджує той факт, що написані ще в 1776 році, в умовах, що безпосередньо передують промисловій революції, в умовах коли капіталізм був ще не розвинений, принципи податків Адама Сміта і досі мають прямий вплив на написання одного з головних нормативних документів України – Податкового кодексу та викликають інтерес і увагу вчених усього світу [380].

Сучасними американськими вченими Уордом М. Хасси та Дональдом С. Любиком дуже своєчасно створено Основи світового податкового кодексу (далі – ОСПК), в якому пропонуючи принципи податкового законодавства автори роблять акцент на тому, що простота, ясність та зрозумілість є бажаними цілями закону. Науковці запевняють, що скрізь, де це практично можливо, ці цілі повинні бути доповнені визначеністю. Тут мається на увазі визначеність загального напрямку (на відміну від розробки деталей, яка тільки переконує добре обізнаних в законодавстві платників податків, що їх найновіші способи ухилення від податків будуть успішними) [317; 384, s. IV, p. 5].

Річард К. Гордон, підтримуючи видання Уорда М. Хасси та Дональда С. Любика «Оснoв світового податкового кодексу» та коментарів до нього зазначає, що цей модельний кодекс є одним із найважливіших серед ряду інших і не в останню чергу завдяки передбаченим у ньому принципам податкового законодавства [385, с. 929–930].

До слова, загальні принципи оподаткування були описані в 1769 році Сером Вільямом Петті в трактаті про податки та внески [386].

Питання вдосконалення системи податкового законодавства та раціонального структурування його принципів в Україні залишається актуальним. Роль принципів податкового законодавства з часу незалежності України, як частини принципів податкового права, зросла в сучасному житті в умовах абсолютних показників. Результати проведеного огляду робіт зарубіжних вчених вказують на неоднозначність їх поглядів на місце та роль принципів податків Адама Сміта [387].

Результати моніторингу наукових праць вітчизняних вчених свідчать про відсутність єдиного погляду на принципи податкового законодавства, які закріплені статтею 4 ПК України. Останнім часом багато вітчизняних наукових праць, як суто юридичних, так і написаних на межі різних наук, присвячені популярним в даний час дослідницьким питанням щодо визначення основних принципів податкового законодавства в Україні [388–411].

Ключовими принципами у сфері оподаткування є справедливість, прозорість і зручність: «Важливо розуміти, що успішність заходів з реформування податкової системи та ефективного подолання податкових схем залежить не стільки від екстенсивних зусиль з підвищення податкового контролю, скільки від побудови надійної моделі взаємодії між платниками податків і державою, яка користуватиметься довірою обох сторін податкових взаємовідносин. Для цього потрібно забезпечити дотримання державою ключових принципів у сфері оподаткування, якими мають бути: справедливість (рівність усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації), прозорість (обмін інформацією між податковими агентами та податковими органами; увага до суті операцій, а не до їх форми) і зручність у взаємодії з податковими органами (сплачувати податки чесно має бути вигідно, податкова служба забезпечує якісний сервіс платникам податків). Втілення в життя цих принципів створить органічні умови для вирішення проблематики податкового регулювання в Україні та забезпечить додержання економічними суб'єктами вимог законодавства при сплаті податків. На практиці реалізація вищезгаданих принципів має передбачати ті кроки, які впроваджуватимуть найкращий міжнародний досвід з реформування

та удосконалення податкової системи. Ці та інші зміни, спрямовані на практичну реалізацію основоположних принципів функціонування податкової системи держави, забезпечать досягнення суспільного консенсусу у розбудові надійної та взаємовигідної моделі взаємодії держави та платників податків» [412].

Податкова система незалежної України виявилася неефективною. Нагальна потреба її вдосконалення є головним завданням податкової політики України. Однак проблеми державної податкової політики на сучасному етапі реформування податкової системи в Україні викликані наявними суперечностями, що полягають в переході до принципово нової податкової системи замість її постійного вдосконалення. Актуальність цього питання підтверджується також великою кількістю змін та доповнень до чинного ПК України. Ці «удосконалення» податкового законодавства часто порушують принципи податкового законодавства. Таким чином, принципи податкового законодавства України залишаються донині як предмет вивчення багатьох вчених. Це невичерпне джерело для дослідження, оскільки принципи податкового законодавства повинні бути не тільки формально закріплені у загальній частині ПК України, але й повинні бути невід'ємним правовим каноном особливої частини кожного розділу Кодексу, що регулює правові норми оподаткування [413].

Незважаючи на накопичені наукові розробки з питань основних засад податкового законодавства України, зокрема інституту принципів оподаткування, актуальною на сьогодні залишається потреба в систематизації знань, всебічному аналізі та узагальненні напрацювань щодо нормативного закріплення принципів податкового законодавства, які повинні бути більш пристосованими до сучасних податкових правовідносин і корисними в їх практичному застосуванні платниками податків. Цим і визначена актуальність теми і спрямованість даного дослідження.

Порівняльно-правовий аналіз інституту принципів оподаткування за законодавством окремих зарубіжних країн, зокрема Азербайджанської Республіки, Республіки Казахстан, Киргизької Республіки та України, на сьогодні

є актуальним, оскільки дозволяє розглянути як законодавчо закріплено в їх податкових кодексах принципи оподаткування, визначити комплекс заходів, які застосовують зазначені вище країни, для встановлення основних засад податкового законодавства.

Важливість і доцільність даного наукового дослідження обумовлена, перш за все, сучасним періодом розвитку України, який переконливо доводить, що сьогодні виникла потреба в науковому переосмисленні сутності принципів податкового законодавства, розробці на цій основі науково-теоретичних положень, спрямованих на вирішення проблем їх нормативного закріплення в контексті податкової безпеки.

Серед вчених, які розробляли і досліджували проблеми принципів податкового законодавства, назовемо таких: О. І. Баїк, О. О. Барабаш, Р. Г. Браславський, Л. К. Воронова, Р. Гаврилюк, М. І. Карлін, Л. М. Касьяненко, М. П. Кучерявенко, Н. А. Маринів, Л. А. Савченко, А. Сміт, В. Ф. Столяров, Л. В. Товкун та інші.

Мета нашого дослідження полягає в проведенні порівняльно-правового аналізу принципів оподаткування за законодавством України та окремих зарубіжних країн, що дозволить порівняти діючі податкові кодекси і практику різних країн в сфері принципів оподаткування, виявити прогалини і визначити позитивні риси. Відповідно до поставленої мети, на підставі дослідження чинного українського законодавства та вивчення зарубіжного законодавства, завданням даного наукового пошуку поставимо визначення проблематики правореалізації принципів податкового законодавства в Україні та шляхи їх вдосконалення.

Загальні принципи оподаткування в Азербайджані визначає Податковий кодекс Азербайджанської Республіки [333]. Цим Кодексом визначаються загальні принципи оподаткування і в Нахчиванській Автономній Республіці і в муніципалітетах (пункти 1.1 і 1.2 статті 1 Податкового кодексу Азербайджанської Республіки). Зокрема, пунктом 3.1 статті 3 Податкового кодексу Азербайджанської Республіки регламентовано, що законодавство про податки ґрунтується на загальності, рівності і справедливості оподаткування, які

корелюють з нормами статті 73 Конституції Азербайджанської Республіки, відповідно до якої: 1) сплачувати встановлені законом податки та інші державні збори в повному обсязі і своєчасно є обов'язком кожного; 2) ніхто не може бути примушений до сплати податків та інших державних зборів без передбачених законом підстав і понад обсяг, зазначений в законі [414]. Поряд з трьома наведеними вище засадами встановлення і справляння податків (загальності, рівності і справедливості оподаткування), пунктами 3.2-3.12 статті 3 Податкового кодексу Азербайджанської Республіки визначено наступне:

«3.2. Податки повинні мати економічне обґрунтування.

3.3. Не допускається встановлювати податки, що перешкоджають здійсненню конституційних прав і свобод кожного.

3.4. Не допускається встановлювати податки, що порушують єдиний економічний простір Азербайджанської Республіки (зокрема, прямо або побічно обмежують вільне пересування на території Азербайджанської Республіки товарів (робіт, послуг) і грошових коштів, або інакше обмежують законну діяльність платників податків або перешкоджають їй).

3.5. Ніхто не може бути примушений більше одного разу платити податок одного виду з отриманого прибутку (доходу).

3.6. Податки не можуть носити дискримінаційний характер і встановлюватися виходячи з політичних, ідеологічних, етнічних, конфесійних та інших існуючих відмінностей між платниками податків.

3.7. Податки Азербайджанської Республіки встановлюються виключно цим Кодексом, їх зміна або скасування здійснюються внесенням змін до цього Кодексу.

3.8. Ні на кого не може бути покладено обов'язок сплачувати податки, що володіють встановленими цим Кодексом ознаками податків і не встановлені цим Кодексом або встановлені за іншими правилами, ніж це визначено цим Кодексом.

3.9. Законодавство про податки повинно бути сформульовано таким чином, щоб кожен точно знав, які податки, в якому порядку, коли і в якому розмірі він зобов'язаний платити.

3.10. Податкова система повинна стимулювати підприємницьку та інвестиційну діяльність.

3.11. Всі протиріччя, неясності в законодавстві про податки тлумачаться на користь платника податків.

3.12. Фізичним і юридичним особам повинна бути забезпечена можливість вільного ознайомлення з нормативно-правовими актами з податків» [333].

Тобто, у вказаному вище переліку принципів, саме у пункті 3.9. Податкового кодексу Азербайджанської Республіки прослідковується спадковість принципів Адама Сміта.

Основоположні принципи оподаткування в Казахстані встановлює Податковий кодекс Республіки Казахстан «Про податки та інші обов'язкові платежі до бюджету» (преамбула Податкового кодексу Республіки Казахстан) [415]. Основоположні принципи, що стосуються оподаткування, відповідно до нормативних положень пункту 3 статті 61 Конституції Республіки Казахстан, встановлюють закони, які має право видавати Парламент. Статтею 35 Конституції Республіки Казахстан регламентовано, що сплата встановлених законом податків, зборів та інших обов'язкових платежів є обов'язком кожного [416].

Податкове законодавство Республіки Казахстан, як про те зазначено в статті 4 Податкового кодексу, ґрунтується на принципах оподаткування, встановлених цим Кодексом. До принципів оподаткування відносяться принципи обов'язковості, визначеності оподаткування, справедливості оподаткування, сумлінності платника податків, єдності податкової системи і гласності податкового законодавства Республіки Казахстан. Положення податкового законодавства Республіки Казахстан не повинні суперечити принципам оподаткування. При виявленні протиріччя положень податкового законодавства Республіки Казахстан принципам оподаткування такі положення не підлягають застосуванню, якщо протиріччя виявлені при розгляді скарг на повідомлення про результати перевірки, останні підлягають перегляду (стаття 4 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип обов'язковості оподаткування – платник податків зобов'язаний виконувати податкове зобов'язання, податковий агент – обчислювати, утримувати та перераховувати податки відповідно до податкового законодавства Республіки Казахстан в повному обсязі і у встановлені терміни (стаття 5 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип визначеності оподаткування – податки і платежі в бюджет Республіки Казахстан повинні бути визначеними. Визначеність оподаткування означає встановлення в податковому законодавстві Республіки Казахстан всіх підстав і порядку виникнення, виконання та припинення податкового зобов'язання платника податків, обов'язки податкового агента щодо обчислення, утримання та перерахування податків (стаття 6 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип справедливості оподаткування – 1. Оподаткування в Республіці Казахстан є загальним і обов'язковим. 2. Забороняється надання податкових пільг індивідуального характеру. 3. Ніхто не може бути підданий повторному оподаткуванню одним і тим же видом податку, одним і тим же видом платежу до бюджету по одному і тому ж об'єкту оподаткування за один і той же період (стаття 7 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип сумлінності платників податків – 1. Сумлінність здійснення платником податків (податковим агентом) дій (бездіяльності) по виконанню ним податкового зобов'язання передбачається. 2. Не допускається отримання платником податків (податковим агентом) вигоди зі своїх незаконних дій з метою отримання податкових вигод (податкової економії) і зменшення податкових платежів. 3. Якщо податкове зобов'язання, виконане платником податків (податковим агентом) відповідно до попередньо отриманого індивідуального письмового роз'яснення податкового органу, яке згодом відкликано, визнано помилковим або направлено нове, інше за змістом роз'яснення, то податкове зобов'язання підлягає коригуванню (виправленню) при розгляді скарги на повідомлення про результати перевірки без нарахування платнику податків штрафів і пені. 4. Порухення податкового законодавства Республіки Казахстан,

допущене платником податків (податковим агентом), має бути описано в ході проведення податкових перевірок. Обґрунтування доводів і розкриття обставин, що свідчать про факт порушення податкового законодавства Республіки Казахстан, покладаються на податкові органи. 5. При розгляді скарги на повідомлення про результати перевірки всі невизначеності і неврегульовані питання податкового законодавства Республіки Казахстан тлумачаться на користь платника податків (податкового агента) (стаття 8 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип єдності податкової системи – податкова система Республіки Казахстан є єдиною на всій території Республіки Казахстан щодо всіх платників податків (податкових агентів) (стаття 9 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принцип гласності податкового законодавства Республіки Казахстан – нормативні правові акти, що регулюють питання оподаткування, підлягають обов'язковому офіційному опублікуванню (стаття 10 Податкового кодексу Республіки Казахстан).

Принципи обкладання податками в Киргизстані встановлює Податковий кодекс Киргизької Республіки (пункт 3 статті 2 Податкового кодексу Киргизької Республіки). Принципи податкового законодавства Киргизької Республіки визначаються цим Кодексом (пункт 1 статті 5 Податкового кодексу Киргизької Республіки) [417]. Статтею 55 Конституції Киргизької Республіки визначено, що громадяни зобов'язані сплачувати податки і збори у випадках і порядку, передбачених законом [418].

Податкове законодавство Киргизької Республіки ґрунтується на принципах: 1) законності оподаткування; 2) обов'язковості оподаткування; 3) єдності податкової системи; 4) гласності податкового законодавства; 5) справедливості оподаткування; 6) презумпції сумлінності платника податків; 7) презумпції правомірності; 8) визначеності оподаткування.

Норми податкового законодавства не можуть суперечити принципам, встановленим цим Кодексом. Податки встановлюються або скасовуються

виключно цим Кодексом. Рішення про списання податкової заборгованості суб'єктів приймається окремим законом. Відсутність норм, необхідних для регулювання податкових правовідносин, не може бути використано проти платника податків, податкового представника (пункти 2-7 статті 5 Податкового кодексу Киргизької Республіки).

Основні засади податкового законодавства України визначені нормативними положеннями статті 4 ПК України [198]. Статтею 67 Конституції України визначено, що кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом [151].

Податкове законодавство України ґрунтується на таких принципах:

4.1.1. загальність оподаткування – кожна особа зобов'язана сплачувати встановлені цим Кодексом, законами з питань митної справи податки та збори, платником яких вона є згідно з положеннями цього Кодексу;

4.1.2. рівність усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації – забезпечення однакового підходу до всіх платників податків незалежно від соціальної, расової, національної, релігійної приналежності, форми власності юридичної особи, громадянства фізичної особи, місця походження капіталу;

4.1.3. невідворотність настання визначеної законом відповідальності у разі порушення податкового законодавства;

4.1.4. презумпція правомірності рішень платника податку в разі, якщо норма закону чи іншого нормативно-правового акта, виданого на підставі закону, або якщо норми різних законів чи різних нормативно-правових актів припускають неоднозначне (множинне) трактування прав та обов'язків платників податків або контролюючих органів, внаслідок чого є можливість прийняти рішення на користь як платника податків, так і контролюючого органу;

4.1.5. фіскальна достатність – встановлення податків та зборів з урахуванням необхідності досягнення збалансованості витрат бюджету з його надходженнями;

4.1.6. соціальна справедливість – установа податків та зборів відповідно до платоспроможності платників податків;

4.1.7. економічність оподаткування – установа податків та зборів, обсяг надходжень від сплати яких до бюджету значно перевищує витрати на їх адміністрування;

4.1.8. нейтральність оподаткування – установа податків та зборів у спосіб, який не впливає на збільшення або зменшення конкурентоздатності платника податків;

4.1.9. стабільність – зміни до будь-яких елементів податків та зборів не можуть вноситися пізніше як за шість місяців до початку нового бюджетного періоду, в якому будуть діяти нові правила та ставки. Податки та збори, їх ставки, а також податкові пільги не можуть змінюватися протягом бюджетного року;

4.1.10. рівномірність та зручність сплати – установа строків сплати податків та зборів, виходячи із необхідності забезпечення своєчасного надходження коштів до бюджетів для здійснення витрат бюджету та зручності їх сплати платниками;

4.1.11. єдиний підхід до встановлення податків та зборів – визначення на законодавчому рівні усіх обов’язкових елементів податку (підпункти 4.1.1.–4.1.11 пункту 1 статті 4 Податкового кодексу України).

Підсумовуючи викладене вище необхідно зазначити наступне.

В Азербайджані, відповідно Конституції Азербайджанської Республіки, обов’язком кожного є своєчасна і в повному обсязі сплата встановлених законом податків та інших державних зборів. Загальні принципи оподаткування в Азербайджані визначає Податковий кодекс Азербайджанської Республіки, законодавчо закріплюючи нормами статті 3 засади встановлення і справляння податків.

У Казахстані, відповідно до Конституції Республіки Казахстан, обов'язком кожного є сплата встановлених законом податків, зборів та інших обов'язкових платежів. Основоположні принципи оподаткування в Казахстані встановлює Податковий кодекс Республіки Казахстан «Про податки та інші обов'язкові платежі до бюджету». Податкове законодавство Республіки Казахстан ґрунтується на принципах оподаткування, встановлених цим Кодексом, до яких відносяться: принципи обов'язковості, визначеності оподаткування, справедливості оподаткування, сумлінності платника податків, єдності податкової системи і гласності податкового законодавства Республіки Казахстан.

У Киргизстані, відповідно до Конституції Киргизької Республіки, громадяни зобов'язані сплачувати податки і збори у випадках і порядку, передбачених законом. Принципи обкладання податками та принципи податкового законодавства в Киргизстані встановлює та визначає Податковий кодекс Киргизької Республіки.

В Україні, відповідно до Конституції, кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Основні засади податкового законодавства України визначені нормативними положеннями Податкового кодексу України. Податкове законодавство України ґрунтується на таких принципах: загальність оподаткування; рівність усіх платників перед законом, недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації; невідворотність настання визначеної законом відповідальності у разі порушення податкового законодавства; презумпція правомірності рішень платника податку; фіскальна достатність; соціальна справедливість; економічність оподаткування; нейтральність оподаткування; стабільність; рівномірність та зручність сплати; єдиний підхід до встановлення податків та зборів [419; 420].

Результати проведеного нами дослідження сучасних принципів податкового законодавства свідчать про наявність проблематики пов'язаної з відсутністю коректного співвідношення положень пункту 1 статі 1 ПК України, в якій законодавець встановлюючи сферу дії Податкового кодексу, визначає, що цей Кодекс регулює відносини справляння податків і зборів та положень пункту 4.1.

статті 4 ПК України, в якій законодавець встановлюючи принципи податкового законодавства, як основних його засад, ігнорує термін «справляння», використовуючи при цьому принципи «загальність оподаткування», «економічність оподаткування», «нейтральність оподаткування».

Зміст статті 4 ПК України, як стверджує О. І. Баїк, потребує подальшої деталізації системи галузевих і міжгалузевих принципів податкового законодавства [421, с. 416].

М. О. Думчиковим пропонується окрім основних засад, передбачених у статті 4 ПК України, до принципів оподаткування відносити принцип стимулювання підприємницької та інвестиційної діяльності, а також принцип компетенції у сфері оподаткування [330, с. 18].

Принципи податкового законодавства гарантують безперервність та послідовність нормотворчого процесу, відіграють особливу роль у формуванні практики податкових відносин, сприяють відміні застарілих та запровадженню нових правових норм, єдиному трактуванню нормативних актів та удосконаленню податкового законодавства в умовах посилення інтеграційних процесів [422, с. 214]. Систему принципів, яка сформована у ПК України, не можна вважати остаточно завершеною та сталою конструкцією, оскільки вони є іманентним відображенням постійної динаміки ідеологій доктрини податкового права і залежать від того, якій ідеології оподаткування надається перевага у застосуванні одних принципів при ігноруванні інших [422, с. 216]. Реформаційні процеси у перебудові податкової системи останніми роками не мають сталою характеру, безсистемно врегульовуються окремі питання та зміни, орієнтовані на нетривалі терміни часу [422, с. 225].

Основними викликами та загрозами у сфері фінансової безпеки, а отже і податкової безпеки, як про це зазначено в Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, є непослідовність правового регулювання відносин у податковій сфері. Саме тому одним із основних завдань у сфері забезпечення економічної безпеки (а отже фінансової та податкової безпеки зокрема) є

забезпечення стійкості від зовнішніх і внутрішніх викликів та загроз національним економічним інтересам держави та інтересам її громадян [225].

Отже, сфера дії ПК України, яка регулює відносини справляння податків і зборів, не корелюється з принципами податкового законодавства України, оскільки основою останніх є принципи оподаткування, а не принципи справляння податків і зборів, про які й слова немає в ПК України. Загальновідомо, що норми податкового законодавства не можуть суперечити принципам, встановленим ПК України. Підводячи підсумок проведеного дослідження проблематики принципів податкового законодавства України, зазначимо, що необхідно внести зміни до норм Податкового кодексу України, в яких, на виконання норм Конституції України, головним, першим, буде закріплено принцип: «Забезпечення податкової безпеки України – справа всього Українського народу, тобто обов'язок кожного громадянина сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом.».

2.3. Відповідність загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України

Основним завданням цього підрозділу дисертації поставимо дослідження відповідності загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України. Акцент, у цьому підрозділі, нами буде зроблено на тому, що платник податку не може бути елементом податку.

Проте, не зважаючи на той факт, що ПК України, який набрав чинності з 01.01.2011 року, регламентовано, що під час встановлення податку обов'язково визначаються такі елементи, як: платники податку; об'єкт оподаткування; база оподаткування; ставка податку; порядок обчислення податку; податковий період; строк та порядок сплати податку; строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку, – законодавець також визначив, що:

1) під час встановлення податку можуть передбачатися податкові пільги та порядок їх застосування;

2) елементи податку, підстави для надання податкових пільг та порядок їх застосування визначаються виключно цим Кодексом.

Тому проблематика правового регулювання у сфері встановлення податків та їх структурного складу за обов'язковими елементами є досі актуальною.

Наш науковий пошук розпочнемо з дослідження праць вітчизняних фахівців у сфері законодавчого регулювання загальних засад встановлення податків і зборів, а також українського податкового законодавства щодо його відповідності сучасним вимогам податкової безпеки України.

У своїх дискусіях науковці висловлюють різні погляди і думки з приводу елементного складу податків. Зокрема, цю тематику досліджували О. О. Головашевич, Д. В. Головін, І. Є. Криницький, М. П. Кучерявенко, Т. А. Латковська, О. Ю. Ліпко, С. О. Лук'янцев, О. Малишкін, Т. О. Меліхова, Л. А. Савченко, О. Ю. Сидорович, Л. Л. Тарангул та ін. Проте, комплексний аналіз елементів податку, в контексті забезпечення податкової безпеки України, ще не був предметом дослідження вітчизняних вчених, що і обумовило тематику даного наукового пошуку.

За твердженням М. П. Кучерявенка, правовий механізм податку регулюється шляхом закріплення імперативного набору елементів, що визначають зміст і особливості реалізації податкового обов'язку. Цілісний правовий режим конкретного податку або збору передбачає об'єктивне сполучення елементів, що становлять правовий механізм податку. Серед них можна виділити як обов'язкові, так і факультативні. Обов'язкові елементи правового механізму податку включають групу основних та додаткових. ... Виходячи із цього, до групи основних елементів правового механізму податку необхідно віднести:

- а) платника податку;
- б) об'єкт оподаткування;
- в) ставку податку. ...

Залежно від характеру деталізації додаткові елементи можна поділити на:

а) додаткові елементи правового механізму податку, що деталізують основні або пов'язані з ними (предмет, база, одиниця оподаткування поняття, залежні від об'єкта оподаткування або опосередковано пов'язані з ним);

б) додаткові елементи правового механізму податку, що мають самостійне значення (податкові пільги, методи, строки та способи сплати податку; бюджет або фонд, куди надходять податкові платежі). Варто ураховувати, що додаткові елементи так само обов'язкові, як і основні. Цілісний правовий механізм податку можливий тільки як сукупність основних і додаткових елементів [376, с. 67–69; 423].

Досліджуючи теоретичні проблеми податкового процесу, І. Є. Криницький зазначає, що податок являє собою складне, системне утворення. Правовий механізм податкового платежу складається з обов'язкових, додаткових та факультативних елементів [424, с. 87]. При цьому, до двох основних елементів правового механізму податку науковець відносить платників податкових платежів та об'єкти оподаткування [424, с. 107].

І. Є. Криницький вказує, що: «Податкові пільги – це складне та багатоаспектне правове явище. Зокрема, правознавці розглядають його як особливий податково-правовий механізм, виняток із загального режиму оподаткування, компонент спеціального правового статусу особи, засіб юридичної диференціації, автономний інститут податкового права, інструментарій податкової політики тощо. На наш погляд, за сучасних умов на особливу увагу заслуговує дослідження ролі і місця податкової пільги як складової правового механізму податкового платежу» [425].

Є. Ю. Шаптала зазначаючи, що податкові пільги, є видом податково-правових стимулів, стверджує, що податкові пільги є елементом правового механізму податку [426, с. 3].

Авторський колектив видання «Податкові пільги у контексті євроінтеграційних процесів» зазначає, що застосування податкових пільг у структурі державної допомоги неоднорідне у розрізі країн ЄС, що свідчить про

необхідність формування власної моделі пільгового оподаткування з урахуванням особливостей вітчизняної економіки [427, с. 30].

Отже, з прийняттям ПК України, податкова пільга, відповідно пункту 7.2 статті 7 цього Кодексу, закріплена як елемент загальних засад встановлення податків і зборів, тобто поза елементним складом податку, адже вона не включена в перелік восьми обов'язкових елементів податку.

Т. О. Меліховою запропоновано авторський перелік елементів, який нею рекомендовано прописувати у встановленій послідовності при формуванні нових законів. До цих елементів вона відносить: суб'єкт, об'єкт, предмет, базу, норму, одиницю оподаткування, джерело податку, податковий оклад (квота), порядок обчислення податку, податковий звітний період, податковий звіт, термін подачі податкового розрахунку, строк сплати податку, порядок сплати податку, податкові пільги, відповідальність за податкове правопорушення [428].

О. Ю. Липком розглянуто питання законодавчого закріплення елементів податку в Україні та критеріїв визначення обов'язковості елементів податку. Як зауважує науковець: «Перш за все, варто визначитися з поняттям встановлення податку. На жаль, легального визначення цього немає. Із змісту Податкового кодексу України вбачається, що встановити податок – це визначити його обов'язковість для сплати» [429–430].

Розглянувши особливості правового механізму податку та проаналізувавши різні погляди науковців на визначення та характеристики структурних елементів податків і зборів, вчений стверджує, що юридична конструкція податку – це набір законодавчо встановлених елементів, що визначаються у процесі законотворчості. Чіткість та конкретність будь-якої норми є однією з умов належної законодавчої діяльності. Автор вважає нездійсненим завдання створення якогось досконалого податку. Однак, на його думку, необхідно виробити загальний підхід до структури всіх податків. Зокрема, пільги – це необов'язковий елемент податку, що не впливає на можливість визначення платежу як податку [431].

Досліджуючи різні підходи законодавця до визначення об'єкта оподаткування, О. О. Головашевич стверджує, що об'єкт оподаткування є одним

із трьох основних елементів правового механізму податку. Саме об'єкт оподаткування в сукупності зі ставкою податку визначає обсяг податкового обов'язку. Незважаючи на те, що визначення об'єкта міститься в самій назві податку, найчастіше саме з ним пов'язано чимало труднощів [432].

О. І. Малишкіним розглянуто особливості формування елементів податку на додану вартість на підприємствах Євроазійського союзу та Естонії, до яких автором віднесено: податкову базу, ставки податку, організацію первинного й аналітичного обліку складових податку в системі реєстрів податкового і бухгалтерського фінансового обліку, форми декларації та строки подання звітності [433].

Д. В. Головін стверджує, що податкова ставка не тільки входить до переліку основних обов'язкових елементів, а й є чи не найбільш важливим елементом усього правового механізму податку та серцевиною, довкола якої визначається міра податкового обов'язку платника податку і ступінь податкового тиску на нього [434].

С. О. Лук'янцев стверджує, що «Пильна увага приділена різним аспектам платника податку – залежно від виконуваних ним ролей у певних ситуаціях. Платника податку розглянуто як суб'єкта податкового права, як суб'єкта податкових правовідносин та як основний елемент правового механізму податку. Перші два аспекти характеризуються динамічністю, тоді як останній – статичністю правових конструкцій» [435, с. 5].

Інструментами податкового механізму мобілізації доходів в податковій складовій фіскального механізму за твердженням О. Ю. Сидорович, є: базові: суб'єкти та об'єкти оподаткування, податкова ставка, порядок обчислення податку; регулятивні: податкові пільги, податкова база, терміни сплати, податкова квота, спеціальні режими оподаткування, податкові стимули [436].

Результати аналізу поглядів вітчизняних фахівців на сферу правового регулювання загальних засад встановлення податків і зборів свідчать про наявну актуальність проблематики правового регулювання у сфері встановлення податків та їх структурного складу за обов'язковими елементами. При цьому зазначимо, що в нашому дослідженні ми будемо розглядати платника податку не як елемент

структурного складу податку, а як складовий елемент суб'єктів системи оподаткування, які, у свою чергу, поділяються на дві категорії: 1) владні органи і 2) платники податків і зборів.

На сторінках історії розвитку вчення про податки можемо віднайти першоджерела віднесення платника податку до елементів податку, зокрема через запровадження подушного податку. «У 1718 році 26 листопада був виданий указ про народний перепис, в якому вказана була мета перепису – розкласти суму, потрібну для утримання армії, на податкові стани по числу душ; предметом оподаткування прийнята була податкова душа; що подушна подать стягується у визначеному законом розмірі з ревізької душі, яка прийнята за одиницю обкладання, як предмет оподаткування. Подушний податок не має речової основи, тобто такого предмета оподаткування, який мав би ринкову ціну і який міг би служити для скарбниці забезпеченням на випадок не сплати податку; такі, наприклад: при поземельному податку – земля, при податку на нерухомість – ці нерухомості, при податку на товари – ці товари і т.д. У подушного податку предмет оподаткування – ревізька душа, величина не дійсна, а абстрактна, платник – працівник, у якого є в розпорядженні тільки трудові сили [437, с. 192–193; 438, с. 109–110, 258].

Безумовна залежність для Монтеск'є існує між свободою особистості і податковим законодавством: «Подушний податок є більш природним для рабства, а податок на товари є більш природним для свободи, оскільки він не має прямого відношення до особи» [439, с. 307].

На підставі зазначеного вище, сучасні проблеми теорії податкового права, пов'язані як із самою категорією «встановлення податку», так і з визначенням елементів податку в контексті забезпечення податкової безпеки. До слова, статтями 67 та 92 Конституції України вже було закладено підґрунтя для опрацювання фахівцями теорії податкового права поняття «встановлення податку», – податок, який відповідно до статті 67 Основного Закону, кожен зобов'язаний сплачувати, повинен бути встановлений виключно Законом України відповідно до статті 92 Конституції України. Проте варто зазначити, що ні в

Конституції України, ні в ПК України, не наведено визначення поняття «встановлення податків і зборів». Реалії сучасності свідчать, що ця тема є дискусійною з огляду людиноцентристського вектору розуміння як безпекового так і податкового права, зокрема.

Варто розмежовувати поняття «елементи системи оподаткування» і «елементи податку». Не може бути платник податку елементом податку, адже платник, перебуваючи поза елементним складом податку, виконуючи свій податковий, конституційний обов'язок, нараховує і сплачує податок. Тобто, якщо орієнтуватися на існуюче в ПК України визначення податку, де податок справляється з платника податку, то в такому разі платник дійсно є елементом податку. Але якщо орієнтуватися на конституційний обов'язок платника сплачувати податок, то отримуємо цілком людиноцентристський підхід де платник податку не є елементом податку. Але, як бачимо, з прийняттям ПК України, платник податку стає елементом податку [440].

За твердженням урядовців, Україна потребує побудови простої, прозорої, справедливої та прогнозованої податкової системи, яка б стимулювала інвестиції та підтримувала економічне зростання. Це вимагає як зміни системи податків, які б спрощували її та розширювали базу оподаткування, так і підвищення прозорості та якості адміністрування податків. Податкові реформи, які проводилися після Революції Гідності, тільки частково покращили ситуацію, проте потреба у подальших ефективних заходах все ще залишається. Визначаючи першочергові заходи для досягнення стратегічних пріоритетів, КМ України констатує, що цей потенціал може бути реалізований тільки шляхом проведення рішучих та ефективних реформ з використанням кращого досвіду європейських держав [441, с. 1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій за обраною тематикою свідчить про плідну працю вітчизняних фахівців у сфері реформаційних удосконалень податкової системи України, які в своїх наукових пошуках акцентують увагу на необхідності урахування позитивного досвіду розвинених зарубіжних країн. Разом із тим, зауважують В. Л. Андрущенко та Т. В. Тучак, зарубіжну науку і

практику не варто сприймати некритично, як істини в останній інстанції, без врахування реальних умов, національних інтересів, історичних особливостей України. Як і недопустимо нехтувати творчими доробками українських учених, досвідом діяльності вітчизняних податкових органів. Завдяки імпорту ідей йде процес західної метаморфози вітчизняної фінансової думки і практики, її звільнення від рудиментарних уявлень, що залишилися від ідеології та практики минулого. Цей процес зближення й переробки західних теорій, знань і досвіду потребує глибокого вивчення й осмислення. Метаморфоза зовнішніх форм податкової системи в Україні вже відбулася, але ще залишаються серйозні проблеми перебудови мислення, діяльності, поведінки платників податків і функціонерів податкової служби за духом і буквою диктатури закону, порядку, дисципліни, відповідальності [442, с. 15].

Дослідивши українські реалії гармонізації податкового законодавства, Г. М. Білецька, М. В. Кармаліта, М. О. Куц, підсумовуючи результати наукового пошуку, зазначають: «Для України питання гармонізації оподаткування є особливо важливими. Це пов'язано насамперед із тим, що інститут податків у нашій державі виник тільки наприкінці ХХ ст. Із поширенням явища міждержавної податкової уніфікації, при здійсненні податкової політики держави необхідно враховувати вплив тенденцій оподаткування міждержавних інтеграційних угруповань. Основна проблема гармонізації оподаткування полягає в узгодженні інтересів суб'єктів оподаткування на рівні окремої держави у нерозривному взаємозв'язку з міжнародними тенденціями фіску. Удосконалювати податкову систему України необхідно з урахуванням позитивного досвіду розвинених зарубіжних країн. Зрозуміло, при цьому необхідно виходити з конкретних історичних та економічних особливостей України. Адже податкова стабілізація, як відомо, є важливим чинником економічної стабілізації країни. Вивчення світового досвіду супроводжується порівнянням податкової системи України з податковими системами економічно розвинених країн, що стає підставою для визначення шляхів удосконалення податкової системи України.» [443, с. 45–46].

Цікавим є авторське бачення міжнародного досвіду та українських реалій адміністрування податків, яке представлено в науковій розробці О. О. Бідюк. Автор впевнено заявляє про те, що у межах інтеграції України в європейський простір реформування податкової системи повинне відбуватися з урахуванням тенденцій розвитку систем оподаткування у країнах-сусідах та країнах-членах ЄС. Зазначені тенденції формуються під впливом міжнародної податкової конкуренції, європейської податкової гармонізації і координації національної податкової політики. Оскільки Україна підтримує стосунки у сфері оподаткування з іншими державами, які застосовують діючі в усьому світі стандарти, розроблені ОЕСР і ООН, пріоритетним завданням є адаптація законодавства України у сфері адміністрування податків до законодавства інших країн. Але помилки та недоречності, виявлені за період дії ПК України ще у 2011–2012 рр., на сьогодні ігноруються та не враховуються українськими законотворцями [444].

М. В. Жернаков акцентує увагу на тому, що Україна ще дуже молода як незалежна держава, і такими само є її органи державної влади, податкова система та правова система в цілому. Очевидно, що поточний вектор її розвитку потребує зовсім інших правових та економічних методів, ніж ті, які використовувалися десятиліттями радянської влади. Таким чином, хоча чинне законодавство України значною мірою подібне до сучасного законодавства розвинених держав, проте має і певні відмінності. Так би мовити, правова реальність на сьогодні не встигає за законодавством, що постійно змінюється, і іноді здається, що законодавству набагато більше потрібно «пристосуватися» до реального життя, ніж постійно змінюватися. Органи державної влади, прагнучи максимально наблизити Україну до європейського і світового співтовариства якомога швидше, у багатьох випадках копіюють правові моделі й методи ЄС і США, не намагаючись передбачити результати, і це часто створює ще більше проблем. Відповідно, обмежена спроможність чинного українського податкового законодавства регулювати процес адміністрування податків у реальному житті так, як задумано, дозволяє сторонам цих відносин діяти опортуністично й використати правові недоліки на власну користь [445].

За результатами свого наукового пошуку В. В. Чайка також стверджує, що ураховуючи кризові явища в економіці, найперше, до чого потрібно прагнути при формуванні нової податкової системи, – це її наступність і стабільність, що є набагато важливішим, ніж податкові експерименти із заздальгідь невизначеним результатом [446].

До речі, М. В. Жернаковим зазначається, що сьогодні беззаперечним є твердження про невідкладність глибокої податкової реформи. При цьому, на переконання автора, реформування податкової системи має передбачати два важливі аспекти: кількісний та якісний (автор детально досліджує кожен із зазначених аспектів). Дослідником проаналізовані норми податкового законодавства (як чинного так і ретроспективного) та вказано на необхідність удосконалення існуючого податкового законодавства [447].

І. А. Майбуров, Ю. Б. Іванов, Л.Л. Тарангул дослідили міжнародний досвід підвищення справедливості оподаткування і обґрунтували можливість застосування цього досвіду в Україні [448].

Далі проведемо дослідження положень ПК України в контексті «Основ світового податкового кодексу». Маючи результати аналізу останніх досліджень і публікацій, які свідчать про схожість поглядів вітчизняних науковців щодо необхідності урахування позитивного досвіду розвинених зарубіжних країн у сфері вдосконалення податкової системи, сконцентруємо нашу увагу на деяких аспектах пропозицій і рекомендацій, наданих Уордом М. Хасси та Дональдом С. Любиком у своїй роботі «Основи світового податкового кодексу». Не зважаючи на той факт, що цей документ було розроблено в рамках Програми економічного розвитку ООН, при фінансуванні з коштів Міжнародної Податкової Програми Гарвардського університету, виявляється дещо дивним певне ігнорування вітчизняними фахівцями цього рекомендаційного акту ООН, який «було задумано як скромну спробу створити приклад системи законів, необхідних для дієвої та ефективної податкової системи. Метою було забезпечення фахівців в області податкової політики і законодавства в країнах, що здійснюють реформи, деякою структурною схемою і списком того, що потрібно (або не потрібно) для

створення основ податкової системи... Ніколи не ставилося (і не повинно ставитися) завдання створення всеосяжного податкового кодексу, з усіма деталями та особливостями, які можуть бути в кожній з країн. Мета полягала в розробці високопрофесійного, базового варіанту податкового кодексу, який міг би служити міцною законодавчою основою для сучасної податкової системи. Хассі і Любік створили «Основи Світового Податкового Кодексу», в той же самий час здійснюючи величезну роботу з консультативної допомоги в області оподаткування по всьому світу.» [317; 384].

Фраза-рекомендація ОСПК: «Ми вважаємо, що стислість і простота статей закону важливіше, ніж докладна деталізація.» [317, с. 3–4]. Чинна норма ПК України – стаття 14 «Визначення понять», в якій наведено 284 визначення понять, що вживаються в цьому Кодексі (станом на 22.02.2024 року).

Фраза-рекомендація ОСПК: «ОСПК базується на припущенні, що розробка і написання законів є тільки прелюдія до головного в податковій реформі – розвитку засобів ефективного адміністрування. Наявність чесної і високо компетентної податкової адміністрації є абсолютною необхідністю. Структура повноважень податкової адміністрації повинна бути встановлена законодавчо, але саме втілення цієї структури в реальність в кінцевому рахунку визначить успіх податкової реформи» [317, с. 8]. Чинна норма ПК України – в положеннях ПК України не зафіксовано результатів сталого процесу «реформаційних» перенайменувань цього податкового відомства.

Фраза-рекомендація ОСПК: «В ході нашої роботи ми виявили, що легше переконати тих, хто приймає рішення про податкову політику, в необхідності змін в їх концепціях податків, ніж переконати тих, хто відповідає за мову закону, дотримуватися точності і комплексності, які відрізняють закони найбільш розвинених країн. У зв'язку з цим, ми підготували варіант податку на додану вартість, який використовує досить прості концепції і мову, але в той же час взяв на озброєння важливі принципи Шостої Директиви. Таким чином, коли прийде час вступу до Європейського Союзу, другий крок – досягнення більшої узгодженості – буде відносно простою справою» [317, с. 14–15]. Чинна норма ПК України –

вітчизняна практика оподаткування ПДВ свідчить про недосконалість правового регулювання порядку справляння цього податку, який регламентовано юридичними нормами розділу V «Податок на додану вартість» ПК України (статті 180–211).

Фраза-рекомендація ОСПК: «Податок на додану вартість, що міститься в Розділі II, заснований на шести загальних принципах... Г). З метою збільшення зборів і для полегшення виконання закону і його адміністрування, податок буде охоплювати широке коло товарів і послуг при мінімумі винятків. Д). Буде застосовується єдина податкова ставка (не рахуючи нульової ставки на експорт)» [317, с. 15]. Чинна норма ПК України: Стаття 193 «Розміри ставок податку»: 193.1. Ставки податку встановлюються від бази оподаткування в таких розмірах: а) 20 відсотків; б) 0 відсотків; в) 7 відсотків. Стаття 194 «Операції, що підлягають оподаткуванню за основною ставкою». Стаття 195 «Операції, що підлягають оподаткуванню за нульовою ставкою». Стаття 196 «Операції, що не є об'єктом оподаткування». Стаття 197 «Операції, звільнені від оподаткування».

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі сформулюємо, скориставшись цитатою-прогнозом із Основ світового податкового кодексу: «Податковий кодекс найкраще виконує свої функції, якщо він є настільки повним, всеосяжним, наскільки це можливо. Адміністрування податків полегшується, якщо і адміністраторам, і платникам податків потрібно заглядати тільки в один документ (Кодекс) як джерело всіх законів про податки» [317, с. 22]. Сподіваємось, що об'єднавши свої зусилля, розробники нової редакції ПК України, створять придатний до дії в реальному житті, невеликий, компактний і ефективний Закон, який стане основним джерелом податкових знань і податкової культури. Маємо надію, що дискусія щодо єдності всіх гілок влади та провідних фахівців у питаннях ефективного вдосконалення податкового законодавства в частині його адаптації до стандартів ЄС завершиться позитивним рішенням [449; 450].

Порівняльно-правовий аналіз інституту встановлення податків за законодавством окремих зарубіжних країн, зокрема Азербайджанської Республіки, Республіки Казахстан, Киргизької Республіки, Республіки Молдова,

Республіки Таджикистан та України, на сьогодні є актуальним, оскільки дозволяє розглянути як законодавчо закріплено в їх податкових кодексах елементний склад податку, визначити комплекс заходів, які застосовують зазначені вище країни, для встановлення податків.

Важливість і доцільність даного наукового дослідження обумовлена, перш за все, сучасним періодом розвитку України, який переконливо доводить, що сьогодні виникла потреба в науковому переосмисленні сутності інституту встановлення податків, розробці на цій основі науково-теоретичних положень, спрямованих на вирішення проблем його правового регулювання в контексті податкової безпеки. Мета дослідження полягає в проведенні порівняльно-правового аналізу інституту встановлення податків за законодавством України та окремих зарубіжних країн.

В Азербайджанській Республіці податок вважається встановленим в тому випадку, коли визначені платник податків і шість елементів оподаткування: об'єкт оподаткування; база оподаткування; податковий період; податкова ставка; порядок обчислення податку; порядок і термін сплати податку [333].

У Республіці Казахстан щодо окремих видів податків і платежів до бюджету встановлюється податковий період (період часу), після закінчення якого визначаються об'єкт оподаткування, податкова база, обчислюються суми податків і платежів, що підлягають сплаті до бюджету. Податки і платежі в бюджет Республіки Казахстан повинні бути визначеними. Визначеність оподаткування означає встановлення в податковому законодавстві Республіки Казахстан всіх підстав і порядку виникнення, виконання та припинення податкового зобов'язання платника податків [415].

У Киргизькій Республіці податок вважається встановленим тільки в тому випадку, коли Податковим кодексом визначено платників податків і сім елементів оподаткування, а саме: об'єкт оподаткування; податкова база; ставка податку; податковий період; порядок обчислення податку; порядок сплати податку; терміни сплати податку. При встановленні податків повинні бути визначені всі елементи оподаткування по кожному з податків [417].

У Республіці Молдова при встановленні податків і зборів визначаються наступні сім елементів: об'єкт оподаткування; суб'єкт оподаткування (платник податків); джерело сплати податку (мита) або збору; одиниця оподаткування; ставка (ставки) оподаткування; термін сплати податку (мита) або збору; податкові пільги [334].

У Республіці Таджикистан при встановленні податків повинні бути визначені всі вісім елементів оподаткування, в тому числі платник податків, об'єкт оподаткування, податкова база, податкова ставка, податковий період, порядок обчислення податку, порядок і терміни сплати податку, податкові пільги, якщо вони встановлені [335].

В Україні при встановленні податку обов'язково визначаються такі вісім елементів: платники податку; об'єкт оподаткування; база оподаткування; ставка податку; порядок обчислення податку; податковий період; термін і порядок сплати податку; строк та порядок подання звітності про обчислення і сплати податку [451; 452].

Отже, незважаючи на накопичені наукові розробки з питань правового регулювання суспільних відносин у сфері встановлення податків, актуальною на сьогодні залишається потреба в систематизації знань, всебічному аналізі та узагальненні напрацювань щодо правового регулювання встановлення податків в Україні, які повинні бути більш пристосованими до сучасних податкових правовідносин і корисними в їх практичному застосуванні платниками податків в контексті податкової безпеки.

Висновки до розділу 2

Результати проведеного дослідження впливу податкової безпеки на динаміку нормотворчості у сфері оподаткування України, дають підстави для наступних висновків:

1. Економічний стан, а як наслідок і позиціонування української держави в світі, напряму залежать від впорядкування сучасних податкових норм шляхом

удосконалення податкової термінології. Приведення до ясності, прозорості, чіткості, наскрізного використання саме правових податкових термінів стане чудовим підґрунтям для легкого і вільного сприйняття тексту ПК України його користувачами. Доступний у сприйнятті текст Кодексу зможе популяризувати Україну в світі, як майданчик для започаткування нових бізнес-стартапів, цікавих проєктів, і наслідком цього стане залучення інвестицій, розвиток малого і середнього бізнесу, поява нових і адекватно оплачуваних робочих місць.

2. Найважливішою характеристикою і запорукою національної безпеки держави Україна є якість написання тексту ПК України. Кажучи про державу ми повинні мати на увазі, в першу чергу, кожного окремого громадянина цієї держави, – його якість життя, можливість забезпечити своє місце в економічному житті держави. Далеко не в останню, якщо не в першу чергу, цей економічний добробут залежить від точного, вивіреного, заснованого на конституційних засадах, зрозумілого тексту ПК України.

3. Необхідно відмовлятися від вже застарілих, імперативних «справлянь податків з платників», які ми отримали у спадщину від тоталітарного режиму, адже платник податку, виконуючи свій конституційний обов'язок, самостійно сплачує податки. Першочерговим завданням сучасності є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України і повна відмова від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять.

4. Проблематика правового регулювання відносин, що виникають у сфері справляння податків і зборів, повинна досліджуватися через призму людиноцентризму. Це особливо важливо через те, що безпосередньо з текстом ПК України працюють люди, як платники податків і зборів так і працівники податкових органів, науковці і майбутні наповнювачі державного бюджету – студенти, і чітке розуміння всіма сторонами норм Кодексу є ключовим моментом у питанні добровільного підходу до повноцінного поповнення державної скарбниці і якісного податкового виховання.

5. Одним із принципів, на яких ґрунтується податкове законодавство України повинен бути принцип однозначності та відносної стійкості значень понять, відповідно до якого юридичні норми податкового законодавства повинні бути сформульовані чітко і зрозуміло. Юридичні терміни мають вживатися в текстах податкових законодавчих актів логічно і послідовно. Тобто формування податкових термінів, їх закріплення в сучасному податковому законодавстві повинно відбуватися на власне податковій основі.

6. Встановлено наявність проблематики принципів податкового законодавства в контексті податкової безпеки. Сфера дії ПК України, яка регулює відносини справляння податків і зборів, не корелюється з принципами податкового законодавства України, оскільки основою останніх є принципи оподаткування, а не принципи справляння податків і зборів, про які й слова немає в ПК України. Загальновідомо, що норми податкового законодавства не можуть суперечити принципам, встановленим ПК України.

7. З огляду людиноцентристського вектору розуміння як безпекового так і податкового права, зокрема, платник податку не може бути елементом податку, адже платник, перебуваючи поза елементним складом податку, виконуючи свій податковий, конституційний обов'язок, нараховує і сплачує податок.

РОЗДІЛ 3

ЗАГРОЗИ ПОДАТКОВІЙ БЕЗПЕЦІ, ЩО УСКЛАДНЮЮТЬ РЕАЛІЗАЦІЮ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ УКРАЇНИ У СФЕРІ ОПОДАТКУВАННЯ

3.1. Правова невизначеність у сфері податкової безпеки

Одним із основних факторів, що загрожує податковій безпеці України та ускладнює реалізацію її національних інтересів у сфері оподаткування є невизначеність податкової політики [453; 454].

Досліджуючи основні напрями реформування податкового законодавства з метою забезпечення справедливого балансу між правами та обов'язками (компетенцією) учасників податкових відносин, що відповідає вимогам сьогодення, Д. О. Гетманцев стверджує, що усунення неузгодженості та суперечливості податкового законодавства є одним з проблемних питань, яке можна вирішити шляхом доопрацювання податкового законодавства. Невизначеність, зауважує науковець, породжує проблему вільного, розширеного тлумачення податкового законодавства податківцями, які змушені до цього недосконалістю законодавства, що, з одного боку, в переважній кількості випадків здійснюється не на користь платників, а з іншого – породжує ще гірший за своїми наслідками прецедент вільного правозастосування. На жаль, невизначеностей та суперечностей у Податковому кодексі України досить багато. Д. О. Гетманцев, зазначає, що податкове законодавство України, попри всі нарікання, являє собою в цілому досить непоганий правовий матеріал, якість якого багато в чому нівелюється підходами до його застосування у практиці щоденної роботи контролюючих органів. Безперечно, будь-які зміни до законодавства не здатні істотно вплинути на рівень вітчизняної податкової системи, якщо в її основі лежатиме не принцип законності, а напівофіційні вказівки та розпорядження керівництва, засновані на принципах політичної та бюджетної доцільності [455; 456].

23 травня 2020 року набрав чинності Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві», пунктом 156 глави першої якого ВР України постановила внести до ПК України такі зміни: «У тексті Кодексу, слова «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову та митну політику», «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику» у всіх відмінках замінити словами «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику» у відповідному відмінку» [457].

Звернемося до нормативних положень ПК України з метою з'ясування питання, – яку саме назву на сьогодні має цей «центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику»? Результати проведеного дослідження ПК України свідчать про те, що нормативного закріплення визначення цього поняття ПК України не має. І тільки у підпункті 41.1.1 пункту 41.1 статті 41 ПК України зазначено наступне: «41.1. Контролюючими органами є: 41.1.1. податкові органи (центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, його територіальні органи) – щодо дотримання законодавства з питань оподаткування, законодавства з питань сплати єдиного внеску, а також щодо дотримання іншого законодавства, контроль за виконанням якого покладено на центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, чи його територіальні органи;». Отже, центральним органом виконавчої влади, що на сьогодні реалізує державну податкову політику, є податковий орган – Державна податкова служба України (ДПС України). Основним завданням ДПС України, відповідно до Положення про Державну податкову службу України, затвердженого постановою КМ України від 6 березня 2019 року № 227, є реалізація державної податкової політики [458].

Проте, станом на 26.02.2021 року чинним було і Положення про Державну фіскальну службу України, яке затверджено постановою КМ України від 21 травня 2014 року № 236. Державна фіскальна служба України (ДФС України) відповідно до цього Положення також була центральним органом виконавчої

влади, основним завданням якого було реалізація державної податкової політики [459]. До слова, в історії вже був досвід діяльності «фіскальних» органів і навряд чи цей досвід можна назвати позитивним. Цей урок не став показовим для сучасності і за часів незалежної України – ми знову зустрілися із цією назвою «фіскал».

Перед Державною фіскальною службою України було Міністерство доходів і зборів України [460]; ще раніше була Державна податкова служба України [461], а до неї – Державна податкова адміністрація України [462]. Постановою КМ України від 05.10.1992 року № 559 «Питання державної податкової служби в Україні» були визначені основні засади діяльності Головної державної податкової інспекції України [127].

Крім того, протягом 22 років в Україні був чинним Закон від 04.12.1990 року № 509-ХІІ «Про державну податкову службу в Україні» (Закон втратив чинність на підставі Закону України від 05.07.2012 року № 5083-VI «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо державної податкової служби та у зв'язку з проведенням адміністративної реформи в Україні») [463], першою редакцією якого, зокрема статтею 1, було встановлено, що Державна податкова служба створюється при Раді Міністрів у складі Головної державної податкової інспекції і державних податкових інспекцій по областях, районах, містах і районах у містах [464]. Отже, питання доцільності проведення наведених вище реформ з «перенайменувань» центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, і понесених у зв'язку з цим бюджетних витрат, є відкритим. Висловлюючи свою позицію з цього питання, акцентуємо нашу увагу на наступному. По-перше, положення частини другої статті 67 Конституції України чітко регламентують, що усі громадяни щорічно подають декларації про свій майновий стан та доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом, до податкових інспекцій за місцем проживання. Тобто, юридична конструкція «податкова інспекція», як складова норми-припису частини другої статті 67 Конституції України, а не фіскальна чи будь-яка інша, з наголосом саме на «податкову», на нашу думку, має бути і в найменуванні

центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику. По-друге, положення пункту 3 статті 116 Конституції України також регламентують, що Кабінет Міністрів України забезпечує проведення фінансової та податкової політики, – звертаємо увагу на саме податкову політику, а не фіскальну чи будь-яку іншу. По-третє, в Основному Законі України взагалі відсутні терміни «фіскальна служба України» та «Міністерство доходів і зборів України».

Т. О. Мацелик, стверджує, що розглядаючи правове забезпечення фінансової безпеки держави, на особливу увагу заслуговує питання системи суб'єктів фінансової безпеки держави, особливостей їх діяльності, які, реалізуючи завдання і функції держави, впливають на її складові, що забезпечить принципову єдність у теоретико-пізнавальній основі розуміння структурно-функціональних характеристик суб'єктів фінансової безпеки. У сучасних умовах неоднозначність підходів щодо структури, завдань, цілей суб'єктів правовідносин у сфері фінансової безпеки держави, дублювання їхніх функцій і відсутність розподілу, а також налагодженої взаємодії цих суб'єктів є одним із факторів низької якості забезпечення фінансової безпеки держави. Стан системи суб'єктів фінансової безпеки визначається взаємозалежністю системи і середовища, а саме: рівнем захищеності та правового забезпечення функціонування публічних фінансів, що, у свою чергу, спонукає до висновків про існування загроз не тільки зовнішнього характеру, а й внутрішнього змісту, зумовлених несистемним підходом до реформування інституційно-функціональних структур у сфері фінансової безпеки, що породжують дублювання повноважень, безвідповідальність, невиконання або неналежне виконання повноважень посадовими особами відповідних органів [33, с. 58–75].

Н. А. Литвин запропоновано проект Концепції правового забезпечення інформаційної діяльності органів ДФС України, мета якої, за твердженням вченої, полягає у забезпеченні інформаційної безпеки, конфіденційності та захисту інформації в органах ДФС України, зменшенні витрат на її адміністрування [465, с. 407]. Податкова інформація, на думку дослідниці, це відомості, які знаходяться

в інформаційному полі та відображають існуючу в податковій сфері реальність і які, по-перше, можуть складатися з окремих інформаційних блоків, що існують у формі, доступній для сприйняття, а по-друге, становлять приватний або публічний інтерес [465, с. 398].

Завданням нашого дослідження стане наукова розвідка нормативного визначення поняття «державна податкова політика». Результати проведеного дослідження ПК України свідчать про те, що нормативного закріплення визначення цього поняття ПК України не має. Проте, серед основних напрямів економічної політики, що визначаються державою, статтею 10 ГК України встановлена і податкова політика, яка спрямована на забезпечення економічно обґрунтованого податкового навантаження на суб'єктів господарювання, стимулювання суспільно необхідної економічної діяльності суб'єктів, а також дотримання принципу соціальної справедливості та конституційних гарантій прав громадян при оподаткуванні їх доходів. Щодо податків в механізмі державного регулювання господарської діяльності, положеннями статті 17 ГК України встановлено наступне:

«1) Система оподаткування в Україні, податки і збори встановлюються виключно законами України. Система оподаткування будується за принципами економічної доцільності, соціальної справедливості, поєднання інтересів суспільства, держави, територіальних громад, суб'єктів господарювання та громадян.

2) З метою вирішення найважливіших економічних і соціальних завдань держави закони, якими регулюється оподаткування суб'єктів господарювання, повинні передбачати: а) оптимальне поєднання фіскальної та стимулюючої функцій оподаткування; б) стабільність (незмінність) протягом кількох років загальних правил оподаткування; в) усунення подвійного оподаткування; г) узгодженість з податковими системами інших країн.

3) Ставки податків мають нормативний характер і не можуть встановлюватись індивідуально для окремого суб'єкта господарювання.

4) Система оподаткування в Україні повинна передбачати граничні розміри податків і зборів, які можуть справлятися з суб'єктів господарювання. При цьому податки та інші обов'язкові платежі, що відповідно до закону включаються до ціни товарів (робіт, послуг) або відносяться на їх собівартість, сплачуються суб'єктами господарювання незалежно від результатів їх господарської діяльності» [340].

Сподіваємось, що податковий дискурс сьогодення щодо усунення термінологічних неузгодженостей у визначенні поняття «державна податкова політика» та нормативного його закріплення у положеннях ПК України вмотивує до подальших досліджень науковців відповідного профілю [464].

У Словнику фінансово-правових термінів, виданого за загальною редакцією Л. К. Воронової, вказується, що податкова політика (політика від грец. «politike») – державна діяльність, мистецтво управління державою. Політика – сфера відносин значних груп людей, різних історично створених спільностей, спрямована на завоювання, утримання і використання державної влади; одна з форм суспільної свідомості; діяльність органів державної влади, державного управління, політичних партій, громадських об'єднань. У політиці сконцентровані потреби та інтереси різних історично створених спільностей, їх політичних організацій, відображується держаний та суспільний устрій, соціально-економічна структура, духовне життя суспільства. Під терміном «політика» можна розуміти дії, спрямовані на досягнення чого-небудь, що визначає відносини з людьми. Загальні засади податкової політики встановлені ПК України. Податкова політика – це: 1) основний напрям реалізації фінансової політики держави; 2) система спрямованих заходів, які реалізуються компетентними суб'єктами і спрямовані на вироблення, встановлення, регулювання, зміну відносин у сфері оподаткування. У цілому, вдосконалення податкової політики повинне йти за трьома напрямками:

- 1) фінансовим, з метою формування доходів бюджету;
- 2) економічним, з урахуванням впливу податкової політики на виробництво;

3) соціальним, який є оцінкою впливу податкової системи на доходи населення [466, с. 362–363].

Сутність податкової політики держави, як зазначено у наведеному вище Словнику фінансово-правових термінів, невід’ємно пов’язується з системою принципів, які є підвалинами її розробки, вироблення і реалізації. До принципів податкової політики, на думку авторів словника, потрібно віднести: стимулювання підприємницької виробничої діяльності й інвестиційної активності; обов’язковість сплати податків; рівнозначність і пропорційність оподаткування; рівність усіх суб’єктів оподаткування та недопущення будь-яких проявів податкової дискримінації; соціальна справедливість; стабільність; економічне обґрунтування; рівномірність сплати; компетенція; єдиний підхід забезпечення однакового підходу до розробки податкових законів; доступність [466, с. 362–363].

До слова, Н. І. Тидір, дослідивши у 2020 році питання податкової політики України в умовах формування соціальної економіки, пропонує удосконалити систему принципів податкової політики, зокрема, існуючий перелік доповнити принципом поміркованості, що означає встановлення в економіці такого рівня податкового навантаження, який забезпечуватиме можливість розширеного відтворення й накопичення в суспільстві. Цей принцип сприятиме більшій обґрунтованості податкової політики, запобігатиме ухиленню від сплати податків [467, с. 3]. За своїм змістом та особливостями реалізації, зауважує Н. І. Тидір, методологічні принципи податкової політики (рівність, справедливість, ефективність, спрямованість на економічне зростання, системність, гласність) відповідають основоположним принципам оподаткування [467, с. 17].

Податкова політика, на думку О. О. Бригінця, являє собою діяльність держави у сфері встановлення, правового регламентування та організації справляння податків у централізовані фонди грошових ресурсів держави. Вказана діяльність повинна мати правове закріплення та врегулювання, що базується на дієвій нормативно-правовій базі. Виникає питання і про належну захищеність

інтересів податкових відносин, що і розуміє під собою податкова безпека держави [33, с. 111].

За твердженням С. Г. Овчара, державна податкова політика являє собою єдиний комплекс заходів правового характеру, здійснюваних структурами влади і управління. Даний комплекс заходів спрямований на реалізацію стратегії щодо цілеспрямованого застосування чинного податкового законодавства, а також, в разі необхідності, на внесення відповідних корективів. Крім того, на думку вченого, до податкової політики варто віднести різні правові норми, що регламентують процеси застосування відповідної податкової техніки при регулюванні, плануванні і контролі доходів, що надходять до державного бюджету. В ідеалі комплекс заходів, що відносяться до державної податкової політики, повинен забезпечувати потреби відтворення і нарощування національного багатства [468, с. 11].

С. Г. Овчар надає визначення поняття державної податкової політики як системи інституційно-організованої взаємодії соціально-економічних відносин, які виникають між суб'єктами (державою та суспільством), за рахунок залучення інститутів громадянського суспільства до розробки та формування нормативно-правових актів органами державної влади, з метою створення оптимального податкового клімату, що забезпечить нарощення соціальної підтримки (перерозподіл національного доходу з метою підтримки соціально незахищених груп) та соціального благополуччя (створення сприятливого клімату для платіжного балансу) з дотриманням балансу між інтересами держави та населення [468, с. 17, 223].

Формування соціально-орієнтованої економіки в Україні вимагає розробки нової концепції податкової політики, що змушує переглянути її концептуальні засади. Зокрема, інституціональними критеріями формування і реалізації податкової політики держави в нових умовах має бути досягнення балансу інтересів держави, підприємницького сектора і громадян, узгодження податкових змін з іншими законодавчими нормами та їх позитивна оцінка суспільством; а також швидке реагування на зміни у відтворювальних і фіскальних процесах.

Податкова політика, як зауважує Н. І. Тидір, є важливою складовою економічної політики держави та представляє собою систему заходів організаційно-правового та соціально-економічного характеру органів державної влади та місцевого самоврядування з акумуляції публічних коштів у вигляді податків залежно від вирішення стратегічних і тактичних завдань розвитку країни чи регіону. Запропоноване визначення надане з позиції імперативно-диспозитивної природи регулювання податкових правовідносин, тобто спрямованої на знаходження балансу між чіткими, обов'язковими до виконання, наказами та певними диспозитивними нормами (межами), які дозволяють суб'єкту господарської діяльності діяти в цих межах на свій власний розсуд. Таке визначення податкової політики підкреслює необхідність трансформації управління податковими процесами у бік соціалізації економіки з більшим ступенем врахування економічної свободи індивіда, зміни пріоритетів та принципів податкової політики. Узагальнення та систематизація структурно-функціональних проблем податкової політики на сучасному етапі, основними з яких є: зміна зовнішньоекономічної кон'юнктури на продукцію вітчизняної промисловості, нерозвиненість внутрішнього ринку, надмірне податкове навантаження та його нерівномірний розподіл, структурна деградація економіки, великий масштаб тіньової економіки, недосконалість нормативно-правової бази оподаткування, сприятиме посиленню податкової безпеки, зміцненню конкурентоспроможності економіки країни та подальшому її просуванню в бік соціальної економіки [467, с. 17–18].

Як свідчать результати останніх досліджень і публікацій з обраної автором тематики цього підрозділу, питання реформування діючої «податкової системи» України та її податкових (фіскальних) органів є сферою наукових інтересів сучасних учених. Тому ми приєднуємося до розгляду цього питання шляхом моніторингу думок науковців по цій темі. Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про те, що дослідженням місця і ролі податкової та фіскальної політики в забезпеченні розвитку національної економіки, а також напрямів формування фіскальної та податкової політики в аспекті асоціації України з ЄС, присвятили

свої наукові пошуки вітчизняні науковці, серед яких О. В. Алейнікова, В. В. Білоцерківець, А. М. Вдовиченко, М. І. Карлін, В. М. Кміть, В. П. Кудряшов, С. І. Лекарь, В. М. Мельник, Д. Г. Мулявка, О. В. Ракул, А. М. Соколовська, Л. Л. Тарангул, С. Циганов та ін.

Моніторинг наукової вітчизняної думки почнемо з твердження О. В. Алейнікової про те, що кожен учений має особисте трактування поняття фіскальної політики, приділяючи увагу вирішальній ролі тих або інших типів й інструментів фіскальної політики держави. Досліджуючи еволюцію теоретичних підходів щодо формування ефективної фіскальної політики держави, О. В. Алейнікова зауважує: «У сучасній економічній літературі особлива увага приділяється проблемам формування ефективної фіскальної політики держави, в якій, з одного боку, визначаються основні напрями розподілу і використання фінансових ресурсів держави, а з іншої – методи фінансування і основні джерела поповнення державного бюджету». Розглядаючи еволюцію поглядів на категорію «фіскальна політика» в трактуванні основних економічних шкіл, ученою доведено, що суттєве значення має проблема формування і відповідно реалізації ефективної фіскальної політики, яка дозволяла б, з одного боку – найраціональніше оптимізувати доходи держави, використовуючи належні джерела їх отримання, а з іншого боку – передбачити обґрунтоване використання державних коштів. Варто зазначити, що під фіскальною політикою зазвичай розуміється вплив держави на економічну кон'юнктуру за допомогою зміни обсягу державних витрат оподаткування. У зв'язку з цим, зауважує О. В. Алейнікова, необхідно звернути увагу на існування двох базових інструментів проведення фіскальної політики – бюджету і податків, які знаходяться в тісному взаємозв'язку. На думку дослідниці конкретними інструментами проведення державної економічної політики виступають, насамперед, такі фіскальні важелі впливу, як податки, державні витрати, трансферти. За допомогою фіскальних інструментів держава здатна змінювати величину та спрямованість грошових потоків згідно з поставленими цілями [469].

Досліджуючи роль податкової та фіскальної політики в забезпеченні розвитку національної економіки, В. В. Білоцерківець констатує, що: «Проблеми змістовного співвідношення податкової політики і фіскальної політики, їх ролі у забезпеченні форсованого розвитку національної економіки в умовах глобалізаційних перетворень є надзвичайно актуальними. Як тотожні поняття фіскальна політика та податкова політика можуть розглядатися тільки у побутовому змісті, у науковому ж розумінні ці поняття є далеко не ідентичними й охоплюють досить відмінні сукупності явищ. Водночас щодо конкретного співвідношення між фіскальною та податковою політикою, їх змістовного наповнення у сучасній економічній науці продовжується гострий дискурс, сформувалась низка оригінальних та взаємно суперечливих підходів. ... Розуміння податкової політики виключно як частини фіскальної політики з теоретичного погляду представляється дещо некоректним. Швидше варто розглядати змістовне навантаження цих понять як певних сукупностей державних заходів, що охоплюють не цілком збіжні поміж собою області. Тобто область податкової політики не є окремим випадком фіскальної політики, а існує тільки певна площа перетинання, де змістовне наповнення фіскальної та податкової політики збігаються. Подібне розрізнення цих понять видається більш чітким» [470].

Значну увагу проблемам соціальної і фіскальної політики держави у сфері регіональної координації в умовах нового етапу глобалізації та особливостям фіскальної політики держави з нестійкою фінансовою системою в глобалізованому світі приділено М. І. Карліним [471–472]. На основі аналізу досвіду фіскальної політики передусім постсоціалістичних країн – членів ЄС ним обґрунтовано нові підходи до здійснення фіскальної політики в Україні в умовах кризи та виходу з неї, що дозволить, на думку науковця, зменшити відцентрові тенденції в Україні [473]. Досліджуючи проблеми фіскальної оптимізації в Україні та шляхи їх вирішення, вчений наголошує: «Вихід України із економічної кризи в сучасних умовах не може бути здійснений без проведення фіскальної оптимізації, на чому наголошується у багатьох наукових публікаціях українських

вчених та політиків. Разом з тим, не з'ясовано суть даної категорії, її структура, а головне – шляхи її здійснення в сучасних умовах і на перспективу. Ускладнюють вирішення вказаної проблеми військові дії на Донбасі, значна зовнішня заборгованість нашої країни та відповідна залежність від кредиторів (насамперед від МВФ), постійне підвищення цін (передусім на комунальні послуги та енергоносії), складна соціально-політична ситуація в Україні в результаті двократного падіння рівня життя в 2014–2016 рр. Крім того, вихід Великої Британії із ЄС призведе до суттєвого скорочення допомоги від цієї організації Україні. Всі ці проблеми вимагають оптимізації суспільних видатків та удосконалення податкової системи нашої країни» [474]. Поряд з наведеним вище варто зазначити, що фіскальна оптимізація є умовою зменшення державного боргу України. Дослідник констатує: «Фінансова система України за останні роки стає критично залежною від зарубіжних кредитів, що вимагає суттєвих змін у фіскальній політиці держави. Проблемою є те, що Українській державі в сучасних умовах необхідно одночасно проводити дві протилежні стратегії, з одного боку, фіскальної оптимізації, а, з другого – фіскальної децентралізації. Перша стратегія вимагає скорочення державного боргу, дефіциту бюджету, а також оптимізації державних видатків загалом, а друга – розширення фінансових повноважень органів місцевого самоврядування, що веде до значного перерозподілу доходів держави на користь місцевих органів влади і самоврядування. Тому важливо знайти шляхи оптимізації як державних фінансів, так і місцевих доходів і видатків, щоб зменшити державний борг країни» [475].

В. П. Кудряшов, проаналізувавши надані Україні з боку МВФ рекомендації з питань проведення фіскальної політики і необхідність їх урахування в управлінні публічними фінансами, зауважує наступне: «Департамент фіскальної політики (Fiscal Affairs Department) МВФ здійснює моніторинг та аналіз глобальних і регіональних змін у фіскальній сфері, надає рекомендації з питань фіскальної політики для держав – членів МВФ, готує програми, що підтримуються фондом, і розробляє заходи щодо їх імплементації. ... У співпраці України з МВФ у фіскальній сфері головну увагу приділено питанням фіскальної

консолідації, спрямованої на зниження показників дефіциту сектору загального державного управління і державного боргу відносно ВВП. У ході співпраці з МВФ необхідно чітко визначити основні завдання реформування фіскальної сфери у нашій державі. До їх складу доцільно віднести:

1. Обмеження надмірних показників дефіциту бюджету сектору загального державного управління (відносно ВВП), а також його окремих складових (центрального уряду, територіальних і місцевих органів управління, державних цільових фондів).

2. Збалансування дохідної та видаткової частин бюджетів державних цільових фондів соціального спрямування (насамперед, Пенсійного фонду України), а також обмеження фінансування їх окремих функцій і дефіциту з державного бюджету.

3. Припинення прямого або непрямого фінансування органами державного управління збитків державних підприємств, а також збільшення їх статутних капіталів з використанням ресурсу державного бюджету.

4. Обмеження квазіфіскальних витрат (непрямого фінансування державних і приватних корпорацій, на які перекладається частина функцій органів державного управління).

5. Стимування зростання державного і гарантованого державою боргу.

6. Запровадження механізмів обмеження негативних впливів фіскального коригування на економічний, фінансовий та соціальний розвиток країни» [476].

Останніми роками, на думку С. І. Лекаря, з боку вчених та політиків з'являється посилений інтерес до практики управління в демократичних країнах. При цьому політику управління країною визначає одна з обраних політекономічних моделей фіскальної політики. Разом з тим, С. І. Лекарь констатує: «Зауважимо, що, ці політекономічні моделі фіскальної політики дають додаткове пояснення існування фіскальної нерівноваги і надмірних державних витрат. На практиці виходом з такої ситуації є коригування схильності до бюджетного дефіциту і надмірних витрат за допомогою інституційних реформ, або, точніше, прийняття відповідних «фіскальних правил» [477].

В. М. Мельник у своїй статті «Фіскальна політика держави в умовах фінансової кризи» вказує, що варто звернути увагу на те, що останнім часом у вітчизняній фінансовій науці фіскальна політика інколи ототожнюється з податковою. З метою уникнення непорозумінь, автор уточнює, що матеріал цієї статті він ґрунтуватиме на традиційному розумінні терміна, яким передбачається маніпулювання доходами й видатками бюджету для досягнення певних соціально-економічних цілей [478].

Підсумовуючи аналіз повноважень фіскальних органів України та держав-членів ЄС, Д. Г. Мулявка дійшов висновку, що важливими ознаками діяльності цих органів є такі: діяльність фіскальних органів з орієнтацією на конкретні категорії платників податків; проведення роз'яснювальної роботи з платниками податків щодо застосування норм податкового законодавства, а також надання допомоги під час заповнення декларацій та інших питань у сфері оподаткування; створення оптимальної системи відбору платників податків для податкової перевірки з метою вибору найбільш ефективного напрямку використання обмежених кадрових і фінансових ресурсів фіскальних органів, досягнення максимального результату контрольних перевірок за мінімальних затрат; вибір найоптимальніших форм, способів і методів контрольних перевірок, розроблених на встановленій фіскальним органом процедурі та на ефективній законодавчій базі, що передбачає надання широких повноважень фіскальним органам для правового впливу на несумлінних платників податків; застосування системи оцінювання роботи працівників фіскальних органів із метою об'єктивного аналізу результатів їхньої діяльності та раціонального розподілу навантаження роботи [479].

Здійснюючи аналіз наявного тлумачення фіскальної політики держави та формулювання її узагальненого визначення, О. В. Ракул зауважує наступне: «Нині словосполучення «фіскальна політика» у загальнодержавному контексті законодавець використовує в окремих нормативно-правових актах. Водночас у науковій літературі наявні непоодинокі випадки ототожнення дефініції «фіскальна політика» з такими, як «податкова політика», «податково-бюджетна

політика» та ін. Одночасне використання різної термінології потребує уточнення її змісту, роз'яснення їх відмінностей та особливостей застосування. Адже їх паралельне використання не завжди відображає реальні процеси, що відбуваються в економіці. Зважаючи на відсутність законодавчого закріплення визначення поняття «фіскальна політика», необхідним є аналіз доктринальних тлумачень цієї категорії». Завершуючи свої дослідження вчена зазначає наступне: «Отже, у сучасному науковому розумінні можна виділити низку підходів до визначення сутності фіскальної політики держави, згідно з якими цю категорію розуміють як: заходи держави щодо формування, наповнення та регулювання державного бюджету з використанням податкових важелів; діяльність держави щодо формування й реалізації оптимальної політики витрат із державного бюджету, спрямована на формування ефективної національної економіки; діяльність держави щодо формування та реалізації політики надходжень і витрат державного бюджету, що має на меті створення належних умов для продуктивного розвитку національної економіки. Підсумовуючи розглянуті підходи до визначення фіскальної політики держави, пропонуємо її тлумачити як сукупність заходів, які проводять органи державної влади щодо формування й реалізації дохідної та видаткової складових державного бюджету з метою ефективного виконання державою своїх функцій» [480–481].

А. М. Соколовська зауважує: «Негативний вплив фіскальної політики в Україні на макроекономічні процеси великою мірою зумовлений порушенням органічного (закономірного) взаємозв'язку бюджетної й податкової політики. Такий взаємозв'язок полягає в тому, що основні параметри податкової системи певної країни визначаються функціями держави, котрі визначають обсяг і структуру державних видатків. Цей взаємозв'язок знайшов відображення в одному з базових принципів формування податкової політики – фіскальної достатності, який передбачає встановлення податків і зборів (їхньої кількості, величини ставок, податкової бази тощо) так, щоб вони були достатніми для фінансування видатків бюджету. Органічним є також обернений взаємозв'язок податкової та бюджетної політики: за незмінного податкового законодавства

видатки бюджету повинні формуватися з урахуванням можливостей мобілізації податкових надходжень, що визначаються податковим законодавством і ступенем його дотримання. Отже, першочерговим при складанні бюджету має бути встановлення обсягу доходів, котрі можуть бути акумульовані за чинного податкового законодавства, та тільки на цій основі – планування видатків бюджету. Підсумовуючи викладене, можна зробити такі висновки: особливості фіскальної політики, що проводилася в Україні після світової фінансово-економічної кризи, є результатом поєднання заходів фіскальної експансії та рестрикції замість політики фіскальної консолідації, реалізації якої вимагали макроекономічна ситуація й фіскальні дисбаланси» [482].

Визначення поняття «фіскальна політика», що, на відміну від нині відомих, трактується А. О. Тимошенком, як складний механізм, що поєднує різноманітні податкові та бюджетні інструменти, за допомогою яких можна чинити вплив на економічні показники господарюючих суб'єктів, розвиток адміністративних територій, фінансування соціальної сфери, створення умов для залучення внутрішніх і зовнішніх інвестицій тощо, що сприяє розширенню понятійного апарату фінансової науки [300, с. 6].

Дослідивши роль і значення, які відіграє фіскальна (бюджетно-податкова) та монетарна (грошово-кредитна) політика в системі забезпечення макрофінансової стабільності та проаналізувавши поточну макроекономічну ситуацію в Україні, С. Циганов констатує наступне: «Ефективна фіскальна політика насамперед має забезпечити необхідний обсяг фінансових ресурсів у вигляді податкових надходжень, котрі поповнюватимуть бюджет країни та матимуть стійкі темпи зростання. Крім того, вона повинна бути спрямована на підвищення ефективності витрачання державних коштів, збільшення їх інвестиційної складової, а також має сприяти стабілізації рівня державного боргу та джерел його фінансування. Важливим елементом фіскальної політики держави є акумулювання достатнього обсягу фінансових ресурсів для реалізації покладених на неї завдань. ... Сучасна фіскальна політика має здійснювати ефективний перерозподіл національного багатства, створюючи таким чином

стимули для подальшого сталого розвитку суспільства. У свою чергу, монетарна політика має бути спрямована на забезпечення фінансової стабільності шляхом поступового зниження темпів і рівня інфляції, досягнення високого рівня зайнятості, підтримання стабільності національної грошової одиниці, процентних ставок та фінансових ринків. Правильне розставлення акцентів у соціально-економічній політиці держави зі створенням чіткого плану дій уряду дасть змогу позбутися сучасних проблем української економіки та досягти значних результатів» [483].

Назагал усі тлумачення щодо понять «податкова політика» та «фіскальна політика», а також їх співвідношення, можна класифікувати наступним чином:

1) область податкової політики не є окремим випадком фіскальної політики, а існує тільки певна площина перетинання, де змістовне наповнення фіскальної та податкової політики збігаються [470];

2) фіскальна політика держави, як сукупність заходів, які проводять органи державної влади щодо формування й реалізації дохідної та видаткової складових державного бюджету [300; 469; 475–478; 480–482];

3) останнім часом у вітчизняній фінансовій науці інколи відбувається ототожнення фіскальної політики з податковою [478; 479; 483].

Таким чином, на сьогодні відсутнє законодавче закріплення визначення понять «фіскальна політика» та «фіскальні органи»; фахівці у галузі національних фінансів на свій розсуд використовують у сучасних дослідженнях та законодавчих актах дефініції «податкова політика» та «фіскальна політика», «податкові органи» та «фіскальні органи»; активне використання та ототожнення цих словосполучень ще більш поглиблює наявну неузгодженість податкової термінології; головним завданням саме податкової політики держави Україна є побудова принципово нової податкової системи і, відповідно, головне завдання фіскальної політики – це раціональна оптимізація доходів та видатків бюджету. Але, замість того, щоб привести до ладу національну законодавчу податкову термінологію, уповноважені на те вітчизняні державні органи, законодавці та науковці навпаки створюють та втілюють «у життя» нові «покращення», які не

вирішують сучасні проблеми державної податкової політики. Шляхом безперервного «вдосконалення» податкового законодавства, в тому числі і постійного перейменування центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, не можна ліквідувати існуючі протиріччя в правовому регулюванні суспільних відносин у сфері оподаткування [484–485].

Більш ніж десятирічний досвід застосування кодифікованого акту – ПК України, який набрав чинності з 1 січня 2011 року, свідчить про його недосконалість та вкрай незадовільну систему правового регулювання справляння закріплених у ньому податків та зборів. Тобто, проблема вдосконалення податкового законодавства в Україні продовжує бути актуальною, навіть, не зважаючи на глибокі соціально-економічні перетворення в державі, що відбулися завдяки проведеним реформам в усіх галузях народного господарства для проведення успішного інтегрування українського суспільства в європейську спільноту [344].

Серед науковців, які дискутують та обговорюють різні аспекти реформаційних перетворень у системі податкового права та безпосереднього вдосконалення його юридичних норм і структури, можна назвати наступних: Т. В. Бугай [486], Я. В. Лебедзевич і А. А. Скуратівська [487], Н. А. Лиско [488], В. П. Синчак [489], Уорд М. Хасси та Дональд С. Любик [317].

Відсутність узагальненого і глибокого аналізу недосконалості та проблематики застосування правового регулювання суспільних відносин у галузі фінансового і податкового права вітчизняними фахівцями, надають нам підстави для пропонування деяких заходів щодо ефективних стратегій узгодження українського податкового законодавства із законодавством ЄС.

Значною мірою мета дослідження зумовлена необхідністю визначення оптимальних шляхів удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування суб'єктів підприємницької діяльності. Україна є соціальна і правова держава. Цей постулат законодавчо закріплено нормами статті 1 Конституції України. Згідно з частиною першою статті 46 Конституції України громадяни мають право на соціальний захист, з яким кореспондується обов'язок

держави щодо його забезпечення. Реалізація цього обов'язку здійснюється органами державної влади відповідно до їх повноважень. Ефективне здійснення КМ України цих повноважень, передбачених пунктами 2, 3 статті 116 Конституції України, є основою для вжиття ним заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина, проведення політики у сфері соціального захисту, фінансової та податкової політики. Таким чином, податкова система України повинна відповідати рівню фінансування суспільних благ та перерозподілу валового внутрішнього продукту через податкову та бюджетну систему, що забезпечує формування фінансових ресурсів, необхідних для виконання конституційно закріплених функцій держави та додержання конституційних прав громадян на достатньому життєвому рівні [193].

Для реалізації взятих на себе Україною зобов'язань з удосконалення сфери оподаткування, відповідно до ратифікованої Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та ЄС, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, вбачаємо за доцільне зосередити увагу при вдосконаленні норм ПК України на пропозиціях і рекомендаціях наданих Уордом М. Хасси та Дональдом С. Любиком у своїй роботі «Основи світового податкового кодексу» [317].

До слова, 23 червня 2022 року Європейська рада ухвалила рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в Європейському Союзі. Це історичне рішення відкриває перед Україною широкі можливості та водночас покладає на українську владу додаткові зобов'язання щодо виконання вимог з адаптації законодавства України до права Європейського Союзу та здійснення докорінних політичних, соціально-економічних, правових та інституційних реформ, спрямованих на розбудову розвинутої і сталої демократії та ринкової економіки. З метою створення належних умов для імплементації положень Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, об'єднання зусиль законодавчої та виконавчої гілок влади, а також громадянського суспільства у процесі трансформації України на шляху до

розбудови правової, соціальної, економічно розвинутої держави, виконання критеріїв членства у Європейському Союзі, ВР України постановила: «1. Встановити, що адаптація законодавства України до положень права Європейського Союзу (*acquis EC*), забезпечення відповідності актів Верховної Ради України зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції, праву Європейського Союзу (*acquis EC*) є одним з головних завдань Верховної Ради України, що реалізується спільно з Кабінетом Міністрів України, який є основним суб'єктом ініціювання відповідних законопроектів, шляхом забезпечення узгодження підготовки, включення до порядку денного Верховної Ради України, розгляду та остаточного прийняття законопроектів, спрямованих на адаптацію законодавства України до положень права Європейського Союзу (*acquis EC*), виконання міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції» [231].

Від дієвого механізму податкової реформи залежить державне регулювання детінізації економічних відносин, економічне зростання та суспільний добробут населення в цілому, оскільки через податкову політику акумулюються фінансові ресурси, необхідні державі для виконання своїх функцій, а також здійснюється регулювання економікою [490, с. 202].

Отже, у сучасному періоді формування ринкових відносин в Україні, в умовах мінливості політичних, економічних і соціальних факторів, відсутності сталого досвіду роботи суб'єктів підприємництва у конкурентному середовищі, важко переоцінити ту важливу роль, яку відіграють правові норми ПК України у повсякденній діяльності підприємців. Одним із ключових питань ефективного ведення сучасного бізнесу, безперечно, є знання чинного податкового законодавства, вміння оперативно отримувати і використовувати інформацію, що стосується правового регулювання оподаткування підприємницької діяльності. У зв'язку з цим гостро постала проблема вдосконалення нормативно-правових актів, що регулюють правовідносини у сфері оподаткування з метою підвищення ефективності застосування податкових правових норм при здійсненні господарської діяльності платниками податків.

Практика сьогодення показала, що ПК України, як би не було прикро про це казати, був, є і продовжує бути недосконалим кодифікованим актом. І при цьому, за більш як десятирічний термін його чинності (станом на 22.02.2024 року), ПК України було змінено 210 документами. Якщо застосувати математичні розрахунки, тобто 210 поділити на 13 років, то маємо результат, – більше 16 «удосконалень» щорічно, а якщо точніше, то, як мінімум, по одному на місяць.

Постає питання: «А чи варто податковим реформаторам продовжувати вдосконалювати те, що не вдосконалюється?». Мабуть доцільніше, нарешті, зупинити цей нескінчений потік невизначеності державної податкової політики з питань правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування. Тим більш, що в умовах європейської інтеграції та нових фінансово-економічних викликів, недосконалість податкового законодавства є ризиком, що загрожує не тільки безпосередньо податковій безпеці України, а й її національній безпеці.

З огляду на наведене вище, пропонуємо активізувати дискусію з проблемних положень правового регулювання відносин у сфері оподаткування з метою вдосконалення законодавчого регулювання в досліджуваній сфері. Зокрема, однією з проблем, що потребує вирішення є невизначеність податкової політики України в сучасних умовах, що є загрозою податковій безпеці, і яка ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування [491]. Тобто, найпершою і найважливішою ціллю державної політики у сфері оподаткування є формування, забезпечення та реалізація податкової політики з метою забезпечення податкової безпеки, як головної складової національної безпеки України.

3.2. Дискреційні повноваження органів влади як чинник корупції, що є загрозою податковій безпеці

Актуальність теми дослідження податкової безпеки України в умовах сучасних фінансово-економічних викликів обумовлена реаліями сьогодення, перед якими постала Україна. Серед загроз податковій безпеці, що ускладнюють

реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, не останнє місце займають дискреційні повноваження органів влади, як чинники корупції. Не менш важливим питанням, що розглядається у даному підрозділі, є відповідність наявної в податковому законодавстві України дискреції головному принципу права – принципу верховенства права. Окремим завданням даного дослідження є вивчення поглядів науковців щодо правових обмежень, які можуть запобігти зловживанню дискреційними повноваженнями в податковій царині.

Виконання основного завдання дослідження – наукового пізнання податкової безпеки України в умовах сучасних фінансово-економічних викликів, нами забезпечено системою методів, сформованих на основі сучасних реалій суспільних відносин у сфері податкової безпеки. Використання діалектичного методу пізнання суспільних відносин, що виникають у сфері податкової безпеки, дозволило об'єктивно оцінити дійсний стан загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, не останнє місце серед яких належить дискреційним повноваженням податкових органів влади, як чинникам корупції. Системний метод надав можливість відібрати із загального масиву податкового законодавства України та систематизувати нормативні акти, що прямо чи опосередковано стосуються дискреційних повноважень податкових органів влади. На основі результатів теоретичного методу аналізу нормативно-правових актів органів влади у сфері податкової безпеки України, простежено процес формування дискреційних повноважень в податковому законодавстві. Застосування формально-правового методу забезпечило можливість отримання достовірних результатів наукового пошуку шляхом опису, класифікації й систематизації, формулювання, пояснення, аргументації і критики визначення понять нормативно-правових актів щодо дискреційних повноважень [492].

Небагато аспектів законодавства про доходи породжують сильніші почуття, ніж здійснення дискреційної влади з боку податкової служби [493, с. 1], тобто розв'язання службовою особою або державним органом якогось питання на власний розсуд [494, с. 261].

Насамперед, звернемо свою увагу на етимологію терміна «дискреція». В багатьох випадках походження цього терміна пов'язують із латинським словом *discretion*, що на латині означає «розподіл», чи французьким еквівалентом *discretionnaire* – «залежний від власного розсуду». Попри те, на наше глибоке переконання, найбільш повно зрозуміти природу та сучасне значення дискреції можна, звернувшись до англomовного варіанта цього терміна. «Discretion – 1) свобода розсуду; 2) здоровий глузд». Тому, на наш погляд, дискреція передбачає одразу дві складові – вольову, яка включає в себе вільний розсуд, і інтелектуальну (морально-правову), яка означає використання дискреційних повноважень «за здоровим глуздом». Своєрідним компенсатором цього «здорового глузду» в європейських країнах є наявні конституційні традиції та звичаї, які не дозволяють посадовій особі при реалізації дискреційних повноважень спиратись виключно на внутрішню мотивацію. Загалом, ефективно інститут дискреційних повноважень може існувати за наявності одразу таких трьох явищ – конституційної відповідальності вищих органів влади за прийняті ними рішення, довіри між інституціями влади, втрата якої веде до зміни персонального складу цих інституцій, та стійких конституційних традицій [495].

Тема «дискреційних повноважень» є актуальною і сьогодні. Підтвердженням тому є наукова робота А. А. Гріня, у якій пропонується авторське визначення поняття дискреційних повноважень як сукупності прав і обов'язків, закріплених адміністративним законодавством, для реалізації покладених на орган виконавчої влади чи його посадову особу функцій, що надають йому певний ступінь свободи розсуду оцінювати ситуації, здійснювати правомірний вибір між законними альтернативами та не передбачають обов'язків узгоджувати свої рішення (дії) з будь-яким іншим суб'єктом [496, с. 201–202].

Н. О. Ханова зазначає, що функції контролюючих органів можуть бути класифіковані за низкою критеріїв на: контрольну, сервісну, організаційно-установчу, інформаційно-аналітичну, представництва інтересів, охоронну та ін. Увага авторки акцентується на тому, що контрольна функція суб'єктів владних повноважень є головною [497 с. 169]. Н. О. Ханова стверджує, що: «Детермінація

правової природи обов'язків контролюючих органів дозволила виокремити активні й пасивні обов'язки. Під активними обов'язками потрібно розуміти зобов'язання, пов'язані з учиненням контролюючим органом активних дій. Пасивні обов'язки полягають в необхідності утриматися від учинення тих чи інших дій. Фактично їх можна назвати «обов'язки з бездіяльності», де останнє виявляється в недопущенні дій, які порушували б ті чи інші вимоги чинного законодавства, могли б призвести до порушення прав та інтересів учасників суспільних відносин. Правова терміносполука «дискреційні повноваження» містить у собі логічну помилку, а саме: термін «повноваження» об'єднує такі складники, як права й обов'язки (у формульному вираженні: повноваження = права + обов'язки). Але ж обов'язок здійснити розсуд не є сумісним із правовою природою розглядуваного поняття, тобто здійснення дискреції не може бути поставлено в обов'язок органу державної влади. Не є обов'язком реалізація дискреційних повноважень і для контролюючих органів. Отже, застосування розсуду є правом суб'єкта, що аж ніяк не стосується другого складника поняття «повноваження» – обов'язків. Ось чому більш доцільно вести мову про категорію «дискреційні права», а не про «дискреційні повноваження» або ж окреслювати умовність використання поняття «повноваження» в цій правовій конструкції. За відповідного підходу термін «повноваження» розглядається в його утятому, скороченому виді з урахуванням такого його складника, як права; при цьому нехтується такий його елемент, як обов'язки. Наведене не заперечує можливості оперування категорією «дискреційні повноваження» як усталеним поняттям.» [497, с. 170–171].

І. Л. Желтобрюх дослідивши розсуд в податковому правозастосуванні, встановила, що дискреційні повноваження – це повноваження, які контролюючий орган, приймаючий рішення, може здійснювати з певною свободою розсуду, а саме коли такий орган може обирати з кількох юридично допустимих рішень те, яке він вважає найкращим за даних обставин [498, с. 173]. Поряд з тим, вчена зазначає, що на перший погляд, податкове право не можна охарактеризувати як галузь права, у якій допустимо застосування такого поняття, як розсуд. На

користь такої позиції першочергово говорить імперативність усієї галузі податкових відносин, чітка регламентація усіх процесів та процедур, домінування обов'язків над правами. Але така урегульованість податкових відносин іноді призводить до розширення компетенції контролюючих органів, виникнення дискреційних повноважень, що, у свою чергу, є однією з підстав для негативного розсуду таких органів [498, с. 3].

Ю. Г. Барабаш наголошує, що поступово з погляду конституціоналістів починає зникати «дискреційний» характер цілої низки ключових повноважень вищих органів влади, а якщо точніше, то – відношення до подібного роду повноважень, як до «дискреційних». Попри те події, що відбуваються в українському політикумі останнім часом, дозволяють говорити про необхідність внесення «на порядок денний» сучасної науки конституційного права проблематику дискреційних повноважень. Підсумовуючи результати свого дослідження науковець констатує: «1. Ефективність використання інституту дискреційних повноважень в конституційно-правовому регулюванні ми пов'язуємо з наявністю трьох ключових державно-правових явищ: конституційної відповідальності вищих органів влади за прийняті ними рішення; довіри між інституціями влади, втрата якої веде до зміни персонального складу цих інституцій, та стійких конституційних традицій. Разом з тим, як це не дивно, застосування дискреції на конституційному рівні в перехідних умовах розвитку державності може в окремих випадках сприяти ефективному функціонуванню органів влади, конструктивному вирішенню державно-правових конфліктів та виробленню вищеназваних традицій. Хоча звично використання цього інструменту має бути досить виваженим. 2. Надмірна «захопленість» процесуально-процедурною стороною врегулювання діяльності вищих органів влади на конституційному рівні може призвести і призводить до поступового витіснення політики як сфери, де діє розсуд і вибір форм і методів прийняття рішень із діяльності вищих посадовців. 3. Дискреція в окремих випадках залишилась тільки формальною стороною прийняття вищими посадовцями важливих державних рішень. Простіше кажучи, незважаючи на конституційне

закріплення, та чи інша посадова особа практично позбавлена можливості приймати рішення «за власним розсудом», так як її рішення вже передбачено діями іншого посадовця, який виступив його ініціатором» [495].

У науковому висновку за результатами дослідження щодо меж дискреційного повноваження суб'єкта владних повноважень та судового контролю за його реалізацією, що було здійснено за дорученням Голови Касаційного адміністративного суду у складі Верховного Суду, стверджується, що на роль доктринальних можуть претендувати такі теоретичні положення: 1) дискреційне повноваження може полягати у виборі діяти, чи бездіяти, а якщо діяти, то у виборі варіанту рішення чи дії серед варіантів, що прямо або опосередковано закріплені у законі. Важливою ознакою такого вибору є те, що він здійснюється без необхідності узгодження варіанту вибору із будь-ким; 2) дискреційне повноваження надається у спосіб його закріплення в оціночному понятті, відносно-визначеній нормі, альтернативній нормі, нормі із невизначеною гіпотезою. Для позначення дискреційного повноваження законодавець використовує, зокрема, терміни «може», «має право», «за власної ініціативи», «дбає», «забезпечує», «веде діяльність», «встановлює», «визначає», «на свій розсуд». Однак наявність такого терміну у законі не свідчить автоматично про наявність у суб'єкта владних повноважень дискреційного повноваження; подібний термін є приводом для докладного аналізу закону на предмет того, що відповідне повноваження є дійсно дискреційним; 3) при реалізації дискреційного повноваження суб'єкт владних повноважень зобов'язаний поважати основоположні права особи, додержуватися: конституційних принципів; принципів реалізації відповідної владної управлінської функції; принципів здійснення дискреційних повноважень; змісту публічного інтересу; положень власної компетенції; вказівок, викладених у інтерпретаційних актах; фахових правил, закріплених у нормативних актах; адміністративної практики; судової практики; процедурних вимог; 4) критеріями судового контролю за реалізацією дискреційних повноважень є: критерії перевірки діяльності публічної адміністрації, встановлені Кодексом адміністративного судочинства України,

зокрема, мета, з якою дискреційне повноваження надано, об'єктивність дослідження доказів у справі, принцип рівності перед законом, безсторонність; публічний інтерес, задля якого дискреційне повноваження реалізується; зміст конституційних прав та свобод особи; якість викладення у дискреційному рішенні доводів, мотивів його прийняття [499].

За твердженням О. О. Гайдуліна, запровадження широкої дискреції, з огляду на євроінтеграційні процеси, є неприйнятним в українських реаліях. ... поняття правового регулювання та дискреції контрарні (протилежні), але не контрадикторні (не виключають одне одного). Законодавче регулювання істотно доповнюється саморегулюванням, яке неможливе без наділення суб'єктів правореалізації дискреційними повноваженнями, суть яких полягає в автономії нормотворчого волевиявлення [500].

Дискреційні повноваження – це сукупність прав та обов'язків органів державної влади та місцевого самоврядування, осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що надають можливість на власний розсуд визначити повністю або частково вид і зміст управлінського рішення, яке приймається, або можливість вибору на власний розсуд одного з декількох варіантів управлінських рішень, передбачених нормативно-правовим актом, проектом нормативно-правового акта (п. 1.6 Методології проведення антикорупційної експертизи № 1395/5) [501].

Розглянемо погляди науковців щодо дискреційних повноважень органів влади, як чинника корупції, що є загрозою податковій безпеці. Частково окреслена тема вже мала місце в роботах ряду сучасних дослідників, зокрема: О. А. Білик, не зважаючи на відсутність конкретних робіт, у яких би вивчалася проблематика дискреційного характеру податкової системи в українському селі першої половини 1920-х років, виявив науковий інтерес до окресленої теми та дослідивши її, зазначив, що протягом першої половини 20-х років ХХ століття була встановлена нова, але мало чим відмінна у методах та формах стягнень податкова система, яка мала дискреційний характер. ... «а отже селяни продовжували перебувати у фактичній залежності від держави» [502].

Л. М. Белкін фрагментарно розглянувши дискреційні повноваження податкових органів влади, як чинника корупції, зауважує, що недотримання принципу обмеження дискреційних повноважень і привласнення таких повноважень органами та/або особою, уповноваженою на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, створює підґрунтя для корупції. Враховуючи великий рівень корумпованості чиновників в Україні, перевагу варто надавати скоріш обмеженням дискреційних повноважень, аніж їх наданню [503].

М. К. Золотарьова у своєму науковому дослідженні «Щодо окремих питань застосування дискреційних повноважень посадовими особами органів Державної фіскальної служби України», наголошує, що на тлі кризових явищ, які мають місце у вітчизняній економіці, для держави особливої гостроти набуває питання мобілізації податкових надходжень до бюджету, що не можливо вирішити без ефективного здійснення податкового контролю. На сьогодні перевага у державній податковій політиці надається саме фіскальній функції, що призводить до надмірного податкового тиску та адміністративного контролю з боку уповноважених органів. Дане положення в повній мірі стосується контрольно-перевірочної роботи, тобто сфери податкового контролю. А отже, надані органам Державної фіскальної служби України дискреційні повноваження перетворюються у небезпечний інструмент, що унеможлиблює побудову ними партнерських відносин з платниками податків, і є підставою для свавілля та посилення корупції у податкових відносинах [504].

Д. А. Кобильнік переконаний, що дискреційні повноваження мають бути в органів, що провадять діяльність із мобілізації, розподілу та використання коштів публічних фондів. Науковець згоден з тим, що їх існування – «це найкращій вияв правової держави». Надання владним суб'єктам таких повноважень дозволить ефективніше провадити фінансову діяльність, оскільки передбачає можливість прийняття оптимального для конкретного випадку рішення. Однак їх встановлення обов'язково передбачає визначення на законодавчому рівні меж, в яких мають діяти владні учасники правовідносин [505].

Як стверджує О. В. Костяна, наразі у податковому регулюванні в Україні переважає застосування заходів дискретного характеру, що полягає в цілеспрямованому маневруванні величиною податкових надходжень до бюджету в результаті додаткових дій з боку уряду, пов'язаних з розробкою та ухвалення нових норм та правил стягнення податків відповідно до поточних цілей та завдань державної економічної політики [506]. Вчена вважає, що зазвичай зміни в правилах оподаткування, які є наслідком здійснення дискреційної податкової політики, впроваджуються задля певного впливу на бази оподаткування. Тому необхідним є детальний аналіз результатів застосування заходів дискреційної податкової політики, що вже мали місце в нашій державі [507].

Розсуд у податково-правовому регулюванні, за твердженням М. П. Кучерявенка – це доволі складне і багатоаспектне явище. Не зважаючи на застосування імперативного методу правового регулювання податкових відносин, певні суб'єкти відповідно до норм податкового законодавства мають можливість реалізовувати свої повноваження не в чіткій відповідності із законодавчим приписом, а обираючи один з декількох можливих варіантів поведінки. Такий розсуд має загальні ознаки, що притаманні розсуду як загально-правому поняттю, і особливі властивості, обумовлені специфікою податкових правовідносин, у динаміці яких він реалізується. Так, особливостями розсуду у податково-правовому регулюванні є: предмет оцінювання; наявність множинності варіантів рішень, кожен із яких є законним; особливий процесуальний порядок; межі, способи, умови делегування окремих аспектів в реалізації певних повноважень учасникам відносин; вибір суб'єктом відповідного варіанту поведінки при реалізації його прав. Основними факторами, що обумовлюють існування декількох варіантів поведінки суб'єктів податкових правовідносин, є такі: характер і зміст податково-правових норм; специфіка термінології податкового законодавства; наявність колізій податково-правових норм і оціночних понять у змісті останніх [508].

За результатами проведеного порівняльно-правового аналізу адміністративних процедур при вирішенні податкових спорів на прикладі

Німеччини та України Й. Пуделькою детерміновано систему вимог (критеріїв належності), які висуваються до розсуду владного учасника адміністративних або ж податкових процедур із вирішення податкових спорів. До таких критеріїв належності автором відносяться: а) визначеність розсуду; б) телеологічна відповідність розсуду; в) встановленість меж розсуду. Вчений наголошує, що реалізація розсуду відповідними юрисдикційними органами в процесі вирішення податкових спорів є на сьогоднішній день чи не найбільш конфліктним аспектом податкового правозастосування [509, с. 4–5].

М. В. Кармаліта зауважує, що податкова політика держави допускає дискреційність повноважень податкових органів, що полягає у певній свободі їх вибору в прийнятті того чи іншого рішення. При цьому у відносинах між платником податків та контролюючим органом діє презумпція правомірності рішень платника податку в разі, якщо норма закону чи підзаконного акта припускають неоднозначне трактування прав та обов'язків суб'єктів податкових правовідносин, внаслідок чого є можливість прийняти рішення на користь кожної з сторін. Розсуд у податково-правовому регулюванні – це доволі нове явище, поява якого зумовлена багатьма факторами серед яких і необхідність забезпечення балансу приватного та публічного інтересу у сфері оподаткування [35, с. 303]. Під дискреційними повноваженнями необхідно розуміти можливість посадових осіб органів влади діяти на власний розсуд, однак з декількох можливих варіантів поведінки обрати той, що законодавчо визначений як правомірний. Про наявність дискреції у конкретній ситуації вказують такі слова та словосполучення як «може», «має право», а не «зобов'язаний» або «повинен» [35, с. 336].

Поняття, форми та особливості розсуду у правозастосовній діяльності досліджені О. В. Геселевим. Вченим констатовано, що останнім часом проблема законодавчої невизначеності, недосконалості багатьох положень чинного законодавства, що не встигає за швидкими змінами, які виникають у суспільних відносинах та відображаються у відповідній правовій реальності, наявності суттєвих прогалин та протиріч у нормах закону, викликає необхідність оцінки

правової ситуації та прийняття відповідних правозастосовних рішень на підставі інших, ненормативістських поглядів на право як регулятора суспільних відносин [510, с. 9].

Як відомо, корупція є однією із найнебезпечніших загроз правам людини, демократії, правопорядку, чесності та соціальній справедливості, вона перешкоджає економічному розвитку та загрожує належному і справедливому функціонуванню країн, має негативні фінансові наслідки для громадян, компаній і держав, а також для міжнародних установ. На сьогоднішній день в нашій державі здійснюється низка заходів у сфері запобігання та протидії корупції, більша частина з яких направлена саме на запобігання корупції, як і в більшості країн Європи. Одним із основних напрямів у сфері запобігання корупції є виявлення корупційних ризиків, які можуть виникнути в діяльності державних службовців, а також усунення умов та причин виникнення цих ризиків. Вказані корупційні ризики постійно досліджуються науковцями та громадськими організаціями у різних сферах державного управління. При цьому, за поширеністю корупційні ризики в діяльності державних службовців можна розташувати в такому порядку: недоброчесність державних службовців; виникнення конфлікту інтересів; безконтрольність з боку керівництва; наявність дискреційних повноважень. В переліку корупційних ризиків є наявність дискреційних повноважень, оскільки саме наявність можливості діяти на власний розсуд створює умови для вчинення корупційних правопорушень. Дискреційні повноваження мають низку загальних ознак, а саме: 1) дозволяють органу (особі, уповноваженій на виконання функцій держави) на власний розсуд оцінювати юридичний факт (фактичний склад), внаслідок чого можуть виникати, змінюватись або припинятись правовідносини; 2) дозволяють на власний розсуд обирати одну із декількох, запропонованих у проекті нормативно-правового акта, форм реагування на даний юридичний факт; 3) надають можливість органу (особі, уповноваженій на виконання функцій держави) на власний розсуд вибирати міру публічно-правового впливу щодо фізичних та юридичних осіб, його вид, розмір, спосіб реалізації; 4) дозволяють органу (особі, уповноваженій на виконання функцій держави) обрати форму

реалізації своїх повноважень – видання нормативного або індивідуально-правового акта, вчинення (утримання від вчинення) адміністративної дії; 5) наділяють орган (особу, уповноважену на виконання функцій держави) правом повністю або частково визначати порядок здійснення юридично значущих дій, у тому числі строк та послідовність їх здійснення; 6) надають можливість органу (особі, уповноваженій на виконання функцій держави) на власний розсуд визначати спосіб виконання управлінського рішення, у тому числі передавати виконання прийнятого рішення підлеглим особам, іншим органам державної влади та місцевого самоврядування, встановлювати строки і процедуру виконання. Проведення антикорупційної експертизи сприяє усуненню корупціогенних факторів ще на етапі нормотворення, що в результаті виключає наявність дискреційних повноважень. Це є дуже важливим та позитивним кроком у сфері запобігання виникнення корупції [511].

Дослідивши дискреційні повноваження як корупційні ризики в діяльності органів державного управління, С. А. Резанов констатує, що застосування дискреційних прав – це дозволена законом інтелектуально-вольова діяльність компетентного суб'єкта, змістом якої є здійснення вибору одного з кількох варіантів рішення, встановленого правовою нормою, для забезпечення законності, справедливості, доцільності й ефективності адміністративного регулювання з метою ухвалення оптимального рішення у справі, максимально повно забезпечуючи досягнення встановлених правом цілей. До основних ознак дискреційних прав, зауважує науковець, можна віднести юридичну дозволеність адміністративного розсуду [512].

Міністерство юстиції України у своєму роз'ясненні «Антикорупційна експертиза як засіб запобігання корупції», зазначає наступне: «Під час антикорупційної експертизи у проектах нормативно-правових актів найбільше було виявлено недоліків техніко-юридичного характеру, які також сприяють вчиненню корупційних правопорушень. Досить часто проекти містили такий корупціогенний фактор, як неналежне визначення функцій, прав, обов'язків органів державної влади та місцевого самоврядування (дискреція), наслідком чого

може бути невинувачене встановлення чи надмірне розширення дискреційних повноважень, створення умов для виникнення конфлікту інтересів та можливостей для зловживання наданими їм повноваженнями» [513].

Методичні рекомендації Міністерства юстиції України «Запобігання і протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування» ознайомлюють працівників державних органів та органів місцевого самоврядування з ключовими положеннями запровадженої у 2011 році системи запобігання і протидії корупції та вимогами щодо доброчесної поведінки осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Пунктом 13 цих Методичних рекомендацій вказано, що важливою складовою діяльності із запобігання корупції у конкретному органі є виявлення корупційних ризиків в діяльності органу (правових, організаційних та інших факторів та причин, які породжують, заохочують (стимулюють) корупцію), їх повне усунення або мінімізація. Серед таких ризиків, зокрема, наділення посадових осіб дискреційними повноваженнями – сукупністю прав та обов'язків державних органів та органів місцевого самоврядування, осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, що надають можливість на власний розсуд визначити повністю або частково вид і зміст управлінського рішення, яке приймається, або можливість вибору на власний розсуд одного з декількох варіантів управлінських рішень [514].

Порядок проведення антикорупційної експертизи, затверджений наказом Міністерства юстиції України від 18.03.2015 року № 383/5 визначає механізм проведення антикорупційної експертизи нормативно-правових актів та проектів нормативно-правових актів з метою запобігання вчиненню корупційних правопорушень через наявність у законодавстві корупціогенних факторів, що сприяють або можуть сприяти вчиненню корупційних правопорушень. Антикорупційна експертиза проводиться за методологією проведення антикорупційної експертизи, визначеною законодавством. Антикорупційна експертиза чинних нормативно-правових актів здійснюється щодо законів України, актів Президента України та КМ України у таких сферах: 1) прав та

свобод людини і громадянина; 2) повноважень органів державної влади та органів місцевого самоврядування, осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування; 3) надання адміністративних послуг; 4) розподілу та витрачання коштів державного бюджету та місцевих бюджетів; 5) конкурсних (тендерних) процедур [515].

Методологією проведення антикорупційної експертизи, що затверджена наказом Міністерства юстиції України від 24.04.2017 року № 1395/5 (далі – *Методологія № 1395/5*) [501] визначаються типові види, критерії та способи оцінки, а також способи виявлення та усунення корупціогенних факторів у нормативно-правових актах та проектах нормативно-правових актів. Корупціогенним фактором є неналежне визначення в нормативно-правовому акті, проекті нормативно-правового акта функцій, прав, обов'язків і відповідальності органів державної влади та місцевого самоврядування, осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, наслідком чого може бути невиправдане встановлення чи надмірне розширення дискреційних повноважень, створення умов для виникнення потенційного чи реального конфлікту інтересів та можливостей для зловживання наданими їм повноваженнями (п. 2.1 *Методології № 1395/5*).

Правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень визначаються Законом України «Про запобігання корупції». У пункті 1.1 статті 1 цього Закону, вказано, що корупційне правопорушення – це діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність; корупція – це використання особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей з метою одержання неправомірної вигоди або прийняття такої вигоди чи прийняття обіцянки/пропозиції такої вигоди для себе чи інших осіб або відповідно обіцянка/пропозиція чи надання неправомірної

вигоди особі, зазначеній у частині першій статті 3 цього Закону, або на її вимогу іншим фізичним чи юридичним особам з метою схилити цю особу до протиправного використання наданих їй службових повноважень чи пов'язаних з ними можливостей. До переліку суб'єктів, на яких поширюється дія цього Закону, відповідно до частини першої статті 3, відносяться, серед інших: «1) особи, уповноважені на виконання функцій держави або місцевого самоврядування: в) державні службовці, посадові особи місцевого самоврядування; е) посадові та службові особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, і центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну митну політику» [209].

Ю. В. Дем'янчук визначено, що корупція – це протиправне, суспільно небезпечне діяння осіб, наділених публічною владою, або тих, хто прагне скористатися цією владою з метою отримання неправомірної вигоди або будь-яких благ для себе та осіб, щодо яких спостерігається лояльність. Ознаками корупції є: деформація влади та суспільних інститутів; загроза національній безпеці та суверенітету держави; наявні публічні корупційні відносини, що виникають у публічній сфері з метою отримання неправомірної вигоди; зловживання владою, використання її в особистих цілях; суб'єктом їх вчинення є як публічна посадова та службова особа, так і юридична і фізична особа; відхилення поведінки посадової особи від загальновизнаних людських стандартів, що ґрунтуються на загальнолюдських цінностях; має на меті одержання незаконних привілей та матеріального прибутку для себе та осіб, щодо яких спостерігається лояльність; незаконні привілеї отримуються за державний та громадський рахунок; особиста вигода не обов'язково має грошово-фінансовий характер; політична діяльність у багатьох випадках супроводжується корупційною складовою через вплив на публічні та соціальні відносини за допомогою політичної влади; охоплює сукупність взаємопов'язаних правопорушень різного рівня суспільної небезпеки (кримінальних, адміністративних, дисциплінарних та цивільно-правових) [516, с. 337].

О. Г. Боднарчук та С. С. Мірошниченко акцентують увагу на тому, що труднощі у формуванні системи фінансової безпеки України пов'язані з відсутністю в країні координаційного центру, який, отримуючи інформацію з цієї проблематики від різних міністерств і відомств, мав би змогу узагальнити її й зробити відповідні висновки [517].

А. І. Суббот наголошує, що успішні розслідування корупційних злочинів на вищому рівні зазвичай проводилися після зміни влади в країні, а також під іноземною юрисдикцією, що забезпечувало незалежність та об'єктивність судочинства. Окрім того, боротьба з «великою корупцією» має не тільки бути системною і спрямованою проти окремих представників вищої бюрократії, але й стосуватися третіх осіб, які брали участь у схемах незаконного збагачення, в тому числі представників комерційних структур. ... метою розслідування випадків корупції у державній службі має бути не тільки покарання учасників злочину, але й розшук і повернення державі незаконно привласнених активів [518].

Розпорядженням Кабінету Міністрів України від 23.08.2017 року № 576-р було схвалено Стратегію комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції, в якій було зазначено, що протягом минулих років Україна досягла значного прогресу у створенні потужної законодавчої та інституційної інфраструктури, необхідної для розв'язання проблеми корупції. Проте рівень сприйняття проявів корупції громадянами та бізнесом і досягнення у реалізації реформи у сфері запобігання та протидії корупції незадовільний. Для більш ефективної роботи із запобігання та протидії корупції державі необхідна підтримка та залучення громадян. З метою ефективнішої координації зусиль усіх учасників антикорупційної реформи та зміни існуючої в суспільстві так званої «корупційної парадигми» необхідно звернути увагу на комунікації у сфері запобігання та протидії корупції. Ефективні комунікації у сфері запобігання та протидії корупції (далі – антикорупційні комунікації) та донесення перевіреної інформації до суспільства можуть сприяти позитивним змінам у довгостроковій перспективі, а саме у сприйнятті корупції та у моделях поведінки у ситуаціях, коли громадянин стикається з проявами корупції. Попри значний рівень комунікативної активності

у сфері запобігання та протидії корупції, така комунікація є не достатньо ефективною внаслідок наявності таких факторів: відсутності системності та стратегічної спрямованості; інституційних обмежень та недостатнього рівня координації антикорупційних комунікацій; низького рівня ефективності ідентифікації та роботи з цільовими аудиторіями; низького рівня дискусії через нерозуміння питання корупції в широкому контексті. За переліком очікуваних результатів, визначених урядовцями, реалізація Стратегії дасть змогу: суттєво підвищити ефективність та результативність урядових комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції за рахунок координації ініціатив та узгодженості повідомлень; забезпечити належний рівень довіри серед громадян України, бізнесу та міжнародних партнерів до державної антикорупційної політики в цілому та діяльності окремих державних органів, зокрема тих, що спеціалізуються на запобіганні та протидії корупції; підвищити рівень поінформованості суспільства щодо явища корупції, персональної відповідальності, шляхів уникнення та викриття корупційних дій та, відповідно, зменшити толерантність до будь-яких проявів корупції; позиціонувати Україну як країну, що докладаеть реальних зусиль у подоланні корупції та досягає прогресу в антикорупційній реформі; досягти необхідного рівня медійної ефективності, який передбачає, що близько 25 відсотків загального обсягу інформації державних органів стосується антикорупційних комунікацій [519].

У Стратегії реформування системи державного нагляду (контролю), схваленої розпорядженням КМ України від 18 грудня 2017 року № 1020-р, зазначено про необхідність удосконалення системи державного нагляду (контролю) щодо запобігання правопорушенням у сфері господарської діяльності, зокрема в частині здійснення перегляду, систематизації та удосконалення актів законодавства, які визначають повноваження органів державного нагляду (контролю) в окремих сферах господарської діяльності, з питань вжиття заходів реагування щодо виявлення порушення в частині обмеження надмірно широких дискреційних повноважень посадових осіб органів державного нагляду

(контролю) щодо вжиття заходів реагування під час здійснення державного нагляду (контролю) [520].

Є деякі ситуації, коли урядова дискреція, є єдиним справедливим способом вирішення певних питань. Це прийом, який дозволяє уникнути жорсткості письмового статуту, і це засіб, за допомогою якого можна уникнути реальних випадків негараздів. Часто закон не може передбачити всіх ситуацій, які можуть виникнути, і за відсутності міністерського розсуду немає альтернативи виконувати букву закону [493, с. 1].

Корупція в Україні набула ознак системного явища, яке поширює свій негативний вплив на всі сфери суспільного життя, все глибше укорінюючись у повсякденному житті як основний, швидкий та найбільш дієвий протиправний засіб вирішення питань, досягнення певних цілей. Масштаби поширення корупції загрожують національній безпеці України. Це потребує негайного вжиття системних та послідовних заходів, які мають комплексний характер і базуються на єдиній Національній антикорупційній стратегії. За результатами проведених досліджень, у тому числі соціологічних, виявлено, що серед основних причин виникнення і поширення корупції в Україні є наявність у органів державної влади та осіб, уповноважених на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, широкого спектра дискреційних повноважень [521].

Відповідно до юридичної позиції Конституційного Суду України, корупція є однією з основних загроз національній безпеці України, про що зазначено в абзаці четвертому підпункту 2.2 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 26 лютого 2019 року № 1-р/2019, а саме: «Незважаючи на те, що корупція є однією з основних загроз національній безпеці України, протидія корупції має здійснюватися виключно правовими засобами з дотриманням конституційних принципів та приписів законодавства, ухваленого відповідно до Конституції України» [522, с. 6].

Конституційний Суд України вважає, що Україна як демократична та правова держава має забезпечити створення умов для запобігання та протидії корупції та належного юридичного регулювання відносин з притягнення до

юридичної відповідальності осіб, які вчинили корупційні правопорушення. Отже, розбудова України як демократичної, правової держави, в якій визнається і діє принцип верховенства права, вимагає запровадження ефективної, передбачуваної та такої, що відповідає б правомірним очікуванням громадян України, антикорупційної політики для захисту конституційних цінностей, прав і свобод людини і громадянина. Обов'язком парламенту при запровадженні законодавчої основи для запобігання та протидії корупції як однієї із основних загроз національній безпеці України є те, щоб норми законів відповідали критеріям юридичної визначеності, ґрунтувалися на приписах Основного Закону України та принципах регулювання антикорупційної діяльності, що містяться у актах міжнародного права (абзаци третій, п'ятий підпункту 2.1 пункту 2 мотивувальної частини Рішення Конституційного Суду України від 6 червня 2019 року № 3-р/2019) [523, с. 4].

Конституційний Суд України вважає, що принцип юридичної визначеності як один із елементів верховенства права не виключає визнання за органом публічної влади певних дискреційних повноважень у прийнятті рішень, однак у такому випадку має існувати механізм запобігання зловживанню ними [524, с. 5].

У Доповіді «Верховенство права» Венеційської комісії, на 86-му пленарному засіданні у березні 2011 року, до елементів верховенства права віднесено юридичну визначеність та заборону свавілля (пункт 41). У пункті 45 Доповіді зазначено, що потреба у визначеності не означає, що органи, який ухвалює рішення, не повинні надаватись дискреційні повноваження (де це необхідно) за умови наявності процедур, що унеможливають зловживання ними. У цьому контексті закон (a law), яким надаються дискреційні повноваження певному державному органу, повинен вказати чітко і зрозуміло на обсяг такої дискреції. Не відповідатиме верховенству права, якщо надана законом виконавчій владі дискреція матиме характер необмеженої влади. Отже, закон повинен вказати на обсяг будь-якої такої дискреції та на спосіб її здійснення із достатньою чіткістю, аби особа мала змогу відповідним чином захистити себе від свавільних дій влади. Щодо заборони свавілля у пункті 54 Доповіді вказано таке: хоча

дискреційні повноваження є необхідними для здійснення всього діапазону владних функцій у сучасних складних суспільствах, ці повноваження не мають здійснюватись у свавільний спосіб. Їх здійснення у такий спосіб уможливорює ухвалення суттєво несправедливих, необґрунтованих, нерозумних чи деспотичних рішень, що є несумісним із поняттям верховенства права [525]. Елементами верховенства права є принципи рівності і справедливості, правової визначеності, ясності і недвозначності правової норми, оскільки інше не може забезпечити її однакове застосування, не виключає необмеженості трактування у правозастосовній практиці і неминуче призводить до сваволі [526; 527].

Результати проведеного дослідження поглядів науковців щодо дискреційних повноважень органів влади, як чинника корупції, що є загрозою податковій безпеці, свідчать про відсутність єдиної наукової думки щодо визначення понять дискреційних повноважень не тільки органів влади взагалі, а й податкових органів, зокрема. Про погляди законодавців щодо дискреційних повноважень органів влади, як чинника корупції, що є загрозою податковій безпеці, свідчать нормативні положення Антикорупційної стратегії на 2021–2025 роки [230]. Як зазначено у розділі 3 Антикорупційної стратегії на 2021–2025 роки, яка набрала чинності 10.07.2022 року, пріоритетними сферами запобігання корупції є: «3.1. Суд, прокуратура та органи правопорядку. 3.2. Державне регулювання економіки. 3.3. Митна справа та оподаткування. 3.4. Державний та приватний сектори економіки. 3.5. Будівництво, земельні відносини та інфраструктура. 3.6. Сектор оборони. 3.7. Охорона здоров'я, освіта і наука та соціальний захист.». Згідно з даними стандартного опитування щодо рівня корупції серед наведених вище найбільш пріоритетних напрямів боротьби з корупцією і для бізнесу (57 відсотків респондентів), і для населення України (52 відсотків респондентів), є податкова і митна сфери, зокрема, для населення – 25 відсотків, для представників бізнесу – 32 відсотки. Проблемами, які на думку законодавця, у сфері оподаткування потребують вирішення, є:

«3.3.5. Проблема. Надмірний обсяг дискреційних повноважень у працівників органів податкової служби. Очікувані стратегічні результати:

- 1) унеможливлено необґрунтований вплив суб'єктивних чинників під час виконання посадовими особами органів податкової служби своїх повноважень;
- 2) зменшено перелік підстав для проведення перевірок органами податкової служби, а також кількість перевірок з безпосереднім контактом із платником податку.

3.3.6. Проблема. Наявність в органів податкової служби функцій щодо застосування фінансових санкцій та надмірна зосередженість роботи цих органів на їх застосуванні призводять до корупційних ризиків. Очікувані стратегічні результати: 1) на прозорих і конкурсних засадах утворено новий орган із досудового розслідування злочинів у фінансовій сфері; забезпечено гарантії незалежності такого органу, його інституційну спроможність та підзвітність; 2) головним критерієм для оцінки ефективності роботи органів податкової служби та їх посадових осіб є ступінь дотримання законодавства із сплати податків, а не виконання плану із надходжень до бюджету; 3) пріоритетним напрямом роботи органів податкової служби є консультації та роз'яснення для платників податків.»

На розв'язання проблем, визначених в Антикорупційній стратегії на 2021–2025 роки, спрямована Державна антикорупційна програма на 2023–2025 роки (далі – Програма), яка затверджена постановою Кабінету Міністрів України від 04.03.2023 року № 220 [528; 529]. Серед проблем запобігання корупції у пріоритетних сферах, на розв'язання яких спрямована Програма, особливу увагу приділено сфері оподаткування:

«Проблема 2.3.5. Надмірний обсяг дискреційних повноважень у працівників органів податкової служби. Щорічні опитування громадян засвідчують їх ставлення до податкових органів як до корумпованих організацій. Водночас за останні роки у зазначеній сфері простежується позитивна динаміка, оскільки респонденти відзначають зниження рівня корупції у цих органах. Проте подальшим напрямом вдосконалення податкової сфери в описаному напрямі є усунення недоліків податкового законодавства, адже окремі його положення є складними та непрозорими, що становить причину виникнення корупційних проявів. Це зумовлено тим, що у деяких випадках законодавство наділяє

посадових осіб органів податкової служби широким спектром для дискреції. Так, зокрема, на виконання посадовими особами своїх повноважень впливає ряд суб'єктивних чинників, оскільки з огляду на відсутність чітких законодавчих меж розсуду, на кінцеве вирішення певної ситуації досить часто впливають такі чинники. Разом з тим Україна перебуває на 130 місці в рейтингу економічної свободи серед держав світу та на 122 місці у рейтингу сприйняття корупції. Посадові особи з числа вищих керівників фіскальних органів періодично є фігурантами кримінальних справ щодо різних зловживань. Держава накопичила значні борги перед підприємцями та має історію нарахування необґрунтованих штрафів. Не менше половини податків, що отримує держава у формі оподаткування заробітної плати, утримується із зарплат осіб, що фінансуються із державного бюджету та державних підприємств. Стосунки з податковими органами можуть бути вирішальним фактором у здобутті конкурентних переваг у бізнес середовищі. Критично необхідним є внесення комплексу змін, що зменшать корупційні ризики, дискреційні повноваження органів та гарантуватимуть виконання державою своїх зобов'язань перед підприємцями.

Проблема 2.3.6. Наявність в органів податкової служби функцій щодо застосування фінансових санкцій та надмірна зосередженість роботи цих органів на їх застосуванні призводять до корупційних ризиків. На органи податкової служби покладено виконання фіскальної функції, однак визначення такого пріоритету функціонування податкових органів призводить до ряду проблем. Так, раніше органи, які здійснювали досудове розслідування злочинів у фінансовій сфері, чинили необґрунтований тиск на платників податків шляхом накладення на них санкцій за порушення законодавства. Протягом тривалого часу злочини у фінансовій сфері розслідували кілька органів, зокрема СБУ, Національна поліція та податкова міліція, що призводило до дублювання повноважень цих органів, здійснення надмірного тиску на платників податків. Ситуація змінилася після заснування Бюро економічної безпеки, проте в діяльності цього органу існує ряд проблемних аспектів, що може належним чином не сприяти формуванню високого рівня довіри громадян до його діяльності. Крім того, іншим проблемним

моментом є те, що з метою відображення високих показників нарощення обсягів донарахувань податків до бюджету податкові органи використовують усі можливі для цього заходи, зокрема санкції для здійснення тиску на платників податків з метою належного виконання фіскальної функції. Водночас посадовими особами податкових органів значно менше уваги приділяється здійсненню превентивних заходів. Це зумовлює ряд негативних наслідків, серед яких корупційні ризики, які полягають у виникненні ситуацій, спрямованих на досягнення домовленостей щодо уникнення притягнення платника податків до відповідальності; виникнення конфліктів між платниками податків та податковими органами; формування у платників податків недовіри до органів податкової служби; зменшення кількості платників податків, які добровільно сплачують податки. Спостерігається низька активність у наданні узагальнюючих податкових консультацій, зумовлена наданням податковими органами переваги у консультуванні через загальнодоступний інформаційно-довідковий ресурс, оскільки він на відміну від узагальнюючих податкових консультацій формально не має жодної юридичної сили. Крім того, це зумовлює відсутність розуміння і формування єдиного підходу до певних проблемних питань, які не врегульовані законодавством, але немає роз'яснень податкових органів або узагальнюючих податкових консультацій. У такому разі у податкових органів на місцях з'являються дискреційні повноваження під час розгляду подібних ситуацій – вони можуть застосовувати різні підходи, що впливатимуть значною мірою на податкові наслідки для платників. Відповідно наявність дискреції у таких ситуаціях тягне за собою виникнення корупціогенних ризиків» [529].

Державна податкова служба України своїм наказом від 10.04.2023 року № 221 затвердила Антикорупційну програму ДПС України на 2023–2025 роки (далі – Антикорупційна програма ДПС), яка є комплексом заходів щодо запобігання, виявлення та протидії корупції в Державній податковій службі України, забезпечення дотримання працівниками ДПС вимог антикорупційного законодавства, створення додаткових запобіжників вчиненню корупційних правопорушень та правопорушень, пов'язаних із корупцією, працівниками ДПС.

ДПС декларує повну відмову і суспільну нетерпимість до корупції у будь-яких її проявах, утвердження культури доброчесності та поваги до верховенства права. Результати аналізу стану корупції в Україні, ефективності антикорупційної політики попередніх періодів, міжнародних стандартів та найкращих світових практик у сфері запобігання та протидії корупції дають підстави сформулювати такі основні принципи антикорупційної політики Державної податкової служби України на 2023–2025 роки: 1) створення на противагу наявним корупційним практикам більш зручних та законних способів задоволення потреб фізичних і юридичних осіб; 2) забезпечення невідворотності юридичної відповідальності за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення, що створюватиме додатковий стримувальний ефект для всіх суб'єктів правовідносин; 3) цифрова трансформація реалізації повноважень Державної податкової служби України, прозорість діяльності та відкриття даних як основа для мінімізації корупційних ризиків у своїй діяльності; 4) верховенство права, тобто формування нетерпимості до корупції, утвердження культури доброчесності; 5) законність, а саме: відповідність антикорупційних заходів Конституції України, законодавству України у сфері запобігання корупції та іншим нормативно-правовим актам; 6) об'єктивність та неупередженість, тобто врахування суспільних інтересів щодо удосконалення створеної внутрішньої організаційної системи запобігання та виявлення корупції. Антикорупційна програма ДПС спрямована на підтримку антикорупційної стратегії держави, впровадження механізмів прозорості, доброчесності, зниження корупційних ризиків у діяльності ДПС та підвищення рівня довіри суспільства, удосконалення надалі системи запобігання і протидії корупції в ДПС, забезпечення злагодженості і системності антикорупційної діяльності структурних підрозділів та територіальних органів ДПС [530].

Протягом 2023 року з метою досягнення мети Антикорупційної програми уповноваженими підрозділами з питань запобігання та виявлення корупції органів ДПС у межах компетенції вжито заходи із запобігання та виявлення корупції та забезпечено контроль за дотриманням антикорупційного законодавства, з

урахуванням особливостей в організації роботи органів ДПС у зв'язку із запровадженням воєнного стану в Україні [531]:

а) забезпечено надання методичної допомоги та консультацій працівникам органів ДПС щодо здійснення повідомлення про корупцію, проведення внутрішніх навчань з питань формування культури повідомлення;

б) забезпечено розгляд 1,07 тис. звернень, скарг і повідомлень громадян, юридичних та фізичних осіб, платників податків щодо можливих порушень працівниками органів ДПС вимог чинного законодавства, у тому числі антикорупційного (виявлено 378 фактів недодержання або порушення вимог та обмежень, встановлених Законом України «Про запобігання корупції», правил етичної поведінки працівниками органів ДПС, інших вимог законодавства);

в) до НАЗК направлено 36 інформувань за встановленими фактами неподання або несвоєчасного подання електронних декларацій;

г) складено 271 протокол про вчинення адміністративних правопорушень в частині порушення вимог щодо запобігання та врегулювання конфлікту інтересів (ст. 172-7 КУпАП), порушення обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності (ст. 172-4 КУпАП) відносно 30 працівників органів ДПС (за результатами розгляду правоохоронними органами направлених уповноваженими підрозділами ДПС матеріалів розпочато 14 кримінальних проваджень);

д) отримано від працівників органів ДПС та розглянуто 1,99 тис. повідомлень про можливу наявність в їх службовій діяльності конфлікту інтересів, за результатами розгляду яких вжито відповідних заходів врегулювання;

е) уповноваженими підрозділами органів ДПС організовано та проведено 9,01 тис. організаційно-роз'яснювальних заходів, зокрема з питань: повідомлення про конфлікт інтересів та способи його врегулювання; можливості повідомлення про корупцію; заповнення декларацій особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування; обмежень щодо використання службових повноважень чи свого становища; обмежень щодо одержання

подарунків; запобігання одержанню неправомірної вигоди або подарунка та поводження з ними; обмежень щодо сумісництва та суміщення з іншими видами діяльності; обмежень щодо спільної роботи близьких осіб;

є) проведено 14,4 тис. заходів з надання методичної та консультаційної допомоги окремим посадовим особам органів ДПС;

ж) до територіальних органів ДПС направлено листи щодо встановлених фактів можливого вчинення дій в умовах реального конфлікту інтересів 174 працівниками під час виконання ними функціональних повноважень [531].

Безпосередньо завдання (функцію) щодо забезпечення в межах повноважень, передбачених законом, здійснення заходів щодо запобігання та виявлення корупції і контроль за дотриманням вимог антикорупційного законодавства в апараті ДПС та її територіальних органах покладено на Департамент з питань запобігання та виявлення корупції Державної податкової служби України (далі – уповноважений підрозділ ДПС). Положення про Департамент з питань запобігання та виявлення корупції Державної податкової служби України, затверджене наказом ДПС від 26.04.2022 № 200. Упродовж звітного періоду (2023 рік) співробітниками уповноважених підрозділів з питань запобігання та виявлення корупції ДПС і її територіальних органів (далі – уповноважених підрозділів ДПС), поряд з наведеним вище, проведено (взято участь у проведенні) понад 1,08 тис. перевірочних заходів (перевірки, дисциплінарні провадження, службові розслідування). За результатами заходів, у т. ч. розпочатих наприкінці минулого року, притягнуто до дисциплінарної відповідальності 230 працівників, а також 126 матеріалів направлено до відповідних правоохоронних органів [532].

Одним із важливих аспектів сучасної державної правової політики, як про це зазначено в Стратегії комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції на період до 2025 року і затвердження операційного плану заходів з її реалізації (далі – Стратегія комунікацій), є реформування системи запобігання і протидії корупції. Досягнення успіху в зазначеному процесі є передумовою для формування у суспільстві довіри до влади, зростання економічного потенціалу

держави, покращення добробуту громадян України. Стратегія комунікацій від 22.12.2023 року № 1203-р поставила своєю ціллю зниження рівня толерантності до корупції та будь-яких її проявів і добросесну поведінку, яка є суспільною нормою, чекаючи досягнення цієї цілі шляхом формування розуміння громадянами України зв'язку між антикорупційними заходами та впливом на рівень національної безпеки, економічного зростання та добробуту. Основними наративами цієї Стратегії комунікацій є: 1. Громадяни України не готові миритися з корупцією та висловлюють готовність використовувати добросесні стратегії поведінки, повідомляти органи, що здійснюють контроль за дотриманням вимог антикорупційного законодавства, про випадки корупції та застосовувати інші способи протесту проти корупції. Частка таких громадян збільшується, особливо під час війни, що підтверджується даними соціологічних опитувань. 2. Між корупцією та добробутом суспільства є прямий причинно-наслідковий зв'язок: чим вища корупція, тим бідніша країна, чим нижчий рівень корупції, тим вищі соціально-економічні показники країни. 3. Якщо громадяни України матимуть чітке розуміння негативних наслідків корупції як на побутовому, так і на державному рівні, будуть більш обізнані про те, як заходи щодо запобігання корупції зумовлюють безпосередні зміни на краще в їх житті, то державні органи отримають чіткий запит від громадськості на здійснення заходів, передбачених Державною антикорупційною програмою, а також підтримку суспільства у здійсненні превентивних заходів у боротьбі з корупцією, що є не менш важливим, ніж покарання корупціонерів. 4. Державна антикорупційна програма є фундаментальним документом, від виконання якого залежить, чи стане Україна державою, вільною від корупції, чи ні. Зазначена Програма має прямий вплив на життя людей – пацієнтів лікарень, студентів, школярів, внутрішньо переміщених осіб, військовослужбовців та інших категорій громадян України [533].

Отже, дослідивши дискреційні повноваження органів влади як чинник корупції, що є загрозою податковій безпеці, можемо констатувати наступне. В умовах сучасних викликів, перед якими постала Україна однією із загроз податковій безпеці, що ускладнює реалізацію національних інтересів України у

сфері оподаткування, є дискреційні повноваження органів влади, як чинники корупції. Проблема надмірного обсягу дискреційних повноважень у працівників ДПС України та наявність у цього контролюючого органу функцій щодо застосування фінансових санкцій, а також його надмірна зосередженість на їх застосуванні, призводять до корупційних ризиків. Проведення антикорупційної експертизи, яка сприяє недопущенню недоліків техніко-юридичного характеру в проєктах нормативно-правових актів, ще в процесі нормотворення, усуває наявність дискреційних повноважень у посадових осіб контролюючих органів, що є чинником корупції, а отже і загрозою податковій безпеці нашої держави. Важливим є також активна підтримка громадян держави у плідній роботі із запобігання та протидії корупції у сфері оподаткування. Поряд із тим, варто зазначити, що корупційні ризики, в яких присутній людський фактор, в умовах, де в наявності дискреційні повноваження посадових осіб ДПС України, можливо усунути шляхом навчання, підвищення кваліфікації та доброчесності службових осіб ДПС України. Констатуємо, що запобігання та протидія корупції, виведення толерантності до корупції на нульовий рівень у сфері оподаткування, позитивно вплинуть на стан податкової безпеки нашої держави, що у свою чергу забезпечить найвищий рівень наповнення державного бюджету України.

3.3. Ухилення від сплати податків як основний виклик фінансовій безпеці держави

Ухилення від сплати податків (англ. tax evasion) – це дії, направлені на незаконну несплату або недоплату податків, як правило, шляхом навмисного внесення неправдивої декларації або неподання декларації до податкових органів, наприклад, шляхом зазначення меншого доходу, прибутку, ніж фактично було отримано, або шляхом завищення показників по відрахуванню. Ухилення від сплати податків тягне за собою кримінальну або цивільно-правову відповідальність [534, с. 683].

Нині питання співвідношення правового статусу управненої та зобов'язаної особи у податкових правовідносинах, на думку Д. О. Гетманцева, є одним із найактуальніших питань їх правового регулювання. Адже постійний розвиток економічних відносин робить неможливим застосування старих форм та механізмів побудови взаємовідносин платника податків та держави в особі уповноважених державних органів. У сучасних економічних реаліях однобічний диктат держави, побудований на односторонньому зобов'язанні платника сплачувати податок, та кореспондуючому йому праві держави вимагати його сплату, є неприйнятним. Водночас очевидно, що чим менше зусиль законодавця присвячується забезпеченню інтересів платників податків у податкових правовідносинах, тим дедалі менше зацікавленості платники виявляють у провадженні своєї діяльності виключно в межах правового поля, що, в свою чергу, зумовлює зростання тіньового сектору економіки, завдяки чому держава недоотримує значні надходження до державного бюджету [455; 456].

Основними викликами та загрозами у сфері фінансової безпеки є: втрата доходів бюджету внаслідок поширених явищ «сірого» імпорту та контрабанди, схем ухилення від оподаткування, розмивання бази оподаткування шляхом використання «низькоподаткових» юрисдикцій; непослідовність правового регулювання відносин у податковій сфері. Одним із завдань у сфері фінансової безпеки є розбудова ефективної моделі боротьби зі злочинами в економічній сфері шляхом забезпечення діяльності Бюро економічної безпеки України та імплементація мінімального стандарту Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (Плану дій BEPS) та впровадження ефективних податкових правил щодо контрольованих іноземних компаній [225; 535; 536].

Передумови для подальшої імплементації в Україні Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (Плану дій BEPS) створені в нормативних положеннях Закону України від 15.06.2021 року № 1539-IX «Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення

податкової культури громадян шляхом запровадження одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету» [537] та Закону України від 15.06.2021 року № 1542-IX «Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку із внесенням змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету» [538], оскільки одним із негативних явищ сучасного ринку праці України є переміщення частини зайнятого населення до неофіційного (тіньового) сегмента. Така форма зайнятості передбачає приховування від обліку та оподаткування результатів дозволеної законодавством діяльності. Так, згідно з даними Державної служби статистики України кількість неформально зайнятого населення віком від 15 до 70 років в Україні у 2019 році складала 3 460,4 тис. осіб, у січні–вересні 2020 року – 3 275,5 тис. осіб, а відтак, доходи таких громадян залишаються не задекларованими та з них не сплачуються передбачені законом податки і збори [539].

Серед загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування є тінізація економіки. 11 серпня 2021 року Указом Президента України від 11.08.2021 року № 347/2021 затверджено Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року [225]. Оцінюючи стан економічної безпеки держави України крізь призму викликів та загроз у цій Стратегії зазначено, що стан розвитку економіки України протягом останніх 10 років не давав змоги забезпечувати національні економічні інтереси. Протягом 2010–2019 років стан економічної безпеки оцінювався як незадовільний із погіршенням показників практично за всіма складовими до небезпечного рівня у 2012 році та 2014–2015 роках. За розрахунками Міністерства економіки України, здійсненими відповідно до Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України, затверджених наказом Міністерства економічного

розвитку і торгівлі України від 29 жовтня 2013 року № 1277 [540], середнє значення рівня економічної безпеки за цей період становило 40 відсотків – зона рівня незадовільного стану (за результатами перерахунку рівня економічної безпеки України за основними складовими економічного характеру). У 2019 році рівень економічної безпеки України становив 43 відсотки, а за підсумками першого півріччя 2020 року – 41 відсоток. Загалом показники всіх основних складових економічної безпеки залишаються низькими, що зберігає високими ризики прояву масштабних дестабілізаційних явищ у розвитку економіки в довгостроковій перспективі [225].

Складовими економічної безпеки, відповідно до Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України від 29 жовтня 2013 року № 1277 є: виробнича, демографічна, енергетична, зовнішньоекономічна, інвестиційно-інноваційна, макроекономічна, продовольча, соціальна, фінансова безпеки. Економічна безпека – це стан національної економіки, який дає змогу зберігати стійкість до внутрішніх та зовнішніх загроз, забезпечувати високу конкурентоспроможність у світовому економічному середовищі і характеризує здатність національної економіки до сталого та збалансованого зростання. Фінансова безпека, як складова економічної безпеки – це стан фінансової системи країни, за якого створюються необхідні фінансові умови для стабільного соціально-економічного розвитку країни, забезпечується її стійкість до фінансових шоків та дисбалансів, створюються умови для збереження цілісності та єдності фінансової системи країни. Фінансова безпека, у свою чергу, має такі складові:

– банківська безпека – це рівень фінансової стійкості банківських установ країни, що дає змогу забезпечити ефективність функціонування банківської системи країни та захист від зовнішніх і внутрішніх дестабілізуючих чинників незалежно від умов її функціонування;

– безпека небанківського фінансового сектору – це рівень розвитку фондового та страхового ринків, що дає змогу повною мірою задовольняти потреби суспільства в зазначених фінансових інструментах та послугах;

– боргова безпека – відповідний рівень внутрішньої та зовнішньої заборгованості з урахуванням вартості її обслуговування та ефективності використання внутрішніх і зовнішніх запозичень та оптимального співвідношення між ними, достатній для задоволення нагальних соціально-економічних потреб, що не загрожує суверенітету держави та її фінансовій системі;

– бюджетна безпека – це стан забезпечення платоспроможності та фінансової стійкості державних фінансів, що надає можливість органам державної влади максимально ефективно виконувати покладені на них функції;

– валютна безпека – це стан курсоутворення, який характеризується високою довірою суспільства до національної грошової одиниці, її стійкістю, створює оптимальні умови для поступального розвитку вітчизняної економіки, залучення в країну іноземних інвестицій, інтеграції України до світової економічної системи, а також максимально захищає від потрясінь на міжнародних валютних ринках;

– грошово-кредитна безпека – це стан грошово-кредитної системи, що забезпечує всіх суб'єктів національної економіки якісними та доступними кредитними ресурсами в обсягах та на умовах, сприятливих для досягнення економічного зростання національної економіки [540].

Із наведеного вище переліку, до складових фінансової безпеки не віднесено податкову безпеку. Отже, досі зберігається тенденція ігнорування надважливості розрахунку рівня податкової безпеки в показниках розрахунку рівня економічної безпеки, та фінансової безпеки, зокрема. Це підтверджується тим, що у Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року [225] відсутній індикатор податкової безпеки серед індикаторів економічної безпеки, таких як: «Фінансова безпека», «Виробнича безпека», «Зовнішньоекономічна безпека», «Інвестиційно-інноваційна безпека», «Макроекономічна безпека».

Отже, оскільки стратегічний курс у сфері забезпечення економічної безпеки має два взаємопов'язаних напрями – напрям розвитку та безпековий напрям [225], забезпечення національних економічних інтересів вимагає формування і реалізації стратегічного курсу у сфері забезпечення економічної безпеки,

спрямованого як на стає нарощення конкурентоспроможності економіки України, так і на поступове зміцнення економічної стійкості, запорукою якої є і податкова безпека. Поряд із наведеним вище, варто зазначити про те, що за результатами оцінки за методологією Public Expenditure and Financial Accountability, проведеної у 2019 році, відсутність інтегрованої системи управління ризиками, пов'язаними з дотриманням податкової дисципліни, визначено слабкою стороною податкового адміністрування, що потребує забезпечити подальше удосконалення податкового законодавства та його гармонізацію із законодавством ЄС [541].

Протягом останніх 10 років стан фінансової безпеки (при середньому значенні оцінки стану фінансової безпеки за цей період на рівні 42 відсотків від оптимального значення) оцінювався як незадовільний, причиною чого стали постійний дефіцит державного бюджету та пов'язане з цим значне боргове навантаження, недостатній розвиток довгострокового інвестиційного кредитування економіки та фондового ринку. За підсумком 2019 року рівень фінансової безпеки зменшився на 4 відсоткових пункти (порівняно з 2018 роком) до 42 відсотків та на 3 відсоткових пункти до 38 відсотків за підсумками першого півріччя 2020 року порівняно з рівнем у першому півріччі 2019 року. Серед основних викликів та загроз у сфері фінансової безпеки є високий рівень тінізації економіки [225].

У додатку до Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, затвердженої Указом Президента України від 11.08.2021 року № 347/2021, вказано значення індикатора критичної межі рівня тіньової економіки у відсотках до ВВП – 25 % та наведено значення індикатора цільового орієнтира рівня тіньової економіки у відсотках до ВВП – 13 %. За останніми розрахунками Мінекономіки (станом на 14.03.2024 року) рівень тіньової економіки у 2021 році становив 32 % від обсягу офіційного ВВП, що на 2 відсоткових пункти більше за показник 2020 року (таблиця 3.1). Із наведених значень індикаторів, рівень тіньової економіки за ці роки значно перевищував не тільки значення цільового орієнтира (13 %), але й критичні межі (25 %).

Таблиця 3.1 – Рівень тіньової економіки, відсотків валового внутрішнього продукту
(за останніми розрахунками Мінекономіки станом на 14.03.2024 року)

Значення індикаторів за роками												
Роки:	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021
Рівень тіньової економіки, % до обсягу офіційного ВВП	36	32	30	30	36	35	33	32	29	28	30	32

Джерело: складено автором за [542].

Тенденція до зростання рівня тіньової економіки у 2021 році сформувалась на тлі певної адаптації суб'єктів економічної діяльності і населення до ковідних умов діяльності в умовах появи нових загроз зростанню у зв'язку із суттєвим подорожчанням сировинних товарів і, відповідно, зростанням виробничих витрат. Тінізація діяльності можливо супроводжувалась використанням нових каналів «тінізації», що повною мірою не охоплюються окремими існуючими методами оцінки рівня тіньової економіки. Водночас позитивні очікування щодо умов ділової активності та результатів запроваджуваних Урядом стимулюючих заходів заохочували населення і суб'єктів господарювання до поступового розширення діяльності у легальному секторі. Втім, для створення сприятливих умов та зміцнення основ інституційного середовища в Україні мають бути подолані системні чинники, що стримують процеси детінізації економіки, основними серед яких є:

– низький рівень захисту прав власності (експерти рейтингу економічної свободи (Economic Freedom Index 2022), що формується Heritage Foundation, визначили рівень захисту прав власності в Україні неефективним, оцінивши його на рівні 39,7 балів (із 100 можливих) із погіршенням ситуації на 8,8 балів порівняно з попереднім рейтингом.);

– недостатній рівень захисту інтелектуальної власності (згідно з Міжнародним індексом прав власності (International Property Rights Index 2022) за рівнем піратства у сфері авторського права позиція України дещо погіршилась (на 1 пункт до 89 місця серед 129 країн). Незадовільною залишається ситуація із

захистом патентів (57 місце), простотою доступу до позик (103 місце) та сприйняттям захисту інтелектуальної власності (107 місце відповідно));

– низький рівень ліквідності фондового ринку, захисту прав інвесторів поряд із недостатньою спроможністю регулятора протидіяти зловживанням на ринку (загальний обсяг випусків емісійних цінних паперів, зареєстрованих НКЦПФР у січні–грудні 2021 року, становив 112,39 млрд грн, що менше на 1,01 млрд грн порівняно з відповідним періодом 2020 року (113,40 млрд грн). Активність інвесторів на ринку акцій упродовж року залишалася незначною, про що свідчить здійснення ними поодиноких угод з індексоутворюючими акціями.);

– недосконалість судової системи країни (основними вадами якої експерти визначили сприйнятливість до політичного тиску), як наслідок, низький рівень довіри суспільства та інвесторів до неї (за результатами рейтингу економічної свободи (Economic Freedom Index 2022) експерти зробили висновок про необхідність реформування судової системи з метою поліпшення її ефективності та оцінили її поточний стан на рівні 31,4 балів (зі 100 можливих) із погіршенням позиції України на 9,7 балів порівняно з попереднім рейтингом.);

– високий рівень корупції в країні (експерти рейтингу «Індекс сприйняття корупції 2021» оцінили рівень корупції в Україні у 32 бали, що на 1 бал менше ніж у рейтингу 2020 року (за шкалою від 0 до 100, де 0 означає найвищий рівень корупції відповідно до сприйняття респондентів, а 100 – найнижчий). Це відповідає 122 місцю серед 180 країн, які увійшли до рейтингу (117 місце серед 180 країн у рейтингу 2020 року). За висновками експертів рейтингу, в Україні зріс тиск на антикорупційну екосистему (у тому числі через тривалу відсутність постійних керівників в інституціях); запроваджені зміни до антимонопольного законодавства могли нашкодити бізнесу у захисті прав під час оскарження публічних закупівель; загострилось втручання у роботу Вищого антикорупційного суду; затримується імплементація судової реформи. Як наслідок, низка зазначених негативних подій нівелювала антикорупційні досягнення.);

– наявність територій, не підконтрольних Уряду, утворених у ході збройної агресії росії проти України, та, як наслідок, зростання «потенційних можливостей» для застосування схем контрабанди товарами [542, с. 10–12].

За результатами дослідження української економіки [543], 846 млрд грн або 23,8 % від офіційного ВВП за 2018 рік, перебуває в тіні, з них: 19,7 % ВВП (702 млрд грн) становить готівкова тіньова економіка, 4,1 % ВВП (144 млрд грн) – домашнє виробництво товарів для власного кінцевого використання, тобто – негрошова тіньова економіка. Дослідження в Україні свідчить, що більше чверті (26,2 %) обсягу «готівкової тіньової економіки» (це 5,3 % ВВП або 190 млрд грн) – це «наслідкова тіньова економіка», де ініціаторами розрахунку готівкою є обидві сторони – і продавець, і покупець. А решта (73,8 %) загального обсягу української тіньової економіки (або 14,4 % ВВП – 512 млрд грн) – це «пасивна тіньова економіка», ініціатором якої є продавець. Стимулювання безготівкових електронних розрахунків має суттєво зменшити саме рівень «пасивної тіньової економіки». У так званій «наслідковій тіньовій економіці» дві сторони угоди отримують вигоду від неї, наприклад, при оплаті готівкою замовник не вимагає рахунку та отримує знижку, а постачальник, не реєструючи транзакцію, заощаджує на податкових витратах. У так званій «пасивній тіньовій економіці» вигоду від неї отримує тільки продавець цього товару чи послуги, який, наприклад, продає товар за готівку без чеку і не сплачує податки. До слова, історично рівень тіньової економіки серед країн (Чеська Республіка, Польща, Словенія, Словаччина, Хорватія, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Сербія) коливався від 10,1 % до 26,9 % від обсягу ВВП [543].

Обґрунтовуючи необхідність прийняття законопроекту від 29.08.2019 року № 1073 «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо детінізації розрахунків в сфері торгівлі і послуг» [221] його автори зазначають, що значні обсяги «тінізації» економіки створюють необхідність впровадження окремих мотиваційних заходів, спрямованих на виведення з тіньового обігу частки готівкових розрахунків та «відбілювання» обігу товарів, що реалізуються без офіційного відображення тими суб'єктами господарювання, які згідно

законодавства не звільнені від обов'язку застосування реєстраторів розрахункових операцій (РРО) в сфері торгівлі, громадського харчування та послуг, проте реально їх не використовують. Інструментами, покликаними сприяти процесам детінізації економіки України та підвищення рівня захисту прав споживачів, є: а) посилення мотивації самих покупців (споживачів) товарів (послуг) в отриманні фіскальних звітних чеків; б) створення рівних конкурентних умов для суб'єктів господарювання, для яких встановлено обов'язок застосовувати РРО; в) фіскалізація ризикових видів діяльності суб'єктів господарювання, які перебувають на спрощеній системі оподаткування [221; 222].

Тіньова економіка (англ. *shadow economy*) – прихована економічна діяльність всупереч чинним законодавчим актам і державним нормативам. Сукупність неконтрольованих державою, нерегламентованих і протиправних видів економічної діяльності [534, с. 660]. Тіньова економіка залишається однією з найсуттєвіших загроз для економічної безпеки держави, що загострює соціально-економічну кризу в Україні та негативно позначається на її міжнародному іміджі. Саме тому розроблення ефективних механізмів детінізації сфери господарювання та фінансів, розшуку й повернення до легального обігу незаконно виведених із нього активів, захист об'єктів права власності є пріоритетними напрямками реалізації державної політики [544, с. 5].

У наукових колах немає єдиної позиції щодо визначення поняття «тіньова економіка». Проблема полягає не тільки в трактуванні, а й у використанні термінів, яких налічується понад тридцять, серед яких: «чорна» (*black*), «таємна» (*clandestine*), «прихована» (*hidden*), «неформальна» (*informal*), «невидима» (*invisible*), «нерегульована» (*irregular*), «неофіційна» (*non-official*), «паралельна» (*parallel*), «друга» (*second*), «тіньова» (*shadow*), «секретна» (*subterranean*), «підпільна» (*underground*), «неповідомлена» (*unobserved*), «неофіційна» (*unofficial*), «незарєєстрована» (*unrecorded*) економіка. Англomовний світ, зокрема й Індія, віддає перевагу застосуванню поняття «чорна» економіка або «прихована». Північноамериканські дослідники використовують здебільшого терміни «підпільна», «прихована» і «тіньова» економіка. Поняттям «чорна»

економіка активно послуговуються датські, французькі, німецькі й італійські вчені, однак термін «секретна» переважає у Франції, «тіньова» – у Німеччині, «прихована» – в Італії [544, с. 8].

В Україні немає єдиного підходу не тільки до категоріального апарату (іллегальна, невидима, нелегальна, кольорова – на кшталт сіра, чорна, андеграундна, прихована тощо), а й до трактування змісту тіньової економіки, що призводить до деструктивності поглядів на це явище, методів оцінювання його обсягів і масштабів та шляхів протидії [544, с. 10]. Тіньова економіка – це складне соціально-економічне явище, що є сукупністю неконтрольованих і нерегульованих як протиправних, так і законних, але аморальних економічних відносин між суб'єктами економічної діяльності з приводу отримання прибутку шляхом приховування доходів й ухилення від сплати податків [544, с. 11].

Для ефективного виведення економіки з тіні необхідно, перш за все, визначити фундаментальні причини цього явища. Основними «драйверами» переходу економічних агентів у тінь є: порівняно високе податкове навантаження; надмірна «зарегульованість» економічної діяльності, адміністративні бар'єри ведення бізнесу; низька ефективність політики державних громадських інститутів – відсутність захисту прав власності, незалежного суду, свободи інформації, громадського контролю над діяльністю уряду тощо; низька якість регулювання ринку праці, проблеми нелегальної міграції, нелегальної робочої сили; низька якість державних послуг і відсутність видимого для платника податків зв'язку між рівнем отримуваних ним державних послуг і обсягом його податкових зобов'язань; корупція серед представників перевіряючих органів. Перераховані причини навряд чи можуть бути усунені послідовно – вони пов'язані між собою, наприклад, занадто високе податкове адміністративне навантаження створює стимули для корупції, зловживання владою, використання системи «відкатів». Тіньова економіка – явище соціально-економічного характеру, що пояснюється причиною її виникнення, тобто нестачею або дефіцитом певних ресурсів або продуктів матеріального характеру та бажанням їх отримати чи примножити. Відповідно детінізація економічних процесів у державі має бути орієнтована на

подолання причин їхнього виникнення, із використанням комплексу методів економічного, правового, політичного та соціального характеру [545].

Аналіз положень нормативно-правових актів, що діяли на території незалежної України, за твердженням О. В. Тильчик, дозволив констатувати періодичне звернення до проблем інституційного забезпечення протидії тінізації, однак усе це не набуло ані системних рис, ані систематичності й послідовності. Вченою встановлено, що окремі адміністративно-правові акти підзаконного характеру, в яких ішлося про важливість забезпечення протидії тінізації економіки та зазначалося про суб'єктів владних повноважень із визначенням окремих завдань за вказаним напрямом, втратили чинність, а передбачені в них заходи були розраховані на невеликий проміжок часу [546, с. 383].

Ґрунтуючись на понятті «тіньова економіка» за широкого підходу – як діяльності у сфері економіки, що спрямована на отримання матеріального результату, який не відображається (не обліковується, не контролюється) та не включається до складу ВВП, О. В. Тильчик сформульовано авторське поняття «тінізація економіки»: це процес трансформації економіки, пов'язаний із порушенням встановлених правовими нормами вимог до діяльності у сфері економіки, що спрямована на отримання матеріального результату, який не відображається (не обліковується, не контролюється) у складі ВВП, та, за умови досягнення критичного рівня, становить загрозу економічній безпеці. Про тінізацію економіки свідчить наявність ключової ознаки діяльності у сфері економіки, яка здійснюється поза державним контролем із порушенням правових приписів. Саме ця ознака дозволяє визначати тінізацію економіки як загрозу національній безпеці у сфері економіки та формувати перспективні способи державного впливу з метою недопущення виникнення та існування такої загрози. Застосований підхід одночасно передбачає можливість розмежування поняття «тінізація економіки» із суміжними поняттями в їх юридичному змісті: «тіньова економіка», «правопорушення у сфері економіки» (у широкому змісті цього поняття), «корупція», «легалізація доходів, одержаних злочинним шляхом» [546, с. 380–381].

О. В. Тильчик надано визначення протидії тінізації економіки як цільового формально-визначеного впливу уповноважених суб'єктів правовими та організаційними засобами на об'єкт (осіб) з метою охорони й захисту національних інтересів у економічній сфері та у сфері публічного адміністрування, попередження й недопущення порушень у згаданих сферах, у тому числі – шляхом усунення корупційних ризиків [546, с. 13].

Після прийняття Закону України від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України» дослідженнями проблематики детінізації економіки України займалися: Р. Р. Августин [547]; С. О. Баранов [548]; І. В. Бірюков [549]; М. М. Заверуха [550]; А. О. Золковер [551]; В. В. Кубатко [552]; А. А. Левшук [553]; О. О. Пилипченко [554]; П. В. Пірнікоза [555]; В. С. Рейкін [556]; І. В. Тютюник [557].

Однією зі складових тіньової економіки в Україні є фіктивне підприємництво, яке в наш час викликає особливу небезпеку. Фіктивне підприємництво розглядається як соціально небезпечне явище, яке поширилось в економічній сфері держави, має багато назв і різне змістовно-правове трактування, завдає високої матеріальної шкоди державі, іншим суб'єктам господарювання, негативно впливає на економічні та суспільні відносини [558, с. 1].

О. В. Тарасенко запропоновано авторські визначення понять: «фіктивне підприємництво» – це використання суб'єктів господарювання (фіктивних фірм (підприємств) з ознаками фіктивності) або тільки їхніх реквізитів як засобу (знаряддя) для отримання корисливих результатів; «протидія фіктивному підприємництву», яке доцільно розуміти як поняття, що включає законодавчі, ідеологічно-інформаційні, організаційні, адміністративно-правові, виховні та оперативно-розшукові заходи щодо попередження (профілактики) і припинення фіктивного підприємництва [558, с. 12].

Актуальні питання протидії реєстрації фіктивних суб'єктів господарювання досліджені І. Є. Криницьким [559]. Фіктивну діяльність суб'єктів господарювання як загрозу економічній безпеці України досліджено А. В. Оніщик [560].

В. О. Заросило виділяє загрози, які виникають на початку підприємницької діяльності, під час функціонування підприємств, установ та організацій, на виробничому етапі, етапі перевезення продукції, етапі реалізації та збуту продукції та етапі фінансових розрахунків. Наприклад, на етапі реєстрації підприємств такі загрози можуть бути викликані корупційними діями чиновників, які вимагатимуть хабарі за реєстрацію підприємств чи надання дозволів. На другому етапі це можуть бути технологічні та інші проблеми, які пов'язані з виробництвом, крадіжки складової продукції та інші дії, що можуть загрожувати фінансовій безпеці підприємств. На етапі перевезення продукції загрозами для фінансової безпеки можуть бути шахрайство перевізників, крадіжки та псування товарів і матеріалів. Загрозами для фінансової безпеки на етапі реалізації продукції можуть бути також крадіжки, шахрайство, заниження цін та ін. [561].

Ознаками фіктивної діяльності суб'єкта господарювання, що дають підстави для звернення до суду про припинення юридичної особи або припинення діяльності фізичною особою-підприємцем, в тому числі визнання реєстраційних документів недійсними є: а) зареєстровано (перереєстровано) на недійсні (втрачені, загублені) та підроблені документи; б) незареєстровано у державних органах, якщо обов'язок реєстрації передбачено законодавством; в) зареєстровано (перереєстровано) у органах державної реєстрації фізичними особами з подальшою передачею (оформленням) у володіння чи управління підставним (неіснуючим), померлим, безвісти зниклим особам або таким особам, що не мали наміру провадити фінансово-господарську діяльність або реалізовувати повноваження; г) зареєстровано (перереєстровано) та проваджено фінансово-господарську діяльність без відома та згоди його засновників та призначених у законному порядку керівників [340; 534, с. 693].

Фіктивне підприємництво (англ. *fake entrepreneurship*) – створення або придбання суб'єктів підприємницької діяльності (юридичних осіб) з метою прикриття незаконної діяльності або здійснення видів діяльності, щодо яких є заборона [534, с. 694].

Фіктивна компанія (компанія-оболонка) (англ. shell company) – компанія, яка є зареєстрованою, але не має значних активів та не здійснює жодної діяльності; компанія, що не має значних активів та операцій, або юридична особа, що не здійснює жодної діяльності і не проводить операції в юрисдикції, де вона зареєстрована. Фіктивні компанії можуть створюватись у багатьох юрисдикціях, включаючи офшорні фінансові центри чи території з пільговим режимом оподаткування (податкові гавані). До того ж вони можуть мати різну структуру власності. Акціями (номінальними чи на пред'явника) можуть володіти фізичні чи юридичні особи. Деякі компанії можуть створюватись для однієї єдиної мети чи мати тільки один актив. Інші створюються для багатьох цілей чи управляють багатьма активами, що сприяє змішуванню законних та незаконних активів. Можливість анонімності є важливим фактором у використанні фіктивних компаній. Вони можуть використовуватись для приховування особистості фізичних осіб, які є справжніми власниками чи осіб, які контролюють компанію (бенефіціарні власники) [534, с. 693–694].

Фіктивні компанії (англ. shell companies) – компанія або корпорація є об'єктом з обмеженою відповідальністю, яка не має фізичної присутності у своїй юрисдикції, не має працівників та не здійснює комерційної діяльності. Вона зазвичай формується в юрисдикції податкового притулку або секретності, і його основною або єдиною метою є ізолювати реального фактичного власника від податків, розкриття інформації або того й іншого. Фіктивні компанії також називаються міжнародними комерційними компаніями, особистими інвестиційними компаніями, підставними компаніями або компаніями «поштової скриньки» [534, с. 694–695].

25 вересня 2019 року набрав чинності Закон України від 18.09.2019 року № 101-IX, яким було виключено із Кримінального кодексу України статтю 205 «Фіктивне підприємництво» [562]. Проте, фіктивне підприємництво залишається актуальним фактором, що загрожує податковій безпеці і ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, що підтверджується наступним:

– 27 липня 2021 року набрав чинності Наказ Служби безпеки України від 23.07.2021 року № 257, яким затверджено Положення про Міжвідомчу робочу групу з проведення моніторингу ефективності застосованих спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій). Відповідно до абз. 3 п. 6 цього Положення, міжвідомча робоча група має право виявляти суб'єктів господарювання, у тому числі з ознаками фіктивності, які можуть бути причетні до діяльності підсанкційних суб'єктів, сприяти уникненню застосованих санкцій, та вживати заходи щодо притягнення таких суб'єктів до відповідальності за дії на шкоду інтересам держави та її громадян [563].

– Виявлення та припинення протиправної діяльності «конвертаційних центрів» і підприємств, діяльність яких має ознаки фіктивності (зокрема з використанням механізмів «транзиту», «скруток» та «зустрічних потоків»), задіяних у легалізації (відмиванні) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванні тероризму, а також здійснення заходів з припинення їх діяльності передбачено у Плані заходів з реалізації Основних напрямів розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення в Україні на період до 2023 року, затвердженого розпорядженням КМ України від 12.05.2021 року № 435-р [564].

Серед критеріїв відбору платників податків-юридичних осіб при формуванні плану-графіка проведення документальних планових перевірок платників податків, відповідно до Наказу Міністерства фінансів України від 07.09.2020 року № 548, акцент робиться на тих платників податків, які мають ознаки фіктивності (високий ступінь ризику). Для середнього ступеня ризику, – наявність інформації щодо здійснення платником податків операцій з купівлі-продажу та інших способів відчуження цінних паперів, емітенти яких за рішенням Національної комісії з цінних паперів та фондового ринку включені до списку емітентів, що мають ознаки фіктивності (п. 5, розділу III Порядку формування плану-графіка проведення документальних планових перевірок платників податків) [565].

Ще одним фактором, серед загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування є офшоризація економіки, зокрема, виведення капіталу в країни з низьким рівнем оподаткування та у держави, віднесені до переліку офшорних зон [566]. Підтвердженням актуальності сучасної проблематики офшоризації економіки є Рекомендації ВР України щодо бюджетної політики, затверджені Постановою ВР України від 15.07.2021 року № 1652-IX [567], в яких КМ України при підготовці проекту Закону України про Державний бюджет України на 2022 рік і складанні Бюджетної декларації на 2023–2025 роки було рекомендовано опрацювати та вжити заходів з вирішення питань щодо збільшення доходів проекту державного бюджету порівняно з відповідними показниками, передбаченими у Бюджетній декларації на 2022–2024 роки, з урахуванням вжиття заходів щодо погашення податкового боргу платників податків перед бюджетом, зниження рівня тіньової економіки (включаючи руйнування схем мінімізації податкових зобов'язань, запобігання та протидію контрабанді, запобігання незаконному відшкодуванню податку на додану вартість та відмиванню коштів через офшорні зони).

У Плані заходів з реалізації Основних напрямів розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення в Україні на період до 2023 року, затвердженого розпорядженням КМ України від 12 травня 2021 року № 435-р, значну увагу приділено і проблематиці удосконалення законодавства з питань протидії офшоризації та тінізації національної економіки [564], серед яких: а) підготовка пропозицій щодо внесення змін до законодавства в частині створення Єдиного реєстру рахунків фізичних і юридичних осіб та індивідуальних банківських сейфів як єдиної державної інформаційної системи; б) оновлення українського переліку офшорних зон з урахуванням правових норм ЄС та даних Глобального форуму з прозорості та обміну інформацією для податкових цілей та Організації економічного співробітництва та розвитку [568]; в) виявлення фінансових операцій, пов'язаних з відмиванням доходів, одержаних внаслідок вчинення

податкових злочинів, та подання до правоохоронних органів відповідних узагальнених матеріалів [564].

Планом заходів щодо недопущення ухилення від сплати податків і зборів суб'єктами господарювання та запобігання відмиванню коштів в офшорних зонах, затвердженого Розпорядженням КМ України від 03.03.2021 року № 162-р передбачено: 1. Забезпечення оновлення українського переліку офшорних зон з урахуванням правових норм ЄС та даних Глобального форуму з прозорості та обміну інформацією для податкових цілей та ОЕСР. 2. Запобігання незаконному виведенню коштів за кордон, у тому числі до офшорних зон, незаконному переміщенню товарів на підставі підроблених рахунків-фактур (інвойсів). 3. Подання правоохоронним органам узагальнених матеріалів (додаткових узагальнених матеріалів), сформованих за результатами здійснення моніторингу фінансових операцій, та виявлення таких, що можуть бути пов'язані з легалізацією доходів від податкових злочинів. 4. Запровадження автоматичного обміну інформацією з податковими органами інших країн, зокрема відповідно до Загального стандарту звітності. 5. Імплементация Плану дій з протидії розмиванню податкової бази та виведенню прибутку з-під оподаткування (Base Erosion and Profit Shifting – BEPS) шляхом прийняття нормативно-правових актів щодо запровадження кроків такого Плану. 6. Застосування заходів податкового контролю із запобігання ризикам необґрунтованого формування платниками податку на додану вартість податкового кредиту з урахуванням категорії ризиковості суб'єктів господарювання – учасників схем ухилення від оподаткування, зокрема до: а) суб'єктів господарювання, що формують і поширюють ризиковий податковий кредит, – через зупинення реєстрації їх податкових накладних/розрахунків коригування кількісних і вартісних показників до податкової накладної в Єдиному реєстрі податкових накладних; б) суб'єктів господарювання реального сектору економіки, що мінімізують власні податкові зобов'язання з використанням ризикового податкового кредиту, – через організацію проведення документальних перевірок. 7. Організація проведення документальних перевірок платників податку на додану вартість, які декларують

від'ємне значення суми податку, розраховане згідно з пунктом 200.1 статті 200 ПК України, що сформоване за рахунок сум ризикового податкового кредиту.

8. Проведення заходів податкового контролю для виявлення, запобігання та руйнування схем ухилення від оподаткування суб'єктами господарювання під час виплати заробітної плати та інших доходів фізичним особам з метою залучення додаткових надходжень з податку на доходи фізичних осіб, військового збору та єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування.

9. Організація в межах компетенції співпраці з територіальними органами Держпраці, Пенсійного фонду України, іншими державними органами щодо здійснення контролю за додержанням суб'єктами господарювання законодавства, зокрема податкового, під час виплати заробітної плати та інших доходів громадянам, використання праці найманих осіб, обмін інформацією про виявлені порушення та опрацювання отриманої інформації. 10. Застосування заходів податкового контролю за суб'єктами господарювання, зокрема тих, що реалізують підакцизні товари, обсяги доходу яких не відповідають мінімальним витратам у зв'язку з отриманням такого доходу [569].

Відповідно до Стратегії боротьби з організованою злочинністю, затвердженої Розпорядженням КМ України від 16.09.2020 року № 1126-р, запобігання організованій злочинності та боротьба з організованими злочинними угрупованнями у сферах з високим ризиком її прояву здійснюється шляхом: а) розроблення та вжиття на центральному та регіональному рівні заходів щодо системної протидії організованій злочинності та «тінізації» економіки на основі формування переваг легальної господарської діяльності, консолідації зусиль відповідних державних органів; б) забезпечення припинення діяльності організованих злочинних угруповань, які становлять загрозу для національної безпеки, та позбавлення їх можливості використовувати кошти, одержані злочинним шляхом. Із цією метою необхідно забезпечити виявлення, проведення аналізу та розслідування фактів тіньового виведення капіталів з України до офшорних зон і країн, банківська система яких не сприяє діяльності правоохоронних органів [570].

Загалом стан виконання доходів державного бюджету свідчить про недостатність дій органів, що контролюють справляння надходжень бюджету, щодо поліпшення справляння та адміністрування податків і зборів, зокрема погашення податкового боргу, руйнування схем мінімізації податкових зобов'язань, запобігання та протидії контрабанді, незаконному відшкодуванню податку на додану вартість та відмиванню коштів через офшорні зони [571].

Основою офшоризації є законодавство багатьох країн, які частково або повністю звільняють від оподаткування компанії, що належать нерезидентам. Компанії, що працюють на міжнародних ринках, мають можливість вибірково підходити до питань реєстрації своїх організацій. Як правило, в таких випадках вони керуються показниками найбільш ліберального податкового законодавства. Офшорів на сьогодні декілька десятків по всьому світу. До вільних економічних зон можуть входити не тільки цілі держави, але і окремі їх території. Уперше термін «offshore» був сформульований і введений в обіг у 1723 році у Великобританії. Дана подія відбулася в контексті одного з численних судових засідань у сфері комерційного права. Результатом стало визначення принципів розташування компаній. Термін «офшор» характеризує явище, коли управління компанії та її економічна діяльність проводяться на територіях різних держав або економічних зон. Широкого поширення офшори почали набувати у світі в кінці 50-х років і переважно використовувалися американськими компаніями. Процес почався після того, як одна з американських компаній винесла свою діяльність за межі США і тим самим вийшла з-під юрисдикції американської влади. Офшорні компанії не ведуть господарської діяльності в країнах реєстрації, а їх бенефіціари (власники), як правило, не є резидентами цих країн. Винятком є ті випадки, коли законодавство країн реєстрації зобов'язує включення до складу засновників компанії резидента. Оподаткування офшорів, як правило, обмежується щорічним обов'язковим збором, а інші податки з таких компаній не стягуються або перебувають на дуже низькому рівні. Фактично офшор дозволяє компанії законними методами зводити податкове навантаження до мінімуму. Ліберальне податкове законодавство і мінімальні вимоги до компанії та її засновників при

реєстрації роблять офшор бажаним місцем для капіталу зі всього світу [466, с. 341–342].

Законом України від 06.12.2019 року № 361-IX «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення» передбачено, що суб'єкт первинного фінансового моніторингу зобов'язаний встановити високий ризик ділових відносин (фінансової операції без встановлення ділових відносин), зокрема щодо клієнтів, місцем проживання (перебування, реєстрації) яких є держава, віднесена Кабінетом Міністрів України до переліку офшорних зон (п. 5 ст. 7). Крім того, з 01.08.2022 року вводиться в дію абзац четвертий частини першої статті 20 Закону України від 06.12.2019 року № 361-IX, яким регламентовано, що платіжні операції з переказу коштів за кордон (у тому числі до держав, віднесених КМ України до офшорних зон), є фінансовими операціями, що підлягають фінансовому моніторингу [572].

Створення офшорної компанії означає формування такої підприємницької структури, функціонування якої дозволяє легально мінімізувати оподаткування, не порушуючи чинного законодавства. Така можливість існує як наслідок двох факторів: різних підходів країн до поняття резидентності і різних способів вилучення податків [534, с. 478].

Ключовими причинами офшоризації української економіки, за твердженням Г. О. Туролева, є тотальна недовіра бізнесу до судової системи України, практична відсутність з боку держави реального реформування податкової й економічної систем, у край обмежені можливості компаній щодо фінансування корпоративних інвестиційних капіталовкладень на основі банківських кредитів, а також значний брак правового захисту українського бізнесу від рейдерських захоплень. Розбудова в Україні ефективної системи деофшоризації бізнес-операцій вітчизняних суб'єктів господарювання передбачає удосконалення системи податкового контролю за фінансово-господарською діяльністю компаній-експортерів; запровадження у нашій державі Загального правила проти уникнення оподаткування з кодифікацією у вітчизняному законодавстві діючих у

міжнародній практиці податкових доктрин; активізацію міжнародно-правового співробітництва України у сфері обміну податковою інформацією за міжнародним стандартом Common Reporting Standard ОЕСР; впровадження комплексних заходів щодо повної автоматизації аналізу поданої суб'єктами господарювання податкової інформації; впровадження в Україні повноцінної системи електронного аудиту, імплементацію нормативних положень Директиви Європейського Союзу АТAD I і АТAD II та інше [573, с. 218].

Головним елементом «офшоризації» є несприятливий податковий клімат країни, який може мати багато проявів і реалізовуватися на різних рівнях та етапах руху капіталу. Обрання того чи того формату податкового клімату залежить від поточного та цільового станів економіки країни, що бере або має намір взяти участь у міжнародному русі капіталу. До того ж податковий клімат країни впливає не тільки на залучення міжнародного капіталу, а й на відтік національного (вітчизняного) капіталу. «Офшоризація» є однією зі складових глобалізації сучасного фінансового світу. Сам процес глобалізації крізь призму інтернаціоналізації означає колосальний перерозподіл економічного потенціалу у світових масштабах, який здійснюється через офшори. Отже, офшорною зоною є країна чи частина території країни, де для нерезидентів надаються податкові та інші пільги, запроваджено особливий режим валютного контролю та гарантується право фінансової таємниці. Крім того, існують певні види офшорних фінансових центрів, серед яких розрізняють «паперові центри», що зберігають документацію, а банківські операції проводять у незначних розмірах або не проводять зовсім, та «функціональні центри», що здійснюють депозитні операції і надають позики [40].

Відтік капіталу (англ. capital flight) – швидкий відтік грошових коштів з країни, що часто є реакцією на якусь економічну подію, яка схвилювала інвесторів та змусила їх втратити впевненість у фінансовій стабільності країни [534, с. 164].

О. О. Бригінець вказує, що досить важливим є правильне визначення загроз, що впливають на сучасний стан вітчизняної податкової безпеки держави. До

основних із них автор, зокрема, відносить: а) проблеми моніторингу офшорного бізнесу, відсутність належної компетенції податкових органів і необхідність збільшення відповідальності цих органів перед суб'єктами підприємницької діяльності, наявність проблем фінансового моніторингу у банківській сфері; б) відсутність моніторингу угод, спрямованих на завідомо незаконні цілі й виведення капіталу за кордон, фіктивні фінансові операції, ухилення від сплати податкових та митних платежів [34].

Дослідження проблематики офшоризації економіки є актуальною тематикою наукових пошуків вітчизняних вчених [574–601]. Вивчення проблеми вивезення капіталу з країни передбачає глибоке усвідомлення сутності цього явища. У світовій практиці наявна низка понять, які характеризують процес переміщення капіталу з економік одних країн у господарські системи інших: «вивезення капіталу», «відтік капіталу», «експорт капіталу», «відплив капіталу», «втеча капіталу». У більшості досліджень з аналізованої проблематики використовують зазначені поняття як синоніми, що призводить до термінологічної плутанини, некоректного тлумачення категорій і викривлення результатів аналізу процесу вивезення капіталу з країни. Таким чином, для вдосконалення теоретичного підґрунтя досліджень, спрямованих на виявлення причин, оцінювання масштабів і вивчення наслідків вивезення капіталу з країни, потрібно сформулювати понятійний апарат шляхом розмежування зазначених вище термінів [544, с. 17].

Д. В. Головіним констатовано, що вдосконалення податкового законодавства України в контексті негативних явищ, пов'язаних з офшорними територіями, має відбуватись у напрямі створення платникам податків прийнятних умов для їхньої діяльності за українським податковим законодавством, коли у господарюючих суб'єктів не виникатиме потреби у переведенні свого бізнесу до інших держав і їх офшорних зон; така мета має передбачати як загальне спрощення податкового законодавства, висування на перший план гарантій дотримання прав платників податків у діяльності

контролюючих органів, так і загальне зниження фіскального й адміністративного складників податкового тиску [602, с. 14].

Боротьба держави з податковими зловживаннями все ще далека від завершення. За оцінкою ДПСУ, втрати України від застосування схем з ухилення (мінімізації) сплати податків становлять близько 7,7 млрд дол. США на рік, у тому числі: зарплата в «конвертах» – 4,3 млрд дол., діяльність «скруток» і конвертаційних центрів – 1,5 млрд дол., офшори – 0,8 млрд дол., підакцизні товари – 1,0 млрд дол., збитки державних підприємств – 0,1 млрд дол. Приміром, загальні доходи населення 2020 року без урахування податків становили 3,4 трлн грн, з яких 1,9 трлн грн – це заробітна плата та інші трудові доходи. При цьому обсяги виторгу підприємств торгівлі, що фіксуються через касові апарати, 2020 року становили менш як 1,3 трлн грн. Це означає, що тільки 38 % витрат домогосподарств фіксується через фіскальний чек зі сплатою відповідних податків і зборів. Поширені у світі схеми з ухилення від сплати податків з допомогою структурування бізнес-діяльності через низько податкові юрисдикції користуються популярністю і в нашій країні. З метою протидії цьому явищу Україна з 1 січня 2017 року приєдналася до Програми розширеного співробітництва щодо BEPS, узявши на себе зобов'язання з імплементації Мінімального стандарту Плану дій BEPS (дії 5, 6, 13, 14). На виконання міжнародних зобов'язань і з метою впровадження міжнародних правил оподаткування було прийнято Закон України № 466-IX щодо імплементації основних рекомендацій ОЕСР із протидії розмиванню податкової бази та переміщенню прибутків за кордон (План дій BEPS). Повноцінна реалізація вимог закону дасть можливість розширити базу оподаткування в нашій країні через оподаткування доходів податкових резидентів України, які акумулюються на рахунках офшорних компаній з метою «подвійного неоподаткування», та забезпечить справедливую систему оподаткування для суб'єктів, що ведуть свою діяльність на території України. Важливим у цьому контексті є запровадження обміну інформацією з податковими органами інших країн в автоматичному режимі та за єдиним міжнародним стандартом, що дасть змогу податковим

органам України своєчасно виявляти та вживати заходів до порушників податкового законодавства. Крокami у цьому напрямі мають стати:

- а) запровадження оподаткування контрольованих іноземних компаній (відповідно до рекомендацій ОЕСР та у строки, визначені законом України № 466-IX) і звітності в розрізі країн для міжнародних груп компаній, роботу над якою нещодавно було завершено Міністерством фінансів;
- б) приєднання до угоди МСАА CRS (багатостороння конвенція про взаємну адміністративну допомогу у податкових справах і передавання податкової інформації за єдиним стандартом);
- в) проведення перемовин і підписання двосторонніх угод про автоматичний обмін інформацією з ключовими країнами – торговельними партнерами та низькоподатковими юрисдикціями;
- г) виконання технічних вимог, необхідних для автоматичного обміну інформацією (із здійсненням аудиту відповідності ОЕСР) [412].

Встановленню більш справедливої системи оподаткування в Україні сприятиме також гармонізація систем оподаткування інструментів фінансового сектору та пасивних доходів фізичних осіб. Левова частка доходів найзаможніших домогосподарств забезпечується за рахунок пасивних доходів, у тому числі завдяки володінню ними корпоративними правами та грошовими коштами через інвестиційні фонди, що суттєво знижує ефективну ставку податку для таких фізичних осіб. Це створює можливості для оптимізації оподаткування, у тому числі з використанням інститутів спільного інвестування, а також порушує принцип справедливого оподаткування для всіх учасників фінансового сектору та фінансових інструментів. З огляду на це необхідно привести ставки податку на доходи фізичних осіб, отримані за рахунок дивідендів або операцій з цінними паперами (у тому числі з сертифікатами інвестиційних фондів), до рівня стандартної ставки податку на доходи фізичних осіб. Це дозволить відновити здорові пропорції оподаткування доходів і заощаджень фізичних осіб та знизити нерівність в оподаткуванні, внаслідок якої бідніші верстви населення сплачують більше податків (відносно свого рівня доходу), аніж багаті верстви. З початку 2020 року обсяг тільки гривневої готівки в економіці України зріс на 34 %, проте

визначити, яка частка цього приросту зумовлена завбачливою поведінкою економічних агентів на тлі карантинних обмежень, а яка – результатом збільшення тіньового товарообороту, досить важко. Водночас загальновідомо, що схеми із «оптимізації» податкового навантаження реалізуються з допомогою розрахунків готівкою, адже в такому разі неможливо ідентифікувати ведення господарської діяльності через механізми банківського моніторингу. В таких умовах варто стимулювати безготівкові розрахунки, у тому числі шляхом зниження лімітів на розрахунки готівкою та удосконалення системи контролю за розрахунками готівкою. Також потребують посилення контролю за діяльністю фізичних осіб-підприємців і протидія зловживанню спрощеною системою оподаткування, бо, як відомо, поширеною є практика здійснення під прикриттям ФОПів своєї діяльності великим бізнесом і торговельними мережами. Це потребує посилення аналітичної роботи з виявлення випадків умисного «дроблення» діяльності підприємств і мереж та поширення вимог щодо використання фізичними особами-підприємцями фіскальних реєстраторів розрахункових операцій [412].

В Україні потрібно вирівняти податковий ландшафт та створити рівні умови для сплати податків. Мова йде перш за все про оподаткування тих структур, щодо яких були створені преференційні умови ведення бізнесу протягом 30-ти років існування держави. Так, зокрема, на IV групі спрощеної системи оподаткування працюють більше 52 суб'єктів підприємництва з мільярдним обсягом доходів, які здійснюють діяльність у сфері рослинництва та тваринництва. При цьому вони сплачують фіксований сільськогосподарський податок та в десятки разів менше сплачують податку на додану вартість. Спрощена система – це, у першу чергу, підтримка малого та середнього бізнесу. Якраз мільярдери у цій класифікації менше за всіх сплачують податки. Вони навчилися ухилятися від оподаткування через різні механізми, починаючи від виводу коштів, преференційних режимів, заниження податку на прибуток тощо. При цьому малий бізнес сплачує в 10 разів більше, перебуваючи на тій же спрощеній системі. Оце і є викривлення податкового ландшафту. Таку ситуацію необхідно змінювати і важливим є,

зокрема, відкриття персональних даних. Бізнес краще сплачуватиме податки, коли буде чіткою та зрозумілою позиція щодо ефективності витрачання бюджетних коштів. Це своєрідний мотиваційний елемент і при цьому дуже вагомий. Вирішальним не є ставки податків. Необхідна стабільність у цьому. Всі питання полягають саме в адмініструванні. Яскравим прикладом є податок на додану вартість. Ставка ПДВ не змінилася, але бізнес сплатив майже в 1,6 раз більше за 4 місяці цього року, ніж у минулому [603].

Ефективній роботі податкових органів сприятиме налагодження інформаційного обміну між регуляторами фінансового сектору (НБУ, НКЦПФР), банками та ДПСУ. Для цього потрібно визначити периметр інформаційних активів, необхідних ДПСУ для ефективного виконання повноважень, і внести необхідні зміни до законодавства та нормативно-правових актів, що регулюють обмін інформацією між державними органами (за необхідності – підписати меморандуми про співпрацю), а також налаштувати технічні параметри обміну інформацією (у тому числі криптографічного захисту) для передавання інформаційних активів в електронному вигляді. Значний потенціал у стимулюванні детінізації господарської діяльності мають також територіальні громади та місцеві органи влади, фінансова спроможність яких суттєво зросла внаслідок реформи децентралізації. У липні-листопаді 2020 року середньомісячний залишок коштів на депозитних рахунках у банках регіональних і місцевих органів державного управління становив понад 10,5 млрд грн, а їх частка у фінансуванні капітальних інвестицій в Україні 2020 року зросла до 10,4 %. Підвищення прозорості та ефективності використання коштів територіальних громад, у тому числі шляхом створення місцевих центрів відповідальності, сприятиме підвищенню ролі місцевих громад у забезпеченні зростання економіки та поліпшенні якості життя у регіонах. Не варто забувати і про те, що сплата податків має бути зручною для платників, і посилення контролю за несплатою податків не має збільшувати навантаження на «білий» бізнес. Податкові органи повинні запровадити автоматизовану систему ризик-контролю суб'єктів, що належать до групи підвищеного ризику, у тому числі тих,

які здійснюють операції з підакцизними товарами. Удосконалення контролю за переміщенням і реалізацією підакцизних товарів без посилення навантаження на сумлінних платників податків можливе шляхом цифровізації відповідних процедур і посилення аналітичної спроможності податкових органів. Спрощенню діяльності банків, небанківських фінансових установ і споживачів їхніх послуг та підвищенню попиту на фінансові інструменти заощаджень та інвестицій сприятиме удосконалення законодавства з питань діяльності податкових агентів під час оподаткування операцій з цінними паперами [412].

Отже, ухилення від сплати податків, як соціально-правове явище, є однією з основних загроз податковій безпеці держави. Несплата податків має подвійну основу: а) прагнення платників податків ухилитися від сплати податків; б) завдання держави не допустити такого явища як ухилення від сплати податків. Серед причин ухилення платниками податків від виконання свого податкового обов'язку є: а) неякісне і важке для сприйняття податкове законодавство, б) зниження підприємницької активності та платоспроможності платників податків через воєнні дії, в) високий рівень поширення таких негативних явищ як тіньова економіка та фіктивні підприємства, г) диференціація рівнів доходів громадян та їх споживчих витрат, д) низький рівень податкової культури та правовий нігілізм населення, е) низький професійний рівень працівників податкових органів. Відповідно, наслідки ухилення платниками податків від виконання свого конституційного обов'язку зі сплати податків і зборів є протилежними для держави і для платників. Якщо держава втрачає від зменшення податкових надходжень до дохідної частини бюджетів усіх рівнів, то платник податків збільшує свої доходи за рахунок несплачених податків і зборів. У підсумку, зменшення достатку держави є чинником відсутності можливості у держави забезпечити фінансування прямих видатків з бюджету на необхідні потреби (оборона, освіта, здоров'я...), та зростання дефіциту бюджету.

Ознакою ухилення від сплати податків є той факт, що платник податків, нехтуючи своїм конституційним обов'язком зі сплати податків, бажаючи збільшення прибутків, свідомо ухиляється від сплати податків порушуючи

податкове законодавство, або, використовуючи прогалини в податковому законодавстві, зменшує розмір податкового зобов'язання шляхом дій спрямованих на якомога більше застосування передбачених законодавством податкових пільг, податкової оптимізації, або ж взагалі, застосовує поєднання обох підходів.

Засобами протидії ухиленню платників від сплати податків є: а) забезпечення стабільного податкового законодавства; б) забезпечення рівних умов оподаткування для всіх платників податків; в) впровадження загальнонаціональних заходів по підвищенню податкової культури і обізнаності як громадян, з акцентом на майбутніх платників податків, так і працівників ДПС України; г) підвищення професійної компетентності працівників ДПС України; д) удосконалення контрольних заходів щодо попередження можливості платниками ухилитися від сплати податків, що є вагомим викликом податковій безпеці держави.

Висновки до розділу 3

Підводячи підсумки проведеного у третьому розділі дослідження, можемо зробити такі висновки:

1. Результати дослідження з питання невизначеності податкової політики у сфері податкової безпеки, свідчать про наступне: 1) на сьогодні відсутнє законодавче закріплення визначення понять «фіскальна політика» та фіскальні органи; 2) фахівці у сфері національних фінансів на свій розсуд використовують у сучасних дослідженнях та законодавчих актах дефініції «податкова політика» та «фіскальна політика», «податкові органи» та «фіскальні органи»; 3) активне використання та ототожнення цих словосполучень ще більш поглиблює наявну неузгодженість податкової термінології; 4) головним завданням саме податкової політики держави Україна є побудова принципово нової податкової системи і, відповідно, головне завдання бюджетно-фінансової політики – це раціональна оптимізація доходів та видатків бюджету. Але, замість того, щоб привести до ладу

національну законодавчу податкову термінологію, навпаки, створюються та втілюються «у життя» нові «покращення», які не вирішують сучасні проблеми державної податкової політики. Шляхом безперервного «вдосконалення» податкового законодавства, в тому числі і постійного перейменування центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, не можна ліквідувати існуючі протиріччя в правовому регулюванні суспільних відносин у сфері оподаткування.

2. На сьогодні, як серед науковців, так і в органах влади взагалі й податкових органів, зокрема, відсутній єдиний підхід щодо розуміння дискреційних повноважень органів влади, як чинника корупції, що є загрозою податковій безпеці.

3. До складових фінансової безпеки не віднесено податкову безпеку. Отже, досі зберігається тенденція ігнорування надважливості розрахунку рівня податкової безпеки в показниках розрахунку рівня економічної безпеки, та фінансової безпеки, зокрема. Це підтверджується тим, що у Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року відсутній індикатор податкової безпеки серед індикаторів економічної безпеки, таких як: «Фінансова безпека», «Виробнича безпека», «Зовнішньоекономічна безпека», «Інвестиційно-інноваційна безпека», «Макроекономічна безпека».

4. Сучасні відносини справляння податків і зборів, які регулює ПК України, є високо ризикованими, що обумовлено наявністю таких податкових ризиків як корупція, тіньова економіка, фіктивні підприємства та ухилення платниками податків від виконання свого конституційного обов'язку по сплаті податків. Перелічені ризики загрожують податковій безпеці України, адже вони є чинниками ненаповнення державного бюджету [437].

РОЗДІЛ 4

РЕАЛІЗАЦІЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ В УМОВАХ ФІНАНСОВОЇ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ

4.1. Нормативно-правові проблеми реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації

У зв'язку з військовою агресією проти України, 24 лютого 2022 року Законом України № 2102-IX [229] Верховна Рада України відповідно до пункту 31 частини першої статті 85 Конституції України та статті 5 Закону України «Про правовий режим воєнного стану» [227] затвердила Указ Президента України від 24.02.2022 року № 64/2022 «Про введення воєнного стану в Україні» [228]. Отже, з цього моменту почалося життя України у стані війни і нових реалій економічної безпеки, яка відповідно до статті 17 Конституції України є однією з найважливіших функцій держави і є справою всього Українського народу. Але ж економічна безпека має своїм підґрунтям саме податкову безпеку, яка є невід'ємною її складовою, адже саме за рахунок податків і зборів здійснюється наповнення дохідної частини як державного так і місцевих бюджетів. Податки і збори є основними джерелами фінансування будь-якої безпекової складової держави, зокрема і в умовах воєнного стану з метою підвищення її обороноздатності та в умовах її повоєнної відбудови.

Результати дослідження свідчать, що питання децентралізації влади та фінансової децентралізації (фіскальної децентралізації, бюджетної децентралізації та податкової децентралізації) були розглянуті у працях таких вчених, як: О. Ю. Бобровська і Т. А. Крушельницька [604], А. В. Бортнікова [605], О. І. Графська [606], І. М. Гринчишин [607], С. О. Данілов [608], О. І. Дем'янчук [609], Т. О. Дідич [610], З. А. Іванцова [611], О. В. Кифяк [612], Ю. П. Козаченко [613], Є. Ю. Кузькін [614], В. В. Мартиненко [615], В. Р. Нестор [616], О. В. Ольшанський [617], С. В. Онищенко [618],

Ю. О. Раделицький [619], З. О. Сірик [620], І. Р. Тимечко [621], І. О. Умрихіна [622], Н. Л. Хомюк [623], І. О. Цимбалюк [624].

Зважаючи на вже існуючі доробки у царині реформи децентралізації влади, варто зазначити, що питанням податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, а тим більше в умовах воєнних реалій і наступного повоєнного відновлення, уваги науковцями не приділялося. Отже, необхідність забезпечення правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки, особливо в контексті фінансової децентралізації, продовжує недооцінюватися.

Дивлячись із позитивом у майбутнє, нами буде розглянуто підходи до забезпечення податкової безпеки України в умовах реформи фінансової децентралізації, зокрема і у повоєнних умовах, коли після перемоги, Україна перейде в новий для себе етап – відновлення та відбудови ефективної економіки з метою досягнення найвищих стандартів добробуту і безпеки Українського Славетного Народу.

Українське суспільство успадкувало централізовану систему влади, яка концептуально ґрунтувалася на зосередженні влади в одній інституції. Основний зміст управління в умовах централізації зводився до максимальної передачі повноважень, компетенцій і ресурсів «нагору», до центральних органів влади і подальший їх перерозподіл у «ручному режимі». Такий механізм управління закріплював: а) практично повну адміністративну і фінансову залежність територій і громад від центру, б) існування слабких і залежних громад, в) створював умови для вирішення питань місцевого чи регіонального рівня через корупційний чинник, г) призводив до загострення політично-економічної кризи, д) розбалансованості функціонування органів місцевого самоврядування. Багато територіальних громад не мали належного життєвого середовища через відсутність дієвої підтримки на рівні, необхідному для всебічного розвитку людини, її самореалізації. Не виконувалися і зобов'язання щодо забезпечення захисту прав людини, здоров'я і навіть самого життя. Потреба вирішення гострих суперечностей влади генерувала ідею її децентралізації, яку вже реалізовано за тим чи іншим сценарієм у переважній більшості розвинутих держав світу [604].

Результати дослідження історії формування законодавства України, зокрема в частині централізації і децентралізації здійснення державної влади, свідчать про те, що перші паростки становлення і розвитку правового регулювання суспільних відносин у сфері фінансової децентралізації з'являються ще в нормах законодавчих актів до здобуття Україною своєї незалежності [75; 79; 81; 85; 89; 625], які стосувалися правових засад створення фінансової та податкової систем і формування державного та місцевого бюджетів. Фінансові ресурси, відповідно до цих нормативних актів, склалися з коштів республіканського бюджету, бюджетів місцевих Рад народних депутатів і коштів інших органів місцевого самоврядування. І хоча в цих нормативно-правових актах не використовувався термін «фінансова децентралізація», вони стали основою становлення правового регулювання суспільних відносин у сфері формування державного та місцевого бюджетів, тобто заклали підвалини до впровадження в Україні фінансової децентралізації.

Зокрема, одним із перших законів у царині фінансового законодавства став Закон від 05.12.1990 року № 512-ХІІ. Основи фінансових взаємовідносин були закріплені у статті 2 першої редакції цього Закону. Місцеві Ради народних депутатів відповідно до законодавчих актів встановлювали на підвідомчій території і зараховували до своїх бюджетів місцеві податки, збори та платежі. При цьому, варто звернути увагу на той факт, що місцеві бюджети забезпечували необхідними коштами фінансування заходів економічного і соціального розвитку, здійснюваних місцевими органами державної влади та органами державного управління. Разом із тим, акцентуємо увагу, що Ради народних депутатів, відповідно до пункту 22 статті 38 Закону від 07.12.1990 року № 533-ХІІ, виключно на пленарних засіданнях вирішували питання встановлення: 1) ставок податку з прибутку для підприємств та інших об'єктів місцевого господарства, що належать до комунальної власності Ради; 2) розмірів місцевих податків і зборів; 3) пільг по податках і платежах, що надходять до місцевого бюджету. Цей закон був основою реалізації державної влади і місцевого самоврядування на відповідних адміністративних територіях [625; 626]. В 1995 році в новій редакції

Закону України від 07.12.1990 року № 533-ХІІ «Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування» жодної згадки про повноваження органів місцевого самоврядування щодо встановлення саме розмірів місцевих податків і зборів, вже немає, проте пунктами 18 та 19 статті 19 цього Закону, закріплюється компетенція виключно на пленарних засіданнях Ради народних депутатів вирішувати питання встановлення місцевих податків, зборів, а також пільг щодо податків, які надходять у місцевий бюджет. Цей Закон втратив чинність на підставі Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» [627].

Досліджуючи проблеми реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, зауважимо, що поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державної влади, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій, дістало свого нормативного закріплення у нормах статті 132 Конституції України.

Крім того, відповідно до статті 119 Конституції України, місцеві державні адміністрації на відповідній території забезпечують: підготовку та виконання відповідних обласних і районних бюджетів; звіт про виконання відповідних бюджетів; взаємодію з органами місцевого самоврядування. Поряд із тим, як зазначено в статті 5 Основного Закону, народ, як єдине джерело влади в Україні, здійснює владу не тільки через органи державної влади, але й безпосередньо і через органи місцевого самоврядування, адже в Україні визнається і гарантується місцеве самоврядування (стаття 7 Конституції України). Засади місцевого самоврядування, відповідно до пункту 15 частини першої статті 92 Конституції України, визначаються виключно законами України.

21.05.1997 року ВР України, було прийнято Закон України № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні», який, визначає систему та гарантії місцевого самоврядування в Україні, засади організації та діяльності, правового статусу і відповідальності органів та посадових осіб місцевого самоврядування.

Місцеве самоврядування є правом територіальної громади – жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України (стаття 140 Конституції України).

Фінансовою основою місцевого самоврядування є доходи місцевих бюджетів (стаття 142 Конституції України), складовими яких, зокрема, є місцеві податки і збори та віднесені до місцевого бюджету, у встановленому законом порядку, окремі загальнодержавні податки (стаття 143 Конституції України).

Склад доходів загального фонду бюджетів сільських, селищних, міських територіальних громад встановлено статтею 64 Бюджетного кодексу України, найбільшою складовою яких є податкові надходження, якими, відповідно до пункту другого статті 9 Бюджетного кодексу України, визнаються встановлені законами України про оподаткування загальнодержавні податки і збори та місцеві податки і збори [199].

Основним бюджетоутворюючим податком загального фонду місцевих бюджетів за 2019-2023 роки є податок на доходи фізичних осіб (ПДФО). Рівень його надходжень за цей період сягав більше 60% доходів загального фонду місцевих бюджетів. А саме: 2019 рік – 60,1 %, 2020 рік – 61,3 %, 2021 рік – 60,3 %, 2022 рік – 68,4 %, 2023 рік – 65,5 %. Одним із факторів зростання цього податку з початку 2022 року є збільшення нормативу зарахування ПДФО до місцевих бюджетів – з 60 % до 64 %. Водночас, лівова частка приросту ПДФО обумовлена значним зростанням надходжень податку з грошового забезпечення військовослужбовців (+70,3 млрд грн). Із загального обсягу надходжень ПДФО (272,2 млрд грн) майже третину складає податок із виплат військовослужбовців (83,6 млрд грн). Другим, по наповненню доходів загального фонду місцевих бюджетів, є єдиний податок, приріст надходжень якого забезпечено у 2022 році в порівнянні з 2021 роком на +1,0 млрд грн (+2,1 %), тобто, якщо у 2021 році надходження склали 46,2 млрд грн, то у 2022 році єдиний податок було зібрано у сумі 47,2 млрд грн. У 2023 році надходження єдиного податку склали 55,8 млрд грн, збільшення надходжень проти 2022 року становить + 18,2 %, або на

8,6 млрд грн більше. Приріст надходжень цього податку вдалося забезпечити в результаті внесених змін до податкового законодавства, якими суб'єктам господарювання із значними доходами (великий бізнес) було надано право переходити на спрощену систему оподаткування: сплата єдиного податку в розмірі 2 % замість сплати податку на прибуток (18 %) та ПДВ (таблиця 4.1) [628].

Таблиця 4.1 – Динаміка доходів загального фонду місцевих бюджетів
(без урахування міжбюджетних трансфертів)
за 2019–2023 роки

Показники	(млрд грн)					
<i>Роки</i>	Всього доходи	ПДФО	єдиний податок	плата за землю	податок на майно	інші
2019	275,0	165,4	35,2	32,8	4,9	36,7
Питома вага, %	100,0	60,1	12,8	12,0	1,8	13,3
2020	290,0	177,8	38,0	31,5	5,8	36,9
Питома вага, %	100,0	61,3	13,1	10,9	2,0	12,7
2021	351,9	212,2	46,2	35,3	7,8	50,4
Питома вага, %	100,0	60,3	13,2	10,0	2,2	14,3
2022	398,1	272,2	47,2	29,6	7,1	42,0
Питома вага, %	100,0	68,4	11,8	7,4	1,8	10,6
2023	441,9	289,4	55,8	34,5	9,1	53,1
Питома вага, %	100,0	65,5	12,6	7,8	2,1	12,0

Джерело: складено автором за даними Міністерства фінансів України [628].

Як свідчать основні показники доходів місцевих бюджетів України у 2012–2023 роках [629, с. 167–170; 630, с. 175–178; 631, с. 175–178; 632, с. 177–180; 633, с. 168–171; 634, с. 169–172; 635, с. 149–175; 636–640] динаміка їх податкових надходжень має тенденцію до зростання. Якщо податкові надходження місцевих бюджетів у 2012 році склали 85 852 млн грн, то вже у 2023 році їх обсяг сягнув 434 541 млн грн. Темп росту дорівнює 506,2 %. Частка податкових надходжень у доходах місцевих бюджетів також має тенденцію до зростання з 38,1 % у 2012 році до 66,6 % у 2023 році. Разом із тим, варто наголосити, що відсоток місцевих податків і зборів у податкових надходженнях місцевих бюджетів, хоча і має тенденцію до зростання, проте, його рівень в податкових надходженнях має доволі низькі показники. У 2012 році відсоток місцевих податків і зборів у загальній сумі податкових надходжень місцевих бюджетів складав 6,4 %, а у 2023 році 23,0 %. Отже, якщо податкові надходження місцевих бюджетів прийняти за

100 %, то у 2012 році 93,6 % податкових надходжень місцевих бюджетів склали окремі загальнодержавні податки, віднесені до місцевого бюджету у встановленому статтею 64 Бюджетного кодексу України порядку. Відповідно, у 2023 році відсоток загальнодержавних податків, віднесених до місцевого бюджету, склав 77,0 % (Додаток Л; Додаток М).

Відповідно до пункту 23 статті 2 та пункту 1 статті 9 Бюджетного кодексу України першою складовою доходів бюджету є податкові надходження, якими, відповідно до пункту 2 статті 9 Бюджетного кодексу України, визнаються встановлені законами України про оподаткування загальнодержавні та місцеві податки і збори. Перелік загальнодержавних та місцевих податків і зборів, порядки їх справляння, встановлені ПК України. Акцентуємо увагу, що контролювати справляння надходжень бюджету, зокрема здійснювати контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів, відповідно до пункту 39 статті 2 Бюджетного кодексу України, зобов'язані органи місцевого самоврядування.

Але, на сьогодні, жодного нормативно-правового акту присвяченого питанню здійснення контролю органами місцевого самоврядування за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів немає. За тотальної, всеукраїнської сучасної проблеми ухилення від сплати податків, передаючи повноваження контролю за справлянням податків і зборів «на місця», державні органи влади не виконали всього комплексу заходів по правовому забезпеченню податкової безпеки, як складової економічної безпеки. Тобто не забезпечили виконання однієї з найголовніших функцій держави щодо забезпечення економічної безпеки держави Україна (стаття 17 Конституції України).

Отже, однією із проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, недосконалого виконання територіальними громадами села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування, покладених на них компетенцій при затвердженні бюджетів відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролю за їх

виконанням, є відсутність чітко розробленого правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки органами місцевого самоврядування.

Поряд із наведеним вище акцентуємо увагу, що державами – членами Ради Європи 15.10.1985 року була підписана Європейська хартія місцевого самоврядування [641], пунктом 3 статті 9 якої регламентовано, що частина фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування формується за рахунок місцевих податків та зборів, розмір яких вони мають повноваження встановлювати в межах закону. 28 червня 1996 року набрала чинності Конституція України, в статті 143 якої закріплено, що територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону. В даному випадку прослідковується різниця між нормами Європейської хартії місцевого самоврядування, яка наголошує на повноваженні місцевого самоврядування встановлювати тільки розмір місцевих податків і зборів, тоді як в Конституції України закріплюється нормативне положення щодо повноваження місцевого самоврядування встановлювати не розмір місцевих податків і зборів, а саме встановлювати місцеві податки і збори. І це при тому, що у самій же Конституції України, у пункті першому частини другої статті 92 наголошено, що податки і збори встановлюються виключно законом, що є повноваженням ВР України (пункт 3 статті 85 Конституції України), а регуляторним актом органів місцевого самоврядування є рішення (стаття 144 Конституції України), а не закон.

Засадниче положення пункту першого частини другої статті 92 конкретизується приписом статті 67 Основного Закону про те, що кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених саме законом. Тобто, прослідковується явна колізія у нормах Основного Закону. Процитована вище стаття 143 Основного Закону суперечить статтям 67 та 92 Конституції України в частині повноважень органів місцевого самоврядування в питанні «встановлення» місцевих податків і зборів таким нормативно-правовим актом, як рішення. А норма частини першої статті 143 Конституції України, щодо повноважень місцевого самоврядування встановлювати місцеві податки і збори,

суперечить положенням пункту 3 статі 9 Європейської хартії місцевого самоврядування, яка регламентує повноваження місцевого самоврядування встановлювати розмір місцевих податків і зборів.

Європейська хартія місцевого самоврядування була підписана від імені України 06.11.1996 року в м. Страсбурзі. Тобто, ця подія сталася вже після прийняття Конституції України 28.06.1996 року. Але, варто зауважити, що відповідно до частини другої статті 9 Конституції України, укладення міжнародних договорів, які суперечать Конституції України, можливе тільки після внесення відповідних змін до Конституції України. Проте, у діючій на сьогодні нормі частини першої статті 143 Конституції України, положення залишилися без відповідних змін, – повноваження територіальної громади так і залишилося встановлення місцевих податків і зборів відповідно до закону, а не встановлення розмірів цих податків і зборів, як це передбачено положеннями Європейської хартії місцевого самоврядування.

Ратифікація Європейської хартії місцевого самоврядування відбулася 15.07.1997 року [642]. Отже, відповідно до статті 9 Конституції України, з 01.01.1998 року Європейська хартія місцевого самоврядування є частиною національного законодавства України. Але, й досі не відбулося коригування положень Конституції України в контексті ратифікованої Європейської хартії місцевого самоврядування у сфері повноважень територіальних громад щодо податків і зборів. З метою виправлення цієї колізії пропонуємо внести відповідні зміни до частини першої статті 143 Конституції України (Додаток Н). І тут знову буде доречним вказати на вже згаданий нами у попередніх розділах даної роботи відомий у всьому світі афоризм Йоганна Вольфганг Гете: «Хто неправильно застібнув перший гудзик, вже не застібнеться як потрібно». Тобто, у частині першої статті 143, прийнятої 1996 року Конституції України, міститься цей самий «неправильно застібнутий перший гудзик». Далі, ця колізія знаходить своє відображення вже у нормах Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні». А вже кінцевий результат «неправильно застібнутого першого гудзика» бачимо в нормах ПК України, який є нормативно-

правовим актом, у якому закріплено норму щодо повноважень місцевих органів самоврядування «встановлювати» місцеві податки і збори (стаття 12 ПК України).

Спочатку звернемо нашу увагу на положення Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні», пунктом першим статті 69 якого передбачено, що органи місцевого самоврядування відповідно до ПК України встановлюють місцеві податки і збори. Підпунктом 24 пункту першого статті 26 Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» регламентовано, що встановлення місцевих податків і зборів, відповідно до ПК України, вирішується виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради. Звернемо увагу, що рада, в межах своїх повноважень, відповідно до статті 59 Закону № 280/97-ВР, приймає нормативні та інші акти у формі рішень, а не закону. Тому пропонуємо внесення відповідних змін до Закону України від 21.05.1997 року № 280/97-ВР «Про місцеве самоврядування в Україні» (Додаток П).

Продовжуючи дослідження проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, спочатку сконцентруємо свою увагу на положеннях пункту третього статті 9 Європейської хартії місцевого самоврядування щодо повноважень органів місцевого самоврядування встановлювати в межах закону розмір місцевих податків і зборів. Вище нами вже було вказано, що цю Хартію було ратифіковано в 1997 році, тобто вона стала частиною українського законодавства ще за 12 років до набрання чинності ПК України. І хоча, нормою пункту 3.2 статті 3 ПК України наголошено на тому: «Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана ВР України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Кодексом, застосовуються правила міжнародного договору.», проте у ПК України послідовно використовується правова конструкція «встановлення місцевих податків і зборів» органами місцевого самоврядування замість «встановлення розмірів місцевих податків і зборів», як це має бути відповідно до норм пункту третього статті 9 Європейської хартії місцевого самоврядування.

При цьому, не забуваємо, що пунктом першим частини другої статті 92 та статтею 67 Конституції України, податки і збори (і місцеві і загальнодержавні) встановлюються виключно законами, а не рішеннями органів місцевого самоврядування. У ПК України, який набрав чинності 01.01.2011 року питання повноважень сільських, селищних та міських рад (а з 2015 року, ще й рад об'єднаних територіальних громад [643]), щодо податків та зборів [644], розкрито у статті 12 Кодексу.

Важливо наголосити на тому, що встановлення податків і зборів в Україні як загальнодержавних так і місцевих є повноваженням ВР України, а не органів місцевого самоврядування. Навіть більше, жодних референдумів щодо законопроектів з питань податків, відповідно до статті 74 Конституції України, не допускається. Таким чином, податки і збори, у тому числі і місцеві, встановлюються виключно ВР України у ПК України, а органи місцевого самоврядування мають повноваження своїми рішеннями встановлювати тільки розмір місцевих податків і зборів, які будуть застосовуватися в межах їх територій, але в рамках розмірів вже встановлених у ПК України.

Отже, як свідчать результати проведеного дослідження норм ПК України, однією з проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації є невідповідність норм ПК України положенням Конституції України (Додаток Р) та невідповідність норм ПК України положенням Європейської хартії місцевого самоврядування (Додаток С).

Продовжуючи дослідження основних передумов виникнення проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, дослідимо суперечності і недоліки низки нормативно-правових актів, що регламентують створення фінансової основи місцевого самоврядування у процесі децентралізації влади, зокрема у питаннях місцевих податків і зборів. Привертає на себе увагу той факт, що в преамбулі «Основних положень податкової політики в Україні» від 04.12.1996 року № 561/96-ВР, законодавець зазначає, що впровадження порядку децентралізації податків та інших обов'язкових платежів проводиться з урахуванням посилення ролі бюджету в реалізації радикальних реформ по

стабілізації фінансово-грошової системи. Перебудова податкової системи провадиться з урахуванням вимог щодо надання більш широких і стабільних джерел для формування місцевих бюджетів. Нормативи і порядок зарахування податків та інших обов'язкових платежів до бюджетів різних рівнів регулюються законодавством України про податки та бюджетну систему. Отже, в законодавчому масиві з питань децентралізації з'являється новий термін «децентралізація податків». Проте визначення цьому поняттю не надається.

Варто зазначити про те, що не використовуючи термін «фінансова децентралізація», автори Концепції адміністративної реформи в Україні 1998 року [645] вже вивчали питання пошуку шляхів досягнення оптимального поєднання централізації та децентралізації управління, деконцентрації, делегування і передачі максимально можливого обсягу функцій управління на якомога нижчий рівень управління, що забезпечило б реальне наближення управління до населення. Оскільки, існуюча на той час, організація територіального устрою та системи місцевого самоврядування, за твердженням розробників цієї Концепції, мала такі недоліки, що істотно впливали на ефективність управлінської діяльності: 1) регіональний і місцевий рівень управління склався відповідно до системи адміністративно-територіального устрою України, яка була запроваджена на початку 30-х років в інтересах централізованого партійно-бюрократичного управління. У зв'язку з цим значна частина самоврядних територіальних одиниць (зокрема, сіл, селищ, міст районного значення) була позбавлена необхідних фінансових та економічних ресурсів; 2) на обласному і районному рівні управління, де функціонували одночасно органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування (тобто два центри публічної влади), через відсутність належної правової бази щодо розмежування повноважень цих органів виникла небезпека конкуренції їх компетенції; 3) не була сформована належна фінансово-економічна база органів місцевого самоврядування, яка б дала їм змогу надавати повноцінні громадські послуги.

Одним із головних заходів адміністративної реформи в Україні було розмежування функцій органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування з надання послуг, що передбачало віднесення до сфери компетенції органів місцевого самоврядування питань, перш за все, місцевих фінансів. Фінансово-економічний аспект реформи включав: 1) формування фінансово-економічних засад комунальних об'єднань територіальних громад на основі встановлення оптимальних параметрів цих об'єднань з метою створення їх достатньої фінансово-економічної та ресурсної бази; 2) здійснення заходів, спрямованих на формування фінансів територіальних громад, які повинні базуватися на таких місцевих фінансових інститутах, як місцеві бюджети, позабюджетні, валютні та цільові фонди, місцеві податки і збори, комунальний кредит, комунальні платежі, фінанси комунальних підприємств; 3) забезпечення реального відокремлення бюджетів об'єднань територіальних громад від Державного бюджету України, що було необхідною передумовою їх самостійності. Основою самостійності бюджетів територіальних громад та їх об'єднань мали стати власні та закріплені доходи. Власні доходи формувалися за рахунок місцевих податків і зборів, зокрема податку на землю, податку на нерухоме майно фізичних та юридичних осіб, прибуткового податку з громадян, місцевих акцизів та інших; 4) забезпечення можливостей надання всіма територіальними громадами та їх об'єднаннями громадських послуг на рівні державних мінімальних соціальних стандартів, подолання з цією метою вертикальних та горизонтальних фіскальних дисбалансів в державі шляхом вжиття заходів фінансового вирівнювання. Планувалося, що система фінансового вирівнювання базуватиметься на об'єктивних критеріях та відповідній правовій базі. Основними складовими такої системи мали стати державні мінімальні соціальні стандарти, метою впровадження яких було поступове вирівнювання обсягу і якості надання державних та громадських послуг у межах всієї території держави, податкоспроможність територіальних громад, середня податкоспроможність територіальної громади, власні та закріплені доходи, фонди фінансового вирівнювання, трансферти; 5) розробка механізму фінансування

делегованих законом повноважень виконавчої влади місцевому самоврядуванню шляхом виділення у Державному бюджеті України окремого розділу видатків «Фінансування делегованих повноважень виконавчої влади». Ці кошти планувалося надавати територіальним громадам та їх комунальним об'єднанням у формі субсидій; 6) створення механізму державної фінансової підтримки місцевого самоврядування, зокрема в сфері інвестиційної діяльності, шляхом запровадження інвестиційних субвенцій територіальним громадам та їх об'єднанням за рахунок коштів Державного бюджету України і спеціальних державних позабюджетних фондів; 7) подолання існуючої практики дублювання функцій органів, які здійснюють управління на різних територіальних рівнях, щодо фінансування бюджетних установ та організацій [645].

Практика застосування Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» [627] та «Про місцеві державні адміністрації» [646], як зазначено в розпорядженні КМ України від 01.03.2001 року № 69-р, свідчила про недосконалість правового регулювання у сфері управління соціально-економічними процесами на регіональному та місцевому рівнях, що призводило до поглиблення диспропорцій та диференціації територіального розвитку, низького рівня якості надання державних і громадських послуг населенню. Неузгодженість і дублювання повноважень місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування зумовлювали невизначеність їх відповідальності, послаблювали державний і громадський контроль за результатами їх практичної діяльності. Недосконалість правових норм породжувала зайву напруженість у стосунках між головами обласних і районних державних адміністрацій та головами обласних і районних рад, а також між ними і міськими головами. Необхідність внесення змін до зазначених вище Законів пов'язана була також з проведенням адміністративної реформи, змінами у міжбюджетних відносинах, формуванням нової державної регіональної політики [647].

Зважаючи на той факт, що в наведеній Концепції від 01.03.2001 року № 69-р жодного слова не присвячено фінансовій децентралізації, у Концепції державної

регіональної політики, схваленої Указом Президента України від 25.05.2001 року № 341/2001, законодавець також не застосовував цього терміну, але використав інший, новий термін – «бюджетна децентралізація», елементами якої, серед інших, були: 1) удосконалення системи стратегічного бюджетного планування та фінансового вирівнювання, з тим щоб вони ґрунтувалися на об'єктивних критеріях, гарантованих державою соціальних стандартах, нормативах мінімальної бюджетної забезпеченості, законодавчо визначеному переліку завдань місцевого значення, виконання яких було обов'язковим для органів місцевого самоврядування на всій території України; 2) розроблення та впровадження бюджетних трансфертів, включаючи дотації, субвенції, субсидії, та механізму їх надання для забезпечення виконання функцій, які виконувалися центральними та місцевими органами виконавчої влади і могли бути делеговані органам місцевого самоврядування; 3) посилення заінтересованості місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування у розширенні та виконанні доходної частини місцевих бюджетів шляхом закріплення за ними на довгостроковій основі часток загальнодержавних податків і зборів (обов'язкових платежів) та трансфертів; 4) подальше вдосконалення системи місцевих податків і зборів, підвищення їх ролі у формуванні місцевих бюджетів; 5) зміцнення доходної бази місцевих бюджетів шляхом законодавчого закріплення внесення до них податків і зборів (обов'язкових платежів) відокремленими підрозділами господарюючих суб'єктів, що розташовані на відповідних територіях [648].

Затвердивши 07 квітня 2003 року Програму проведення досліджень з проблем державного управління та місцевого самоврядування на період до 2004 року (далі – Програма), КМ України обґрунтовуючи необхідність розроблення цієї Програми, наголосив, що Програма спрямована на забезпечення комплексного дослідження пріоритетних проблем державного управління та місцевого самоврядування. Планувалося, що виконання Програми, зокрема, дало б змогу створити модель проведення державної регіональної політики, що базувалася б на принципах деконцентрації і децентралізації, та делегування владних повноважень органам місцевого самоврядування і недержавним

організаціям, забезпечила б її нормативно-правову підтримку. [649]. Однак, серед завдань, поставлених у цьому документі, питання фінансової, бюджетної та податкової децентралізації не були передбачені.

Питання стану та перспектив законодавчого вирішення нагальних проблем місцевого та регіонального розвитку в контексті державної регіональної політики, проведення адміністративної, адміністративно-територіальної, бюджетної, податкової та муніципальної реформ були обговорені учасниками парламентських слухань, які відбулися 16 квітня 2003 року [650].

В рекомендаціях парламентських слухань (далі – Рекомендації 2003 року) було відзначено, що за роки незалежності України сталися кардинальні зміни у всій системі територіальної організації влади. Відбувся відхід від централізованої піраміди влади, отримала конституційне закріплення нова модель організації влади, що базується на принципах демократії, верховенства права, розподілу влади на законодавчу, виконавчу та судову гілки, визнання та гарантованості місцевого самоврядування. Разом з тим, як було зазначено в Рекомендаціях 2003 року, практика свідчила, що реформування механізму управління розвитком регіонів, встановлення належного балансу загальнодержавних інтересів з регіональними та місцевими інтересами, підвищення ролі місцевого самоврядування як головного елемента і суб'єкта процесу децентралізації, забезпечення надійного матеріального, фінансового, кадрового, інформаційного та іншого ресурсного забезпечення завдань та функцій публічної влади на регіональному та місцевому рівнях не стало провідною силою в політико-економічних перетвореннях держави. Такий стан суперечив духу Конституції України, в якій принципи децентралізації влади тісно пов'язані з розвитком місцевої демократії, суттєвим підвищенням якості соціальних та адміністративних послуг, що надаються населенню в системі місцевого самоврядування та на регіональному рівні. Основними причинами такого стану, як було зазначено в Рекомендаціях 2003 року, став дефіцит законодавчого регулювання щодо місцевого самоврядування, особливо в частині чіткого розмежування повноважень між місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого

самоврядування, великої кількості так званих делегованих повноважень, що позбавляло суб'єктів місцевого самоврядування організаційно-правової самостійності, недосконалість статусу органів місцевого самоврядування регіонального рівня, які фактично були позбавлені власних виконавчих органів, недосконалості правової бази, невизначеності з питань фінансово-економічних основ розвитку місцевого самоврядування [650].

На демократизації державного управління негативно позначився також брак політичної волі щодо здійснення адміністративної реформи на місцевому та регіональному рівнях на засадах децентралізації, деконцентрації владних повноважень, субсидіарності, консолідації ресурсного забезпечення і стратегічного планування розвитку територіальних громад. Потребували значного удосконалення механізми і процедури розв'язання так званих компетенційних спорів і конфліктних ситуацій на місцевому і регіональному рівнях, передусім у судовому порядку, забезпечення впровадження в повному обсязі у національне законодавство положень Європейської Хартії місцевого самоврядування [641; 642; 650].

В Україні процес децентралізації розпочато 2014 року з прийняттям Концепції реформи місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [651], законів України «Про співробітництво територіальних громад» [652], «Про добровільне об'єднання територіальних громад» [653] та змін до Бюджетного і Податкового кодексів – щодо фінансової децентралізації. Цей процес децентралізації дозволив: 1) формувати відповідно до положень Європейської хартії місцевого самоврядування значний дієвий і спроможний інститут місцевого самоврядування на базовому рівні – об'єднані територіальні громади (ОТГ); 2) проводити кардинальні реформи в частині державного управління, місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [654].

01 квітня 2014 року КМ України своїм розпорядженням № 333-р схвалив Концепцію реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні, зазначивши в ній актуальні проблеми, які потребували негайного

розв'язання: 1) здійснення постійної фінансової підтримки через районні бюджети малочисельних територіальних громад з використанням системи дотацій вирівнювання були обтяжливим для державного бюджету та стримували розвиток малих міст і великих селищ; 2) зниження рівня професіоналізму посадових осіб місцевого самоврядування; 3) корпоратизація органів місцевого самоврядування, закритість і непрозорість їх діяльності, високий рівень корупції; 4) надмірна централізація повноважень органів виконавчої влади та фінансово-матеріальних ресурсів [651].

Серед завдань Концепції від 01.04.2014 року № 333-р, зокрема, були: 1) забезпечити визначення достатньої податкової бази, що дало б змогу забезпечити виконання органами місцевого самоврядування власних повноважень з урахуванням об'єктивних критеріїв фінансування державою делегованих повноважень; 2) визначити податки та збори фінансовою основою здійснення органами місцевого самоврядування власних повноважень; 3) надати органам місцевого самоврядування права регулювати ставки місцевих податків і зборів; 4) недопущення надання іншими органами місцевого самоврядування та органами виконавчої влади податкових пільг, які зменшують власні доходи місцевих бюджетів (пільги з місцевих податків і зборів могли встановлюватися тільки тим органом місцевого самоврядування, до бюджету якого зараховувалися такі податки і збори) [651].

З метою реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні [651] розпорядженнями КМ України від 18.06.2014 року № 591-р та від 22.09.2016 року № 688-р були затверджені плани заходів щодо її виконання [655; 656]. Серед значного переліку передбачених заходів, було поставлено завдання розробити концептуальні пропозиції на засадах децентралізації, субсидіарності, повсюдності та спроможності місцевого самоврядування щодо: внесення змін до Бюджетного та Податкового кодексів України в частині фінансової децентралізації, зміцнення матеріальної та фінансової основи місцевого самоврядування [655; 657] та поставлено задачу забезпечити розроблення навчальних програм для посадових

осіб місцевого самоврядування, депутатів місцевих рад та державних службовців з питань децентралізації фінансової системи, зміцнення матеріальної та фінансової основи місцевого самоврядування [655; 656].

Про відсутність чітко визначеної державної політики у сфері регіонального розвитку, застарілий механізм взаємовідносин на рівні «держава-регіон» та регіонів між собою, недосконалість системи територіальної організації влади та зволікання з проведенням реформування місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою також йшлося у нормативно-правових актах, зокрема: Постанові Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 року № 385 «Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року» [658]; Законі України від 17.06.2014 року № 1508-VII «Про співробітництво територіальних громад» [652]; Указі Президента України від 12.01.2015 року № 5/2015 «Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020»» [210]; Законі України від 05.02.2015 року № 156-VIII «Про засади державної регіональної політики» [659]. Відносини, що виникають у процесі добровільного об'єднання територіальних громад сіл, селищ, міст, а також добровільного приєднання до об'єднаних територіальних громад, регулює Закон України від 05.02.2015 року № 157-VIII [653].

І якщо у наведеному вище розпорядженні КМ України від 18.06.2014 року № 591-р йшлося про «фінансову децентралізацію», як підвалину зміцнення фінансової основи місцевого самоврядування, в частині внесення змін до Бюджетного та Податкового кодексів України, то вже у схваленій розпорядженням КМ України 08 лютого 2017 року Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки [213; 214], мови про фінансову децентралізацію немає, проте йдеться про «бюджетну децентралізацію» та «фіскальну децентралізацію». Зауважимо, що при цьому не наводяться визначення використаних у наведених вище нормативно-правових актах понять «фінансова децентралізація», «бюджетна децентралізація» та «фіскальна децентралізація».

Зважаючи на той факт, що побудова ефективної та конкурентоспроможної національної економіки передбачає проведення саме системної реформи управління державними фінансами [213], проблематика неузгодженості застосованої термінології («фінансова децентралізація», «бюджетна децентралізація» та «фіскальна децентралізація») становить серйозний ризик як для системи управління державними фінансами так і для фінансової безпеки України, а отже і податкової безпеки як її складової [660].

Система управління державними фінансами не повною мірою відповідає вимогам часу, а проявом її недостатньої ефективності є низький рівень задоволення потреб населення у державних послугах [213]. Крім того, податкові реформи, які проводилися протягом останніх років з метою побудови справедливої, прозорої та передбачуваної податкової системи, частково покращили ситуацію щодо податкового навантаження на бізнес та адміністрування податків. Разом із тим потреба у подальших ефективних заходах для усунення системних недоліків у податковій системі є актуальною. Зокрема, багато податкових норм мають неоднозначне тлумачення під час їх застосування, що негативно впливає на діяльність вітчизняних бізнесових структур та знижує привабливість національної економіки для іноземних інвесторів. Неефективність заходів податкового контролю призводить до низького рівня дотримання вимог податкового законодавства та відсутності лояльності платників до сплати податків [213], що у свою чергу є загрозою податковій безпеці України.

23 січня 2019 року розпорядженням КМ України № 77-р було затверджено план заходів з реалізації реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні на 2019–2021 роки [661]. Проте, серед заходів цього плану не були передбачені шляхи реалізації нового етапу фінансової децентралізації в Україні.

Як свідчать основні результати реформування системи управління державними фінансами протягом 2017–2020 років [541], реформа бюджетної децентралізації триває. А саме, після завершення у 2020 році процесу реформування системи адміністративно-територіального устрою України, змінами до Бюджетного

кодексу України запроваджено дворівневу систему взаємовідносин державного бюджету з місцевими бюджетами. У 2021 році прямі відносини з державним бюджетом мали 1463 місцевих бюджети порівняно з 998 у 2017 році. Завдяки розширенню повноважень та бази оподаткування за доходами, що зараховувалися до місцевих бюджетів, а також підвищенню мотивації органів місцевого самоврядування протягом 2017–2020 років доходи місцевих бюджетів зросли на 36 відсотків, при цьому частка трансфертів скоротилася з 54,3 відсотка до 34,5 відсотка. З метою максимального спрощення підготовки бюджетних документів в умовах обмеженої спроможності органів місцевого самоврядування Мінфіном за підтримки ЄС створено та впроваджено інформаційно-аналітичну систему «LOGICA», яка спрямована на автоматизацію процесу складення бюджетних документів, обробки даних та обміну інформацією між місцевими бюджетами та Мінфіном [662].

У рамках трансформації міжбюджетних відносин та фіскальної децентралізації заходи здійснюються за такими напрямками: чітке розмежування повноважень між органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування; збільшення власних фінансових ресурсів органів місцевого самоврядування; удосконалення механізму фінансового забезпечення видаткових повноважень, які передаються державою на виконання органам місцевого самоврядування та місцевим органам виконавчої влади; посилення фінансової прозорості та підзвітності органів місцевого самоврядування. Прогрес у досягненні запланованих результатів визначається за такими індикаторами (таблиця 4.2):

Таблиця 4.2 – Індикатори досягнення запланованих результатів

Індикатор	Базове значення	2021 рік	2022 рік	2023 рік	2024 рік	2025 рік
Зміна фактичного показника обсягу трансфертів з державного бюджету місцевим бюджетам за звітний період до затвердженого планового показника, відсотків	-0,6 (0)	не більше 1	не більше 1	не більше 1	не більше 1	не більше 1
Частка доходів місцевих бюджетів (без урахування трансфертів) у зведеному бюджеті України, відсотків	22,6	24	24,5	25	25,5	26

Джерело: складено автором за [541].

Серед стратегічних цілей та показників їх досягнення у Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2022–2025 роки наголошується про те, що для дотримання бюджетно-податкової дисципліни необхідно: 1) здійснити заходи щодо завершення реформи ДПС України та повноцінного перетворення її в сервісну службу шляхом стимулювання добровільного дотримання податкової дисципліни з урахуванням специфіки груп та категорій платників податків, у тому числі подальшого спрощення та діджиталізації податкового адміністрування; 2) спрямувати зусилля на створення в ДПС України ефективної комплексної системи управління ризиками для забезпечення ризик-орієнтованого підходу до платників податків; 3) посилити комунікацію та активізувати роботу з підвищення податкової грамотності, що матиме позитивний вплив на платників податків [541]. Окремо зауважимо, що у тексті цієї Стратегії використовуються такі поняття як «бюджетна децентралізація» і «фіскальна децентралізація» без надання визначення цим поняттям. Про «фінансову децентралізацію», «фінансову безпеку» та «податкову безпеку» взагалі мови не йдеться.

Отже, як свідчать основні показники доходів місцевих бюджетів України у 2012–2023 роках динаміка їх податкових надходжень має тенденцію до зростання. Разом із тим, варто наголосити, що відсоток місцевих податків і зборів у податкових надходженнях місцевих бюджетів, хоча і має тенденцію до зростання, проте, його рівень в податкових надходженнях має доволі низькі показники. Акцентуємо увагу, що контролювати справляння надходжень бюджету, зокрема здійснювати контроль за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів, відповідно до пункту 39 статті 2 Бюджетного кодексу України, зобов'язані органи місцевого самоврядування. Але, на сьогодні, жодного нормативно-правового акту присвяченого питанню здійснення контролю органами місцевого самоврядування за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів немає. Однією із проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, недосконалого виконання територіальними громадами села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого

самоврядування, покладених на них компетенцій при затвердженні бюджетів відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролю за їх виконанням, є відсутність чітко розробленого правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки органами місцевого самоврядування.

Наголошено, що податки і збори, у тому числі і місцеві, встановлюються виключно ВР України у ПК України, а органи місцевого самоврядування мають повноваження своїми рішеннями встановлювати тільки розмір місцевих податків і зборів, які будуть застосовуватися в межах їх територій, але в рамках розмірів вже встановлених у ПК України. Тобто, як свідчать результати проведеного дослідження норм ПК України, однією з проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації є невідповідність норм ПК України положенням Європейської хартії місцевого самоврядування. З метою вдосконалення норм ПК України в частині його узгодження з Конституцією України та Європейською хартією місцевого самоврядування, з питань повноважень територіальних громад села, селища, міста щодо податків і зборів, запропоновано:

- 1) внесення змін до статті 143 Конституції України (Додаток Н);
- 2) внесення змін до підпункту 24 пункту 1 статті 26 та до пункту 1 статті 69 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Додаток П);
- 3) викласти в новій редакції пункт 1.1. статті 1 Податкового кодексу України (Додаток Р);
- 4) викласти у новій редакції: пункт 4.4. статті 4 ПК України, пункт 8.3. статті 8 ПК України, пункт 12.1. статті 12 ПК України, підпункт 12.4.3. пункту 12.4. статті 12 ПК України, пункт 12.5. статті 12 ПК України (Додаток С);
- 5) виключити: підпункти 12.1.1., 12.1.2., 12.1.3., 12.1.4. пункту 12.1. статті 12 ПК України, підпункт 12.2.3. пункту 12.2. статті 12 ПК України, підпункти 12.3.1., 12.3.2. пункту 12.3. статті 12 ПК України (Додаток С);
- 6) внести зміни у: пункт 3.1 статті 3 ПК України, пункт 10.2-1. статті 10 ПК України, пункт 10.3. статті 10 ПК України, пункт 12.3. статті 12 ПК України, підпункти 12.3.3., 12.3.4., 12.3.5., 12.3.8. пункту 12.3. статті 12 ПК України,

підпункт 268.2.1. пункту 268.2. статті 268 ПК України, пункт 5 розділу XIX. «Прикінцеві положення» ПК України, підпункти 52-6., 52-7. пункту 52 та пункт 58 підрозділу 10. «Інші перехідні положення» розділу XX. «Перехідні положення» ПК України (Додаток С).

4.2. Досвід місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн

Актуальності питання місцевого оподаткування приділяється багато уваги в практиці іноземних країн. Для цього створено відповідні міжнародні організації, які досліджують фінансові питання і допомагають урядам країн покращити практику наповнення бюджетів місцевого рівня. До прикладу, Всесвітня обсерваторія субнаціональних урядових фінансів та інвестицій «The World Observatory on Subnational Government Finance and Investment» (далі – SNG-WOFI), це найбільше міжнародне сховище знань про субнаціональну структуру урядів та фінансів, є спільним проектом під керівництвом Організації економічного співробітництва та розвитку «The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD)» (далі – ОЕСР) та Всесвітньої організації об'єднаних міст і органів місцевого самоврядування «United Cities and Local Governments» (далі – UCLG) [663]. Головною метою SNG-WOFI є підтримка формування політики на всіх рівнях управління та сприяння покращенню багаторівневого управління та децентралізації, особливо фіскальної.

За результатами своєї діяльності SNG-WOFI було створено 135 профілів федеративних і унітарних країн. Ці профілі країн представляють структуровану та узгоджену інформацію про системи багаторівневого управління, територіальну організацію, децентралізацію та територіальні реформи, субнаціональні урядові обов'язки та субнаціональні фінанси (витрати, інвестиції, доходи, реформи фіскальної децентралізації та фіскальні правила), надаючи потужний і простий інструмент для аналізу зв'язків між фіскальною, адміністративною та політичною децентралізацією, а також можливість проведення порівняння країн за їх ключовими параметрами.

В рамках проекту SNG-WOFI публікуються щорічні Зведені звіти Всесвітньої обсерваторії фінансів та інвестицій субнаціональних урядів «Synthesis Report World Observatory on Subnational Government Finance and Investment». Варто зазначити, що такі поняття як органи місцевого самоврядування (local governments) та субнаціональні уряди (subnational government), в практиці написання звітів міжнародними організаціями та в інформації, зазначеній на їх Інтернет платформах, ототожнюються як рівнозначні. До слова, у профілі про Україну (станом на початок 2022 року) висвітлюються такі питання: основні характеристики багаторівневої системи управління, територіальний устрій, обов'язки органів місцевого самоврядування, місцеві фінанси (витрати органів місцевого самоврядування, інвестиції, податкові надходження, дотації та субсидії). Цей профіль країни відображає ситуацію в Україні до вторгнення рф в Україну в лютому 2022 року.

Щодо досвіду місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн варто зазначити наступне. Місцеві бюджети зарубіжних країн наповнюються з п'яти основних джерел доходу: податкові надходження, дотації та субсидії, доходи від власності та інші доходи (наприклад, соціальні внески, доходи від місцевих компаній, доходи від природних ресурсів). Проте, протягом останніх 16 років глобальна фінансова криза 2008 року, пандемія COVID-19 поставили перед фінансами субнаціональних урядів країн світу серйозні виклики. Пандемія COVID-19 показала, як субнаціональні уряди різних країн зіштовхуються з ефектом ножиць, що означає нездатність отримати достатні доходи саме в той час, коли потреби у видатках стрімко зростають, що призводить до зростання дефіциту та боргу.

Проте, наразі, місцеві органи влади України, постали перед вагомим випробуванням. Широкомасштабна агресія рф проти України посилює навантаження на державний та місцеві бюджети.

Субнаціональні уряди зарубіжних країн зіштовхуються зі зростанням цін на імпорт, вищим дефіцитом і більшими борговими рахунками, інфляцією, а також уповільненням зростання доходів місцевих бюджетів. Кризові ситуації показали,

що наявність диверсифікованої системи фінансування, заснованої на доходах, що складається, в першу чергу, з дотацій (на делеговані функції чи пріоритетні цілі), і вже в другу чергу з податкових надходжень, зборів, а також доходів від власності, дає субнаціональним урядам змогу: 1) диверсифікувати ризики, 2) зміцнювати свою здатність протистояти зовнішнім потрясінням і 3) продовжувати надавати державні послуги навіть в умовах кризи. Тобто, головний акцент у наповненні бюджетів місцевих органів влади робиться саме на пошук можливостей профінансувати потреби громад саме за рахунок дотацій.

Дотації та субсидії являють собою основне джерело субнаціональних доходів у більш ніж половини іноземних країн (які є в базі даних проєкту SNG-WOFI). Для всіх цих країн дотації та субсидії складають 51,5 % від загального субнаціонального доходу та в середньому 4,1 % ВВП. Податкові надходження є другим за величиною джерелом доходу, на нього припадає 31,5 % доходів субнаціонального уряду, або 2,8 % ВВП. Збори з користувачів послуг, наданих місцевими органами самоврядування, складають 10,3 % субнаціонального доходу, або 0,7 % ВВП. Нарешті, дохід від власності становить 3,1 % субнаціонального доходу, або 0,2 % доходу. Розподіл між різними джерелами доходу та їх вага у ВВП значно відрізняються від однієї країни до іншої [664, с. 77].

До слова, доходи місцевого бюджету за 2022 рік в Україні сягнули 555 097,1 млн грн, що на 25 602,0 млн грн менше ніж у 2021 році. Темп росту склав 95,5 %. Проте виконання дохідної частини місцевого бюджету за 2022 рік, від запланованих показників, складає 93,7 %. Наповнення місцевого бюджету здійснювалося за рахунок: податкових надходжень – 393 460,6 млн грн (70,88%), неподаткових надходжень – 22 041,1 млн грн (3,97 %), доходів від операцій з капіталом – 2 275,9 млн грн (0,41 %), від органів державного управління – 136 753,8 млн грн (24,64 %), від ЄС, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ – 223,3 млн грн (0,04%), цільових фондів – 342,3 млн грн (0,06 %) [665]. Доходи місцевого бюджету за 2023 рік в Україні сягнули 652 609,1 млн грн, що на 97 512,0 млн грн більше ніж у 2022 році. Темп росту склав 117,5 %. Проте виконання дохідної частини місцевого бюджету за

2023 рік, від запланованих показників, складає 97,6 %. Наповнення місцевого бюджету здійснювалося за рахунок: податкових надходжень – 434 540,9 млн грн (66,59%), неподаткових надходжень – 36 511,4 млн грн (5,59%), доходів від операцій з капіталом – 3 621,9 млн грн (0,55 %), від органів державного управління – 177 385,2 млн грн (27,18 %), від ЄС, урядів іноземних держав, міжнародних організацій, донорських установ – 197,9 млн грн (0,03 %), цільових фондів – 351,8 млн грн (0,05 %) [666].

У 2020 році доходи субнаціональних урядів впали у багатьох країнах світу. Зокрема, пандемія COVID-19 негативно вплинула на власні надходження субнаціональних урядів у 2020 році, зокрема із надходжень від податків. Ступінь впливу різниться в різних країнах залежно від чутливості субнаціональних доходів до економічних коливань, а також від спроможності центральних/федеральних урядів втрутитися для підтримки субнаціональних фінансів. У кількох країнах зниження податків і зборів з користувачів було компенсовано збільшенням міжбюджетних трансфертів і підтримкою фондів надзвичайних ситуацій компенсаціями. Наприклад, в ОЕСР субнаціональні податкові надходження (спільні та власні) зменшилися в середньому на 4,3 % у реальному вираженні між 2019 та 2020 роками. Ця цифра приховує значні відмінності між країнами: у кількох країнах субнаціональні органи влади зазнали збільшення своїх субнаціональних податкових надходжень в реальному вираженні (наприклад, 4,6 % у Фінляндії), головним чином тому, що центральний уряд збільшив частку національних податків, які перерозподіляються субнаціональним урядам (наприклад, у Фінляндії з муніципальною часткою податку на прибуток підприємств). У більшості країн податкові надходження зменшилися (наприклад, 11,1 % в Італії, 4,9 % в Німеччині, 2,7 % в Іспанії та 2,2 % в Канаді). Доходи від зборів також різко впали в середньому на 7,7 % у реальному вираженні між 2019 і 2020 роками в усіх країнах ОЕСР, із значними відмінностями між ними. Це зменшення податкових надходжень субнаціональних урядів було частково, а іноді й повністю, компенсовано збільшенням дотацій і субсидій від центральних урядів у більшості країн ОЕСР та ЄС, що пом'якшило

вплив пандемії на дохід субнаціональних органів влади. Дотації та субсидії зросли в середньому на 9,2 % у реальному вираженні між 2019 та 2020 роками для 38 країн-членів ОЕСР. Розмір змін у 2019 та 2020 роках значно відрізняється в різних країнах (наприклад, 34 % у Сполучених Штатах Америки, 27 % у Німеччині, 21 % у Фінляндії, 16 % у Канаді, 11 % у Польщі та 7 % у Норвегії). Відповідно, загальний субнаціональний дохід зріс у середньому на 1,7 % у країнах ОЕСР у 2020 році порівняно з 2019 роком [664, с. 80].

Центральні уряди іноземних держав застосовують низку заходів для підтримки надходжень субнаціональних урядів, зокрема, розробку схем компенсації втрачених доходів місцевих бюджетів щодо податків і зборів. Наприклад, у Німеччині було запроваджено «Муніципальний пакт солідарності 2020», щоб компенсувати втрати доходів, пов'язані з місцевим податком на бізнес («Gewerbesteuer») [664, с. 81].

Податкові надходження, як вже було зазначено раніше, є другим за величиною джерелом надходжень в іноземних країнах, але з великими відмінностями між ними. На Мальті органи місцевого самоврядування не можуть підвищувати податки. У Кенії, Уганді, Естонії, Руанді, Литві, Маврикії, Гані та Перу податкові надходження складають менше 5 % надходжень місцевих бюджетів. На іншому кінці спектру, податкові надходження складають понад 50 % субнаціональних надходжень у 21 країні та навіть понад 70 % у Киргизстані, Індії, Аргентині, Ісландії, Марокко та, насамперед, у Таджикистані, причому в цій країні, податкові надходження місцевих бюджетів становлять 80,7 %. Що стосується частки ВВП, показники країн різняться наступним чином: у 53 країнах податкові надходження становлять менше 1 % ВВП у 2020 році. У 15 країнах вони перевищують 8 % ВВП, найвищий рівень у Канаді та Аргентині, Швеції, Данії та Німеччині. Федеративні країни виділяють місцевим бюджетам вищу частку податків та/або податкові повноваження, ніж унітарні країни: загалом субнаціональні податкові надходження складають 44,9 % субнаціональних державних доходів і 6,4 % ВВП у федеративних країнах, тоді як в унітарних країнах податкові надходження складають 30 % доходів місцевих бюджетів та

2,2 % ВВП. У багатьох федеративних країнах (Аргентина, Бразилія, Канада, Німеччина, Індія, Іспанія, Швейцарія, Сполучені Штати Америки) субнаціональне фінансування в основному базується на оподаткуванні. Однак у таких федераціях, як Австрія, Мексика, Південна Африка та Венесуела, податкові надходження забезпечили менше 16% надходжень у 2020 році (дорівнює або менше 2 % ВВП) [664, с. 84].

Оподаткування також є основним джерелом доходу в кількох унітарних країнах, таких як північні країни (Фінляндія, Ісландія, Швеція), а також Китай, Італія та Японія. Існують певні відмінності залежно від групи доходу та регіону світу. У країнах з високим доходом частка податку в субнаціональному доході значно вища, ніж у країнах з доходом вище середнього (тобто різниця 7,7 %). Він також значно вищий у Євро-Азії, на Близькому Сході та в Західній Азії, а також у Азіатсько-Тихоокеанському регіоні, ніж у Латинській Америці, Європі та Північній Америці [664, с. 85].

Між країнами існує суттєвий дисбаланс між рівнем витрат субнаціонального уряду, як часткою державних витрат, і рівнем субнаціональних податкових надходжень у державних податкових надходженнях, що відображає певний рівень податкової децентралізації. В таких країнах як Австралія, Австрія, Бельгія, Данія, Ефіопія, Індонезія, Корея, Мексика, Непал, Перу, Південна Африка субнаціональні уряди складають велику частку державних витрат, але їхня частка в державних податкових надходженнях є відносно низькою.

Децентралізація – це складне явище, яке характеризується великою різноманітністю досвіду в різних країнах. Як наслідок, прагнення інкапсулювати різні розуміння децентралізації, а також відобразити велику різноманітність багаторівневих систем управління в усьому світі аж ніяк не є простим завданням. Проте, SNG-WOFI визначає децентралізацію як передачу низки повноважень, обов'язків і ресурсів від центрального уряду до субнаціональних урядів, визначених як окремі юридичні особи, обрані загальним виборчим правом і які мають певний ступінь автономії. Таким чином, субнаціональні уряди керуються політичними органами (дорадчими зборами та виконавчими органами) і мають

власні активи та адміністративний персонал. Субнаціональні органи влади мають право отримувати доходи з власних джерел, таких як податки, збори з користувачів, і вони мають повноваження керувати власним бюджетом. У межах закону субнаціональні органи влади «мають повну свободу виявляти свою ініціативу щодо будь-якого питання, яке не виключено з їхньої компетенції та не передано будь-якій іншій владі». Зокрема, вони мають право встановлювати та запроваджувати загальні або окремі постанови та розпорядження. Відповідно, ці принципи повинні бути визнані у внутрішньому законодавстві та, де це можливо, у конституції.

Наприклад, у Конституції Республіки Польща [667], доходами одиниць територіального самоврядування є їх власні доходи, а також загальні субвенції і цільові дотації з бюджету держави. Статтею 168 цієї Конституції зазначається, що одиниці територіального самоврядування мають право встановлювати ставки місцевих податків і зборів в обсязі, визначеному законом. Варто зазначити, що відповідно до статті 171 цієї Конституції, за діяльністю одиниць територіального самоврядування здійснюється нагляд щодо її законності. Органами, що здійснюють нагляд за діяльністю одиниць територіального самоврядування, є Голова Ради Міністрів і воєводи, а у сфері фінансових питань – регіональні рахункові палати. Сейм за поданням Голови Ради Міністрів може розпустити представницький орган територіального самоврядування, якщо цей орган грубо порушує Конституцію або закони. Джерела доходів одиниць територіального самоврядування визначаються законом (стаття 167 Конституції Республіки Польща). Зокрема, статтею 1 Закону Республіки Польща від 12 січня 1991 року «Про місцеві податки та збори» встановлено, що цей Закон регулює: податок на нерухоме майно, податок на транспортні засоби, ринковий збір, місцевий збір, курортний збір, плату за рекламу, плату за володіння собаками [668]. Серед власних джерел доходів гміни (від нім. *Gemeinde* – спільнота, громада.), відповідно до статті 4 Закону Республіки Польща від 13.11.2003 року «Про доходи органів місцевого самоврядування», першу і другу позиції посідають податкові надходження та доходи від зборів, зокрема: 1) податкові надходження з:

нерухомості, сільського господарства, лісового господарства, від транспортних засобів, доходи від фізичних осіб, виплачені у формі «karta podatkowa», від спадщини та дарування, із цивільно-правових правочинів; та 2) доходи від зборів: гербового, ринкового, місцевого, курортного, плати за володіння собаками, з реклами [669].

Таким чином, децентралізація є складним поняттям, що включає три виміри, які теоретично є взаємозалежними: фіскальний, політичний та адміністративний. Фіскальний вимір часто відсутній або недооцінений. Якщо говорити детальніше, нещодавно передані обов'язки не супроводжуються відповідним обсягом та/або типом ресурсів, необхідних для виконання нових обов'язків субнаціональними органами влади. Невідповідності між розподіленими обов'язками та необхідними ресурсами називають нефінансованими або недофінансованими повноваженнями та можуть спричинити серйозні дисфункції в децентралізованій інституційній системі, що може призвести до низької ефективності та відсутності підзвітності. Повільна реакція та погана координація між рівнями уряду можуть бути особливо небезпечними наслідками недофінансованих мандатів перед лицем екстремальних подій, таких як пандемія чи стихійне лихо [670].

Теоретично існують три виміри децентралізації, зокрема розподіл: повноважень, відповідальності та ресурсів, які доповнюють один одного, тісно взаємопов'язані та взаємозалежні: не може (або не повинно) бути фіскальної децентралізації без політичної та адміністративної децентралізації. З іншого боку, без фіскальної децентралізації політична та адміністративна децентралізація є безглуздими, залишаючи субнаціональні органи влади позбавленими необхідних ресурсів для належного виконання своїх обов'язків. Таким чином, зв'язки між цими трьома вимірами варто ретельно розглянути, щоб максимізувати шанси на успіх процесу децентралізації. Політична децентралізація створює правову основу для децентралізації. Це передбачає новий розподіл повноважень за принципом субсидіарності між різними рівнями влади, з різними цілями, але часто з метою зміцнення демократії. Таким чином, це стосується способу, у який субнаціональні

адміністратори обираються – тобто шляхом призначення, або виборів. Політична децентралізація також передбачає необхідність консультацій з місцевою владою в процесі планування та прийняття рішень з усіх питань, які їх безпосередньо стосуються. Адміністративна децентралізація передбачає реорганізацію та чіткий розподіл завдань і функцій між територіальними рівнями з метою підвищення ефективності та прозорості національного територіального управління. Загалом це стосується передач планування, фінансування та управлінських рішень для деяких державних функцій на нижчі рівні влади, в тому числі щодо управління їхніми адміністративними структурами та ресурсами. Фінансова децентралізація передбачає делегування повноважень щодо оподаткування та витрат субнаціональним рівням влади. У цьому випадку ступінь децентралізації залежить як від обсягу делегованих ресурсів, так і від автономності в управлінні такими ресурсами. Наприклад, автономія є більшою, якщо органи місцевого самоврядування можуть приймати рішення щодо бази оподаткування, податкових ставок, розподілу видатків якщо вони можуть мати певний рівень політичного розсуду у використанні виділених їм дотацій. Фіскальна децентралізація передбачає передачу або делегування адекватних фінансових ресурсів, частина яких утворюється за рахунок податків і зборів, і відповідальності за витрати, що відповідає повноваженням, передбаченим законами [671; 672].

Наголосимо, що не можна належним чином проаналізувати фіскальну децентралізацію, дивлячись виключно на співвідношення доходів. Автономія доходів також є складним питанням, яке виходить за рамки простої податкової автономії. Більша залежність субнаціонального уряду від трансфертів центрального уряду є ознакою низького рівня децентралізації. Тим не менш, автономія також залежить від обсягу дискреційних повноважень у міжбюджетних трансфертах, які можуть бути обмежені при цільових та умовних трансфертах, або, навпаки, вони можуть бути ширшими, при дотаціях загального призначення. Така ж складність стосується і податкових систем. Показник податкових надходжень передає відносно мало інформації про дискреційні повноваження, надані державним і місцевим органам влади щодо податкової бази та ставок, і

тому тільки частково відображає реальний рівень податкової автономії місцевих органів влади. За даними, доступними наразі, в рамках державної статистики національних рахунків, неможливо провести різницю між спільними та власними податками. Національні рахунки враховують тільки «отримані» податкові надходження [671; 672].

Субнаціональні органи влади також можуть запроваджувати ініціативи для підвищення прозорості, комунікації та участі громадськості в бюджетному процесі, щоб підвищити свою підзвітність перед вищими рівнями влади та громадськістю. Участь громадськості також заохочується в країнах з давньою децентралізованою системою, наприклад у Швейцарії, фіскальна система якої відрізняється від інших країн та інших федерацій завдяки активній участі громадян у фіскальних питаннях. Будь-яка конституційна поправка, включно з положеннями про розподіл фіскальних повноважень, має бути прийнята подвійною більшістю голосів кантонів і народу шляхом обов'язкового референдуму. Крім того, якщо закон заперечує достатню кількість громадян, він має бути винесений на референдум (так званий «факультативний референдум»). Партиципаторне бюджетування – це конкретна бюджетна практика, яку місцеві органи влади можуть використовувати для посилення місцевої підзвітності та участі громадян. Це демократичний процес, у якому члени громади вирішують, як витратити частину державного бюджету [673]. Цей підхід базується на двох різних потребах: покращенні суспільної діяльності та підвищенні якості демократії. Бюджет участі варіюється від міста до міста, але за своєю суттю він складається з того, що місто, регіон чи навіть країна виділяє частину свого державного бюджету, громадяни потім подають пропозиції щодо проектів і, нарешті, громадяни голосують за те, як проекти фінансувати за рахунок виділених коштів бюджету [664, с. 64].

Прикладами практики бюджету участі на субнаціональному рівні можна назвати наступні. У Португалії місто Лісабон є лідером у формуванні партиципаторного бюджету та зеленого партиципаторного бюджету. Починаючи з 2019 року, усі виділені кошти бюджету участі (2,5 млн євро у 2020 році) були

спрямовані на зелені проєкти. Профінансовані проєкти включають створення зелених насаджень на невикористаних пустирях, безпечну інфраструктуру паркування велосипедів та міські сади. У Канаді кілька канадських муніципалітетів запровадили бюджет участі як частину свого річного бюджетного процесу. Бюджет, виділений на партиципаторне бюджетування, як правило, невеликий, коливається від кількох тисяч доларів до 300 000 канадських доларів, і зазвичай зосереджується на проєктах у сфер мистецтва, культури чи муніципальної інфраструктури. Місто Вікторія є унікальним прикладом, оскільки пріоритет міського річного процесу формування бюджету за участю кожного року змінюється і в минулому зосереджувався на таких сферах політики, як бездомність, молоді та інтеграція новоприбулих [664, с. 65].

Щодо закріплення фінансових повноважень органів місцевого самоврядування у конституціях та у внутрішніх законодавствах іноземних держав, зазначимо наступне. Особливістю Основного Закону Німеччини «Grundgesetz» [674] є те, що в його положеннях міститься розділ X «Фінанси» (статті 104а-115 Конституції), який є законодавчою основою оподаткування у Федеративній Республіці Німеччина. Цим розділом визначено як базові принципи оподаткування так і розподіл податкових надходжень між федеральним урядом, землями та муніципалітетами. Тобто, саме в Конституції Німеччини закріплено розподіл податків між бюджетами різних рівнів. Зокрема, як зазначено в статті 106 Основного Закону Німеччини, федеральний уряд має право на доходи від таких податків: 1) митні збори; 2) податки на споживання, якщо вони не належать землям або муніципалітетам; 3) податок на автотранспортні засоби та інші податки, пов'язані з рухом транспортних засобів; 4) податки на переказ капіталу, податок на страхування та податок на вексель; 5) податки на майно; 6) додатковий податок на прибуток і податок на корпорації; 7) податки в рамках Європейського співтовариства.

Земля (нім. *das Land*), як адміністративно-територіальна одиниця найвищого рівня у Федеративній Республіці Німеччина, має право на надходження від таких

податків: 1) на багатство; 2) на спадщину; 3) транспортні податки, якщо вони не належать федеральному уряду; 4) на пиво; 5) на казино.

Федеральний уряд і землі мають спільне право на податок на прибуток, податок на корпорації та податок з продажів (податки громади), якщо надходження від податку на прибуток не розподіляються між муніципалітетами. Федеральний уряд і землі ділять по половині надходжень від прибуткового податку та корпоративного податку. Федеральна та земельна частки податку з продажів визначаються федеральним законом, який вимагає схвалення Бундесрату. Визначення має ґрунтуватися на таких принципах: 1. У межах поточного доходу федеральний уряд і землі мають рівне право покривати свої необхідні витрати. Обсяг витрат повинен визначатися з урахуванням багаторічного фінансового планування. 2. Потреби федерального уряду та уряду землі в охопленні повинні бути узгоджені таким чином, щоб отримати справедливу компенсацію, уникнути надмірного навантаження на платників податків і підтримувати однакові умови життя на федеральній території.

Муніципалітети отримують частку надходжень від податку на прибуток, яку держава передає своїм муніципалітетам на основі сплати податку на прибуток їхніх жителів. Подробиці визначаються федеральним законом, який вимагає схвалення Бундесрату. Він може визначити, що муніципалітети встановлюють ставки оцінки муніципальної частки.

Доходи від податків на майно та торгових податків належать муніципалітетам; доходи від місцевих податків на споживання та витрати належать муніципалітетам або, відповідно до законодавства землі, муніципальним асоціаціям. Муніципалітетам має бути надано право встановлювати ставки податку на майно та торгівлі в рамках закону. Якщо в землі немає муніципалітетів, земля має право на надходження від податків на майно та торговельних податків, а також місцевих податків на споживання та витрати. Федеральний уряд і уряди земель можуть внести свій внесок у надходження від торговельного податку через збір. Подальші відомості про збір визначаються федеральним законом, який потребує схвалення Бундесрату. Відповідно до

законодавства землі, податок на майно та податок на торгівлю, а також муніципальна частка надходжень від податку на прибуток і податку з продажів можуть використовуватися як основа для оцінки зборів.

Від державної частки загального доходу від податків громад, муніципалітети та муніципальні асоціації отримують загальний відсоток, який визначається законодавством землі. Крім того, державне законодавство визначає, чи надходять доходи від державних податків до муніципалітетів (об'єднань муніципалітетів) і в якому обсязі. Якщо федеральний уряд ініціює спеціальні установи в окремих землях або муніципалітетах (асоціаціях муніципалітетів), які безпосередньо призводять до додаткових витрат або зменшення доходу (спеціальні збори) у цих землях або муніципалітетах (асоціаціях муніципалітетів), федеральний уряд надасть необхідну компенсацію.

Варто зазначити, що загальні правила і порядок оподаткування у Федеративній Республіці Німеччина, регламентовані Податковим Кодексом [675], яким зокрема, визначено: сферу його застосування, терміни, відповідальність податкових органів, обмеження відповідальності посадових осіб, реєстрацію платників податків, пільги, питання захисту персональних даних, питання комунікації з податковими органами, процедура вирішення спорів, штрафні (фінансові) санкції (штрафи). Порядки справляння кожного податку або збору регулюються окремими законами Федеративної Республіки Німеччина.

Отже, для України, досвід місцевого оподаткування Німеччини є корисним. В першу чергу це пов'язано з тим, що рівень податкових надходжень до місцевих бюджетів в Федеративній Республіці Німеччина є високим, зокрема, завдяки доволі великій кількості місцевих податків і зборів, які дійсно наповнюють місцеві бюджети і витрати на адміністрування яких, є низькими. А, по-друге, рівень національної свідомості громадян Німеччини, як платників податків, їхня дисциплінованість, навчання податковій грамотності з дитинства, відіграють надважливу роль у наповненні бюджетів усіх рівнів. І по-третє, якісне податкове законодавство Німеччини унеможлиблює створення загроз для податкової безпеки держави. Проведене дослідження досвіду місцевого оподаткування у

практиці зарубіжних країн демонструє, що існує широкий вибір моделей наповнення місцевих бюджетів. У деяких високодецентралізованих країнах і федеративних країнах місцеві (субнаціональні) органи влади значною мірою покладаються на трансферти центрального уряду, які можуть становити переважну частку дохідної частини місцевого бюджету. Дотації та субсидії є результатом вирівнювальних трансфертів, які, за умови правильного управління, можуть зменшити територіальну диспропорцію у питаннях державних компенсацій місцевим бюджетам. Зарубіжний досвід місцевого оподаткування є цікавим для України, проте його варто застосовувати з обережністю, враховуючи національні особливості нашої держави, як унітарної.

4.3. Комплаєнс як інструмент формування податкової безпеки України

Сучасні відносини справляння податків і зборів, які регулює ПК України, є високо ризикованими, що обумовлено наявністю таких податкових ризиків як корупція, офшор, пільги, недоїмка, тіньова економіка, недосконала податкова термінологія та неякісне податкове законодавство, фіктивні підприємства та ухилення платниками податків від виконання свого конституційного обов'язку по сплаті податків. Перелічені ризики загрожують податковій безпеці України, адже вони є чинниками ненаповнення державного бюджету. Саме тому, як нами вже було вказано раніше, необхідно встановити систему оподаткування в Україні та неухильно дотримуватись вимог законодавства, що буде регулювати суспільні відносини у зазначеній сфері. Недотримання цієї вимоги спричиняє незворотні наслідки як для самої держави так і для платників податків. Запобігання цим негативним наслідкам є одним із завдань ефективної системи податкового комплаєнсу, як елемента податкової безпеки України.

Загальновідомо, що комплаєнс є характерним для різних галузей і сфер діяльності в усьому світі, зокрема в медицині, промисловості, сільському господарстві та у фінансовій сфері. Проведене дослідження історії появи поняття «комплаєнс» у фінансовій сфері показує, що дане поняття з'явилося в 2005 році із

виданням у світ Базельським комітетом з банківського нагляду документу під назвою «Compliance and the compliance function in banks» [676]. Даним документом було встановлено 10 принципів комплаєнсу. Цього ж року Bank for International Settlements видає документ під назвою «BIS Compliance Charter», яким описує рамки управління комплаєнс, з метою, щоб діяльність фінансової установи та її співробітників проводилася відповідно до правил, політики, процедур, організаційних стандартів та кодексів поведінки, прийнятих Банком, та найвищих етичних стандартів [677]. Наступним кроком розвитку комплаєнсу, проте поки в банківській сфері, стало видання тим же Базельським комітетом з банківського нагляду вже іншого документу під назвою «Corporate governance principles for banks», де комплаєнс було виокремлено як принцип під номером 9 [678].

Варто зазначити, що для забезпечення більш всеосяжного керівництва по методам управління комплаєнс-ризиками, особливо для малих/середніх підприємств, ще у 2004 році Центром податкової політики і адміністрації Організації економічного співробітництва і розвитку (Organization for economic co-operation and development. Centre for tax policy and administration.) було розроблено інструкцію з управління ризиками та вдосконалення податкового комплаєнсу [679]. Проте виникає питання, а чи можливо рекомендувати цю інструкцію для українських підприємців, в умовах коли з 2011 року в Україні діє дуже складний для розуміння і застосування як платниками податків так і працівниками податкових органів та органів місцевого самоврядування, ПКУ України? Особливо актуальним це питання вбачається в реаліях наявної проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації.

Постановою Правління Національного банку України від 28.03.2007 року № 98 «Про схвалення Методичних рекомендацій щодо вдосконалення корпоративного управління в банках України» в царину фінансової сфери України було введено поняття «комплаєнс», яке у цих рекомендаціях вживалось у такому значенні: «дотримання вимог законодавства та внутрішніх процедур (комплаєнс) – необхідність знати, розуміти та дотримуватися всіх вимог

законодавства України, нормативів, положень і правил, внутрішніх політик, стандартів та кодексів з питань діяльності банку» [680]. Комплаєнс (англ. compliance) – дотримання банком законодавчих актів, ринкових стандартів, а також стандартів та внутрішніх документів банку, у тому числі процедур. Комплаєнс-ризик (англ. risk compliance) – імовірність виникнення збитків/санкцій, додаткових втрат або недоотримання запланованих доходів або втрати репутації внаслідок невиконання банком вимог законодавства, нормативно-правових актів, ринкових стандартів, правил добросовісної конкуренції, правил корпоративної етики, виникнення конфлікту інтересів, а також внутрішньобанківських документів банку; ризик юридичних санкцій, фінансових збитків або втрати репутації внаслідок невиконання банком законодавчих актів, ринкових стандартів, а також стандартів та внутрішніх документів банку, у тому числі процедур; ризик юридичних санкцій, фінансових збитків або втрати репутації внаслідок невиконання банком вимог законодавства України, нормативно-правових актів, внутрішніх положень і правил, а також стандартів саморегулювних організацій, що застосовуються до його діяльності. Нездатність передбачати вплив неналежних дій працівників банку може призвести до негативного суспільного резонансу та завдати шкоди репутації банку, навіть якщо не було порушено вимог законодавства України. Комплаєнс-ризик фінансового моніторингу (англ. risk compliance of financial monitoring) – ризик юридичної відповідальності або ризик застосування заходів впливу Національним банком України, виникнення фінансових збитків та репутаційних втрат, що може зазнати банк у зв'язку з незабезпеченням належного рівня відповідності всім вимогам законів України, нормативно-правових актів, правил, внутрішніх документів банку, правил поведінки, що можуть застосовуватись під час виконання банком обов'язків суб'єкта первинного фінансового моніторингу [534, с. 344–345].

Вітчизняні наукові публікації у сфері досліджень комплаєнсу свідчать про те, що їх тематика є доволі широкою, – науковці досліджують: комплаєнс-контроль, комплаєнс у бізнес-адмініструванні, фінансові комплаєнс стратегії,

антикорупційний комплаєнс, регуляторний комплаєнс, системи комплаєнс, комплаєнс як основи фінансової стабільності та комплаєнс безпеки.

Зокрема, Д. О. Гетманцевим розглянуто категорію «сервісного обслуговування платників податків» (надання адміністративних, консультаційних, довідкових, інформаційних, електронних та інших послуг, пов'язаних з реалізацією прав та обов'язків платника відповідно до вимог податкового та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючий орган, – пп. 14.1.226-1 п. 14.1 ст. 14 ПК України) у контексті аналізу можливості імплементації інституту Cooperative Compliance у податкове право України. Незважаючи на наявність зазначеної категорії у тексті статті 14 ПК України, ані наука, ані практика об'єктивно не сприймають цю конструкцію. Для цього є певні підстави, адже «сервісне обслуговування платників податків», на перший погляд, не вписується у парадигму фінансового права, загальноприйняту в сучасній науці. Ця конструкція передбачає, що платник податків з особи, яка наділена виключно обов'язками в податкових правовідносинах, перетворюється на особу, яка також має право вимагати від держави надання зустрічного задоволення її прав і забезпечення можливості для реалізації законних інтересів. Не зважаючи на відсутність узгоджених теоретичних підходів та наявність відкритих питань як щодо загального теоретичного розуміння, так і щодо конкретних способів практичної імплементації концепції Cooperative Compliance у податковому праві та її можливого впливу на розуміння методу фінансового права, науковець пропонує розглядати зазначену категорію через призму усталеної у світовій спільноті концепції Cooperative Compliance – нового підходу до взаємодії між державою та платниками податків [681].

Н. В. Москаленко, досліджуючи теоретичні аспекти запровадження комплаєнс-контролю в Україні, вказує: «Про суттєве значення комплаєнса у сучасному економічному житті свідчить те, що на Всесвітньому економічному форумі в швейцарському Давосі серед чотирьох сфер, покращання яких дозволить прискорити зростання як світової, так і національних економік, експерти назвали

скорочення бюрократії, боротьбу з корупцією, спрощений доступ до фінансування та кредитів, а також активне застосування комплаєнс-практики. У вітчизняній економіці склалося чітке розуміння того, що комплаєнс-контроль є важливим елементом системи корпоративного управління і вигода від його впровадження значно перевищує ризики, які виникають за його відсутності. На сьогодні комплаєнс-контроль у нашій державі має популярність тільки в банківському секторі, але необхідне його запровадження на всіх рівнях національної економіки. Українські компанії поступово приходять до осмислення важливості застосування комплаєнс-контролю, спираючись на досвід зарубіжних країн» [682]. Резюмуючи своє дослідження, Н. В. Москаленко зазначає, що «комплаєнс» – це поняття поширене переважно у банківській сфері. Під ним розуміють процес управління ризиками, направлений на добросовісне виконання законодавства, норм етики, прийнятих у сфері регулювання правовідносин і принципів ділових відносин з метою підтримки належних правил та стандартів поведінки на ринку, а також підтримання іміджу установи, організації [682].

Актуалізуючи проблему комплаєнсу у бізнес-адмініструванні та його ролі у створенні ефективних норм господарської поведінки, О. В. Овсієнко стверджує, що високий ступінь економічної свободи та можливість вільної реалізації соціально-економічних прав кожного суб'єкту суспільства є сучасним орієнтиром розвитку багатьох країн світу. Відносно успішно цей тренд реалізується у країнах, де вдалося створити таку інституціональну систему, норми господарської поведінки якої спрямовують економічних агентів до соціально-орієнтованого порядку на основі принципу верховенства права. Нажаль в Україні така інституціональна система все ще відсутня, наслідками чого є високий рівень корупції, монополізації економіки, численні неправомірні порушення права приватної власності, уможливлені, серед іншого, діями державних агентів, штучно створена асиметрія у реалізації контрактних прав. Тому виникає потреба у пошуку таких напрямів інституційного проектування економіки, які б забезпечили стійкий попит з боку суб'єктів господарювання на втілення принципу верховенства права у систему норм, що регламентують їх

взаємовідносини. Одним з таких інститутів є комплаєнс, широко розповсюджений у господарській практиці розвинених країн світу. Комплаєнс відіграє важливу роль у створенні ефективних норм господарювання: він започатковує певний стандарт господарської поведінки, в основі якого – повна прозорість діяльності, неприйняття та запобігання будь-яким спробам неправомірного використання ресурсів бізнес-організації. Економічна вигідність такого типу поведінки перетворює бізнес-агентів на провайдерів правової економіки – середовища рівних можливостей у реалізації соціально-економічних прав. У зв'язку з цим перспективи подальших досліджень у цій сфері пов'язані з визначенням та аналізом ефективності конкретних складових комплаєнс-практик, визначенням інституціональних умов їх впровадження [683].

Питання безпеки у сучасному світі, як стверджує Г. А. Нерсесян, набуває неабиякої актуальності, зважаючи на постійні зміни та кризові ситуації на міжнародній арені. Саме тому, на думку вченого, розвиток сфери комплаєнсу, що визначається як відповідність певним нормам, набуває пришвидшеного розвитку. Україна на своєму шляху інтеграції до міжнародного співтовариства також переймає основні трендові напрями у цій сфері. Якщо ж говорити про Україну, вказує автор, то на законодавчому рівні, поняття «комплаєнс» не є визначеним офіційно, але знайшло своє відображення у фінансовій документації, зокрема в положеннях Національного банку України. Г. А. Нерсесян зауважує, що саме поняття комплаєнс-стратегій прийшло в Україну не із законодавства у сфері розвитку бізнесу, а разом із міжнародними компаніями, що прийшли на український ринок, та за своєю приналежністю мають відповідати глобальним загальним принципам, що диктуються головними офісами. І орієнтуючись на глобальні корпорації українські компанії переймають існуючий досвід у цій сфері. Зважаючи на вищезазначене, наголошує Г. А. Нерсесян, можна прийти до висновку, що комплаєнс по своїй суті – це максимально ефективний інструмент, який покликаний вберегти компанію від кризових ситуацій та унеможливити втрати. Тому питання розробки комплаєнс-стратегій для компанії є важливим та актуальним. Якщо за кордоном існують спеціальні агентства, що займаються

розробкою комплаєнс-стратегій для кожної окремої компанії, то в Україні наразі таких сервісів не існує. Тому кожна компанія у своїй діяльності може орієнтуватися тільки на міжнародний досвід. Проаналізувавши теперішню ситуацію у сфері комплаєнсу та комплаєнс-стратегій, Г. А. Нерсесян прийшов до висновку, що дана тематика активно досліджується у банківській сфері, але не є розробленою у інших галузях. В той же час нормативно-правова база не є визначеною та чітко закріпленою навіть для банківської сфери. Отже, аналізуючи сучасний стан ринку з підвищеною конкуренцією, питання комплаєнсу як відповідності нормам законодавства, правилам етики та моралі набуває максимальної актуальності. Підхід до створення та впровадження даної стратегії має бути відповідальним, осмисленим та виходити з топ-менеджменту компанії. Наявність таких стратегій не тільки систематизує роботу співробітників у сфері відповідності, але і убезпечить компанії від цілої низки ризиків [684].

Відомою фразою стверджується, що в житті можна бути впевненим тільки в двох речах, одна з яких – податки. У зв'язку з усе більш складним характером податкової звітності, подання та забезпечення своєчасних платежів податковим органам, буде рости попит на професіоналів, здатних точно дотримуватися податкових норм (податковий комплаєнс). Бюро статистики праці США прогнозує, що з 2018 по 2028 рік відкриють більше 90 000 робочих місць для бухгалтерів і аудиторів, що володіють досвідом в області оподаткування. Як вказано на офіційному сайті Школи бізнесу Д'Аморе-Маккі Північно-Східного університету США (Northeastern University's D'Amore-McKim School of Business USA): «Крім забезпечення того, щоб підприємства і приватні особи були інформовані і дотримувалися всіх податкових законів, застосованих до їх ситуації, фахівці з податкового обліку також повинні мати досвід, щоб належним чином інтерпретувати і розуміти ці правила. Податкові фахівці, включаючи бухгалтерів і аудиторів, повинні мати глибокі знання в області чинного податкового законодавства та передової практики податкового планування. Ці професіонали зможуть допомогти підприємствам і фізичним особам дотримуватися податкових

вимог (податковий комплаєнс) навіть в умовах зміни законодавства і податкової реформи» [685].

Антикорупційний комплаєнс у системі стратегічного моніторингу кадрової безпеки підприємства став темою наукового дослідження Т. В. Момот, в якому вчена акцентує увагу на тому, що останнім часом значна увага до фінансово-економічної безпеки господарюючих суб'єктів зумовлена дією численних загроз різного характеру. Забезпечуючи захист підприємства від зовнішніх викликів та пристосовуючись до інших незалежних умов, важливим є контроль внутрішніх загроз, які можуть походити зсередини, від працівників. Тому питання моніторингу кадрової безпеки в системі управління фінансово-економічною безпекою підприємств набувають особливого значення. Більшість науковців під кадровою безпекою розуміють стан захищеності суб'єкта господарювання від кадрових небезпек і загроз або трактують її як процес запобігання негативним впливам на економічну безпеку підприємства за рахунок усунення ризиків і загроз, пов'язаних з персоналом, його інтелектуальним потенціалом і трудовими відносинами в цілому [686].

Дослідивши морфологічний аналіз сутності поняття «комплаєнс» як основу фінансової стабільності банку, О. М. Колодізев зазначає, що: «В умовах динамічного розвитку економіки та високої ймовірності настання кризи перед банками постає завдання щодо необхідності пошуку високоефективних методів управління ризиками. Банківські установи у своїй діяльності постійно наражаються на такі ризики, як операційний, юридичний, інформаційний, ризик відмивання коштів тощо. Також існує необхідність побудови внутрішніх бізнес-процесів відповідно до вітчизняних і міжнародних процедур і правил. Ці та інші питання можуть бути вирішені за допомогою дієвого механізму системи комплаєнсу». Комплаєнс як науково-економічна категорія розглядається автором з позицій процесу управління, відповідності нормам, процесу виявлення проблемних ситуацій, системи заходів, направлених на захист інтересів, комплексу заходів. За результатами проведеного О. М. Колодізевим морфологічного аналізу 26 трактувань цього поняття було виділено три групи

ключових характеристик: роль, підходи та ризики. Роль – це ті функції, які має виконувати комплаєнс в рамках установи. Підходи – це погляди, з яких трактуються поняття. Ризики – це види ризиків, на запобігання яким спрямований комплаєнс. Результати узагальнення спеціалізованої літератури показали багатогранність та відсутність єдиного підходу до тлумачення поняття «комплаєнс». Тому автором було виділено істотні ознаки трактування цієї дефініції: дотримання норм, здійснення внутрішнього контролю, елемент структури управління банком, запобігання невиконанню законодавства, запобігання корупції та відмиванню коштів. Науковцем наведено власне тлумачення поняття комплаєнс, яке сформовано на результатах узагальнення існуючих поглядів і підходів, а, отже, вирішується основна проблема відсутності уніфікованого підходу до визначення його сутності. Таким чином, «комплаєнс» – це процес управління комплаєнс-ризиками, що виступає однією з функцій банку і банківської системи в цілому та на меті якого є контроль за відповідністю державних і внутрішньобанківських норм і правил міжнародним для захисту фінансової безпеки банку [687].

Проблематика податкового комплаєнсу є відносно новою для вітчизняної фінансової науки і правозастосовної практики, зокрема і у сфері забезпечення податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації. Динамічний розвиток соціально-економічних процесів нашої держави, як ззовні так і з середини, завжди обумовлював удосконалення, законодавче внесення змін у визначення понять «національна безпека», «національні інтереси», «загрози національній безпеці», які вже були досліджені нами раніше.

Зокрема, в Стратегії національної безпеки України, затвердженої Указом Президента України від 26 травня 2015 року № 287/2015 серед актуальних загроз національній безпеці України визначено: «3.3. Корупція та неефективна система державного управління: поширення корупції, її укорінення в усіх сферах державного управління; слабкість, дисфункціональність, застаріла модель публічних інститутів, депрофесіоналізація та деградація державної служби; здійснення державними органами діяльності в корпоративних та особистих

інтересах, що призводить до порушення прав, свобод і законних інтересів громадян та суб'єктів господарської діяльності. 3.4. Економічна криза, виснаження фінансових ресурсів держави, зниження рівня життя населення: монопольно-олігархічна, низькотехнологічна, ресурсовитратна економічна модель; відсутність чітко визначених стратегічних цілей, пріоритетних напрямів і завдань соціально-економічного, воєнно-економічного та науково-технічного розвитку України, а також ефективних механізмів концентрації ресурсів для досягнення таких цілей; високий рівень «тінізації» та криміналізації національної економіки, кримінально-кланова система розподілу суспільних ресурсів; деформоване державне регулювання і корупційний тиск на бізнес; надмірна залежність національної економіки від зовнішніх ринків; неефективне управління державним боргом; зменшення добробуту домогосподарств та зростання рівня безробіття; активізація міграційних процесів унаслідок бойових дій.». Серед основних напрямів державної політики національної безпеки України – забезпечення економічної безпеки. Ключовою умовою нової якості економічного зростання є забезпечення економічної безпеки шляхом: деолігархізації, демонополізації і дерегуляції економіки, захисту економічної конкуренції, спрощення й оптимізації системи оподаткування, формування сприятливого бізнес-клімату та умов для прискореного інноваційного розвитку; ефективного використання бюджетних коштів, міжнародної економічної допомоги та ресурсів міжнародних фінансових організацій, дієвого контролю за станом державного боргу; системної протидії організованій економічній злочинності та «тінізації» економіки на основі формування переваг легальної господарської діяльності та водночас консолідації інституційних спроможностей фінансових, податкових, митних та правоохоронних органів, виявлення активів організованих злочинних угруповань та їх конфіскації [204].

В Україні комплаєнс-контроль застосовується в основному юридичними особами – представниками так званого великого бізнесу. Малий та середній бізнес майже не мають реально діючого комплаєнс-контролю. Очевидно, це пов'язано із відсутністю чіткого правового регулювання у такій галузі й також із

недостатністю у господарюючих осіб усвідомлення щодо економічних переваг та результатів його застосування. Тому можна зазначити, що хоча в чинному законодавстві України і створені певні умови розвитку комплаєнс-контролю в господарській діяльності юридичних осіб, але цього не досить. Комплаєнс-контроль має стати звичним інструментом для сучасних реалій для тих, що хочуть стати привабливими для іноземного інвестора, партнера [688].

Недосконалість та непрозорість податкового законодавства «дозволяє» платникам податків знаходити шпарини для контрабанди, карусельної схеми ухилення від сплати ПДВ, заниження бази оподаткування і виведення прибутку з-під оподаткування, тощо. Контрабанда (англ. *smuggling*) – переміщення через митний кордон України поза митним контролем або з приховуванням від митного контролю культурних цінностей, отруйних, сильнодіючих, вибухових речовин, радіоактивних матеріалів, зброї або боєприпасів (крім гладкоствольної мисливської зброї або бойових припасів до неї), частин вогнепальної нарізної зброї, а також спеціальних технічних засобів негласного отримання інформації; незаконне перевезення через державний кордон, а також купівля, продаж і зберігання товарів або інших цінностей, ввезення і вивезення яких пов'язані з порушенням вимог митного законодавства; товари, ввезені до країни незаконно, без сплати мита [534, с. 350]. Карусельна схема ухилення від сплати ПДВ (англ. *VAT carousel fraud*) – схема, в якій відбувається циркуляція товарів настільки багато разів, наскільки це можливо, без сплати ПДВ. Товари продаються у рамках «каруселі» за найвищою ціною, що існує у даний момент продажу, оскільки чим вища ціна, тим більшу суму ПДВ можна привласнити. Результатом карусельної схеми стає постійне підвищення вартості товару, що у випадку відсутності перевірок може призвести до безконтрольного зростання його ціни. Це означає, що у межах каруселі вартість товару повинна занижуватись перед його наступним перепродажем. Так часто відбувається, якщо товар знаходиться у «третьох країнах». Заниження вартості має додаткову перевагу, оскільки знижує імпортні мита, які потрібно сплатити у третій країні. Такий «фінансовий збиток» покривається відшкодуванням ПДВ від країни-члена [534, с. 324]. Заниження бази

оподаткування і виведення прибутку з-під оподаткування (англ. base erosion and profit shifting (BEPS) – заниження бази оподаткування і виведення прибутку з-під оподаткування відноситься до розмивання національної податкової бази і одного процесу, за допомогою якого це відбувається. Цей процес полягає в тому, що багатонаціональні компанії змінюють прибутки, отримані в країні або за межами та в таких юрисдикціях, як офшорні фінансові центри з нижчим або нульовим податком, що дозволяє мінімізувати їх податкове навантаження. Така практика є законною, але, крім мінімізації податкової бази країн, в яких було отримано прибуток, також створюються не рівні умови ведення бізнесу, оскільки малі та середні підприємства, як правило, не мають доступу до цих схем виведення прибутку з-під оподаткування, і тому платять значно більші податки ніж багатонаціональні компанії [534, с. 270].

Я. В. Греца обґрунтовує, що реалізація плану BEPS, запровадження системи автоматичного обміну інформацією та інші заходи протидії агресивному податковому плануванню, відповідає національним економічним інтересам України, оскільки основна їх мета – забезпечити сплату податків до національного бюджету, не допустити виведення прибутків в інші юрисдикції без їх оподаткування. Такі заходи не повинні сприйматися як тиск на бізнес, як спроби протидії законному податковому плануванню. Поряд із цим, для уникнення відтоку капіталу держава повинна створювати сприятливі умови для розвитку суб'єктів господарювання, які сплачують податки до її бюджету. Необхідно забезпечити також гарантії захисту законних інтересів платників податків, недопущення фіскального свавілля у зв'язку із розширенням інструментарію податкового контролю. Успіх цих кроків буде залежати великою мірою від якості національних правових механізмів їх запровадження [689, с. 409–410]. Протиправні спроби зменшення податкових зобов'язань здійснюються не тільки в найбільш суспільно небезпечних його проявах – ухиленні від сплати податків, що є кримінально-караним діянням, а й можуть проявлятися і в інших формах умисної протиправної поведінки, за яку може встановлюватися не кримінальна, а фінансова та/або адміністративна відповідальність [689, с. 48].

Податкове планування варто розглядати як діяльність платника податків, що передбачає розробку системи правомірних заходів, спрямованих на визначення найбільш оптимальної моделі оподаткування, удосконалення процесу сплати податків, аналіз та прогнозування податкових наслідків здійснення господарських операцій, зменшення рівня податкового навантаження та збільшення прибутку, з урахуванням вимог податкового законодавства та тенденцій податкової політики держави [689, с. 400].

Податкове планування, як зазначає М. О. Бондаренко, є самостійним правовим явищем, що не допускає ототожнення його із суміжними поняттями, такими як «податкова оптимізація», «податкова мінімізація», «фінансовий менеджмент», «податковий менеджмент». Воно включає в себе податкову оптимізацію й податкову мінімізацію в частині її легального прояву. Фінансовий менеджмент і податкове планування співвідносяться як ціле і частина: податкове планування виступає інструментом податкового менеджменту, який, у свою чергу, є структурною частиною менеджменту фінансового. Однією з найважливіших рис податкового планування є його правомірність, яка виражається в дотриманні одночасно: (а) формального тексту закону; (б) змісту, мети й цілей закону [690, с. 166–167]. Закріплення в українському податковому законодавстві загальних і спеціальних норм проти обходу податків дозволить платникові податків розуміти, як його дії можуть розцінюватись у подальшому контролюючими органами, а контролюючі органи матимуть реальну можливість для обґрунтування своїх претензій щодо платників податків з посиланням на конкретну норму чинного Податкового кодексу України [690, с. 169]. Обхід оподаткування, за твердженням М. О. Бондаренко, це дії платника податків, що формально відповідають вимогам податкового законодавства, але містять елементи зловживання, обману, невідповідності дійсній діловій меті діяльності для отримання податкової вигоди або зменшення обсягу належного податкового обов'язку [690, с. 167].

Невиконання чи неналежне виконання податкового обов'язку, за твердженням Д. П. Дорошенка, може набувати форми ухилення. Під ухиленням від

сплати податків варто розуміти як невчинення дій, тобто невиконання покладених на особу обов'язків зі сплати податків, які дійсно могли й повинні бути сплачені, так і неналежне здійснення таких обов'язків із метою уникнути повністю або частково сплати податків чи зборів. Це ухилення може виявлятися в таких діях: а) неподанні документів, пов'язаних із нарахуванням і сплатою податків до бюджетів (податкових декларацій, розрахунків, бухгалтерських звітів, балансів тощо); б) приховуванні (заниженні, необчисленні) об'єктів оподаткування; в) незаконному отриманні податкових пільг; г) наданні неправдивих відомостей чи документів тощо. Відхилення від закріпленого законом способу реалізації податкового обов'язку розглядається як його невиконання чи неналежне виконання, що надає державі правомірну підставу вимагати від платника податків належного здійснення обов'язку та застосовувати щодо нього примусові заходи. Податково-правовий примус – це вид державно-правового примусу у сфері оподаткування, що посідає центральне місце в системі інших його заходів та являє собою систему закріплених нормами податкового права заходів впливу на зобов'язаних суб'єктів податкових правовідносин, що застосовуються в разі недотримання цими суб'єктами податково-правових норм із метою забезпечення реалізації ними свого податкового обов'язку [691, с. 376–377].

Швидке зростання тіньової активності в Україні ймовірно обумовлене фіскальною політикою держави, коли підприємства прагнуть уникнути сплати податків через надмірно високі ставки. Бізнес також має серйозні підстави сумніватися у здатності держави ефективно використовувати податкові надходження для суспільного перерозподілу. Додатковим мотивом виступає амбівалентне прагнення знизити витрати й максимізувати прибуток в умовах економічної кризи, а відхід у тіньовий сектор полегшується недовістю законодавства і корумпованістю державного апарату [692, с. 332–333].

Податкова політика, як один із основних напрямів економічної політики держави, про що йдеться у статті 10 ГК України від 16 січня 2003 року № 436-IV, спрямована на забезпечення економічно обґрунтованого податкового навантаження на суб'єктів господарювання, стимулювання суспільно необхідної

економічної діяльності суб'єктів, а також дотримання принципу соціальної справедливості та конституційних гарантій прав громадян при оподаткуванні їх доходів.

Отже, поява нових правових явищ «податкова безпека» та «податковий комплаєнс» вже потребують свого законодавчого закріплення у рамках корегування сучасного бачення понять «податкової політики» та «податкової безпеки». Тема податкового комплаєнсу, як елементу податкової безпеки України, зокрема і в умовах фінансової децентралізації, все більше зацікавлює податківців, які не хочуть бути осторонь новомодної тенденції – податкового комплаєнсу, як сукупності мотивів та стимулів платників, що спонукають їх дотримуватися вимог податкового законодавства. Запровадження системи податкового комплаєнсу дасть змогу вивести відносини з платниками на зовсім новий рівень, який ґрунтується на довірі та партнерстві. Система податкового комплаєнсу надасть змогу мінімізувати ризики недотримання платниками вимог податкового законодавства, допомогти платникам уникнути найбільш поширених помилок в майбутньому, максимально спростити подання звітності та сплату податків, спільно вирішувати проблеми та усувати перешкоди в забезпеченні податкової безпеки [693; 694].

Висновки до розділу 4

1. Зважаючи на вже існуючі доробки у царині реформи децентралізації влади, варто зазначити, що питанням податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, а тим більше в умовах воєнних реалій і наступного повоєнного відновлення, уваги науковцями не приділялося. Крім того, на сьогодні, жодного нормативно-правового акту присвяченого питанню здійснення контролю органами місцевого самоврядування за правильністю та своєчасністю справляння податків і зборів, в контексті податкової безпеки, немає.

2. Однією із проблем реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, недосконалого виконання територіальними громадами села,

селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування, покладених на них компетенцій при затвердженні бюджетів відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролю за їх виконанням, є відсутність чітко розробленого правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки органами місцевого самоврядування.

3. Виявлено колізію у нормах Основного Закону, – стаття 143 суперечить статтям 67 та 92 Конституції України в частині повноважень органів місцевого самоврядування в питанні «встановлення» місцевих податків і зборів таким нормативно-правовим актом, як рішення. А норма частини першої статті 143 Конституції України, щодо повноважень місцевого самоврядування встановлювати місцеві податки і збори, суперечить положенням пункту 3 статі 9 Європейської хартії місцевого самоврядування, яка регламентує повноваження місцевого самоврядування встановлювати розмір місцевих податків і зборів. З метою виправлення цієї колізії запропоновано внести відповідні зміни до частини першої статті 143 Конституції України.

4. Проблематика неузгодженості застосованої термінології «фінансова децентралізація», «бюджетна децентралізація» та «фіскальна децентралізація» становить серйозний ризик як для системи управління державними фінансами так і для фінансової безпеки України, а отже і податкової безпеки як її складової.

5. Проведене дослідження досвіду місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн демонструє, що існує широкий вибір моделей наповнення місцевих бюджетів. У деяких високодецентралізованих країнах і федеративних країнах місцеві (субнаціональні) органи влади значною мірою покладаються на трансферти центрального уряду, які можуть становити переважну частку дохідної частини місцевого бюджету. Дотації та субсидії є результатом вирівнювальних трансфертів, які, за умови правильного управління, можуть зменшити територіальну диспропорцію у питаннях державних компенсацій місцевим бюджетам. Зарубіжний досвід місцевого оподаткування є цікавим для України, проте його варто застосовувати з обережністю, враховуючи національні особливості нашої держави, як унітарної.

6. Результативним для України може бути застосування досвіду місцевого оподаткування Німеччини в контексті того, що: а) рівень податкових надходжень до місцевих бюджетів в Федеративній Республіці Німеччина є високим, зокрема, завдяки доволі великій кількості місцевих податків і зборів, які дійсно наповнюють місцеві бюджети і витрати на адміністрування яких, є низькими; б) рівень національної свідомості громадян Німеччини, як платників податків, їхня дисциплінованість, навчання податковій грамотності з дитинства, відіграють надважливу роль у наповненні бюджетів усіх рівнів; в) якісне податкове законодавство Німеччини унеможлиблює створення загроз для податкової безпеки держави.

7. Тема податкового комплаєнсу, як елементу податкової безпеки України, все більше зацікавлює податківців, які не хочуть бути осторонь новомодної тенденції – податкового комплаєнсу, як сукупності мотивів та стимулів платників, що спонукають їх дотримуватися вимог податкового законодавства. Запровадження системи податкового комплаєнсу дасть змогу вивести відносини з платниками на зовсім новий рівень, який ґрунтується на довірі та партнерстві.

РОЗДІЛ 5

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПОДАТКОВОЇ БЕЗПЕКИ В УКРАЇНІ

5.1. Зарубіжний досвід пільгового оподаткування та проблематика податкових пільг в Україні

Проблематика пільгового оподаткування, як фактора загроз податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини державного та місцевих бюджетів нашої держави, є актуальним питанням сьогодення. Тому, одним із способів розв'язання цієї проблеми є дослідження зарубіжного досвіду пільгового оподаткування. Почнемо з того, що технічну підтримку в рамках програми оцінки податкових пільг надає International Monetary Fund (далі – МВФ). Відповідно до «IMF Fiscal Transparency Code» (Кодексу фіскальної прозорості МВФ), встановлюються принципи фіскальної прозорості, першим з яких є «Фіскальна звітність». Фіскальні звіти повинні надавати комплексний огляд фіскальної діяльності державного сектора та його підсекторів відповідно до міжнародних стандартів. У свою чергу, фінансові звіти мають надавати вичерпний, відповідний, своєчасний і достовірний огляд фінансового стану та діяльності уряду. У підпункті 1.1.4. «Покриття податкових витрат» цього Кодексу встановлено, що уряд регулярно розкриває та керує втратою доходів бюджету від наданих податкових пільг. Податкові витрати – це пільги, знижки або звільнення від оподаткування, які зменшують надходження до бюджету країни. Вищевказаний принцип (підпункт 1.1.4. Кодексу) розкривається через три рівні оцінювання: «basic» – приблизні втрати доходів від наданих податкових пільг публікуються принаймні раз на рік; «good» – втрати доходів від наданих податкових пільг оцінюються за галузями чи напрямками фіскальної політики та публікуються принаймні раз на рік; та «advanced» – втрати доходів від наданих податкових пільг оцінюються за галузями чи напрямками фіскальної політики,

публікуються принаймні раз на рік, існує контроль за розміром наданих податкових пільг та їх цільового використання [695].

У своїй інструкції «How to Evaluate Tax Expenditures» [696] МВФ пропонує інструменти оцінювання практичних результатів від надання податкових пільг. Особливий акцент МВФ робить на розумінні та прозорому звітуванні про вплив податкових пільг на доходи державного бюджету, що є необхідним для комплексної фіскальної звітності і є відправною точкою для будь-яких дебатів щодо доцільності податкових пільг, адже ефективне використання обмежених державних ресурсів вимагає ретельного управління будь-якими видами державних витрат, включаючи податкові пільги та прямі витрати державного бюджету. Бюджетний вплив податкових пільг, як зазначено в інструкції «How to Evaluate Tax Expenditures», може бути подібним до впливу прямих витрат: після надання підтримки стає менше грошей для фінансування інших державних пріоритетів. Незважаючи на те, що податкові пільги часто суперечать принципам належної розробки податкової політики, вони є повсюдними та часто значними. Вони зменшують податкові надходження в середньому приблизно на 4 відсотки ВВП серед країн, які звітують про них.

У МВФ наголошують, що використовуючи податкові пільги для надання фінансової підтримки окремим особам, компаніям та іншим організаціям, включаючи неурядові організації, уряди держав повинні неухильно зосереджуватися на систематичній оцінці ефективності та результативності мети надання податкових пільг. Систематичні оцінки, на відміну від ситуаційних обговорень, необхідні для того, щоб керувати прийняттям обґрунтованих рішень та уникати ситуацій, коли наративом про переваги надання податкових пільг керуються виключно зацікавлені у них сторони. Для деяких країн проведення оцінювання податкових пільг є юридичною вимогою. У Німеччині, наприклад, усі субсидії та податкові пільги мають проходити регулярну оцінку з погляду досягнення цілей. Подібним чином Нідерланди вимагають проведення оцінок податкових пільг кожні чотири-сім років. Хорошою та загальноприйнятою практикою, як наголошується МВФ, є публікація звітів про втрати бюджету від

надання податкових пільг, хоча рівень їх деталізації різний у різних юрисдикціях. У деяких випадках для підвищення прозорості звітів також публікуються бенефіціари конкретних податкових пільг [696].

Прагнучи зробити свій внесок у підвищення прозорості, поглиблення аналізу та стимулювання дебатів щодо втрат і користі від податкових пільг, Рада з економічної політики (CEP) і Німецький інститут розвитку та сталого розвитку (IDOS) – колишній Німецький інститут соціальної політики (DIE), в червні 2021 року, запровадили глобальну базу даних податкових витрат «Global Tax Expenditures Database» (далі – GTED). Це результат багаторічної роботи з підвищення прозорості податкових пільг і критичної ролі, яку вони відіграють у податкових системах у всьому світі. GTED об'єднує офіційні та загальнодоступні дані про податкові пільги, опубліковані національними урядами з 1990 року, і робить їх доступними безкоштовно в Інтернеті.

У своєму звіті від 24 жовтня 2023 року, GTED зазначає, що уряди продовжують відмовлятися від трильйонів доларів податкових надходжень (у вигляді втрат від надання податкових пільг) з таким рівнем непрозорості, який вражає. Більше половини країн у всьому світі й досі взагалі не звітують про витрати на податкові вирахування, звільнення від сплати податків та інші вигоди, які спрямовуються через податкову систему до певних сегментів їхнього суспільства та економіки. Серед тих країн, які надають інформацію, багато розкривають тільки зведені дані. І тільки 13 країн публікують свої цілі щодо податкових пільг, про які вони звітують. Як наслідок, аналіз економічної ефективності окремих податкових пільг залишається недосяжним [697].

У Сполучених Штатах, за оцінками, федеральний уряд втратив понад 1,4 трильйона доларів США (USD) у 2019 році через надані податкові пільги, що становить майже 7 % ВВП. В Австралії, Канаді та Сполученому Королівстві (Великобританії) втрати від наданих податкових пільг становили 8,4 %, 6,5 % та 7,5 % ВВП у 2019 році відповідно. У середньому втрати від наданих податкових пільг перевищують 4 % ВВП серед держав-членів Європейського Союзу та досягають 13 % у Нідерландах, понад 12 % у Фінляндії та понад 10 % у Чехії.

Податкові пільги також широко використовуються в країнах, що розвиваються. Втрати від наданих податкових пільг коливаються від понад 1 % до майже 8 % ВВП у Латинській Америці, від майже 0,5 % до понад 6 % в Азії та від трохи більше 0,5 % до 8 % ВВП в Африці.

Незважаючи на те, що цифри, згадані вище, вже значні сам по собі, вони часто не відображають реальний вимір втрат від наданих податкових пільг, оскільки, незважаючи на їх масштаби, використання податкових пільг характеризується вражаючим браком прозорості та підзвітності. Наявність надійних даних щодо втрат від наданих податкових пільг має вирішальне значення не тільки для підвищення прозорості та підзвітності. Це також необхідна (хоча і не достатня) умова для проведення обґрунтованих оцінок щодо ефективності та результативності положень податкових пільг, зрештою, для кращого узгодження податкових систем з різними політичними цілями, які переслідують уряди [698, с. 5].

На цьому фоні Глобальна база даних податкових витрат має три цілі: 1) пролити світло на поточний стан звітності щодо втрат від наданих податкових пільг та підвищити прозорість щодо цього питання, 2) створити узгоджену інформацію про втрати від наданих податкових пільг у різних країнах, забезпечуючи певний рівень порівнянності, 3) започаткувати міжнародні дослідження в галузі податкових пільг, включаючи емпіричні оцінки конкретних положень, що призведе до реформ систем надання податкових пільг на основі фактичних даних [698, с. 5–6].

Глобальний індекс прозорості податкових витрат «The Global Tax Expenditures Transparency Index» (далі – GTETI) – це проєкт, який очолюють Рада з економічної політики (СЕР) і Німецький інститут розвитку та сталого розвитку (IDOS). GTETI – це перша порівняльна оцінка звітності про податкові пільги, яка охоплює країни по всьому світу. Країни оцінюються за п'ятьма параметрами: 1) доступність для громадськості, 2) інституційна структура, 3) методологія та сфера застосування, 4) описові дані про податкові пільги та 5) оцінка податкових пільг. GTETI забезпечує систематичну структуру для рейтингу країн відповідно

до регулярності, якості та обсягу їхніх звітів і спрямований на підвищення прозорості та підзвітності у сфері податкових пільг.

Відповідно до рейтингу GTETI (станом на 02.02.2024 року) із 104 країн, доступ до звітів про податкові пільги яких є у базі даних GTED, Україна посідає 88 місце, набравши загальну кількість балів 33,2 із 100. Найменшу кількість балів, серед 104 країн, за показником «доступність для громадськості», було отримано Україною – 3 бали (на першому місці Канада із показником 18 балів). Тобто, Україна посідає останнє, 104 місце, в рейтингу доступності інформації для громадськості про надані податкові пільги, у тому числі, які є втратами дохідної частини бюджету. За показником «інституційна структура» лідером є Німеччина (18,7 балів), а Україною отримано 12 балів (67 місце). За параметром «Методологія та сфера застосування» Україна має 4 бали та посідає 80 місце (перше місце – Португалія – 18,7 балів). Маючи 19 балів, Німеччина посідає перше місце за наступним показником «описові дані про податкові пільги», а Україна, набираючи 8,6 балів, посідає 51 місце. За показник «оцінка податкових пільг» нашою країною отримано 5,6 балів. За цим показником Україна посідає 67 місце. Для порівняння, за цим показником лідерами є Німеччина – 13,2 бали, Канада – 12,6 балів, США – 10,8 балів [699].

В Україні Державною податковою службою формуються два довідники про податкові пільги: 1) довідник податкових пільг, що є втратами доходів бюджету та 2) довідник інших податкових пільг. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів бюджету від їх надання формується на базі звітних даних ДПС України щодо обсягів пільгового оподаткування за даними поданої податкової звітності платників податків (відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 38 БК України).

Облік податкових пільг з ПДФО в Україні не ведеться. Надання інформації про податкові пільги у звітності в Україні здійснюється без розкриття методології їх вимірювання. Така ситуація підвищує ризик випадкових, необґрунтованих рішень щодо розподілу пільг між двома звітами, на результати яких, таким чином, вирішальний вплив мають суб'єктивні фактори. У цілому структура звітів про

податкові пільги в Україні є вкрай обмеженою й неінформативною. За такої структури звіти не виконують своєї основної функції – не роблять податкові витрати прозорими. В Україні звіти про податкові пільги як за назвою, так і за форматом (подання звітів тільки у формі таблиць й відсутність текстової, аналітичної частини) та повнотою (брак інформації щодо багатьох якісних вимірів податкових витрат – цілі, бенефіціарів тощо, а також ретроспективних та прогнозних оцінок їх вартості) не відповідають стандартам найкращої практики, що свідчить про необхідність їх удосконалення [700].

Прагнучи відповідати європейським стандартам, щодо прозорості загальних державних фінансів, Україні, на нашу думку, варто долучитися до виконання вимоги п. 2 ст. 14 Директиви Ради ЄС 2011/85/ЄС від 08.11.2011 року «Щодо вимог до бюджетних рамок держав-членів», який вказує, що держави-члени мають публікувати детальну інформацію про вплив податкових пільг на доходи держави. Ці правила необхідні для забезпечення дотримання державами-членами зобов'язань згідно з Договором про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС) щодо уникнення надмірного державного дефіциту [701].

Використовуючи досвід Організації економічного співробітництва та розвитку «The Organisation for Economic Co-operation and Development» відносно найкращих практик звітності щодо податкових пільг та їх доступності для громадськості, сформулюємо наступні пропозиції, які є актуальними для України з питання запровадження якісного, всеохоплюючого та прозорого звітування щодо наданих податкових пільг та аналізу їх доцільності. Звітність щодо наданих податкових пільг в Україні має відповідати таким вимогам: 1. Законодавче закріплення у бюджетному процесі норми щодо обов'язковості публікації звітів про податкові пільги. Доступність та прозорість звітності про податкові пільги для громадського ознайомлення має підвищити ступінь довіри до уряду. Податкові пільги мають бути піддані такому ж рівню перевірки та контролю як і прямі бюджетні видатки. 2. Щорічне звітування про надані податкові пільги та їх вплив на стан податкових надходжень. 3. Наявність детального і постатейного текстового опису методу оцінки податкових пільг. Це забезпечить прозорість,

ясність для читача. 4. Містити класифікацію податкових пільг за: а) типом податку (ПДФО, ПДВ, тощо), б) типом податкової пільги (знижена ставка, звільнення, тощо), в) функцією до якої вони відносяться (освіта, оборона, охорона здоров'я та інші), г) метою запровадження податкової пільги (зайнятість, дослідження, інновації, житло, зменшення бідності та інші), д) цільовою групою бенефіціарів (підприємства, фізичні особи, самозайняті особи та інші), е) часовим виміром чинності наданих податкових пільг. 5. Наявність посилання на норму ПК України щодо кожної наданої пільги для забезпечення ясності та прозорості звіту. 6. Включати показники загальної суми наданих податкових пільг у відсотковому співвідношенні до суми ВВП та до суми загальних податкових надходжень. 7. Містити ранжування всіх податкових пільг за їхньою вартістю для покращення сприйняття користувачами сум втрачених податкових надходжень дохідної частини бюджету. 8. Відображати всі юридично закріплені податкові пільги, незалежно від того, чи застосовуються вони чи ні, з метою здійснення аналізу їх актуальності та доцільності, прогнозів застосування. 9. Містити інформацію (коментар) щодо аналізу цільового використання наданих податкових пільг, оцінки їх результативності та ефективності.

Варто зазначити, що у різних країнах немає єдиного, уніфікованого формату звітності щодо наданих податкових пільг. Загалом виділяють дев'ять країн, які публікують детальний, вичерпний звіт про надані податкові пільги, а саме: Австралія, Австрія, Італія, Канада, Нідерланди, Німеччина, Південна Корея та Франція, Швеція [702].

Реалії сучасного соціально-економічного становища України свідчать про критично-нагальну необхідність вивчити доцільність існування інституту податкової пільги. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки, як суб'єктів господарювання, так і держави Україна, особливо в контексті взаємодії держави та бізнесу на їх шляху до європейської інтеграції, залишається нагально актуальною. І яскравим підтвердженням зазначеного вище є Закон України від 17.12.2020 року № 1116-IX «Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні» [703], який набрав

чинності 13 лютого 2021 року. Цей Закон, за твердженням законотворців, визначає організаційні, правові та фінансові засади державної підтримки інвестиційних проектів з метою створення сприятливих умов для залучення в Україну значних інвестицій (внутрішніх і зовнішніх), створення нових робочих місць, стимулювання економічного розвитку регіонів та зростання конкурентоспроможності економіки України. Поставимо завданням цього дослідження:

1) з'ясувати вплив на податкову безпеку України державної підтримки інвестиційних проектів із значними інвестиціями, що можуть надаватися інвестору із значними інвестиціями, саме у формі звільнення від сплати окремих податків та зборів відповідно до ПК України (пункт 1 частини 1 статті 3 Закону України № 1116-IX);

2) довести, що ця норма закону, яка декларує пільгове оподаткування, збільшує втрати дохідної частини бюджету, тобто зменшує надходження бюджету у вигляді податкових платежів, а отже є загрозою податковій безпеці України.

Виконання поставлених завдань дослідження почнемо з аналітичного огляду Пояснювальної записки від 01.07.2020 року (далі – Пояснювальна записка), яка є супровідним документом до Проекту Закону про державну підтримку інвестиційних проектів зі значними інвестиціями від 01.07.2020 року № 3760. Зокрема, відповідно до пункту 5 «Фінансово-економічне обґрунтування» цієї Пояснювальної записки, прийняття та реалізація положень, передбачених законопроектом, не потребуватимуть додаткових витрат Державного бюджету України [704].

З цього приводу постає перше питання, – а чи витрати на утримання уповноваженої установи, яка відповідно до п. 9 ч. 1 ст. 1 Закону України № 1116-IX, є державною установою, уповноваженою КМ України на: 1) здійснення інвестиційними менеджерами, які входять до складу державної установи, супроводу заявника та інвестора із значними інвестиціями у підготовці та реалізації інвестиційного проекту із значними інвестиціями, 2) сприяння виконанню спеціального інвестиційного договору, 3) виконання інших функцій,

передбачених цим Законом, – не належать до переліку видатків, що здійснюються з Державного бюджету України? Відповідь на це питання наведено у статті 87 Бюджетного кодексу України, а саме: до видатків, що здійснюються з Державного бюджету України, належать видатки на: 1) виконавчу владу (абз. 1 пп. «б» п. 1 ч. 1); 2) державні інвестиційні проекти (п. 16 ч. 1) [199]. Отже, реалізація положень, передбачених Законом України від 17.12.2020 року № 1116-IX, потребуватиме додаткових витрат Державного бюджету України, зокрема в частині утримання уповноваженої установи, яка є державною установою.

З'ясувавши питання з витратами Держбюджету України, зупинимося на втратах дохідної частини Держбюджету, про які в Пояснювальній записці взагалі не йдеться. З цього приводу постає друге питання, – а чи державна підтримка, яка може надаватися інвестору у формі податкових пільг, (п. 1 ч. 1 ст. 3 Закону України № 1116-IX) не збільшує втрат дохідної частини бюджету, тобто не зменшує надходження бюджету у вигляді податкових платежів, а отже не є суттєвою загрозою податковій безпеці України? Відповідь на це питання буде наступною: податкові пільги є ризиками, що загрожують податковій безпеці України, оскільки спричиняють втрати доходів Держбюджету України.

Далі зупинимося на положеннях пункту 6 «Прогноз соціально-економічних наслідків прийняття проекту» Пояснювальної записки, відповідно до якого, прийняття законопроекту сприятиме: забезпеченню конкурентних переваг України як напряму капіталовкладень; створенню нових високооплачуваних робочих місць; підвищенню якості життя громадян України; створенню доданої вартості виробленої в межах України продукції; стимулюванню економічного розвитку регіонів; розвитку спроможностей індустрій з високою доданою вартістю; зростанню частки місцевих постачальників; збільшенню частки секторів з виявленими порівняльними перевагами; нарощуванню обсягів експорту високотехнологічного продукту; інтеграції до глобальних ланцюгів поставок.

Разом із тим, результати дослідження супровідних документів до тексту законопроекту про державну підтримку інвестиційних проектів зі значними інвестиціями від 01.07.2020 року № 3760, свідчать про той факт, що законодавець,

м'яко кажучи, проігнорував вимоги норм статті 27 Бюджетного кодексу України щодо порядку подання і розгляду законопроектів, які впливають на показники бюджету, та введення в дію таких законів. Зокрема: 1) до цього законопроекту, прийняття якого призведе до зміни показників бюджету, суб'єкт права законодавчої ініціативи зобов'язаний був додати фінансово-економічне обґрунтування (включаючи відповідні розрахунки), але цих розрахунків не додано; 2) якщо такі зміни показників бюджету передбачають зменшення надходжень бюджету та/або збільшення витрат бюджету, до законопроекту повинні були бути подані пропозиції змін до законодавчих актів України щодо скорочення витрат бюджету та/або джерел додаткових надходжень бюджету для досягнення збалансованості бюджету, але цих пропозицій не було подано.

Інститут податкових пільг в Україні є, на жаль, деформованим через лобіювання права на пільгу, яка вже стала неодмінним атрибутом здійснення підприємницької діяльності. Однак бізнесу потрібно згадати про принцип самостійності у формуванні власних інвестиційних ресурсів, а не розраховувати виключно на державну допомогу та ще й мати від цього додаткову вигоду. У реаліях сьогодення режим пільгового оподаткування існує постійно та не відрізняється прозорістю, є конкурентними перевагами для окремих суб'єктів, порушуючи основні принципи оподаткування (нейтральності, справедливості, ефективності). Таким чином, нагальність дослідження наявної проблеми податкових пільг, аналізу їх відповідності положенням Податкового кодексу України, визначення та виокремлення податкових пільг, що мають неефективний характер, не викликає заперечень [705, с. 29-30].

Дискусії навколо податкових пільг тривають. Серед пропозицій можна зустріти як повну ліквідацію податкових пільг, так і суттєву їх «чистку» [705, с. 29–30]. Досконале правове регулювання взаємодії держави та бізнесу, зокрема у сфері оподаткування, є запорукою зміцнення податкової безпеки України, як запоруки перспективного розвитку підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору [706].

Отже, проведемо дослідження правового регулювання інституту податкових пільг, які спричиняють втрати доходів бюджету, тобто є ризиками, що загрожують податковій безпеці України.

Податкові пільги рідко досягають тієї мети, заради якої колись вводилися, а їх ефективність є значно нижчою порівняно з тими результатами, які можна було б очікувати за прямого цільового бюджетного фінансування певних програм. Можливо, безпосередньо вони не призводять до видатків з бюджету, проте спричиняють скорочення його доходів, тим самим зменшуючи ресурси держави [705, с. 25].

Побудова в Україні ефективної системи податкового стимулювання раціонального використання матеріальних, та, особливо, енергетичних ресурсів, вимагає кардинального перегляду застосовуваних податкових пільг та впровадження нових інструментів податкового регулювання [707, с. 312].

Для глибшого розуміння сутності проблеми податкових пільг в Україні, необхідно зануритись в історію їх появи і розвитку. Зокрема, наприкінці ХХ століття податковими пільгами визнавалося передбачене фінансовим законодавством повне або часткове звільнення певних груп платників чи окремих платників від обов'язкових платежів у бюджет. Податкові пільги встановлювалися у формі повного звільнення від сплати податку, неоподатковуваного мінімуму прибутку, роздільного обкладання різних доходів платника, процентної знижки, відстрочки платежів тощо. Підставами для одержання податкової пільги були матеріальний стан, багатосімейність, досягнення певного віку, інвалідність, робота на деяких посадах (за професіями), збитки від стихійного лиха, переселення, проживання у віддалених районах, певна господарська діяльність тощо [708, с. 331–332]. Яскравим відображенням підходу до податкових пільг того періоду, була передбачена пунктом 4 статті 12 Закону від 05.12.1990 року № 512-ХІІ норма, відповідно до якої: «Місцеві Ради народних депутатів мають право надавати окремим платникам пільги по податках і платежах, що надходять у відповідний місцевий бюджет.». Цікавим фактом є те, що у 1996 році законодавець змінив свою позицію щодо надання пільг окремим

платникам податків і затвердить правову норму в Основних положеннях податкової політики в Україні, схвалених Постановою ВР України від 4 грудня 1996 року № 561/96-ВР, якою буде зазначено: «Надання податкових пільг для окремих суб'єктів підприємницької діяльності не допускається». В передмовній частині цього документу, в якій викладено принципові положення та мету прийняття цього нормативного акту, зазначено: «З метою зниження розмірів ставок податків та інших обов'язкових платежів передбачити розширення бази для нарахування податків та інших обов'язкових платежів за рахунок скорочення і скасування пільг при визначенні об'єктів оподаткування, забезпечивши при цьому справедливий підхід держави до суб'єктів підприємницької діяльності.» Проте, замість скорочення і скасування пільг, як про це вказано вище, пунктом 4 «Основні принципи надання пільг і звільнення від оподаткування» цього нормативного акту регламентовано наступне: «Система податкових пільг повинна регулюватися спеціальним Законом України про пільги платникам податків, в якому будуть визначені пільги, що надаються фізичним і юридичним особам на території України щодо сплати податків. Необхідно здійснювати впорядкування системи податкових пільг, враховуючи, що звільнення від сплати податків або зменшення їх розмірів є однією з форм бюджетного фінансування і дотування суб'єктів господарювання та громадян, надавати податкові пільги виходячи із загальнодержавних інтересів. За допомогою пільг створювати умови для активізації інвестиційних процесів, насамперед у пріоритетних сферах матеріального виробництва, що відповідає основним напрямкам структурної перебудови за конкретними програмами і проектами, збільшення випуску і здешевлення соціально необхідних товарів. Встановити порядок звітності та контролю за використанням фінансових ресурсів, наданих у вигляді пільг, з правом стягнення їх до бюджету в разі неефективного використання або використання не за призначенням. Не оподатковуються доходи та майно громадян за умови, що їх розмір не перевищує соціально обґрунтованих та визначених державою рівнів забезпеченості» [153]. Отже, чи можна говорити про точно визначену податкову політику в Україні, якщо на початку «Основних положень

податкової політики в Україні» вказується один постулат про скасування пільг, а пунктом 4 регламентовано вже інше, – визначено основні принципи надання пільг і звільнення від оподаткування?

Згідно зі статтею 7 Закону від 16.04.1991 року № 959-ХІІ «Про зовнішньоекономічну діяльність» запроваджувався режим найбільшого сприяння для іноземних суб'єктів господарської діяльності, який означав, що іноземні суб'єкти господарської діяльності мають обсяг прав, преференцій та пільг щодо мит, податків та зборів, якими користується та/або буде користуватися іноземний суб'єкт господарської діяльності будь-якої іншої держави, якій надано згаданий режим. В поточній редакції Закону України № 959-ХІІ наведений вище режим найбільшого сприяння для іноземних суб'єктів господарської діяльності згідно зі статтею 7 цього Закону, залишився без змін. Принцип оподаткування зовнішньоекономічної діяльності України, відповідно до статті 11 цього Закону унормовано в такій редакції: «Україна самостійно встановлює і скасовує податки і пільги для суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності України».

Як результат наведеного вище, згадаємо відомий у всьому світі афоризм Йоганна Вольфганг Гете: «Хто неправильно застібнув перший гудзик, вже не застібнеться як потрібно». Як бачимо з історії становлення інституту податкових пільг в Україні, в перших роках її незалежності, вітчизняне податкове законодавство скориставшись згаданим інститутом, все ж таки застібнуло перший гудзик неправильно. Результатом постійно існуючого за всі роки незалежності інституту податкової пільги в українському податковому законодавстві, маємо кожного року втрати доходів державного бюджету України в сумі, що вимірюється десятками мільярдів гривень.

Комітет ВР України з питань бюджету на своєму засіданні 02 червня 2021 року розглянув звіт про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік», поданий КМ України до ВР України, а також висновки Рахункової палати про результати аналізу річного звіту про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік». У Комітеті проаналізовано вищевказані документи та звернуто увагу на таке: «За даними

ДПС втрати доходів бюджетів від наданих податкових пільг за 2020 р. становили 42 428,3 млн грн, що на 299,9 млн грн, або на 0,7 %, менше ніж за 2019 р., з них найвагоміші втрати бюджету від пільгового оподаткування відбулися щодо: ПДВ з вироблених в Україні товарів (робіт, послуг) – 26 926,9 млн грн (зменшення за рік на 12,9 %), податку на майно (включаючи плату за землю) – 13 315 млн грн (збільшення на 44,3%), податку на прибуток підприємств – 2 079,6 млн грн (збільшення на 20,5%). За даними Державної митної служби України пільги із сплати митних платежів при імпорті товарів в Україну за 2020 р. становили 100 162,1 млн грн, що на 8 018,7 млн грн, або на 8,7 %, більше ніж за 2019 р., з них щодо: акцизного податку з ввезених на митну територію України підакцизних товарів (продукції) – 62 982,9 млн грн (збільшення за рік на 18%), мита – 20 063,4 млн грн (збільшення на 19,6%), ПДВ з ввезених на територію України товарів – 17 115,8 млн грн (зменшення на 22,2%). Значні обсяги втрат доходів бюджету внаслідок пільгового оподаткування є результатом розширення бази податкових і митних пільг згідно із законодавством та недостатнього контролю за правомірністю отримання відповідних пільг суб'єктами господарювання» [709; 710].

Розглянувши звіт КМ України про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік» та висновки Рахункової палати про результати аналізу цього звіту з урахуванням відповідного рішення Комітету ВР України з питань бюджету, ВР України зазначає таке: «Податковий борг перед державним бюджетом на 1 січня 2021 року становив 82,2 млрд грн та за звітний період зменшився на 21,9 млрд грн (або на 21,1 відсотка). Загалом стан фінансової дисципліни платників податків не поліпшився, а деяких суб'єктів господарювання державного сектору економіки – взагалі погіршився, що свідчить про недієвість заходів органів Державної податкової служби України з погашення податкового боргу та слабкий нагляд уповноважених центральних органів виконавчої влади за фінансово-економічною діяльністю суб'єктів господарювання державного сектору економіки – боржників у частині їх розрахунків з бюджетом» [710].

Результати дослідження Постанови ВР України від 18.06.2021 року № 1567-IX «Про звіт про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»» свідчать про відсутність в його положеннях будь-якої інформації щодо втрат доходів державного бюджету України в сумі, що вимірюється десятками мільярдів гривень через надання податкових пільг. І це попри те, що сума фактичних втрат доходів бюджетів від наданих податкових пільг у: 2015 році – 55,4 млрд грн [711], 2016 році – 30,3 млрд грн [712], 2017 році – 26,1 млрд грн [713], 2018 році – 35,5 млрд грн [714], 2019 році – 34,8 млрд грн [715], 2020 році – 42,1 млрд грн [716], 2021 році – 51,1 млрд грн [717], 2022 році – 68,07 млрд грн [718], очікувана сума втрат бюджету у 2023 році – 87,66 млрд грн [718], прогнозна сума втрат бюджету у 2024 році – 94,49 млрд грн [718] (таблиця 5.1):

Таблиця 5.1 – Динаміка втрат доходів Державного та місцевого бюджетів України від наданих податкових пільг за 2018–2024 роки (станом на 16.03.2024)

	2018	2019	2020	2021	2022	2023 очікув.	2024 прогноз.
Загальнодержавні податки							
Податок на прибуток підприємств, млн грн	1 895	1 036	1 924	1 779	1 610	2 335	2 483
Податок на додану вартість, млн грн	24 559	22 866	26 725	35 795	51 095	61 874	68 557
Акцизний податок з вироблених в Україні підакцизних товарів (продукції), млн грн	98	1 658	0	0	0	0	0
Акцизний податок з імпортованих товарів, млн грн	0	41	106	111	0	0	0
Всього, млн грн	26 552	25 601	28 755	37 685	52 705	64 209	71 040
Місцеві податки і збори							
Податок на майно, млн грн	8 945	9 230	13 315	13 428	15 362	23 452	23 452
Збір за місця для паркування транспортних засобів, млн грн	11	5	1	5	0,2	0,3	0,3
Туристичний збір, млн грн	0,02	0,5	0,1	1	0,8	0,7	0,7
Всього, млн грн	8 956	9 235	13 316	13 434	15 363	23 453	23 453
Разом, (млрд грн)	35,5	34,8	42,1	51,1	68,07	87,66	94,49

Джерело: [714–718].

Відхилення суми втрат дохідної частини державного і місцевих бюджетів від наданих податкових пільг 2018 року (35,5 млрд грн) від 2024 року (94,49 млрд грн) складає 58,99 млрд грн. Темп росту втрат дохідної частини за цей

період склав 266,2 %. Тобто, абсолютна сума втрат дохідної частини бюджетів усіх рівнів в Україні за період 2018–2024 років збільшилася майже у 3 рази. Показники таблиці 5.1 свідчать про значне збільшення втрат доходів бюджетів усіх рівнів від наданих податкових пільг у 2022 році, рівень яких сягнув 68,07 млрд грн. При цьому, втрати дохідної частини державного бюджету у 2022 році від наданих податкових пільг становили 52,7 млрд грн, що майже у 2 рази більше ніж у 2018 році (26,5 млрд грн). Це збільшення обумовлено зростанням наданих податкових пільг на період до припинення або скасування воєнного стану на території України, зокрема, для здешевлення вартості продукції, необхідної для здійснення заходів із забезпечення національної безпеки і оборони України (пільги з оподаткування продукції оборонного призначення: податком на прибуток, податком на додану вартість та акцизним податком) [719; 720]. Акцентуємо нашу увагу на прогнозованій сумі втрат дохідної частини державного бюджету від наданих податкових пільг у 2024 році, величина якої дорівнює 71 млрд грн, що становить 75,2 % у загальних втратах бюджетів усіх рівнів.

Якщо порівняти суму втрат доходів Зведеного бюджету від наданих податкових пільг з граничним обсягом дефіциту Зведеного бюджету України за 2018 та 2023 роки, отримуємо показник у вигляді частки податкової пільги у граничному обсязі дефіцитів Зведених бюджетів цих років у розмірах: 2018 рік – 53,0 %; 2023 рік – 18 % [721; 722]. Отже, якби сплату податків у 2018 році було здійснено в повному обсязі, без наданих податкових пільг, які стали втратами дохідної частини Зведеного бюджету, то замість дефіциту Зведеного бюджету в сумі 68 млрд грн його рівень у 2018 році складав би 32 млрд грн, тобто майже у 2 рази менше від реального показника. При обсязі дефіциту Зведеного бюджету України в 2023 році в сумі 483 млрд грн, втрати доходів від наданих податкових пільг досягли показника 88 млрд грн (18 %). Тобто, за умови сплати податків у 2023 році без наданих податкових пільг, які є втратами дохідної частини Зведеного бюджету, показник дефіциту цього бюджету сягнув би рівня 395 млрд грн.

Порівняння втрат доходів Державного бюджету від наданих податкових пільг (2018 рік – 27 млрд грн; 2019 рік – 26 млрд грн; 2020 рік – 29 млрд грн; 2021 рік – 38 млрд грн; 2022 рік – 53 млрд грн; 2023 рік – 64 млрд грн (очікув.); 2024 рік – 71 млрд грн (прогноз.)) з обсягом дефіциту Державного бюджету України (2018 рік – 81 млрд грн; 2019 рік – 91 млрд грн; 2020 рік – 298 млрд грн; 2021 рік – 247 млрд грн; 2022 рік – 1497 млрд грн; 2023 рік – 2010 млрд грн; 2024 рік – 1571 млрд грн), демонструє тенденцію до зростання як втрат доходів Державного бюджету від наданих податкових пільг, так і зростання обсягів дефіциту Державного бюджету за 2018–2024 роки. Проте, сплата податків в повному обсязі без податкових пільг, які є втратами дохідної частини Державного бюджету, значно зменшило б абсолютний показник дефіциту Державного бюджету України за ці періоди. Вивільнені кошти могли б бути спрямовані на актуальні потреби держави (Додаток Т) [51–57; 636; 713–718; 723–726]. Дані показники свідчать, що інститут податкової пільги – це потенційний ризик вітчизняного податкового законодавства, що загрожує податковій безпеці України, оскільки податкові пільги є величезними втратами доходів бюджетів [727].

Актуальним питанням залишається і проблематика податкових пільг як фактора загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів, що також є передумовою виникнення проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації.

Для початку розглянемо конкурентне та антимонопольне законодавство в контексті його правових позицій проблематики питання надання податкових пільг. 18.02.1992 року ВР України прийняла Закон № 2132-ХІІ «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності», пунктом першим статті 6, якого, встановила, що дискримінацією підприємців органами влади і управління визнається, зокрема, надання окремим підприємцям податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших підприємців, що призводить до монополізації ринку певного товару. Пройшовши 12 редакцій, цей документ в останній своїй редакції

27.02.2002 року, першим пунктом статті 6 закріпив, що дискримінацією суб'єктів господарювання органами державної влади, органами місцевого самоврядування та органами адміністративно-господарського управління та контролю визнається, зокрема, надання окремим суб'єктам господарювання податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших суб'єктів господарювання, що призвело або може призвести до монополізації ринку певного товару. Цей Закон втратив чинність на підставі Закону України від 11.01.2001 року № 2210-III «Про захист економічної конкуренції», який на сьогодні є чинним.

Підтверджуючим фактом того, що питання надання податкових пільг є проблемним з погляду втрат доходів як Державного так і місцевих бюджетів, починаючи з перших днів незалежності України, є наступне: 1) у Постанові Президії ВР України від 29.10.1993 року № 3557-XII зазначено, що «прийняття концепції пільгового оподаткування не сприятиме стабілізації податкової політики»; 2) статтею 15 Закону України від 01.02.1994 року № 3898-XII «Про Державний бюджет України на 1994 рік» передбачено: «Установити, що в тих випадках, коли суб'єкти законодавчої ініціативи та інші суб'єкти права вносять до Верховної Ради України і Кабінету Міністрів України пропозиції про надання пільг щодо оподаткування підприємств, організацій або виділення додаткових асигнувань з бюджету, вони повинні одночасно подавати пропозиції, спрямовані на відповідне поповнення доходів або скорочення видатків державного бюджету» [142]; 3) Постановою ВР України від 15.07.1994 року № 110/94-ВР «Про деякі питання оподаткування» доручено: «Кабінету Міністрів України у випадках, коли надання пільг щодо оподаткування тягне за собою зменшення доходної частини бюджету, передбачати джерело її поповнення або скорочення видатків бюджету відповідно до статті 15 Закону України «Про Державний бюджет України на 1994 рік». Постанови Кабінету Міністрів України щодо пільгового оподаткування, прийняті без додержання вимог, передбачених цією Постановою, можуть бути зупинені або скасовані відповідно до законодавства України» [728].

У свою чергу, Закон України № 2210-III пунктом 1 статті 12 зазначає, що суб'єкт господарювання займає монопольне (домінуюче) становище на ринку товару, зокрема за наявності пільг. При цьому, пунктом другим статті 15 цього Закону регламентовано, що надання окремим суб'єктам господарювання або групам суб'єктів господарювання пільг чи інших переваг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо конкурентів, що призводить або може призвести до недопущення, усунення, обмеження чи спотворення конкуренції визнається антиконкурентними діями органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю. Зокрема, відповідно до пункту першого статті 15 цього ж Закону, антиконкурентними діями органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю є прийняття будь-яких актів (рішень, наказів, розпоряджень, постанов тощо), надання письмових чи усних вказівок, укладення угод або будь-які інші дії чи бездіяльність органів влади, органів місцевого самоврядування, органів адміністративно-господарського управління та контролю (колегіального органу чи посадової особи), які призвели або можуть призвести до недопущення, усунення, обмеження чи спотворення конкуренції [121].

До слова, наведені вище норми обох Законів України (з питань конкурентного та антимонопольного законодавства) конкретизують положення частини третьої статті 42 Конституції України, відповідно до якої, держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Не допускаються зловживання монопольним становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція.

Вагомим підтвердженням факту проблематики податкових пільг, як загроз податковій безпеці держави, були норми статті 34 нової редакції Закону України від 05.12.1990 року «Про бюджетну систему України» № 512-XII [85-86], який набрав чинності 18.07.1995 року. Зокрема, вже у самій назві статті 34 цього Закону йшлося про відшкодування втрат доходів бюджету, які виникали у зв'язку з прийняттям рішень органами влади: «Верховна Рада України, Кабінет Міністрів

України, Верховна Рада Автономної Республіки Крим, Уряд Автономної Республіки Крим, Ради народних депутатів та їх виконавчі органи, приймаючи рішення, які зумовлюють скорочення надходжень або виникнення чи збільшення видатків з Державного бюджету України, республіканського бюджету Автономної Республіки Крим, місцевих бюджетів, повинні передбачати джерела їх покриття».

Вже наступного 1996 року в нормах частини третьої статті 95 Конституції України закріплюється норма-принцип, згідно з якою держава прагне до збалансованості бюджету України. Принцип збалансованості бюджету є одним із головних засадничих положень бюджетної системи України, відповідно до якого, здійснення витрат бюджету мають відповідати обсягу надходжень бюджету на відповідний бюджетний період (підпункт другий пункту першого статті 7 Бюджетного кодексу України) [199].

Закон України від 05.12.1990 року «Про бюджетну систему України» [85] втратив чинність на підставі Бюджетного кодексу від 21.06.2001 року № 2542-III [87]. Правові норми цього Кодексу вже не містили положень щодо відшкодування втрат доходів бюджетів, зокрема і місцевих бюджетів, і не мали положень, які б зобов'язували органи державної влади та органи місцевого самоврядування, приймаючи рішення про надання податкових пільг, які є втратами доходів бюджетів, передбачати джерела їх покриття. Поряд із тим, в цьому Кодексі наголошувалося, що на всіх стадіях бюджетного процесу, – поданні проекту закону про Державний бюджет України та матеріалів до нього (стаття 38 Кодексу), підготовці ВР України проекту закону про Державний бюджет України до першого читання (стаття 40 Кодексу), поданні квартального звіту про виконання Державного бюджету України (стаття 60 Кодексу), обов'язково повинно було йтися про: а) розрахунок втрат доходів бюджету від надання податкових пільг; б) джерела компенсації втрат доходів Державного бюджету України або види та обсяги видатків, що підлягають відповідному скороченню, зокрема і внаслідок надання податкових пільг; в) надання інформації про втрати доходів бюджету внаслідок податкових пільг.

Щодо відшкодування втрат доходів місцевих бюджетів варто зазначити, що в цьому Кодексі були відсутні правові положення щодо процедури стадій бюджетного процесу на рівні місцевих бюджетів, оскільки тільки підпунктом першим пункту першого статті 76 Кодексу було передбачено, що разом з проектом рішення про місцевий бюджет перед його розглядом необхідно було подавати пояснювальну записку до проекту рішення, яка повинна була містити оцінку надходжень доходів з урахуванням втрат доходів у результаті наданих відповідною радою податкових пільг [87].

01.01.2011 року набрав чинності новий і досі чинний Бюджетний кодекс України від 08.07.2010 року № 2456-VI [199]. Проте, як показує аналіз його правових положень, на відміну від попереднього Бюджетного кодексу України від 21.06.2001 року № 2542-III (стаття 34), у новому Кодексі від 08.07.2010 року № 2456-VI відсутні положення щодо обов'язкової наявності пропозицій з питань доходів державного бюджету України, якими мають визначатися джерела компенсації втрат доходів державного бюджету України, зокрема і через надання податкових пільг.

Так, підпунктом третім, пункту третього статті 60 Бюджетного кодексу України від 08.07.2010 року № 2456-VI, передбачено, що органи, які контролюють справляння надходжень бюджету, подають ВР України, Президенту України, КМ України, Рахунковій палаті та Мінфіну України квартальні звіти окремо щодо зведеного бюджету України, державного бюджету та місцевих бюджетів про суми наданих податкових пільг, включаючи втрати доходів бюджету від їх надання. Відповідно до абзацу другої частини п'ятої статті 78 Бюджетного кодексу України, органи, що контролюють справляння надходжень бюджету, забезпечують своєчасне та в повному обсязі надходження до місцевих бюджетів податків і зборів та інших доходів місцевих бюджетів відповідно до законодавства, а також здійснюють обмін відповідною інформацією з органами місцевого самоврядування в Порядку від 16.06.2021 року № 627 «Про затвердження Порядку обміну інформацією між органами, що контролюють справляння надходжень бюджету, та органами місцевого самоврядування» [729].

Цим Порядком від 16.06.2021 року № 627 встановлено, що суб'єктами інформаційної взаємодії є Мінфін, ДПС України, Казначейство та органи місцевого самоврядування. Мінфін є власником інформаційно-аналітичної системи «LOGICA» та забезпечує захист інформації відповідно до законодавства у сфері захисту державних інформаційних ресурсів. Органи місцевого самоврядування передають до інформаційно-аналітичної системи «LOGICA»: 1) у десятиденний строк з дня прийняття рішень, але не пізніше 25 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлених місцевих податків та/або зборів та податкових пільг із сплати місцевих податків та/або зборів, інформацію про: а) ставки земельного податку та перелік пільг для фізичних і юридичних осіб, наданих за рішенням органу місцевого самоврядування; б) ставки податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, та перелік пільг для фізичних і юридичних осіб, наданих за рішенням органу місцевого самоврядування; в) ставки туристичного збору та перелік пільг, наданих за рішенням органу місцевого самоврядування; г) ставки збору за місця для паркування транспортних засобів та перелік пільг, наданих за рішенням органу місцевого самоврядування; д) перелік пільг з транспортного податку, наданих за рішенням органу місцевого самоврядування [729].

ДПС України передає до 10 числа місяця, що настає за звітним періодом, до інформаційно-аналітичної системи «LOGICA» інформацію про суми: нарахованих і сплачених податків та/або зборів та наданих податкових пільг, включаючи втрати доходів бюджету від їх надання. Інформація формується у розрізі джерел доходів бюджету та платників податків – юридичних осіб відповідно до адміністративно-територіальних одиниць (територіальних громад) [729].

ДПС України здійснює збір податкової інформації про встановлені органами місцевого самоврядування ставки місцевих податків, зборів та надані такими органами податкові пільги відповідно до підпункту 72.1.2.4 підпункту 72.1.2 пункту 72.1 статті 72 ПК України.

До слова, органи місцевого самоврядування надаючи податкові пільги, керувалися інформацією про перелік податкових пільг, що є втратами доходів

бюджету та інших податкових пільг, що розміщена на офіційному веб порталі ДПС України [719; 720; 730–751].

Про податкові пільги, як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів, вказується у працях науковців, серед яких одні вважають, що надання пільг по сплаті платежів до бюджетів є прихованими фінансовими втратами територіальних громад [684, с. 367], а інші зауважують, що у разі нестабільності податкової безпеки втрачається рівновага бюджетної, боргової, грошово-кредитної та інших видів безпеки. ... сформований рівень податкової безпеки визначає синхронність бюджетних надходжень та баланс інтересів держави, суб'єктів господарювання і суспільства в процесі їхнього економічного відтворення [752, с. 394].

Встановлення пільг саме на місцевому рівні можна трактувати як позитивний аспект, оскільки це дає можливість врахувати особливості розвитку, розташування, розміщення на території підприємницьких структур. Проте існує мало доказів ефективності таких пільг. Звичайно, в окремих випадках це може бути доволі вірним шляхом залучення інвестицій на територію, проте, як загальноприйнята практика, використання політики встановлення пільг як інструмента стимулювання економічного розвитку території органами місцевого самоврядування не є доцільним. Податки на майно варто розглядати передовсім як інструмент максимізації доходів бюджетів. Міжнародний досвід майнового оподаткування свідчить про те, що неефективні податкові пільги можуть бути причиною неефективності майнових податків, зниження надходжень до місцевих бюджетів та зростання диференціації фінансових можливостей платників податків [619, с. 356].

Практикою доведено, що помилки в недостатньому науковому обґрунтуванні та недооцінка наслідків негативних процесів, що відбувалися в економіці, спрямовували податкову політику на невдачі. В цій ситуації особливої уваги потребує прогноз динаміки економічного потенціалу країни, досягнення необхідної адекватності між реальними показниками економічної результативності та обсягами податкових надходжень. ... передбачливість

податкової політики – вирішальний чинник фінансової безпеки. У податковій політиці акцент важливо перенести на збільшення податкових надходжень [752, с. 410].

Резюмуючи наведене вище, підкреслимо той факт, що проблематика податкових пільг, як фактору загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів, залишається актуальною на сьогодні. Нашу наукову позицію, щодо проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації та ролі податкових пільг у цьому питанні, підкреслимо спираючись на норму-принцип частини другої статті 8 Конституції України, якою регламентовано, що закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй, адже Конституція України має найвищу юридичну силу. Звернемо нашу увагу на наступне. Конституційна норма статті 67 Основного Закону про те, що кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, співвідноситься з принципом податкового законодавства «загальність оподаткування», яким конкретизовано, що кожна особа зобов'язана сплачувати встановлені ПК України, законами з питань митної справи податки та збори, платником яких вона є згідно з положеннями цього Кодексу (підпункт 4.1.1 пункту 4.1 статті 4 ПК України). До слова, відповідно до представленої на офіційному веб-порталі ВР України термінології законодавства, термін «особа» означає будь-яку фізичну чи юридичну особу [753].

Тобто, будь-яка фізична або юридична особа зобов'язані сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Більш того, припис пункту першого частини другої статті 92 Конституції України регламентує, що податки і збори встановлюються виключно законом, яким на сьогодні є ПК України. І хоча в ПК України відсутнє визначення поняття «встановлення податків і зборів», пунктом 7.1 статті 7 Кодексу, визначено перелік восьми обов'язкових елементів під час встановлення податку, серед яких відсутня податкова пільга, яка не є елементом податку. Проте в порядках оподаткування загальнодержавними та місцевими податками, що наведені в особливій частині

ПК України, всупереч положенням Конституції України та пункту 7.1 статті 7 ПК України, присутні норми, якими законодавець звільняє платників від сплати податків, шляхом надання податкових пільг.

Отже, виконуючи свій податковий обов'язок за кожним окремим податком або збором, кожен платник податків зобов'язаний, як про це зазначено у статті 36 ПК України, обчислити, задекларувати та сплатити суму податку та збору в порядку і строки, визначені цим Кодексом. Тобто, як і приписи статей 67, 92 Конституції України, так і норми статей 7, 36, 38 ПК України, свідчать про те, що виконанням податкового обов'язку визнається сплата в повному обсязі платником відповідних сум податкових зобов'язань у встановлений податковим законодавством строк. На наше тверде переконання, оскільки обов'язковий і виключний елементний склад при встановленні податку визначено пунктом 7.1 статті 7 ПК України, то податкове зобов'язання по кожному окремому податку платник цього податку зобов'язаний сплачувати до відповідного бюджету або на єдиний рахунок в повному обсязі, – тобто без зменшення податкового зобов'язання на суму податкової пільги. Ми переконані, що податкова пільга, зменшуючи податкове зобов'язання платника податку, є втратою дохідної частини як державного так і місцевого бюджетів. І тим паче, в умовах воєнного стану та повоєнного відновлення України податкова пільга не сприяє і не сприятиме збалансованості бюджетів та максимізації податкових надходжень.

Основний акцент, в даному випадку, зробимо на невідповідності положень пункту 30.1 статті 30 ПК України частині першій статті 67 Конституції України. Якщо норма-припис частини першої статті 67 Основного Закону України закріплює конституційний обов'язок кожної людини і громадянина сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, то положення пункту 30.1 статті 30 ПК України звільняють платника податків від обов'язку щодо нарахування і сплати податку та збору. При цьому, суми податку та збору, не сплачені суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг (пункт 30.6 статті 30 ПК України), обліковуються таким суб'єктом – платником податків в порядку, визначеному КМ України [754].

Платник податків, відповідно до підпункту 16.1.6 пункту 16.1 статті 16 ПК України, зобов'язаний подавати контролюючим органам інформацію, відомості про суми коштів, не сплачених до бюджету в зв'язку з отриманням податкових пільг (суми отриманих пільг) та напрями їх використання (щодо умовних податкових пільг – пільг, що надаються за умови використання коштів, вивільнених у суб'єкта господарювання внаслідок надання пільги, у визначеному державою порядку). Дана невідповідність вказує на порушення норми-принципу частини другої статті 8 Конституції України, якою регламентовано, що закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Тобто, постає питання, чи є звільнення платника податку від сплати податку у зв'язку з отриманням податкових пільг відповідно до ПК України таким, що відповідає Конституції України і інтересам податкової безпеки держави? На нашу думку, в сучасних умовах та умовах повоєнного відновлення України, – точно не відповідає. Джерелами підтримки підприємництва, інструментами стимулювання його економічного розвитку, не повинні бути податкові пільги.

У контексті Закону України від 21.04.2022 року № 2215-IX «Про дерадянізацію законодавства України» [755], що набрав чинності 07.05.2022 року, акцентуємо нашу увагу на наступному. 1) Чинний на сьогодні ПК України написаний таким чином, щоб його норми співвідносилися з «податковими законодавствами пострадянських держав» [311, с. 40–41]. 2) Таке явище як податкова пільга та нормативні положення щодо її законодавчого закріплення, дісталися державі Україна у спадок. Це підтверджується нормами статей 4, 6, 19 першої редакції Закону від 25.06.1991 року № 1251-XII «Про систему оподаткування», нормами статей 1 і 10 нової редакції (01.04.1994 року) Закону України від 25.06.1991 року № 1251-XII «Про систему оподаткування» та нормами статей 1, 3, 10, 14 останньої редакції цього Закону, який втратив чинність на підставі набрання чинності 01.01.2011 року ПК України, норми якого також підхопили «вірус» податкової пільги. 3) Проте, Конституція України має стійкий «імунітет» до пільг, які є втратами дохідної частини бюджету, і Основний

Закон, навпаки, закріплює прагнення держави до збалансованості бюджету України (стаття 95). 4) З метою недопущення майбутніх втрат дохідної частини Державного та місцевих бюджетів в частині надання податкових пільг та з метою узгодження норм ПК України з цього питання із нормами Конституції України, пропонуємо скористатися досвідом, який вже було апробовано в Україні у 2005 році. Зокрема, Законом України від 25.03.2005 року № 2505-IV «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України» було внесено зміни до деяких законодавчих актів, якими встановлювались пільги зі сплати податків та зборів. Пунктами 13, 23–39 статті 103 розділу I та пунктами 6–17 розділу II «Прикінцеві положення» цього Закону, було розширено базу оподаткування шляхом скасування податкових пільг. Поряд із скасуванням законодавчих норм, якими надавалися пільги окремим суб'єктам господарської діяльності, також було запроваджено мораторій на надання нових пільг. Тобто, враховуючи, що втрати від наданих податкових пільг в Україні становлять десятки мільярдів гривень щорічно (у 2021 році – 51,1 млрд грн, у 2022 році – 68,07 млрд грн, очікувана сума втрат бюджету у 2023 році – 87,66 млрд грн, а прогнозна сума втрат бюджету у 2024 році – 94,49 млрд грн), то на воєнний період пропонуємо піти таким же шляхом: скасувати вже існуючі податкові пільги як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини бюджетів та запровадити заборону на надання нових податкових пільг [756].

Враховуючи, що надання податкових пільг є розповсюдженою практикою багатьох розвинених країн світу, вважаємо, що застосування пільгового оподаткування в Україні можливе за умови її повного економічного оздоровлення у післявоєнний період. Проте, зважаючи на іноземний досвід застосування податкових пільг, відновлення пільгової практики оподаткування в Україні, має ґрунтуватися на таких засадах: 1) ґрунтового аналізу податкових пільг, а саме оцінки актуальності застосування окремих податкових пільг та їх впливу на стан податкових надходжень, а також прогнозів доцільності їх застосування в майбутньому; 2) застосування до податкових пільг такого ж рівня перевірки та

контролю як до прямих бюджетних видатків; 3) застосування контролю за цільовим використанням платниками податків отриманих податкових пільг та їх відповідальності за неналежне використання вивільнених сум коштів; 4) доступності для громадського ознайомлення обов'язкових до публікації щорічних звітів про надані податкові пільги. Серед основних передумов виникнення проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації, суттєвим фактором, що загрожує податковій безпеці України є податкові пільги, адже вони є втратами дохідної частини місцевих бюджетів. Проблематика податкових пільг, як фактору загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів, залишається актуальною на сьогодні.

5.2. Податково-правове виховання та освіта громадян як запорука забезпечення податкової безпеки України

Постановка проблеми дослідження податково-правового виховання громадян, як фактору забезпечення податкової безпеки України, зумовлена результатами проведеного автором моніторингу якості надання українським громадянам освітніх послуг у сфері податкового виховання та податкової освіти, «стан якої не задовольняє вимог, що постають перед нею в умовах розбудови української державності, культурного та духовного відродження українського народу. Це виявляється передусім у невідповідності освіти запитам особистості, суспільним потребам та світовим досягненням людства; у знеціненні соціального престижу освіченості та інтелектуальної діяльності; у спотворенні цілей та функцій освіти; бюрократизації всіх ланок освітньої системи. Динамізм, притаманний сучасній цивілізації, зростання соціальної ролі особистості, гуманізація та демократизація суспільства, інтелектуалізація праці, швидка зміна техніки і технологій в усьому світі – все це потребує створення таких умов, за яких народ України став би нацією, що постійно навчається» [757].

Принципова актуальність досліджуваної проблематики, перш за все, безпосередньо пов'язана з офіційним визнанням того, що проведені протягом понад 30 років незалежності нашої країни напрями розвитку освіти не мали достатньо системного та комплексного характеру, а відтак не сприяли формуванню цілісної державної політики у сфері освіти. Тому, актуальність проблематики підвищення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян сформулюємо, скориставшись рекомендаціями, наданими Уордом М. Хасси та Дональдом С. Любиком у своїй роботі «Основи світового податкового кодексу»: «Наголос має бути зроблено на освіту – не тільки на навчанні податкових чиновників і службовців, але і на навчанні населення ... Необхідно домогтися масової зміни в суспільній свідомості. Люди, напевно, ніколи не будуть відчувати любов до податківців, але вони будуть платити податки тому, що вони вважають податкову систему справедливою, тому, що інші люди їх платять, і тому, що краще їм заплатити, а то ...» [317, с. 24; 384, с. 30]. Сподіваємося, що учасники законотворчого процесу реформування освітньої та податкової систем в Україні звернуть свою увагу і на передбачення, прогнози та рекомендації Basic World Tax Code щодо актуальних аспектів підвищення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян, оскільки якісна податкова освіта є запорукою податкової безпеки України.

Виховання – процес систематичного цілеспрямованого впливу на духовний і фізичний розвиток особистості з метою підготовки її до виробничої і культурної діяльності. Виховання перебуває в тісному взаємозв'язку з освітою та навчанням. Якщо завдяки освіті людина освоює світ інтелектуально, одержує теоретичну, понятійну модель світу, «переносить світ у свідомість», то завдяки вихованню вона освоює його з допомогою почуттів, робить його небайдужим, створює оцінну картину світу, «переносить освоєний світ у серце». Головною метою виховання є формування всебічно розвиненої особистості. Метою морального виховання є формування моральної культури: освоєння нею моральних цінностей, вироблених людством; формування позитивних моральних якостей (чеснот);

вироблення здатності орієнтуватися у своїй діяльності й поведінці на гуманістичний ідеал; набуття навичок жити згідно із принципами, нормами і правилами моралі, яка має загальнолюдський характер [758, с. 79–80].

Останні дослідження і публікації вітчизняних фахівців у сфері реформаційних удосконалень освітньої та податкової систем України свідчать, що досліджуючи дану проблему, в своїх наукових пошуках вони приділяють значну увагу питанням удосконалення правових засад оподаткування в Україні, підвищення ефективності податкової дисципліни і податкової культури не тільки податківців і платників податків, але, в першу чергу, саме суб'єктів права законодавчої ініціативи та безпосередньо тих, хто приймає законодавчо-нормативні акти з метою підвищення рівня опанування податкової грамотності.

Зокрема, поняття та роль податкової культури, її феномени і проблеми досліджували В. Л. Андрущенко і Т. В. Тучак. За твердженням авторів: «Здається, достатньо сказати небагато слів про чесність персоналу фіскального відомства і лояльність платників податків, про порядок і належну організацію в сфері оподаткування, щоб вичерпати тему податкової культури. На перший погляд, це тема ні про що. Проте, простота обманлива. Тут не обмежитися тривіальними посиленнями на чемність і дисципліну, хоч і без них не буває ніякої культури. Культура, якою б вона не була, – політичною, технологічною, побутовою чи податковою – завжди велике надбання. ... Між оподаткуванням і культурою існує тісний взаємозв'язок і складна взаємозалежність, що, в свою чергу, залежить від політичної культури: характеру влади і форми правління, ступеня впливу уряду на податкову мораль, ставлення платників податків до держави і влади. Рівень податкової культури не може вийти за межі історичних, економічних і соціальних умов певної країни, духовних й інтелектуальних рис її населення» [442, с. 309–346].

Л. А. Гаєвська стверджує, що: «Освіта і суспільство неподільні. Вони становлять одну систему, і справжні масштаби цієї системи поки що недостатньо усвідомлюються. Але зрозуміло, що будь-які глобальні проблеми, з якими стикається суспільство, соціум, цивілізація в цілому, невідворотно позначаються на стані освітньої галузі, а отже, й на людині, її формуванні, розвитку,

соціалізації. Зміст поняття «освіта» в його суспільно-історичному розвитку вміщує навчання грамоти, виховання (фізичне і моральне), передачу нових знань, розвиток здібностей, освоєння нових знань, умінь і навичок, прилучення до культурних надбань. Особливість освіти як явища виводять її в центр осмислення подальших перспектив розвитку, оскільки саме вона є найважливішим і найвагомим чинником розвитку суспільства і держави. Вона забезпечує прогрес економіки, політики, екології природи і екології душі. Ключовою метою освіти для сталого розвитку є формування мислення, орієнтованого на стале майбутнє та відповідні смисложиттєві цінності і пріоритети» [759, с. 5–6].

Досліджуючи структуру правового виховання як складної соціальної системи, А. І. Дзундза констатує, що: «формування правової системи України має відбуватися в умовах підвищення ролі громадян як свідомих суб'єктів правової діяльності, що потребує розвитку правової активності, юридичної грамотності молоді. Випускники сучасних навчальних закладів всіх рівнів підготовки згодом мусять і реалізовувати повною мірою надані їм права і демократичні свободи в усіх сферах суспільного життя. Тому значно зростає роль правового виховання української молоді. Виділення умов і принципів правового виховання як складної соціальної системи – важлива науково-педагогічна проблема, яка потребує подальших наукових розвідок» [760]. Формування духовності майбутнього фахівця також було темою наукової розвідки А. І. Дзундзи [761], в якій авторка зауважує про те, що останнім часом ця проблема все більше привертає до себе увагу науково-педагогічного загалу, бо її вирішення обумовлюється потребами суспільства у створенні єдиної системи освіти, господарської діяльності і ідеології, яка відповідає його природному культурно доцільному потенціалу. На жаль, наша керівна еліта вважає, що основні проблеми української економіки викликані тільки нестачею фінансових інвестицій. Існує думка – що будуть інвестиції, почнеться відновлення і розширення виробничих площ, основних фондів і економіка неодмінно почне зростати. Усі інші фактори, у тому числі духовний і моральний потенціал кадрів, будуть розвиватися «самі по собі». Але історичний досвід показує, що економічне зростання у країні можливе тільки за

умови динамічної збалансованості духовності, освіти і господарської діяльності. Це свідчить про необхідність суспільного розуміння професійної освіти як загальнокультурного, духовного феномена. Науковець пропонує згадати загальноприйнятту у діловому світі «економіку солідарності», або «економіку співробітництва», яка ґрунтується на культивуванні духу спільної справи, створенні загальної психологічної атмосфери [762, с. 1]. При цьому, А. І. Дзундза резюмує: «Моральна ідеологія суспільства є стратегією розвитку духовності особистості, поряд з тим освіта на всіх її рівнях є тактикою цього розвитку, а соціально-економічна діяльність соціуму є матеріальною основою стратегії і тактики духовного розвитку суспільства загалом і кожного його громадянина» [761].

У розв'язанні визначених державою завдань щодо правової культури громадян провідне місце належить загальноосвітнім і вищим навчальним закладам, де закладаються основи правової культури [763, с. 3]. І. М. Шопіна визначаючи актуальні тенденції розвитку правової культури в сучасних умовах державотворення, виокремила п'ять рівнів правової культури: перший – правові знання безсистемні, правові положення розуміються поверхнево, мають місце помилкові чи хибні уявлення про зміст деяких статей законів; другий – формальні правові знання, які в конкретній життєвій чи службовій ситуації не можуть застосовуватися до наявних проблем, існує багато недоліків правового виховання; третій – аналітичні правові знання, наявні вміння аналізувати свої вчинки та вчинки товаришів, співвідносити їх характер і наслідки з вимогами положень законів, у поєднанні з пасивним ставленням до правової самоосвіти як засобу розширення правового світогляду; четвертий – активні правові знання, здатність керуватися ними у життєвих чи службових ситуаціях, поглиблення своїх правових знань, здатність приймати правові рішення у конфліктних ситуаціях; п'ятий – правові знання трансформуються у правові переконання, зразкову дисципліну, сумлінне виконання своїх обов'язків. Дослідивши особливості феномена правової культури в сучасному українському суспільстві, авторка також виокремлює три групи факторів, які здійснюють негативний вплив на рівень правової культури:

перша група факторів пов'язана з поведінкою національних еліт та її наслідуванням громадськістю; друга обумовлена впливом інформаційних технологій, а третя – з діяльністю великих корпорацій у сфері реалізації ними своїх маркетингових стратегій. Серед означених вченою груп факторів акцентуємо увагу на твердженні дослідниці щодо першої групи з них: «це фактор, пов'язаний із відображенням у діяльності суб'єктів суспільних відносин поведінки представників найвищих щаблів державного управління. Коли високопосадовці систематично демонструють нехтування правовими нормами, це формує поведінку інших суб'єктів суспільних відносин, для яких такі дії означають ту межу дозволеного, яка може бути реалізована будь-якою особою без ризику зазнати певних санкцій. За умови, коли одночасно діють два наративи: 1) дотримуватися вимог закону і 2) увійти до складу національної політичної, управлінської, фінансової еліти може тільки той, хто порушує закон, то дія першого з них повністю нівелюється впливом другого. Тому дуже важливою (зокрема, у державі, яка декларує себе як правову) є бездоганність правослужняної поведінки осіб, які обіймають посади державних службовців, керівників правоохоронних органів, політичні посади й які мають демонструвати своєю щоденною поведінкою необхідність дотримуватися правових приписів» [764].

Г. Ю. Кучерова, досліджуючи структуру податкової свідомості зазначає, що: «Практика оподаткування в Україні характеризується низьким рівнем податкової свідомості, проявами якої є низька податкова дисципліна, зростання рівня ухилення від сплати податків, податкового шахрайства, негативного ставлення до оподаткування загалом. За таких умов будь-які податкові трансформації малоефективні, оскільки чутливість платників податків з низьким рівнем податкової свідомості до податкових обмежень досить низька. Саме тому постає питання щодо пошуку можливостей підвищення рівня податкової свідомості. ... У підсумку зазначимо, що податкову свідомість представляємо як інструмент формування суб'єктивного образу (реального та ідеального) оподаткування, шляхом відображення вхідної податкової інформації крізь призму податкових знань, емоцій та оцінок, що обумовлюють специфічне сприйняття та

ставлення до оподаткування, у результаті чого проявляються існуючі проблеми та формуються інструкції щодо дій в конкретній податковій ситуації.».

Г. Ю. Кучеровою доведено, що тип податкової поведінки виступає похідною від рівня податкової свідомості суб'єкта оподаткування (групи) [765].

За результатами аналізу сучасного стану податкової культури в Україні О. Т. Замасло вказує на те, що в Україні, на жаль, широко розповсюдженою є антифіскальна поведінка населення, яке не сприймає налагоджену податкову систему як основу добробуту держави і суспільства. Проблема підвищення рівня податкової культури суспільства завжди була і є актуальною в Україні, оскільки високий рівень податкової культури сприяє зростанню податкових надходжень, які є основною статтею доходу бюджету держави. Ступінь податкової правосвідомості та відповідальності українських платників податків не можна назвати високим. Вчена робить висновки, що сучасна система контролюючих органів здійснює велику кількість різноманітних заходів впливу на стан податкових взаємовідносин в Україні. Ураховуючи значну кількість порушень податкового законодавства та ухилення від оподаткування, звісно, рівень податкової культури залишається доволі низьким. Проте досі проводиться реформування податкової сфери, адаптація її до європейських норм і стандартів, і можна сподіватися, що і в Україні податкова культура згодом буде на рівні провідних європейських держав. Формування та розвиток податкової культури, на думку О. Т. Замасло, є важливим напрямом реформування податкової системи України. Розвиток податкової культури безпосередньо пов'язаний із процесами реформування національної економіки України. Комплексне реформування податкової системи дозволить реалізувати податкову культуру як складову податкового потенціалу України [766].

Основною метою нашого дослідження є спроби вдосконалення норм податкового законодавства для створення його простим і прозорим, доступним для розуміння, яке спонукає до добровільної сплати податків, оскільки викликає повагу і довіру читача-платника податків. І, як наслідок, правила оподаткування повинні бути справедливими, що створить умови для сталого розвитку

національної економіки, забезпечить достатнє наповнення Державного і місцевих бюджетів України та закладе підґрунтя для податкової безпеки.

З моменту здобуття незалежності в нашій державі фактично з «нульового циклу» розпочався процес формування національної системи оподаткування України, який, акцентуємо на це увагу, вже в умовах ринкової економіки, має стабільну ознаку сучасності – нескінченність сталого реформування. Проте, реалії сьогодення невблаганно засвідчують, що в цьому нескінченно сталому реформуванні, немає еволюційних досягнень. Зокрема, про це свідчать результати проведеного дослідження нормативно-правових документів, які декларують сучасні стратегічні пріоритети: 1) сталого розвитку «Україна – 2020» (далі – Стратегія), схвалена Указом Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015, та 2) середньостроковий план пріоритетних дій Уряду до 2020 року, затверджений розпорядженням Кабінету Міністрів України від 03 квітня 2017 року № 275-р.

Зокрема, як свідчать результати проведеного моніторингу Стратегії сталого розвитку «Україна – 2020», метою податкової реформи була побудова податкової системи, яка б стала простою, економічно справедливою, з мінімальними затратами часу на розрахунок і сплату податків, яка створювала б необхідні умови для сталого розвитку національної економіки, забезпечувала достатнє наповнення Державного бюджету України і місцевих бюджетів. Головними напрямками реформи був перехід від наглядово-каральної функції фіскальних органів до обслуговуючої, що допомагало б у нарахуванні та проведенні сплати податків, а не мало б на меті наповнення бюджету за рахунок фінансових санкцій та переплат; зменшення кількості податків, їх розміру та спрощення порядку розрахунку і сплати; впровадження електронних сервісів для платників податків; зменшення податкового навантаження на заробітну плату з метою її детінізації; удосконалення законодавства України, спрямованого на посилення боротьби зі схемами ухиляння від сплати податків як юридичними, так і фізичними особами, зокрема удосконалення адміністрування податку на додану вартість, формування системи податкового контролю залежно від ступеня ризику в діяльності платників податків, забезпечення відкритості доступу до інформації про сплату податків,

удосконалення законодавства з питань трансфертного ціноутворення, впровадження контролю за видатками фізичних осіб [210].

За твердженням урядовців, Україна потребує побудови простої, прозорої, справедливої та прогнозованої податкової системи, яка б стимулювала інвестиції та підтримувала економічне зростання. Це вимагає як зміни системи податків, які б спрощували її та розширювали базу оподаткування, так і підвищення прозорості та якості адміністрування податків. Податкові реформи, які проводилися після Революції Гідності, наголошують урядовці, тільки частково покращили ситуацію, проте потреба у подальших ефективних заходах все ще залишається [441].

Але, як свідчать результати проведеного дослідження, серед першочергових заходів досягнення стратегічних пріоритетів у процесі реформування податкової системи, не визначено стратегічних напрямів підвищення рівня податкової грамотності та податкової культури населення України. Крім того, реформа освіти (вектор відповідальності) та реформа державної політики у сфері культури (вектор гордості) також не є першочерговими заходами досягнення стратегічних пріоритетів сталого розвитку України. Отже, постає питання консолідації зусиль української спільноти у вирішенні національної проблеми у сфері навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян, як факторів забезпечення податкової безпеки держави.

При цьому, як зауважує А. П. Овчиннікова, важливо звернути увагу на властиве українцям зневажливе ставлення до законодавства, як обслуговуючого інтереси можновладців. Це пасивне сприйняття концепту «закон» йде корінням в гіперактивну законотворчу діяльність в 90-і роки минулого століття, що призвело до виникнення великої кількості нормативних колізій і низької якості законів, в яких завжди присутні лазівки для широких інтерпретацій [767]. Продовжуючи розгляд концепту «закон» в контексті його активного шару, А. П. Овчиннікова звертає увагу на те, що сучасні дослідники, зокрема Ю. М. Оборотов, констатують «плинність» догми права, її рухливість і схильність до ситуативних трансформацій [768, с. 25]. Втрата догмою права своєї стійкості означає кризу сучасної правової нормативності. Цю кризу називають також інфляцією права,

яка виражена в невідповідності кількості правових нормативів соціальним потребам людини і суспільства, коли кількість нормативно-правових актів переходить всі розумні межі. Криза нормативності веде до втрати легітимності і ігнорування загальнообов'язковості законів [767].

Економічні знання, як складова громадянської освіти, за твердженням А. В. Євсюкової, надають інформацію, щодо сутності ринкових відносин, як елемента демократії; основних економічних принципів; фінансової системи, системи соціального забезпечення та соціального захисту; усвідомлення своїх обов'язків, як платника податків; нетерпимість до порушників податкового кодексу; усвідомлення того, що конкуренція – необхідна умова розвитку економіки; професійна етика у взаєминах [769, с. 65]. Тому, програми громадянської освіти мають включати питання фінансової грамотності, причому акцент має робитися на тому, що місцевий та державний бюджети формуються із податків, які сплачують громадяни [769, с. 154].

Встановлено, що основними засобами протидії виходу за легітимні межі податкового планування є: підвищення рівня правової культури та правової свідомості суб'єктів податкових правовідносин; підвищення якості правового регулювання податкових правовідносин; дотримання оптимального балансу інтересів держави та платників податків; підвищення якості правозастосування у податкових правовідносинах, зокрема здійснення ефективного податкового контролю. Ключовими передумовами, без яких неможливо забезпечити підвищення правової свідомості й культури платників податків, зокрема при здійсненні ними податкового планування, є встановлення помірному податкового навантаження, а також справедливого розподілу суспільних благ. Без усвідомлення платником податків того, що сплачені ним кошти використовуються для суспільного блага, розподіляються справедливо і чесно, неможливо закріпити в його свідомості та поведінці добру волю і бажання віддати державі частину власних коштів. Усі інші заходи, як-то проведення інформаційної, роз'яснювальної, навчальної роботи серед платників податків, є важливими, але далеко не самодостатніми інструментами [689, с. 407–408].

Сучасний етап реформування податкової системи почався у 2011 році з введенням в дію Податкового кодексу України, загальною спрямованістю якого було усунення внутрішніх суперечностей податкового законодавства і створення податкового інструментарію стимулювання інвестиційної діяльності при забезпеченні стійких надходжень до бюджетів усіх рівнів [448, с. 151].

Ратифікувавши Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, Україна отримала інструмент та дороговказ для своїх перетворень. Виконання вимог цієї Угоди дає можливість Україні в подальшому стати повноцінним членом в Європейському Союзі. Такими вимогами є відповідність Копенгагенським критеріям – параметрам, яким мають відповідати держави – члени ЄС [210; 344; 369; 770].

Проаналізуємо фрази-рекомендації ОСПК, що використовується «в якості довідкового і корисного посібника в багатьох країнах при проведенні законодавчих реформ» та відзначимо відповідність їм правових норм ПК України.

1. Фраза-рекомендація ОСПК: «...проведення податкової політики часто «сідає на мілину», коли воно стикається з вкоріненими поглядами, що відповідають існуючим правовим традиціям і законодавчим процесам. Звичайною є ситуація, коли до одного і того ж податку застосовуються кілька різних законів, або безліч законів про порядок адміністрування застосовуються до різних компонентів податкової системи. У той же час, у професійних юристів майже або зовсім відсутнє розуміння, що подібна податкова система є перешкодою для розвитку» [317, с. 1].

1.1. Правова норма ПК України – стаття 4 «Основні засади податкового законодавства України», пунктом 4.1. якою регламентовано, що податкове законодавство України ґрунтується на таких принципах:

– 4.1.8. нейтральність оподаткування – установлення податків та зборів у спосіб, який не впливає на збільшення або зменшення конкурентоздатності платника податків;

– 4.1.11. єдиний підхід до встановлення податків та зборів – визначення на законодавчому рівні усіх обов’язкових елементів податку.

Проте, всупереч положенням статті 7 «Загальні засади встановлення податків і зборів», пунктом 7.1. якої передбачено, що під час встановлення податку обов’язково визначаються такі елементи: платники податку; об’єкт оподаткування; база оподаткування; ставка податку; порядок обчислення податку; податковий період; строк та порядок сплати податку; строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку; та наведеним вище нормам статті 4 ПК України, – статтею 11 «Спеціальні податкові режими» визначено, що спеціальний податковий режим – це система заходів, що визначає особливий порядок оподаткування окремих категорій господарюючих суб’єктів, який може передбачати особливий порядок визначення елементів податку та збору.

2. Фраза-рекомендація ОСПК: «В останні роки посилення на Кодекс (Basic World Tax Code) тих, хто почав здійснювати податкові реформи в цих країнах, стали стандартними.» [317, с. 1].

2.1. Правова норма ПК України. Не викликає жодних сумнівів, що основним джерелом-стандартом для створення чинного Податкового кодексу України не є Basic World Tax Code [317; 384].

3. Фраза-рекомендація ОСПК: «Він (Кодекс – Basic World Tax Code) став, використовуватися як частина навчального матеріалу в аспірантських курсах «Порівняльне оподаткування доходу» і «Оподаткування доданої вартості» в Гарвардському університеті та інших місцях. Відразу ж зроблений переклад на російську мову сильно підвищив його корисність в якості практичного засобу податкових реформ в перехідних економіках.» [317, с. 1–2].

3.1. Правова норма ПК України. Не зважаючи на той факт, що цей документ (Basic World Tax Code) було розроблено в рамках Програми економічного розвитку ООН, при фінансуванні з коштів Міжнародної Податкової Програми Гарвардського університету, виявляється дещо дивним певне ігнорування вітчизняними фахівцями цього рекомендаційного акту ООН, який «було задумано як скромну спробу створити приклад системи законів, необхідних для дієвої та

ефективної податкової системи. Метою було забезпечення фахівців в області податкової політики і законодавства в країнах, що здійснюють реформи, деякою структурною схемою і списком того, що потрібно (або не потрібно) для створення основ податкової системи... Ніколи не ставилося (і не повинно ставитися) завдання створення всеосяжного податкового кодексу, з усіма деталями та особливостями, які можуть бути в кожній з країн. Мета полягала в розробці високопрофесійного, базового варіанту податкового кодексу, який міг би служити міцною законодавчою основою для сучасної податкової системи. Хассі і Любік написали «Основи Світового Податкового Кодексу» дуже своєчасно, в той же самий час здійснюючи величезну роботу з консультативної допомоги в області оподаткування по всьому світу.» [317, с. 2].

4. Фраза-рекомендація ОСПК: «Ми вважаємо, що стислість і простота статей закону важливіші, ніж докладна деталізація.» [317, с. 3–4].

4.1. Правова норма ПК України – стаття 14 «Визначення понять», в якій наведено 284 (станом на 22.02.2024 року) визначення поняття, що вживаються в цьому Кодексі.

5. Фраза-рекомендація ОСПК: «Кодекс був написаний в стилі, що підкреслює ясність організації, послідовність і точність вираження, економію слів. Цей стиль, мабуть, різко відрізняється від прийнятого стилю податкових законодавств в деяких країнах, де часто зустрічаються недостатня предметна організація, неточна і непослідовна нумерація і розбивка на параграфи, а також багатослівність і надмірності вираження. Ми переконані, проте, що в будь-якій країні закони про податки повинні бути складені таким чином, щоб встановити для платників податків, податкових адміністраторів і судів податкові правила, що діють в цій країні, в ясній, простій і зрозумілій формі. Це може бути зроблено, тільки якщо присутня ясність думки, супроводжувана точністю вираження. Ця точність посилюється ясною організацією обговорюваних питань (тем), слідуванням певним зразкам у викладі ідей в рамках кожної теми (починаючи з найбільш важливих ідей), в нумерації і розбивці на частини, точним використанням термінів, відмовою від використання екстравагантних синонімів і

економністю виразів. Ми віримо, що ці принципи, втілені в Кодексі, можуть бути з користю інкорпоровані в законах про податки, написаних будь-якою мовою. ... Передбачається, що простота, ясність і зрозумілість є бажаними цілями законотворчості» [317, с. 4–5].

5.1. Правова норма ПК України. Про офіційне визнання недосконалості, непрозорості та складності розуміння положень ПК України нами було зазначено вище.

6. Фраза-рекомендація ОСПК: «Передбачається, що економіка, яка зароджується, буде розвиватися найкращим чином, якщо вона стане ефективним виробником в світовій економіці. Так, ми вважаємо, що не в інтересах країни приймати протекціоністські системи оподаткування, в яких віддається перевага вітчизняному капіталу перед інвестиціями, які надходять з-за кордону, або при яких окремим секторам вітчизняної економіки даються привілеї за допомогою тимчасового звільнення від податків або інших податкових пільг. Наше припущення полягає в тому, що будь-який нахил «ігрового поля» в довгостроковій перспективі призведе до диспропорцій у розподілі трудових і капітальних ресурсів і до менш процвітаючої та стабільної економіки. Рука об руку з цим припущенням йде наше тверде переконання в тому, що в тих випадках, коли економічні пільги надавати необхідно, використовувати для цього податкову систему зазвичай менш ефективно, ніж виплачувати прямі субсидії відповідним видам діяльності. Використання податкової системи передбачає певну ступінь сталості, що веде до збереження субсидій ще довго після того, як потреба в них зникає. Крім того, використання податків для цілей субсидування ускладнює і підриває ефективне виконання податкових законів в цілому, допускає втручання держави в особі податкових чиновників, які не мають необхідних коштів і кваліфікації для контролю за тим, чи правильно застосовуються подібні субсидії і, що, можливо, найбільш важливо – воно неефективне через відсутність гнучкості, яке характерне для визначення об'єктів субсидування в термінах податкового законодавства. Подібні податкові пільги неминуче направляють державницькі ресурси в більшій частині тим одержувачам пільг, яких зовсім не передбачалося

субсидувати. Вони підривають вплив ринку на ефективний розподіл ресурсів. Вони часто створюють переваги для іноземних інвестицій і перешкоджають розвитку вітчизняного конкурентного підприємництва. У гіршому ж випадку, вони перекачують гроші в казначейства багатих розвинених країн, так як зменшують податкові заліки, які розвинені країни дозволяють для податків, виплачених в інших країнах. Тому ОСПК відкидає пільги, звільнення, тимчасові звільнення від податків («податкові канікули») та інші спеціальні преференції і угоди» [317, с. 5–6].

6.1. Правова норма ПК України. Відповідно до статті 4 ПК України, основними засадами податкового законодавства України передбачено, що встановлення і скасування податків та зборів, а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до цього Кодексу Верховною Радою України, а також Верховною Радою Автономної Республіки Крим, сільськими, селищними, міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад у межах їх повноважень, визначених Конституцією України та законами України (п.п. 4.4.); при встановленні або розширенні існуючих податкових пільг такі пільги застосовуються з наступного бюджетного року (п.п. 4.5.). Крім того, відповідно до статті 7 ПК України, загальними засадами встановлення податків і зборів, передбачено, що під час встановлення податку можуть передбачатися податкові пільги та порядок їх застосування (п.п. 7.2.); елементи податку, визначені в пункті 7.1 цієї статті, підстави для надання податкових пільг та порядок їх застосування визначаються виключно цим Кодексом (п.п. 7.4.).

7. Фраза-рекомендація ОСПК: «Ні адміністратори, ні населення не володіють достатньою «податковою грамотністю» і можливостями вести облік ...» [317, с. 7].

7.1. Правова норма ПК України. В положеннях ПК України не зафіксовано результатів сталого процесу «реформаційних» перетворень системи опанування податкової грамоти українською спільнотою.

Отже, терміново потрібно долати одну з загально визнаних проблем, яка полягає в недосконалості системи адміністрування податків, невизначеності щодо правил оподаткування та неоднозначності застосування законодавства. На наш погляд, добровільна сплата податків буде досягнута, в тому числі, і за рахунок системної та комплексної державної політики у сфері ефективного податкового «всеобучу». Сподіваємося, що проведені нами дослідження якості податкового виховання і освіти українських громадян в ретроспективі Основ світового податкового кодексу стане в нагоді авторам і розробникам нового Податкового кодексу України.

На жаль, за роки незалежності України освіта не стала загальнонаціональним пріоритетом. У результаті державна політика у сфері освіти здебільшого підмінялася дріб'язковим регулюванням поточної діяльності навчальних закладів, законодавчі зміни, як правило, мали зовнішній, формальний характер і не сприяли підвищенню якості освіти. Фактичне усунення центральних і регіональних органів влади від вирішення нагальних освітніх проблем, підміна системної науково обґрунтованої ідеології ситуативною політизацією освіти негативно позначилося на культурному та освітньому рівнях суспільства, зумовило втрату освітою консолідуючої, культуротворчої місії в українському суспільстві, наслідком чого є політичні, економічні та соціальні втрати сьогодення [771].

Зважаючи на той факт, що за роки незалежності в Україні загалом сформована національна система освіти, яка зберегла надбання минулого та значний науково-педагогічний потенціал, здатний істотно вплинути на впровадження інноваційних змін в освітній сфері [771], особливо актуальним на сьогодні залишається питання законодавчого унормування вітчизняної системи забезпечення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян на всіх освітніх рівнях, включно з дошкільною, початковою, середньою, професійно-технічною та вищою освітою. Податкова грамотність української спільноти, як складова освіти, повинна охоплювати комплекс освітніх програм, у яких можуть брати участь діти і дорослі різних

вікових категорій, шляхи її реалізації та фінансування, а також повноваження центрального органу виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сфері освіти, органів місцевого самоврядування щодо надання освітніх послуг відповідно до потреб і запитів суспільства, держави, громадян.

Основним завданням нашого дослідження була спроба вдосконалення норм податкового законодавства для створення його простим і прозорим, доступним для розуміння, яке спонукає до добровільної сплати податків, оскільки викликає повагу і довіру читача. І, як наслідок, правила оподаткування повинні бути справедливими, що створить необхідні умови для сталого розвитку національної економіки, забезпечить достатнє наповнення Державного бюджету України і місцевих бюджетів. Сподіваємося, що учасники законотворчого процесу реформування освітньої та податкової систем в Україні звернуть свою увагу і на передбачення, прогнози та рекомендації Basic World Tax Code (ОСПК) щодо актуальних аспектів підвищення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок у даному напрямі сформулюємо, скориставшись цитатою-прогнозом із Основ світового податкового кодексу: «Податковий кодекс найкраще виконує свої функції, якщо він є настільки повним, всеосяжним, наскільки це можливо. Адміністрування податків полегшується, якщо і адміністраторам, і платникам податків потрібно заглядати тільки в один документ (Кодекс) як джерело всіх законів про податки» [317, с. 22; 384]. Сподіваємось, що об'єднавши свої зусилля, розробники нової редакції Податкового кодексу України, створять придатний до дії в реальному житті, невеликий, компактний і ефективний Закон, який стане основним джерелом податкових знань і податкової культури. Настав час, коли не можна викладати та навчати дітей, молодь, дорослих, платників податків, того, що не є досконалим, та того в що не вірить сам педагог. Розуміючи всю важливість ситуації, зважаючи на вже існуючі недоліки в освітньому і податковому законодавствах та, які виникли за останній час, нові проблеми,

маємо всі підстави стверджувати, що сучасна українська держава більше не може обходитися тимчасовими програмами в справі державної політики щодо подолання проблематики національної особливості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян. Тобто настала пора тісного співробітництва освітян, податківців, урядовців та законотворців у визначенні її пріоритетних задач. В цьому руслі важливим аспектом є активна участь науковців в питаннях якнайшвидшого прийняття рішень щодо реформування вітчизняної системи податкової освіти. Маємо надію, що дискусія щодо єдності всіх гілок влади та провідних фахівців у питаннях ефективного вдосконалення якості податкового виховання і освіти українських громадян в частині його адаптації до стандартів ЄС завершиться позитивним рішенням особливо в контексті податкової безпеки [772–775].

Результати дослідження нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у сфері проведення реформи юридичної освіти в Україні, свідчать про наявність стабільних проявів прокрастинації, тобто відкладання на потім, на завтра, на найближче майбутнє, або, взагалі на довший строк, прийняття державницьких рішень її реформування. Прокрастинація – це зволікання або затягування виконання чого-небудь, акт непотрібного відстрочення завдань до рівня відчуття суб'єктивного дискомфорту [31]. І це при тому, що освіта та податкова освіта, зокрема, є складовими національної безпеки держави [776].

Про наявність сучасної проблематики створення інноваційного та прогресивного освітнього простору, спрямованого на впровадження ефективних освітніх стратегій для реалізації інтелектуального і творчого потенціалу громадян України, формування та розвитку компетенцій, що відповідають сучасним і прогресивним потребам розвитку суспільства та ринку праці, зокрема зазначено і в Указі Президента України від 31.05.2021 року № 217/2021 [777].

За допомогою історико-правового методу теоретичного пошуку у хронологічній послідовності проведемо наукове дослідження генези розвитку вітчизняного законодавства у сфері правового регулювання реформування юридичної освіти та простежимо наслідки його впливу на податкову безпеку, яка,

на нашу думку, є надважливою складовою національної безпеки України. У контексті поставленого завдання згадаємо відомий вислів Григорія Сковороди про те, що без ядра горіх ніщо, так само, як і людина без серця. Дозволимо собі продовжити цей вислів такими словами: «так само, як і держава без освіти; так само як і держава без податків».

Проголошуючи 16 липня 1990 року Декларацію про державний суверенітет України, – 30-річчя якого ми вже відзначили, виражаючи волю народу України, прагнучи створити демократичне суспільство, визнаючи необхідність побудови правової держави, маючи на меті утвердити суверенітет і самоврядування народу України, було задекларовано, що Україна (навіть ще не будучи незалежною): 1) є самостійною у вирішенні питань освіти української нації та 2) дбає про екологічну, зовнішню і внутрішню безпеку громадян і активно сприяє зміцненню загального миру і міжнародної безпеки [75]. І хоча в цій Декларації взагалі не йшлося про податкову безпеку, маємо надію, що законодавець, повинен був розуміти, – податкова безпека це основа, фундамент національної безпеки. Держава не може існувати без податків, бо податки наповнюють бюджет країни більш ніж на 80 відсотків, а це фінансування, крім іншого, соціальної сфери і юридичної освіти зокрема. Натомість, одним із головних завдань юридичної освіти мало б бути активне навчання здобувачів освіти, і в першу чергу вищої освіти, як майбутніх законослухняних платників податків. Але, не так сталося, як передбачалося, – і вже через рік, а саме 03 липня 1991 року, серед надзвичайних заходів щодо виконання бюджетів було передбачено і введення адміністративної, матеріальної та кримінальної відповідальності щодо службових осіб і громадян, які приховували доходи та ухилялися від сплати податків. І хоча цей надзвичайний захід мав непопулярний характер, вважалося, що без впровадження жорстких заходів щодо зміцнення податкової дисципліни в умовах кризового стану обійтися було неможливо [97].

Які концепції розвитку юридичної освіти на сьогодні ми маємо? По-перше, на офіційному сайті Міністерства освіти і науки України (далі – МОН України) розміщено: 1) проект Концепції розвитку юридичної освіти [778–779] та

2) Концепцію вдосконалення правничої (юридичної) освіти для фахової підготовки правника відповідно до європейських стандартів вищої освіти та правничої професії [780].

По-друге, на офіційному сайті Комітету ВР України з питань освіти, науки та інновацій 06.11.2020 року було розміщено проєкт Концепції розвитку юридичної освіти, розроблений та обговорений на робочих зустрічах народних депутатів України спільно з експертами у галузі права та вищої освіти [781].

16 вересня 2020 року набрала чинності «Стратегія національної безпеки України. Безпека людини – безпека країни» (далі – Стратегія), затверджена Указом Президента України від 14 вересня 2020 року № 392/2020, в якій, серед іншого, акцентовано увагу на модернізації системи вищої освіти та приведення її освітніх стандартів до найкращих світових зразків. Зокрема, серед пріоритетів національних інтересів України та забезпеченні національної безпеки, цілей та основних напрямів державної політики у сфері національної безпеки регламентовано, що: 1) стратегія національної безпеки України ґрунтується на засаді взаємодії – розвитку стратегічних відносин із ключовими іноземними партнерами, насамперед з Європейським Союзом на основі національних інтересів України; 2) одним із основних пріоритетів національних інтересів України та забезпечення національної безпеки, ураховуючи фундаментальні національні інтереси, визначені Конституцією України і Законом України від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України», є європейська інтеграція; 3) реалізація цього пріоритету забезпечуватиметься за такими напрямами: а) повна імплементація Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, з метою набуття повноправного членства України у Європейському Союзі та б) розвиток людського капіталу України, зокрема через модернізацію системи вищої освіти, приведення освітніх стандартів до потреб суспільного розвитку та до найкращих світових зразків [205]. Отже, проблематика реформування вищої юридичної освіти України, в контексті приведення її освітніх стандартів до найкращих

світових зразків, є актуальною темою сьогодення [782]. До слова, наразі на сайті Комітету ВР України з питань освіти, науки та інновацій розміщено новий проєкт Концепції розвитку юридичної освіти від 29.03.2021 року [783].

В Україні з низки причин система юридичної освіти все ще не забезпечує належної підготовки випускників для успішної професійної кар'єри в умовах конкурентного середовища і глобалізації та належного виконання функцій й обов'язків, які покладаються на представників правничої професії у демократичному суспільстві. Надзвичайна важлива і ключова роль сучасної юридичної освіти в Україні полягає у підвищенні якості кадрового поповнення корпусу суддів, адвокатів, прокурорів та інших представників правничої професії задля забезпечення належного функціонування правової системи, утвердження правовладдя й ефективної протидії корупції. У діяльності з підвищення якості юридичної освіти увага фахівців зосереджується на зусиллях у сприянні процесам: 1) розробки, узгодження та затвердження національної програми розвитку юридичної освіти, стандартів юридичної освіти, вдосконалення ліцензійних вимог до закладів вищої освіти й вимог до акредитації освітніх програм; 2) плекання культури та цінностей якісної освіти через запровадження механізмів забезпечення її якості, посилення академічної доброчесності, розгортання системи моніторингу якості освіти та застосування інтерактивних методів викладання; 3) переорієнтації правничих шкіл на формування у студентів необхідних для юридичної практики професійних цінностей, вмінь і навичок [784].

До слова, МОН України своїм листом від 29.06.2022 року № 1/7131-22 звернулося до керівників закладів вищої освіти з проханням розглянути можливість включення дисципліни «Податкове право» до переліку обов'язкових навчальних дисциплін для здобуття освітнього ступеня бакалавра зі спеціальності 081 Право. Аргументуючи своє прохання МОН України зазначає: «На адресу Міністерства надходять численні звернення від Верховного суду, Асоціації адвокатів, народних депутатів, профільних комітетів Верховної ради України щодо неможливості випускників закладів вищої освіти спеціальності 081 Право орієнтуватись в правовому регулюванні однієї із найважливіших та найбільш затребуваних сфер

суспільного життя – податкових відносинах. Вивчення податкового права сьогодні є особливо актуальним, оскільки майбутнім юристам необхідна всебічна правова підготовка, знання та розуміння основних нормативно-правових актів з питань оподаткування, вміння їх застосовувати в практичній діяльності. Недостатність таких знань у майбутніх юристів призводить до практичних помилок, завдає шкоди державі, збитків підприємствам і організаціям різних форм власності і видів діяльності. В умовах сьогодення Держава потребує фахівців з високим рівнем структурованих теоретичних знань, зокрема у сфері оподаткування. Досить складно фахово розв'язати податковий спір, не розуміючи правової природи податкових відносин. Тобто, обізнаність щодо правового регулювання податкових відносин є критично важливою для фахового юриста» [785].

Отже, актуальним на сьогодні у вирішенні людиноцентристських юридичних питань є якісне знання і застосування у своїй майбутній діяльності студентами-юристами податкового законодавства. Державна політика відносно людини в українській державі полягає в створенні всебічного добробуту і безпеки її громадянина. Правове регулювання у сферах суспільних відносин, які формують добробут і безпеку громадянина, це нормативно-правові акти. І найголовнішими серед них є норми податкового законодавства, оскільки саме податки наповнюють бюджет. Саме за рахунок податків держава має можливість надавати громадянам необхідні їм послуги у різних сферах їх життєдіяльності, забезпечуючи їм гідні умови життя. Кажучи про державу ми повинні мати на увазі, в першу чергу, кожного окремого громадянина цієї держави, – його якість життя, можливість забезпечити своє місце в економічному житті держави. Далеко не в останню, якщо не в першу чергу, цей економічний добробут залежить від точного, вивіреного, заснованого на конституційних засадах, зрозумілого, легкого в сприйнятті тексту ПК України. Проте, існуючи з 2010 року ПК України й досі залишається складним в розумінні з погляду як платника податку так і працівника податкового органу. Існуючи вже більше десяти років, Кодекс так і не позбувся колізій і суперечностей, що досі мерехтять серед його чинних норм. Бажаючи розвитку економіки України, забезпечення її безпеки, стабілізації, підвищення її

фінансового стану та покращення інвестиційного клімату, сучасним науково-педагогічним працівникам відповідної галузі необхідно згуртувати зусилля, в першу чергу, задля удосконалення податкового законодавства і посилення ролі податкової безпеки в економічній безпеці нашої держави. І одним із перших завдань можна виділити приведення до ясності, прозорості, чіткості норм податкового законодавства України. Крім того, перелічені вище якісні характеристики норм податкового законодавства стануть чудовим підґрунтям для легкого і вільного сприйняття тексту ПК України його користувачами і як результат – цей нормативний акт зможе, врешті решт, стати «настільною книгою-путівником» широкого кола платників податків. У свою чергу, не варто забувати і про «майбутніх платників податків» в обличчі підростаючого покоління. Адже саме їм стане у нагоді удосконалений текст Кодексу, який вони зможуть легко читати, вивчати, а врешті і застосовувати на практиці, тим самим наповнюючи якісно державну казну. Але й варто наголосити, що легкий і доступний у сприйнятті текст Кодексу зможе популяризувати Україну в світі, як майданчик для започаткування нових бізнес-стартапів, цікавих проєктів, і наслідком цього стане залучення інвестицій, розвиток малого і середнього бізнесу, поява нових і адекватно оплачуваних робочих місць. Податкова грамотність, здобута студентом-юристом, повинна стати одним із інноваційних методів в організації навчального процесу для здобувачів юридичної освіти у ЗВО України. Майбутній юрист повинен досконало володіти нормами і знати Основний Закон України, тобто Конституцію та бути провідником її нормативних положень до громадян України. Одним із головних обов'язків людини і громадянина України, відповідно до статті 67 Конституції України є сплата податків і зборів в порядку і розмірах, встановлених законом. Опанування майбутнім юристом податкової грамотності забезпечується шляхом формування ключових компетентностей, необхідних кожній сучасній людині для успішної життєдіяльності [786–791]. Тобто, податково-правове виховання та освіта громадян дійсно є запорукою забезпечення податкової безпеки, а отже і економічної безпеки держави Україна.

5.3. Шляхи вдосконалення правового регулювання податкової безпеки України

Завданням наукового дослідження в цьому підрозділі стане: 1) окреслення основних проблем з питань правового регулювання податкової безпеки України в контексті проведеного нами дослідження та 2) визначення способів їх розв'язання шляхом надання авторських пропозицій з питань удосконалення податкового законодавства.

Наприкінці 2011 року, М. П. Кучерявенко вказував на «найбільш яскраві суперечності Податкового кодексу України», констатує наступне: «Отже, в початок 2011 р. Україна вступила з кодифікованим податковим законодавством. Головна його особливість обумовлена змістовною конфліктністю відносин, які повинні бути врегульовані. ... ситуація з регулюванням податкових відносин, де дуже хитка і хвороблива грань між публічними і приватними інтересами якраз і виражається в змісті податково-правових норм. Чому у мене хтось повинен забрати частину того, що я чесно заробив? Чому те, що у мене забрали в формі податків і зборів витрачено так, що освітлення на вулицях відсутнє, дороги розбиті? ... Тому спроби прийняття або вдосконалення податкових законодавчих норм і наштовхуються на бурхливі обговорення і прямі «антиподаткові» виступи і мітинги. ... Отже, спробуємо сформулювати хоча б поверхневе уявлення про те, що все-таки в прийнятому Податковому кодексі України хорошого і що поганого. Позитивних аспектів цього акту кілька. У той же час, тільки занадто зацікавлений автор може бачити в цьому акті виключно позитивні моменти. На жаль, багато протиріч і нісенітниць не тільки «перетягнули» зі старого податкового законодавства, а й «творчо внесли» у вигляді «унікальних» законодавчих приписів. Дозволимо собі тільки короткий огляд найбільш яскравих суперечностей Податкового кодексу України. Однак слід задуматися і постаратися відповісти на питання: не чим поганий Податковий кодекс (бачачи його протиріччя і помилки, їх нескладно усунути, якщо, звичайно, цього хотіти!), а як застосовувати його приписи? Це може бути і шлях дотримання правил

поведінки усіма учасниками податкових відносин відповідно до норм, які закріплені в кодексі. Але це може бути і перетворення окремих положень кодексу або його в цілому в своєрідну гільйотину для платників податків. Як застосовувати норми податкового закону – ось у чому і питання, і відповідь одночасно. Саме тому поява Податкового кодексу в Україні являє собою двояку подію і породжує подвійний процес. З одного боку, це завершення певного етапу перетворення податкового законодавства в Україні. З іншого боку, це об'єктивний і необхідний початок процесу вдосконалення норм даного кодифікованого акту, подолання колізій і, вибачте, дурниць, які, на жаль, присутні в цьому акті. Причому, без активної роботи по усуненню останніх навряд чи можна прийти до висновку, що Податковий кодекс взагалі потрібен був в Україні» [792].

На наш погляд, в контексті наукового твору М. П. Кучерявенка [792] народилося влучне висловлювання, в якому науковець оригінально і виразно обґрунтував недосконалість проведеної систематизації податкового законодавства, знаковим етапом якої стало прийняття наприкінці 2010 року ПК України. Тому то протягом десяти років пліч-о-пліч крокують ПК України та «багато протиріч і нісенітниць; протиріч і помилок; яскравих суперечностей; колізій і, вибачте, дурниць, які, на жаль, присутні в цьому акті» [792].

Розуміючи необхідність і практичне значення розв'язання основних проблем з питань правового регулювання податкової безпеки України в контексті проведеного нами дослідження, лейтмотивом нашої наукової розвідки, у цьому підрозділі, стане доведення того, що до числа важливої, але не достатньо вивченої у вітчизняній науці, належить проблематика «унормованих» в податковому законодавстві ризиків, що загрожують податковій безпеці України та потенційних загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. А тепер, на підставі отриманих результатів нашого дослідження концептуальних аспектів правового регулювання суспільних відносин у сфері податкової безпеки України, розпочнемо окреслення виявлених проблем.

Частина 1 статті 17 Конституції України регламентує, що забезпечення економічної безпеки України є справою всього Українського народу. Центральне місце серед складових системи національної безпеки Української держави, безперечно, посідає економічна безпека. У сучасних наукових дослідженнях проблем економічної безпеки вченими звертається увага на відсутність єдиного консолідованого погляду на зміст самого поняття «економічна безпека». Зокрема, одні вчені поняття «економічна безпека» розглядають як стан захищеності економічних інтересів, інші – як процес діяльності, здатність, систему гарантій. Саме тому нездатність адаптування до вимог пізнання, відсутність єдиного сприйняття сутності та змісту економічної безпеки як базової складової системи національної безпеки Української держави потребує теоретичного узагальнення та систематизації поглядів учених на проблему економічної безпеки. Економічна безпека виступає складовою стабільного, стійкого стану всієї системи національної безпеки, яка при впливі внутрішніх і зовнішніх загроз і викликів зберігає суттєво важливі риси, ознаки та властивості для подальшого розвитку та існування [793, с. 144–146]. Особливу увагу варто приділити саме такому важливому напрямку, яким, безперечно, є подальше вдосконалення законодавства, спрямованого на правове забезпечення економічної складової системи національної безпеки Української держави [793, с. 151–152]. При цьому, В.О. Антонов, зазначає, що економічна складова системи національної безпеки детермінує кількісні та якісні параметри інших складових, визначає їх мету, вектор подальшого розвитку та функціонування [793, с. 170].

У тексті Основного Закону України не розкрито поняття «економічна безпека». Проте, враховуючи ту обставину, що частиною другою статті 8 Основного Закону України встановлено: «Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.», звернемося до положень Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері, яка деталізуючи та проводячи подальшу конкретизацію цієї норми Конституції України, визначає, що національна безпека у фінансовій сфері (а фінансова безпека є важливою складовою економічної безпеки)

включає, серед інших, і питання безпеки у податковій сфері [66]. Зауважимо, що цитована нами стаття 17 розділу I «Загальні засади» Конституції України, за своєю сутністю є нормативною першоосновою норм-принципів, які забезпечують основи правового регулювання податкової безпеки, яка, у свою чергу, є елементом економічної безпеки України. Норма-принцип «забезпечення економічної безпеки України є справою всього Українського народу», на наше тверде переконання, конкретизується приписом статті 67 розділу II «Права, свободи та обов'язки людини і громадянина» Основного Закону, відповідно до якої кожен зобов'язаний сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом. Отже, справою всього Українського народу у сфері забезпечення економічної безпеки України та податкової безпеки зокрема, є виконання кожним свого конституційного обов'язку щодо сплати податків і зборів в порядку і розмірах, встановлених законом.

Поряд з тим, акцентуємо увагу на наступній нормі-принципі статті 17 Конституції України, якою регламентовано, що однією з найважливіших функцій держави є забезпечення її економічної безпеки, а отже і податкової безпеки. Ця норма-принцип перетинається з положеннями пункту першого частини другої статті 92 Основного Закону, відповідно до якого виключно законом встановлюється система оподаткування України. Отже, для того щоб Український народ виконав свій конституційний обов'язок по сплаті податків і зборів з метою забезпечення економічної безпеки України, що є справою всього Українського народу, ВР України має виключно законом встановити систему оподаткування. Продовжуючи дослідження конституційних положень у сфері оподаткування процитуємо статтю 8 Основного Закону, якою наголошується, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Норми Конституції України є нормами прямої дії.

Пряма дія норм Конституції України означає, що ці норми застосовуються безпосередньо. Законами України та іншими нормативно-правовими актами можна тільки розвивати конституційні норми, а не змінювати їх зміст. Закони України та інші нормативно-правові акти застосовуються тільки у частині, що не суперечить Конституції України [794, с. 4]. Верховенство конституційних норм поширюється

на всі сфери державної діяльності, в тому числі і на законотворчий процес. Верховна Рада України, приймаючи закони, не має права допускати невідповідностей щодо будь-яких положень, прямо закріплених в Конституції України [795, с. 3]. Вимогою верховенства права є дотримання принципу юридичної визначеності, що обумовлює однакове застосування норми права, недопущення можливостей для її довільного трактування [796, с. 5]. До слова, автори науково-практичного коментаря до Податкового кодексу України зауважують: «На відміну від редакції Закону України «Про систему оподаткування» законодавець відмовився від використання поняття «система оподаткування» [311, с. 40–41].

На наше тверде переконання, положення статті 1 ПК України суперечать конституційній нормі пункту першого частини другої статті 92 Основного Закону, згідно з якою виключно законом в Україні повинна була бути встановлена система оподаткування. Проте, ПК України, будучи прийнятим майже через 15 років після набуття чинності Конституцією України, нівелюючи сутність одного з головних принципів конституційного ладу України – принципу верховенства права, першою своєю статтею визначає, що ПК України регулює відносини, які виникають у сфері справляння податків і зборів, а не у сфері оподаткування, як цього вимагає Конституція України. А відтак, було порушено норму статті 8 Основного Закону, якою закріплено, що: «Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.». Аналіз положень Конституції України свідчить про те, що ані статтею 92, ані іншими її приписами не передбачено «регулювання відносин, що виникають у сфері справляння податків і зборів».

Отже, відповідно до норми пункту першого частини другої статті 92 Конституції України, необхідно законодавчо визначити і закріпити наскрізне використання у положеннях ПК України тільки терміну «система оподаткування» замість термінів: «загальна система оподаткування»; «спрощена система оподаткування»; «інша система оподаткування». Необхідність приведення до ладу і термінологічної визначеності обумовлено тим, що вказаними вище нормами статті 92 Основного Закону, регламентовано виключно законом України встановити єдину

систему оподаткування, а не системи оподаткування в різних їх проявах і модифікаціях.

До слова, Ю. І. Аністратенко дослідивши правове регулювання оподаткування малого та середнього бізнесу в Україні, стверджує, що: «Зміст оподаткування малого та середнього бізнесу в Україні, його особливості і місце в податковій системі України розкривається через можливість використання двох систем оподаткування (загальної та спрощеної), які визначаються в залежності від категорії платника, його правового статусу та зайняття певним видом бізнесу. Ефективність використання кожної системи оподаткування реалізується завдяки можливості платника визначати для себе переваги кожної з них при виборі зайняття бізнесом. Тому ФОПи надають перевагу загальній системі оподаткування, самозайнятим особам та фермерам вигідніша – спрощена система оподаткування. ... Постійний процес реформування податкової системи, зокрема і в частині застосування альтернативних систем оподаткування, не відповідає реаліям практичної діяльності у сфері малого та середнього бізнесу в Україні. ... Право вибору суб'єктами малого та середнього бізнесу переходу із загальної на спрощену систему оподаткування є визначення пріоритетних переваг щодо розміру податкових платежів, обсяг яких не перевищуватиме, а в деяких випадках буде меншим, що дозволить розвивати малий та середній бізнес, налагодити господарські зв'язки та зменшити відповідні затрати. ... Основними критеріями оцінювання правового регулювання функціонування різних систем оподаткування є фіскальна та соціально-економічна ефективність з урахуванням таких показників, як кількість найманих працівників, обсяг реалізованої продукції, сума сплачених податків, кількість суб'єктів малого та середнього бізнесу, які використовують спрощену систему оподаткування, порівняно з аналогічними показниками діяльності суб'єктів, які працюють за загальною системою оподаткування» [797, с. 383–385].

Прийняття законів, відповідно до пункту 3 статті 85 Конституції України, належить до повноважень Верховної Ради України – парламенту, – єдиного органу законодавчої влади в Україні, згідно статті 75 Основного Закону. Чинна

Конституція України № 254к/96-ВР була прийнята ВР України 28 червня 1996 року. Протягом 27-річного терміну її дії, наведені вище норми Конституції залишилися незмінними, тобто поточна редакція статті 8, статті 75, пункту третього статті 85 та пункту першого частини другої статті 92 Конституції України відповідають нормативним положенням їх першої редакції станом на 28 червня 1996 року. Отже, відповідно до наведених вище конституційних норм, положення ПК України, який набрав чинності з 1 січня 2011 року, повинні відповідати пункту першому частини другої статті 92 Конституції України в частині виключно законодавчого встановлення системи оподаткування [798].

Проте, результати порівняння нормативних положень пункту 1.1 статті 1 першої редакції (станом на 02.12.2010 року) та поточної редакції ПК України (таблиця 5.2) свідчать про те, що ПК України регулює відносини, які виникають у сфері справляння податків і зборів, а про встановлення системи оподаткування у ПК України взагалі не йдеться.

Таблиця 5.2 – Порівняння нормативних положень пункту 1.1 статті 1 Податкового кодексу України

Перша редакція станом на 02.12.2010 року	Редакція станом на 25.02.2024 року
<p>Стаття 1. Сфера дії Податкового кодексу України</p> <p>1.1. Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у <i>сфері справляння податків і зборів</i>, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час <u>здійснення податкового контролю</u>, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.</p>	<p>Стаття 1. Сфера дії Податкового кодексу України</p> <p>1.1. Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у <i>сфері справляння податків і зборів</i>, зокрема визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час <u>адміністрування податків та зборів</u>, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.</p>

Джерело: складено автором за: [198].

Простежимо частоту застосування термінів «справляння» та «оподаткування» у чинному ПК України (таблиця 5.3).

Таблиця 5.3 – Кількість застосованих у Податковому кодексі України термінів «справляння» та «оподаткування»

Податковий кодекс України		
Найменування термінів	Перша редакція станом на 02.12.2010 року	Редакція станом на 25.02.2024 року
«справляння»	106	152
«оподаткування»	937	2019

Джерело: складено автором за [198].

Як свідчать цифри наведені в таблиці 5.3, в першій редакції ПК України (станом на 02.12.2010 року) термін «оподаткування» був задіяний майже в 9 разів частіше ніж термін «справляння». І це при тому, що відповідно до статті 1 Кодексу, сферою його дії є регулювання відносин, що виникають у сфері справляння податків і зборів, а не правове регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, як того вимагали положення пункту першого частини другої статті 92 Конституції України. В редакції ПК України станом на 25.02.2024 року, різниця у застосуванні термінів «оподаткування» та «справляння», сягнула 13 разів не на користь терміну «справляння».

Проте, і визначення поняття «оподаткування» у ПК України відсутнє. Автори науково-практичного коментаря до ПК України стверджують, що: «Чинний Податковий кодекс України використовує категорію «податкової системи». На перший погляд, принципів змін не відбулося і в будь-якому випадку йдеться про сукупність податків та зборів. Водночас здається, що використання поняття податкової системи є більш доцільним. По-перше, саме таке визначення для сукупності всіх податків та зборів використовується податковими законодавствами пострадянських держав. По-друге, поняття оподаткування значно ширше, ніж той зміст, який з ним пов'язувався в минулому. ... Саме тому перехід до використання категорії «податкова система» вважається доречним.» [311, с. 40–41].

Щодо відмови законодавця від використання поняття «системи оподаткування» та використання в ПК України категорії «податкова система», як

про це аргументовано в Науково-практичному коментарі до Кодексу [311, с. 40–41], що «саме таке визначення для сукупності всіх податків та зборів використовується податковими законодавствами пострадянських держав», насамперед, згадаємо положення Закону України від 18 березня 2004 року № 1629-IV, яким затверджено Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу, у розділі другому якого, передбачено, що адаптація законодавства – це процес приведення законів України та інших нормативно-правових актів у відповідність з *acquis communautaire* [367]. У світлі реалізації поставлених завдань на першому етапі виконання програми, було передбачено на підставі вивчення та узагальнення відповідного досвіду держав Центральної та Східної Європи створити ефективний загальнодержавний механізм адаптації законодавства, в тому числі щодо перевірки проектів законів України та інших нормативно-правових актів на предмет їх відповідності *acquis* Європейського Союзу.

Поряд з наведеним вище, звернемося до положень пункту 3.2 статті 3 ПК України, в якому вказується: «Якщо міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, встановлено інші правила, ніж ті, що передбачені цим Кодексом, застосовуються правила міжнародного договору.». Законом України від 16.09.2014 року № 1678-VII було ратифіковано Угоду про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 року. До слова, в цій Угоді використовується поняття «система оподаткування» (стаття 141). У цьому документі також присутнє поняття «оподаткування» (статті 33, 101 та глава 4 розділу V; Додаток XXVIII до Глави 4) в різних його поєднаннях і варіаціях: сфера оподаткування (статті 22, 349, 350), ухилення від оподаткування (стаття 141), об'єкт оподаткування (стаття 141), подвійне оподаткування (стаття 142), структура оподаткування (стаття 353), питання оподаткування та цілі оподаткування (стаття 127) [770]. Проте, поняття «справляння», щодо податків, в цій Угоді не використано.

Правова невизначеність у питанні системи оподаткування в нашій країні, саме з дати набрання чинності ПК України, надає можливості фахівцям і науковцям у сфері оподаткування обговорювати питання реформування системи оподаткування в Україні у 2012 та 2016 роках [799; 800]. А.І. Бутенко та Н. Л. Шлафман у 2016 році зауважували, що попри всі проведені за останні роки реформи, в Україні досі не створена система оподаткування, яка б характеризувалася пільговим і доброзичливим до продуктивної діяльності оподаткуванням прибутків і доходів інвесторів і підприємців, розумно побудованою прогресивною системою оподаткування доходів громадян і зваженим (за ставками) і збалансованим (за корисністю – медичною і соціальною) оподаткуванням споживання [801]. О. В. Артюх у 2020 році за результатами ретроспективного аналізу тенденцій розвитку вітчизняної системи оподаткування, з виділенням основних проблемних питань та ключових аспектів її інституціонального становлення, констатує, що нова історія становлення системи оподаткування в Україні розпочалася з проголошення її незалежності. Із введенням в дію Податкового кодексу України, за твердженням дослідниці, почався новий етап перетворення системи оподаткування у напрямі її гармонізації та адаптації до вимог європейського законодавства. Проте, зауважує вчена, не можна не зазначити, що функціонування системи оподаткування протягом усього періоду її становлення пов'язано з безліччю проблемних аспектів теоретико-методологічного, організаційного та прикладного характеру. Досить довгий шлях економічного розвитку пройшла країна до того часу, як податки стали дзеркалом формування державного бюджету і регулятором підприємницької діяльності. Загальновідомо, що економічний розвиток держави прямо залежить від стану її системи оподаткування. Огляд вітчизняної системи оподаткування за всі часи її існування дає підстави визначити її недосконалість та неефективність. Це зумовлює подальші наукові дослідження тенденцій розвитку вітчизняної системи оподаткування – її теорії, методології, організації [802]. С. Г. Овчар досліджуючи у 2021 році формування механізмів державної податкової політики в Україні, запевняє, що її відправним пунктом має бути не тільки підтримання правового

порядку справляння податкових платежів з платників податків, а й проведення комплексного аналізу господарсько-економічних відносин, що формуються під безпосереднім впливом діючої системи оподаткування, зауважуючи при цьому, що: «Значення оподаткування в системі управління економікою країни визначають, використовуючи концепцію формування та реалізації соціально орієнтованої податкової політики, виходячи з конкретної економічної ситуації і орієнтованості на досягнення локальної мети державних фінансів – забезпечення достатніх і необхідних для вирішення завдань поточного (планового) періоду фінансових ресурсів в частині податкових надходжень, пошуку їх резервів» [468, с. 11–12].

Тематика системи оподаткування набула свого продовження в Законі України від 28.01.2021 року № 1150-IX «Про Бюро економічної безпеки України», пунктом 3 статті 15 якого щодо порядку призначення та звільнення Директора Бюро економічної безпеки України, зазначається: «До складу конкурсної комісії входять: дві особи, визначені Верховною Радою України за поданням комітету Верховної Ради України, до предмета відання якого належать питання системи оподаткування».

До слова, ВР України для здійснення законопроектної роботи, підготовки і попереднього розгляду питань, віднесених до її повноважень, виконання контрольних функцій відповідно до Конституції України створює з числа народних депутатів України комітети ВР України (стаття 89 Конституції України). Організація, правовий статус і порядок діяльності комітетів ВР України встановлено Законом від 04.04.1995 року № 116/95-ВР «Про комітети Верховної Ради України» [151; 803]. Результати дослідження нормативно-правових актів ВР України (2003–2019 років) про предмети відання її комітетів свідчать, що одним із предметів відання була і досі залишається саме система оподаткування [804–809]. Але, варто акцентувати увагу, що відповідно до Постанови ВР України від 04.12.2007 року № 4-VI «Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання» система оподаткування також була предметом відання Комітету ВР України з питань фінансів і

банківської діяльності (станом на 2007 рік чинним був Закон України «Про систему оподаткування»). В період каденції цього Комітету, а саме наприкінці 2010 року, ВР України було прийнято ПК України, який набрав чинності з 01.01.2011 року. Як нами було зазначено вище, норма-принцип статті 92 Основного Закону України, щодо встановлення виключно Законом системи оподаткування, не була виконана. Отже, починаючи з 01.01.2011 року в Україні, відповідно до норм статті 1 ПК України, цей Кодекс регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, а не у сфері оподаткування. А це, в свою чергу, не відповідає нормам статті 8 Конституції України, якою задекларовано, що в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Конституція України має найвищу юридичну силу. Закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй.

Якщо саме система оподаткування і досі залишається одним із предметів відання комітету з питань фінансів, податкової та митної політики ВР України дев'ятого скликання [809], то предметом відання якого комітету ВР України є «відносини справляння податків і зборів», як це закріплено нормами ПК України? На наше тверде переконання наявним є дисонанс у правовій визначеності використовуваних у законодавстві понять: 1) «система оподаткування», оскільки нормативно-правова основа діяльності комітетів (організація, повноваження та порядок діяльності) визначається, перш за все, Конституцією України, в якій використовується конституційна норма – «система оподаткування», та 2) «регулювання відносин справляння податків і зборів», відповідно до ПК України.

Як зазначено у пункті 41 Доповіді Європейської комісії «За демократію через право» (Венеційська Комісія) від 4 квітня 2011 року № 512/2009, яка була схвалена Венеційською Комісією на 86-му пленарному засіданні (Венеція, 25–26 березня 2011 року), одним із обов'язкових елементів поняття «верховенства права» є юридична визначеність. Пунктом 44 цієї Доповіді наголошується, що держава зобов'язана дотримуватись законів, які запровадила, і застосовувати їх у передбачуваний спосіб та з логічною послідовністю [525].

Отже, окресливши одну із проблем з питання правового регулювання податкової безпеки України, яка полягає у невідповідності норм ПК України конституційним нормам Основного Закону в частині обов'язковості встановлення системи оподаткування в Україні, нами було доведено, що «відмова» законодавця від застосування в Кодексі системи оподаткування є унормованим ризиком, який загрожує податковій безпеці України та ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. Тобто, якщо дотримуватись логічної послідовності у застосуванні положень статті 92 Конституції України щодо встановлення «системи оподаткування», то в нормах ПК України, законодавець зобов'язаний був дотримуватися вимог Основного Закону і встановити в Україні систему оподаткування. Тому, з метою однозначного застосування норм ПК України варто виконати вимоги пункту першого частини другої статті 92 Конституції України встановивши систему оподаткування в Україні.

Зважаючи на: 1) принципи діяльності комітетів ВР України (верховенства права; законності; гласності; їх рівноправності; доцільності; функціональності; плановості; наукової обґрунтованості; колегіальності; вільного обговорення і вирішення питань), які передбачені положеннями статті 3 Закону України від 04.04.1995 року № 116/95-ВР [803]; 2) функції комітетів Верховної Ради України (законопроектну; організаційну; контрольну), що регламентовані розділом II Закону України від 04.04.1995 року № 116/95-ВР та 3) права і обов'язки комітетів Верховної Ради України, що регламентовані розділом III Закону України від 04.04.1995 року № 116/95-ВР, з метою розв'язання окресленої нами проблеми з питання правового регулювання податкової безпеки України, яка полягає у невідповідності норм ПК України конституційним нормам Основного Закону в частині обов'язковості встановлення системи оподаткування в Україні, пропонуємо комітету ВР України, предметом відання якого є система оподаткування, в межах законопроектної функції комітету, розробити новий проект ПК України, в якому, відповідно до статті 92 Конституції України, встановити систему оподаткування, невід'ємним елементом якої є податкова безпека.

Отже, окреслимо наступну проблему з питання правового регулювання податкової безпеки України, яка полягає у невиконанні законодавцем конституційної норми прямої дії щодо правового забезпечення економічної безпеки, оскільки відповідно до статті 17 Основного Закону, забезпечення економічної безпеки України є однією із найважливіших функцій держави. Загальновідомо, що податкова безпека є основним елементом економічної безпеки, яка, у свою чергу, є складовою національної безпеки України. Варто зазначити, що в нормах Основного Закону прослідковується взаємозв'язок між статтями 17 (забезпечення економічної безпеки – найважливіша функція держави) та пунктом 17 частини першої статті 92 Конституції України (основи національної безпеки визначаються виключно законом). Таким чином, ВР України, виконуючи одну з найважливіших функцій держави щодо правового забезпечення економічної безпеки мала б виконати пряму дію норм статті 17 та пункту 17 частини першої статті 92 Конституції України через розвиток цих норм шляхом їх інтегрування в закон про основи національної безпеки, в положення Закону України «Про систему оподаткування» а, в подальшому, і в норми ПК України.

Цікавим, у даному випадку, виявляється підхід законодавця, який вже у наступному, 1997 році, тобто всупереч прийнятим у попередньому 1996 році, конституційним нормам прямої дії, не законом визначає основи національної безпеки, а Постановою ВР України від 16.01.1997 року № 3/97-ВР схвалює Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України. Можливо саме через це у майбутньому питання економічної, а як результат і податкової безпеки, будуть ігноруватися новим законодавством? Нагадаємо, що Концепція (основи державної політики) національної безпеки України, мала забезпечити: єдність принципів формування і проведення державної політики національної безпеки; поєднання підходів до формування відповідної законодавчої бази, підготовки доктрин, стратегій, концепцій, державних і відомчих програм у різних сферах національної безпеки.

Як зазначено у розділі I «Загальні положення і принципи» Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, національна безпека України досягається шляхом проведення виваженої державної політики відповідно до прийнятих доктрин, стратегій, концепцій і програм у таких сферах, як політична, економічна, соціальна, воєнна, екологічна, науково-технологічна, інформаційна тощо. Конкретні засоби і шляхи забезпечення національної безпеки України обумовлюються пріоритетністю національних інтересів, необхідністю своєчасного вжиття заходів, адекватних характеру і масштабам загроз цим інтересам, і ґрунтуються на засадах правової демократичної держави. Проте, у першій редакції цієї Концепції (станом на 16.01.1997 року), жодного слова податковій безпеці не присвячено, оскільки, як на нашу думку, податкова безпека, як складова економічної безпеки, законодавцем не була віднесена до пріоритетних національних інтересів, а тому мови про досягнення виваженої державної податкової політики у сфері національної безпеки України бути не могло.

Для формування збалансованої державної політики та ефективного проведення комплексу узгоджених заходів щодо захисту національних інтересів, зокрема і в економічній сфері, передбачалося створення системи забезпечення національної безпеки України. Системою забезпечення національної безпеки, як про те було зазначено у Концепції, є організована державою сукупність суб'єктів: державних органів, громадських організацій, посадових осіб та окремих громадян, об'єднаних цілями та завданнями щодо захисту національних інтересів, що здійснюють узгоджену діяльність у межах законодавства України. Серед основних функцій системи забезпечення національної безпеки в усіх сферах діяльності (авт. – зокрема і податкової) було передбачено створення правових засад для побудови, розвитку та функціонування системи. Основними суб'єктами системи забезпечення національної безпеки були визначені: Український народ, Верховна Рада України, Президент України, Рада національної безпеки і оборони України, Кабінет Міністрів України, Конституційний Суд України, Прокуратура України, Національний банк України, а також міністерства та інші центральні

органи виконавчої влади (авт. – зокрема і податковий) в межах своїх повноважень (Розділ V Концепції) [28]. Проте, центральним органом виконавчої влади, що реалізував (і продовжує реалізовувати) державну податкову політику, не зважаючи на зміни його найменувань, не здійснювалася і не здійснюється досі державна політика щодо правового забезпечення податкової безпеки, адже в жодному із нормативних актів що регулювали в різні періоди його діяльність, відповідних повноважень не було передбачено [127; 452–453; 458–462; 810]. Фактом, на сьогодні, залишається і відсутність правового регулювання податкової безпеки в нормах ПК України.

У 2003 році втрачає чинність Концепція (основи державної політики) національної безпеки України у зв'язку з набранням чинності Законом України від 19.06.2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України», у якому подолання «тінізації» економіки через реформування податкової системи, як одного з основних напрямів державної політики з питань національної безпеки України в економічній сфері, є єдиною згадкою, що фрагментарно стосується податкової безпеки. 21 червня 2018 року ВР України було прийнято Закон України № 2469-VIII «Про національну безпеку України». Результати дослідження цього Закону України № 2469-VIII свідчать про те, що у його нормах при визначенні пріоритетів, завдань і заходів із забезпечення національної безпеки України йдеться тільки про Стратегію: національної безпеки України, воєнної безпеки України, кібербезпеки України, громадської безпеки та цивільного захисту України, розвитку оборонно-промислового комплексу України і жодного слова ані економічній, ані податковій безпеці не присвячено.

Поза увагою лишилися питання податкової та економічної безпеки і в Національній економічній стратегії на період до 2030 року, яку з метою забезпечення проведення державної економічної політики КМ України затвердив своєю постановою від 03.03.2021 року № 179 [811]. Ця Стратегія визначає довгострокову економічну візію, принципи і цінності, «червоні лінії» (неприпустимі напрями руху), ключові напрями (вектори) економічного розвитку та за кожним з 20 напрямів (1. Макроекономічна політика. 2. Верховенство права.

3. Регуляторне середовище. 4. Управління державною та комунальною власністю. 5. Міжнародна економічна політика і торгівля. 6. Репутація (розвиток репутації). 7. Інвестиційна привабливість. 8. Інформаційно-комунікаційні технології. 9. Агропромисловий сектор та харчова промисловість. 10. Промисловість. 11. Енергетика. 12. Видобувна промисловість. 13. Транспорт та інфраструктура. 14. Креативні індустрії та індустрія гостинності. 15. Сфера послуг. 16. Регіональний розвиток. 17. Підприємництво (розвиток підприємництва). 18. Цифрова економіка. 19. Культурно-ціннісна трансформація України. 20. Якість життя.) – стратегічні цілі, шляхи їх досягнення з урахуванням наявних і потенційних викликів і бар'єрів, а також основні завдання державної економічної політики та цільові індикатори на період до 2030 року. Національна безпека визначена Стратегією, як одна із головних серед орієнтирів, принципів і цінностей в економічній політиці. Проте, в Стратегії, як видно з наведеного вище переліку 20 ключових напрямів (векторів) економічного розвитку, питанням економічної і податкової безпеки, як основним елементам національної безпеки, уваги не приділено.

Економічна візія Стратегії від 03.03.2021 року № 179 передбачає поетапне досягнення мети щодо підвищення рівня добробуту населення. Першочерговим етапом є формування конкурентоспроможних умов для бізнесу та інвестицій, а також відновлення довіри до державних інститутів. Це дасть змогу перемогти у конкуренції за капітал на світовому ринку та як результат залучити інвестиції для модернізації секторів економіки. Трансформовані та високопродуктивні сектори економіки зможуть ефективно конкурувати на міжнародному ринку товарів і послуг з іноземними державами, що сприятиме зростанню податкових надходжень до бюджету та доходів населення. Великий внутрішній споживчий ринок та зростання податкових надходжень сприятимуть розвитку сфери послуг та підвищенню якості життя громадян у розрізі освіти, охорони здоров'я, стану навколишнього природного середовища, національної безпеки, культури та соціального забезпечення. Це сприятиме розвитку людського потенціалу – головного і найважливішого потенціалу у XXI столітті, який Україна повинна

системно розвивати [811]. Отже, зростання податкових надходжень є однією із складових економічної візії Стратегії від 03.03.2021 року № 179. Проте, питанням податкової безпеки, як елементу економічної безпеки, в цьому документі не приділено жодного слова.

Поряд із тим, у Розділі II «Стратегічний курс економічної політики до 2030 року» за напрямом 1 «Макроекономічна політика» автори цієї Стратегії, визначаючи: «Візія на пряму: Україна – держава з ефективними публічними фінансами та розвинутим фінансовим сектором, що сприяють економічному зростанню в країні. Стратегічні цілі за напрямом: забезпечення стійкості публічних фінансів та покращення суверенних рейтингів; збереження макроекономічної стабільності; створення ефективного фінансового сектору.», за результатами аналізу макроекономічної політики роблять висновок: «Висновок 1. Податкова система України є надто дискреційною і зумовлює тінізацію та офшоризацію економіки. Щодо розмірів ставок податків в Україні в цілому вони перебувають в одному діапазоні з європейськими країнами. Разом з тим важливою проблемою залишається адміністрування податків. У контексті корпоративного податку в Україні діє податок на прибуток, що становить 18 відсотків та стягується з прибутку підприємства (авт.– а, чи, не сам платник податку оподатковує отриманий ним прибуток підприємства та самостійно сплачує податок на цей прибуток?). Попри те, що ставка податку в цілому відповідає світовим практикам, сам податок має доволі дискреційний характер, що, по-перше, створює передумови для тиску податкових органів на бізнес під час визначення бази оподаткування і, по-друге, створює можливості для виведення коштів в юрисдикції з меншим оподаткуванням, спричиняючи недоотримання коштів у державний бюджет. З погляду податку на працю, незважаючи на те, що ставку податку на доходи фізичних осіб в Україні також можна порівняти із ставками податку в інших країнах, на навантаження на оплату праці також суттєво впливає єдиний соціальний внесок на загальнообов'язкове державне страхування (22 відсотки) та військовий збір (1,5 відсотка). У результаті загальне податкове навантаження становить більше ніж 40 відсотків, що призводить до

тінізації економіки, зловживання спрощеною системою оподаткування та підвищення рівня безробіття.». Серед викликів і бар'єрів на шляху досягнення стратегічної цілі «Забезпечення стійкості публічних фінансів та покращення суверенних рейтингів» зазначено і недосконалу податкову систему (дискреційність податків, високе податкове навантаження на оплату праці, можливості для оптимізації оподаткування) та передбачено завдання щодо забезпечення прозорості фінансового сектору через впровадження Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (BEPS), приєднання до міжнародного стандарту з автоматичного обміну інформацією [811].

Особливої уваги заслуговує Національна стратегія доходів до 2030 року, яка схвалена Розпорядженням КМ України від 27.12.2023 року № 1218-р (далі – НСДУ), як бачення майбутньої системи доходів України [812]. Варто зазначити, що в НСДУ не використовується поняття «податкова безпека», але прийняття НСДУ засвідчує наміри Уряду щодо пошуку засобів, спрямованих на усунення загроз податковій безпеці шляхом закриття існуючих можливостей для ухилення від оподаткування, підвищення рівня дотримання законодавства та боротьби з тіньовою економікою, проведення виваженої бюджетної політики, підвищення ефективності видатків та податкового адміністрування, удосконалення структури податків та пільг, досягнення партнерських відносин між бізнесом і державою, покращенні інвестиційного клімату, відновлення довіри платників податків до контролюючих органів [812, с. 2]. Отже, для досягнення фіскальних орієнтирів, визначених в НСДУ, необхідно особливу увагу звернути саме на втрати дохідної частини бюджету від наданих податкових пільг, як однієї із найбільш вагомих загроз податковій безпеці України. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки, як суб'єктів господарювання, так і держави Україна, особливо в контексті взаємодії держави та бізнесу на їх шляху до європейської інтеграції, залишається нагально актуальною [813].

Результати ґрунтового дослідження проблематики правового регулювання податкової безпеки України свідчать про те, що у центрального органу виконавчої

влади, який реалізує державну податкову політику, ані у функціях його діяльності, ані в положеннях щодо його прав та обов'язків, ані в його повноваженнях зокрема, немає правових норм щодо розробки та виконання ним комплексу заходів щодо податкової безпеки держави. На наше тверде переконання, пріоритетним завданням центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, необхідно законодавчо встановити правове регулювання податкової безпеки України, правове забезпечення захищеності національних інтересів держави у сфері оподаткування від загроз, які проявляються у наявності такого явища як ухилення від сплати податків, на стан якого значною мірою впливає тінізація та офшоризація економіки, фіктивні підприємства тощо. Обов'язковою складовою функцій і повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, має бути законодавчо закріплена його відповідальність за стан справ у сфері оподаткування, особливо у царині виявлення, запобігання та нейтралізації загроз податковій безпеці, серед яких: 1) ризики податкового законодавства, що загрожують податковій безпеці України (проблематика податкової термінології; сучасні принципи податкового законодавства; загальні засади встановлення податків і зборів); 2) загрози податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування (невизначеність податкової політики; дискреційні повноваження органів влади, як чинники корупції; ухилення від сплати податків; відсутність якісного податково-правового виховання громадян) [492; 566].

Наступна проблема з питання правового регулювання податкової безпеки України витікає із попередньо здійснених нами висновків з питання нехтування законодавцем норм статті 8 Конституції України у частині щодо обов'язкової відповідності норм ПК України конституційному принципу верховенства права, зокрема щодо встановлення в Україні системи оподаткування (стаття 92 Основного Закону) та правового забезпечення податкової безпеки як складової економічної безпеки (стаття 17 Основного Закону) [814].

Відповідно до частини першої статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права. Верховенство права вимагає від держави його втілення у правотворчу та правозастосовну діяльність, зокрема у закони [815]. Принцип верховенства права, має такі складові, як ефективність мети і засобів правового регулювання, розумність та логічність закону [816]. Складовими принципу верховенства права є, зокрема, правова передбачуваність та правова визначеність, які необхідні для того, щоб учасники відповідних правовідносин мали можливість завбачати наслідки своїх дій і бути впевненими у своїх законних очікуваннях, що набуте ними на підставі чинного законодавства право, його зміст та обсяг буде ними реалізовано [817, с. 4]. На думку Конституційного Суду України, особи розраховують на стабільність та усталеність юридичного регулювання, тому часті та непередбачувані зміни законодавства перешкоджають ефективній реалізації ними прав і свобод, а також підривають довіру до органів державної влади, їх посадових і службових осіб [818, с. 18]. Обов'язковими елементами поняття «верховенство права», згідно Доповіді Венеційської Комісії, є: законність, включаючи прозорий, підзвітний та демократичний процес введення в дію приписів права; юридична визначеність; заборона свавілля; доступ до правосуддя, представленого незалежними та безсторонніми судами, включно з тими, що здійснюють судовий нагляд за адміністративною діяльністю; дотримання прав людини; заборона дискримінації та рівність перед законом [525].

Отже, ґрунтуючись на нормах Основного Закону, в контексті виконання його статті 8, пропонуємо доповнити статтю 4 Податкового кодексу України такими принципами: 1) верховенства права (законність, юридична визначеність, заборона свавілля, доступ до правосуддя, дотримання прав людини; заборона дискримінації та рівність перед законом); 2) конституційності (відповідності Конституції України, зокрема, врахування особливостей, передбачених статтями 17, 67, 92 Конституції України); 3) податкової безпеки (захищеність національних інтересів України у сфері оподаткування; правове забезпечення податкової безпеки України; захист її національних інтересів у сфері оподаткування від

впливу загроз, є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки); 4) кримінальної відповідальності за ухилення від сплати податків і зборів [437, с. 366].

Висновки до розділу 5

1. Дослідження зарубіжного досвіду пільгового оподаткування показало, що з метою відповідності європейським стандартам, щодо прозорості загальних державних фінансів, Україні варто долучитися до виконання вимоги п. 2 ст. 14 Директиви Ради ЄС 2011/85/ЄС від 08.11.2011 року «Щодо вимог до бюджетних рамок держав-членів», який вказує, що держави-члени мають публікувати детальну інформацію про вплив податкових пільг на доходи держави. Ці правила необхідні для забезпечення дотримання державами-членами зобов'язань згідно з Договором про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС) щодо уникнення надмірного державного дефіциту. Використовуючи досвід Організації економічного співробітництва та розвитку «The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD)» (ОЕСР) відносно найкращих практик звітності щодо податкових пільг та їх доступності для громадськості, сформульовано пропозиції, які є актуальними для України з питання запровадження якісного, всеохоплюючого та прозорого звітування щодо наданих податкових пільг та аналізу їх доцільності.

2. Підвищення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян є актуальним питанням сьогодення, оскільки якісна податкова освіта є запорукою податкової безпеки України. Значну увагу варто приділяти питанням підвищення рівня податкової культури не тільки серед податківців і платників податків, але і суб'єктів права законодавчої ініціативи.

3. Процес формування національних систем оподаткування та освіти України має стабільну ознаку сучасності – нескінченність сталого реформування. Серед першочергових заходів досягнення стратегічних пріоритетів у процесі реформування податкової системи, не визначено стратегічних напрямів

підвищення рівня податкової грамотності та податкової культури населення України. Реформа освіти та реформа державної політики у сфері культури також не є першочерговими заходами досягнення стратегічних пріоритетів сталого розвитку України. Потрібна консолідація зусиль української спільноти у вирішенні національної проблеми у сфері навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян, як факторів забезпечення податкової безпеки держави.

4. Добровільна сплата податків буде досягнута за рахунок системної та комплексної державної політики у сфері ефективного податкового «всеобучу». Особливо актуальним на сьогодні залишається питання законодавчого унормування вітчизняної системи забезпечення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян на всіх освітніх рівнях, включно з дошкільною, початковою, середньою, професійно-технічною та вищою освітою.

5. Справою всього Українського народу у сфері забезпечення економічної безпеки України та податкової безпеки зокрема, є виконання кожним свого конституційного обов'язку щодо сплати податків і зборів в повному обсязі, в порядку і розмірах, встановлених законом.

6. Встановлено, що у центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, ані у функціях його діяльності, ані в положеннях щодо його прав та обов'язків, ані в його повноваженнях зокрема, немає правових норм щодо розробки та виконання ним комплексу заходів щодо податкової безпеки держави. Наголошено, що пріоритетним завданням центрального органу виконавчої влади, який реалізує державну податкову політику, необхідно законодавчо встановити правове регулювання податкової безпеки України, правове забезпечення захищеності національних інтересів держави у сфері оподаткування від загроз, які проявляються у наявності такого явища як ухилення від сплати податків, на стан якого значною мірою впливає тінізація та офшоризація економіки, фіктивні підприємства тощо. Обов'язковою складовою функцій і повноважень центрального органу виконавчої влади, який реалізує

державну податкову політику, має бути законодавчо закріплена його відповідальність за стан справ у сфері оподаткування, особливо у царині виявлення, запобігання та нейтралізації загроз податковій безпеці, серед яких: 1) ризики податкового законодавства, що загрожують податковій безпеці України (проблематика податкової термінології; сучасні принципи податкового законодавства; загальні засади встановлення податків і зборів); 2) загрози податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування (невизначеність податкової політики; дискреційні повноваження органів влади, як чинники корупції; ухилення від сплати податків; відсутність якісного податково-правового виховання громадян).

7. В контексті воєнного стану і повоєнного відновлення України та нових фінансово-економічних викликів, недосконалість податкового законодавства є ризиком, що загрожує не тільки безпосередньо податковій безпеці України, а й її національній безпеці. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки, як суб'єктів господарювання, так і держави Україна, особливо в умовах взаємодії держави та бізнесу на їх шляху до європейської інтеграції, залишається актуальною. З метою вдосконалення податкового законодавства в частині правового регулювання податкової безпеки України надано відповідні пропозиції та рекомендації.

ВИСНОВКИ

У дисертаційній роботі на основі комплексного аналізу теоретичних положень і норм вітчизняного та зарубіжного законодавства вперше на доктринальному рівні розв'язано наукову проблему правового регулювання податкової безпеки України. У результаті проведеного дослідження сформульовано низку нових наукових положень та висновків, пропозицій та рекомендацій, спрямованих на досягнення поставленої мети, які полягають у наступному:

1. Результати дослідження методологічних засад формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві та розкриття питання історико-правового аспекту розвитку підходів до формування податкової безпеки держави свідчать про те, що податкова безпека України є надзвичайно важливою складовою фінансового забезпечення економічної безпеки як однієї з найважливіших функцій держави у сфері національної безпеки, особливо в умовах повоєнного відновлення України. Податкова безпека – це основа, фундамент національної безпеки. Жоден із пріоритетів у сфері національної безпеки неможливо реалізувати без відповідного фінансового забезпечення, а бюджет держави Україна наповнюється насамперед податками, які становлять левову частку надходжень бюджетів усіх рівнів.

2. Встановлено, що правова сутність податкової безпеки держави полягає у нормативному забезпеченні комплексу заходів із протидії загрозам, які унеможливають наповнення податковими надходженнями дохідної частини як державного, так і місцевих бюджетів. Основними структурними складовими податкової безпеки держави є: 1) суб'єкти: а) платники податків і зборів; б) контролюючий орган – ДПС України (центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику, його територіальні органи), а також уповноважені органи законодавчої, виконавчої та судової влади; 2) об'єкти (національні інтереси у сфері оподаткування): а) відносини у сфері формування податкових надходжень дохідної частини державного та місцевих бюджетів

(сплачені своєчасно й у повному обсязі); б) підвищення якості нормативного забезпечення системи оподаткування (досконале та стабільне податкове законодавство); в) формування правового механізму захисту податкової системи держави від впливу протиправних явищ в оподаткуванні; г) заходи із протидії загрозам податковій безпеці (запобігання та мінімізація впливу на бюджети всіх рівнів таких факторів: податкові пільги, ухилення від сплати податків, дискреційні повноваження органів влади як чинники корупції); д) формування нульової терпимості до корупції; е) моніторинг внутрішніх і зовнішніх загроз, які впливають на забезпечення національних інтересів у сфері оподаткування; є) формування податкової культури населення та працівників контролюючих органів (податкова обізнаність платників податків і зборів та висока професійна етика працівників податкових органів); ж) формування досконалої податкової політики; з) контроль якості виконання платниками податків свого конституційного обов'язку зі сплати податків.

3. Характерними рисами прояву податкової безпеки в податкових правовідносинах в Україні є: 1. Відсутність у сучасній теорії права та, зокрема, у теорії правового регулювання: а) теоретико-методологічних засад формування податкової безпеки України як соціально-правового явища у фінансовому праві; б) ретельно розробленого питання сутності та змісту поняття податкової безпеки; в) наукових пошуків теоретичних основ податкової безпеки та історико-правових аспектів розвитку підходів до формування податкової безпеки держави. 2. Проблематика дослідження впливу податкової безпеки на динаміку нормотворчості у сфері оподаткування в Україні, яка зумовлена нагальною необхідністю: а) впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології; б) приведення принципів податкового законодавства у відповідність до конституційних норм-принципів у системі оподаткування в контексті податкової безпеки; в) відповідності загальних засад встановлення податків і зборів сучасним вимогам податкової безпеки України. 3. Наявність загроз податковій безпеці, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування, серед яких: а) правова невизначеність у

сфері податкової безпеки; б) дискреційні повноваження органів влади як чинники корупції; в) ухилення від сплати податків як основний виклик фінансовій безпеці держави; г) проблематика реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації; д) проблематика податкових пільг в Україні. 4. Незадовільний стан якості надання українським громадянам освітніх послуг у сфері навчання податкової грамоти, податкового виховання та податкової освіти, оскільки напрями розвитку вітчизняної освіти не мають достатньо системного та комплексного характеру, а відтак не сприяють формуванню цілісної державної політики у сфері податкової освіти українських громадян як запоруки забезпечення податкової безпеки України.

Надано авторське визначення поняття податкової безпеки та правового регулювання податкової безпеки. Податкова безпека – це захищеність національних інтересів України від впливу загроз у сфері оподаткування, що є пріоритетним завданням державної податкової політики у сфері національної безпеки. Правове регулювання податкової безпеки – це системна категорія, яка впорядковує суспільні відносини у сфері податкової безпеки за допомогою права і правових засобів; це головна складова конституційної норми-принципу забезпечення економічної безпеки, що, по-перше, є однією з найважливіших функцій держави, яка полягає у виключно законодавчому встановленні системи оподаткування, а по-друге, є справою всього Українського народу сплачувати податки і збори в порядку і розмірах, встановлених законом, що, у свою чергу, сприятиме прагненню держави до збалансованості бюджету України.

4. Обґрунтовано, що впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології, а саме впорядкування норм ПК України, приведення їх до європейських стандартів і повна відмова від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять є першочерговим завданням сучасності. Норми податкового законодавства повинні бути сформульовані чітко і зрозуміло, вживатися в текстах податкових законодавчих актів логічно і послідовно. За результатами проведеного наукового дослідження статті 6 ПК України, якою надано визначення понять «податок» та «збір»,

з'ясовано невідповідність цих визначень нормам статті 67 Конституції України та запропоновано такі визначення понять «податку» та «збору» для їх законодавчого закріплення в нормах статті 6 ПК України:

«6.1. Податок є обов'язковим платежем до відповідного бюджету, який сплачується платником податку відповідно до його конституційного обов'язку».

«6.2. Збором (платою, внеском) є обов'язковий платіж до відповідного бюджету, що сплачується платниками зборів, з умовою отримання ними спеціальної вигоди, у тому числі внаслідок вчинення на користь таких осіб державними органами, органами місцевого самоврядування, іншими уповноваженими органами та особами юридично значимих дій».

5. Встановлено, що сфера дії ПК України, яка регулює відносини справляння податків і зборів, не корелюється з принципами податкового законодавства України, оскільки основою останніх є принципи оподаткування, а не принципи справляння податків і зборів. Запропоновано систему принципів податкового законодавства розширити за рахунок принципу забезпечення податкової безпеки України. Доведено, що з огляду на людиноцентристський вектор розуміння податкового права платник податку під час встановлення обов'язкового елементного складу податку не може бути елементом цього податку.

6. Невизначеність податкової політики України в сучасних умовах є загрозою податковій безпеці, яка ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. Наголошено, що найпершою і найважливішою ціллю державної політики у сфері оподаткування має бути формування, забезпечення та реалізація податкової політики з метою забезпечення податкової безпеки як головної складової національної безпеки України. Головним завданням податкової політики держави Україна повинна бути побудова принципово нової податкової системи і, відповідно, головне завдання бюджетно-фінансової політики – це раціональна оптимізація доходів та видатків бюджету. Правова невизначеність у сфері податкової безпеки є ризиком, що загрожує не тільки безпосередньо податковій безпеці України, а й її національній безпеці.

Дискреційні повноваження органів влади є чинниками корупції, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування. Проведення антикорупційної експертизи, яка сприяє недопущенню недоліків техніко-юридичного характеру в проєктах нормативно-правових актів, ще в процесі нормотворення усуває наявність дискреційних повноважень у посадових осіб контролюючих органів, що є чинником корупції, а отже, і загрозою податковій безпеці нашої держави. Важливим є також активна підтримка громадян держави в плідній роботі із запобігання та протидії корупції у сфері оподаткування. Корупційні ризики, в яких присутній людський фактор, в умовах, де в наявності дискреційні повноваження посадових осіб ДПС України, можливо усунути шляхом навчання, підвищення кваліфікації та доброчесності службових осіб ДПС України. Запобігання та протидія корупції, виведення толерантності до корупції на нульовий рівень у сфері оподаткування позитивно вплинуть на стан податкової безпеки нашої держави, що зі свого боку забезпечить найвищий рівень наповнення державного бюджету України.

7. Ухилення від сплати податків як фінансово-правове явище є загрозою податковій безпеці держави. Несплата податків має подвійну основу: а) прагнення платників податків ухилятися від сплати податків; б) завдання держави не допустити такого явища, як ухилення від сплати податків. Наслідки ухилення платниками податків від виконання свого конституційного обов'язку зі сплати податків і зборів є протилежними для держави і для платників. Якщо держава втрачає від зменшення податкових надходжень до дохідної частини бюджетів усіх рівнів, то платник податків збільшує свої доходи за рахунок несплачених податків і зборів. У підсумку зменшення достатку держави є чинником відсутності можливості у держави забезпечити фінансування прямих видатків з бюджету та зростання дефіциту бюджету. Серед причин ухилення платниками податків від виконання свого податкового обов'язку є: а) неякісне й важке для сприйняття податкове законодавство; б) зниження підприємницької активності та платоспроможності платників податків через воєнні дії; в) високий рівень поширення таких негативних явищ, як тіньова економіка та фіктивні

підприємства; г) диференціація рівнів доходів громадян та їх споживчих витрат; д) низький рівень податкової культури та правовий нігілізм населення; е) низький професійний рівень працівників податкових органів. Ознакою ухилення від сплати податків є той факт, що платник податків, нехтуючи своїм конституційним обов'язком зі сплати податків, бажаючи збільшення прибутків, свідомо ухиляється від сплати податків, порушуючи податкове законодавство, або, використовуючи прогалини в податковому законодавстві, зменшує розмір податкового зобов'язання шляхом дій, спрямованих на якомога більше застосування передбачених законодавством податкових пільг, податкової оптимізації, або ж взагалі застосовує поєднання обох підходів. Засобами протидії ухиленню платників від сплати податків є: а) забезпечення стабільного податкового законодавства; б) забезпечення рівних умов оподаткування для всіх платників податків; в) впровадження загальнонаціональних заходів щодо підвищення податкової культури й обізнаності як громадян з акцентом на майбутніх платників податків, так і працівників ДПС України; г) підвищення професійної компетентності працівників ДПС України; д) удосконалення контрольних заходів щодо попередження можливості платниками ухилятися від сплати податків, що є вагомим викликом податковій безпеці держави.

8. Проблемою реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації є колізія в нормах Основного Закону – стаття 143 суперечить статтям 67 та 92 Конституції України в частині повноважень органів місцевого самоврядування в питанні «встановлення» місцевих податків і зборів таким нормативно-правовим актом, як рішення. А норма частини першої статті 143 Конституції України щодо повноважень місцевого самоврядування встановлювати місцеві податки і збори суперечить положенням пункту 3 статті 9 Європейської хартії місцевого самоврядування, яка регламентує повноваження місцевого самоврядування встановлювати розмір місцевих податків і зборів. З метою виправлення цієї колізії запропоновано внести відповідні зміни до частини першої статті 143 Конституції України (Додаток Н). Проблемою реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації є також невідповідність

норм Податкового кодексу України положенням Європейської хартії місцевого самоврядування. Податки і збори, зокрема й місцеві, встановлюються виключно Верховною Радою України в Податковому кодексі України, а органи місцевого самоврядування мають повноваження своїми рішеннями встановлювати тільки розмір місцевих податків і зборів, які будуть застосовуватися в межах їх територій, але в рамках розмірів, уже встановлених у Податковому кодексі України. З метою вдосконалення норм Податкового кодексу України в частині його узгодження з Конституцією України та Європейською хартією місцевого самоврядування щодо повноважень територіальних громад села, селища, міста щодо встановлення податків і зборів запропоновано внести зміни до статей 3, 4, 8, 10, 12, 268; пункту 5 розділу XIX; пунктів 52-6, 52-7, 58 підрозділу 10 розділу XX Податкового кодексу України (Додаток С).

У практиці зарубіжних країн існує широкий вибір моделей наповнення місцевих бюджетів. У деяких високодецентралізованих країнах і федеративних країнах місцеві (субнаціональні) органи влади значною мірою покладаються на трансферти центрального уряду, які можуть становити переважну частку дохідної частини місцевого бюджету. Варто звернути увагу на досвід міжнародних організацій, які досліджують фінансові питання й допомагають урядам країн покращити практику наповнення бюджетів місцевого рівня, як-от Всесвітня обсерваторія субнаціональних урядових фінансів та інвестицій «The World Observatory on Subnational Government Finance and Investment» (SNG-WOFI), Організація економічного співробітництва та розвитку «The Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD)» (ОЕСР) та Всесвітня організація об'єднаних міст і органів місцевого самоврядування «United Cities and Local Governments» (UCLG).

Результативним для України може бути застосування досвіду місцевого оподаткування Німеччини в контексті того, що: а) рівень податкових надходжень до місцевих бюджетів у Федеративній Республіці Німеччина є високим, зокрема, завдяки доволі значній кількості місцевих податків і зборів, які дійсно наповнюють місцеві бюджети й витрати на адміністрування яких є низькими;

б) рівень національної свідомості громадян Німеччини як платників податків, їхня дисциплінованість, навчання податковій грамотності з дитинства відіграють надважливу роль у наповненні бюджетів усіх рівнів; в) якісне податкове законодавство Німеччини унеможливило створення загроз для податкової безпеки держави.

Податковий комплаєнс як інструмент формування податкової безпеки України в умовах фінансової децентралізації дасть змогу мінімізувати ризики недотримання платниками вимог податкового законодавства, допомогти платникам уникнути найбільш поширених помилок у майбутньому, максимально спростити подання звітності та сплату податків, спільно з контролюючими органами вирішувати проблеми й усувати перешкоди в забезпеченні податкової безпеки.

9. З'ясовано, що надання податкових пільг є розповсюдженою практикою багатьох розвинених країн світу. Обґрунтовано, що податкова пільга, зменшуючи податкове зобов'язання платника податку, є втратою дохідної частини як державного, так і місцевих бюджетів. В умовах воєнного стану та повоєнного відновлення України податкова пільга не сприяє і не сприятиме збалансованості бюджетів і максимізації податкових надходжень. Звільнення платника податку від сплати податку у зв'язку з отриманням податкових пільг, відповідно до Податкового кодексу України, є таким, що не відповідає Конституції України й інтересам податкової безпеки держави. На повоєнний період відновлення України запропоновано скасувати вже існуючі податкові пільги як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини бюджетів та запровадити заборону на надання нових податкових пільг. Застосування пільгового оподаткування в Україні можливе за умови її повного економічного оздоровлення в післявоєнний період. Зважаючи на іноземний досвід застосування податкових пільг, відновлення пільгової практики оподаткування в Україні має базуватися на таких засадах: 1) ґрунтовного аналізу податкових пільг, а саме оцінки актуальності застосування окремих податкових пільг та їх впливу на стан податкових надходжень, а також прогнозів доцільності їх застосування в

майбутньому; 2) застосування до податкових пільг такого ж рівня перевірки та контролю, як до прямих бюджетних видатків; 3) застосування контролю за цільовим використанням платниками податків отриманих податкових пільг та їх відповідальності за неналежне використання вивільнених сум коштів; 4) доступності для громадського ознайомлення обов'язкових до публікації щорічних звітів про надані податкові пільги.

Констатовано, що Україні варто долучитися до виконання вимоги п. 2 ст. 14 Директиви Ради ЄС 2011/85/ЄС від 08.11.2011 «Щодо вимог до бюджетних рамок держав-членів», який вказує, що держави-члени мають публікувати детальну інформацію про вплив податкових пільг на доходи держави. Ці правила потрібні для забезпечення дотримання державами-членами зобов'язань згідно з Договором про функціонування Європейського Союзу (ДФЄС) щодо уникнення надмірного державного дефіциту.

Використовуючи досвід ОЕСР відносно найкращих практик звітності щодо податкових пільг та їх доступності для громадськості, сформульовано наступні пропозиції, які є актуальними для України з питання запровадження якісного, всеохоплюючого та прозорого звітування щодо наданих податкових пільг та аналізу їх доцільності. Звітність щодо наданих податкових пільг в Україні має відповідати таким вимогам: 1. Законодавче закріплення в бюджетному процесі норми щодо обов'язковості публікації звітів про податкові пільги. Доступність і прозорість звітності про податкові пільги для громадського ознайомлення має підвищити ступінь довіри до уряду. Податкові пільги мають бути піддані такому ж рівню перевірки та контролю, як і прямі бюджетні видатки; 2. Щорічне звітування про надані податкові пільги та їх вплив на стан податкових надходжень; 3. Наявність детального й постатейного текстового опису методу оцінки податкових пільг. Це забезпечить прозорість, зрозумілість для читача; 4. Містити класифікацію податкових пільг за: а) типом податку (ПДФО, ПДВ тощо); б) типом податкової пільги (знижена ставка, звільнення та ін.); в) функцією, до якої вони належать (освіта, оборона, охорона здоров'я тощо); г) метою запровадження податкової пільги (зайнятість, дослідження, інновації,

житло, зменшення бідності та інші); д) цільовою групою бенефіціарів (підприємства, фізичні особи, самозайняті особи тощо); е) часовим виміром чинності наданих податкових пільг; 5. Наявність посилання на норму ПК України щодо кожної наданої пільги для забезпечення ясності та прозорості звіту; 6. Включати показники загальної суми наданих податкових пільг у відсотковому співвідношенні до суми ВВП та до суми загальних податкових надходжень; 7. Містити ранжування всіх податкових пільг за їх вартістю для покращення сприйняття користувачами сум втрачених податкових надходжень дохідної частини бюджету; 8. Відображати всі юридично закріплені податкові пільги, незалежно від того, чи застосовуються вони, чи ні, з метою здійснення аналізу їх актуальності та доцільності, прогнозів застосування; 9. Містити інформацію (коментар) щодо аналізу цільового використання наданих податкових пільг, оцінки їх результативності та ефективності.

10. Обґрунтовано, що одним із шляхів удосконалення правового регулювання податкової безпеки України є податково-правове виховання та освіта громадян. Актуальним на сьогодні залишається питання законодавчого унормування вітчизняної системи забезпечення якості навчання податкової грамоти, податкового виховання та освіти українських громадян на всіх освітніх рівнях включно з дошкільною, початковою, середньою, професійно-технічною та вищою освітами. Податкова грамотність повинна стати одним із інноваційних методів в організації навчального процесу для здобувачів юридичної освіти в закладах вищої освіти України.

Концептуальними напрямками вдосконалення правового регулювання податкової безпеки України визначено: впорядкування сучасних податкових норм шляхом удосконалення податкової термінології; приведення принципів податкового законодавства у відповідність до конституційних норм-принципів у системі оподаткування в контексті податкової безпеки; приведення до відповідності сучасним вимогам податкової безпеки України загальних засад встановлення податків і зборів; вирішення проблематики правової невизначеності у сфері податкової безпеки; зменшення дискреційних повноважень органів влади

у сфері оподаткування як чинників корупції; виявлення та усунення законодавчих прогалин, які сприяють ухиленню від сплати податків як основного виклику фінансовій безпеці держави; застосування досвіду місцевого оподаткування у практиці зарубіжних країн в умовах фінансової децентралізації у контексті податкової безпеки; вирішення проблематики податкових пільг в Україні з використанням позитивного зарубіжного досвіду щодо реалізації в Україні найкращих практик їх аналізу та звітності; запровадження контролю за цільовим використанням вивільнених сум коштів у наслідок отримання платниками податків податкових пільг; застосування податкового комплаєнсу як інструменту формування податкової безпеки України; вдосконалення законодавства шляхом внесення змін та доповнень, а саме:

- доповнити статтю 4 Податкового кодексу України такими принципами:
 - 1) верховенства права;
 - 2) конституційності;
 - 3) податкової безпеки;
 - 4) забезпечення податкової безпеки України як справи всього Українського народу;
 - 5) кримінальної відповідальності за ухилення від сплати податків і зборів;
- внести зміни до статті 143 Конституції України (Додаток Н);
- внести зміни до підпункту 24 пункту 1 статті 26 та до пункту 1 статті 69 Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні» (Додаток П);
- викласти в новій редакції пункт 1.1 статті 1 Податкового кодексу України (Додаток Р);
- викласти у новій редакції: пункт 4.4 статті 4 ПК України, пункт 8.3 статті 8 ПК України, пункт 12.1 статті 12 ПК України, підпункт 12.4.3 пункту 12.4 статті 12 ПК України, пункт 12.5 статті 12 ПК України (Додаток С);
- виключити: підпункти 12.1.1, 12.1.2, 12.1.3, 12.1.4 пункту 12.1 статті 12 ПК України, підпункт 12.2.3 пункту 12.2 статті 12 ПК України, підпункти 12.3.1, 12.3.2 пункту 12.3 статті 12 ПК України (Додаток С);
- внести зміни у: пункт 3.1 статті 3 ПК України, пункт 10.2-1 статті 10 ПК України, пункт 10.3 статті 10 ПК України, пункт 12.3 статті 12 ПК України, підпункти 12.3.3, 12.3.4, 12.3.5, 12.3.8 пункту 12.3 статті 12 ПК України, підпункт 268.2.1 пункту 268.2 статті 268 ПК України, пункт 5 розділу ХІХ «Прикінцеві

положення» ПК України, підпункти 52-6, 52-7 пункту 52 та пункт 58 підрозділу 10 «Інші перехідні положення» розділу XX «Перехідні положення» ПК України (Додаток С).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Етимологічний словник української мови: у 7 т. / Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. Київ: Наук. думка, 1985. Т. 2. 572 с.
2. Етимологічний словник української мови: у 7 т. / Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. Київ: Наук. думка, 2003. Т. 4. 656 с.
3. Етимологічний словник української мови: у 7 т. / Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. Київ: Наук. думка, 1982. Т. 1. 632 с.
4. Рижко В. А. Концепція. Енциклопедія сучасної України (ЕСУ). Інститут енциклопедичних досліджень НАН України. URL: http://esu.com.ua/search_articles.php?id=3256 (дата звернення: 30.11.2022).
5. Етимологічний словник української мови: у 7 т. / Ін-т мовознавства ім. О. О. Потебні. Київ: Наук. думка, 1989. Т. 3. 552 с.
6. Костицький М. В. Деякі питання методології юридичної науки. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2013. № 1. С. 3–11.
7. Балинська О. М. Методологія семіотики права. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2013. № 1–2. С. 11–22.
8. Бостан С. К. Методологія правового дослідження: поняття, структура, філософсько-світоглядні засади. *Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Право*. 2021. № 1. С. 16–28.
9. Бостан С. К. Методологія правового дослідження: інструментальні засади. *Вісник Університету імені Альфреда Нобеля. Серія: Право*. 2021. № 2. С. 115–130.
10. Конверський А. Є. *Основи методології та організації наукових досліджень*: Навч. посіб. К. : Центр учбової літератури, 2010. 352 с.
11. Мірошніченко В. І. Особливості сучасної методології правових наукових досліджень. *Парадигма пізнання: гуманітарні питання*, 2016. № 2 (13). URL: <https://naukajournal.org/index.php/Paradigm/article/view/739/896> (дата звернення: 07.11.2022).
12. Оборотов Ю. М. Аспекти розгортання методології юриспруденції. *Право України*. Київ. 2014. № 1. С. 33–39.

13. Панов М. І. Проблеми методології формування категоріально-понятійного апарату юридичної науки. *Право України*. Київ. 2014. № 1. С. 50–60.

14. Рабінович П. М. Методологія вітчизняного загальнотеоретичного праводержавознавства: деякі сучасні тенденції. *Право України*. Київ. 2014. № 1. С. 11–21.

15. Козюбра М. І. Методологія правознавства і методологія права: співвідношення понять та їх особливості. *Право України*. Київ. 2014. № 1. С. 22–32.

16. Смичок Є. М. Судові доктрини у податковому праві: дис. ... д-ра юрид. наук. Запоріжжя, 2021. 446 с.

17. Павлишин О. В. Семіотика права як методологічна парадигма новітнього філософсько-правового дискурсу: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ. 2018. 411 с.

18. Кушакова-Костицька Н. В. Методологічні проблеми сучасних правових досліджень: об'єктивна необхідність чи суб'єктивна формальність? *Філософські та методологічні проблеми права*. 2013. № 1–2. С. 23–31.

19. Хірсін А. В. Методологія інтеграції основних моделей обґрунтування правової нормативності як філософсько-правова проблема. *Філософські та методологічні проблеми права*. 2017. № 2. С. 37–50.

20. Крисоватий А. І. Методологічний інструментарій новітньої парадигми оподаткування. *Економічна теорія*. 2014. № 4. С. 36–47.

21. Десятнюк О. М. Діалектика ризиковості розбудови податкової системи України: автореф. дис. ... д-ра екон. наук. Тернопіль. 2010. 34 с.

22. Латковська Т. А. Розвиток науки фінансового права – запорука розвитку Української держави. *Наукові праці Національного університету «Одеська юридична академія»*. 2012. Т. 12. С. 9–8.

23. Філософський енциклопедичний словник. / В. І. Шинкарук (гол. редкол.) та ін. Інститут філософії ім. Григорія Сковороди НАН України. Київ: Абрис, 2002. 742 с.

24. Михальченко М. І. Україна як нова історична реальність: запасний гравець Європи. 258 с. URL: <https://ipiend.gov.ua/struktura/viddily/viddil-teorii-ta-istorii-politychnoi-nauky/mykhalchenko-m-i-ukraina-iak-nova-istorychna-realnist-zapasnyj-hravets-ievropy/> (дата звернення: 07.11.2022).

25. Коломієць П. В. Історико-правовий аспект становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 6. P. 59–65.

26. Коломієць П. В. Проблематика методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України: концептуальні особливості. *Підприємництво, господарство і право*. № 8. 2020. С. 191–195.

27. Кучерявенко М. П. Методологічні питання податкової доктрини України. *Правова доктрина – основа формування правової системи держави: матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., присвяч. 20-річчю НАПрН України та обговоренню п'ятитом. моногр. «Правова доктрина України», (м. Харків, 20–21 листоп. 2013 р.)*. Харків: Нац. акад. прав. наук України, 2013. С. 198–201.

28. Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України від 16.01.1997 р. № 3/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 10. Ст. 85.

29. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19.06.2003 № 964-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 39. Ст. 351.

30. Про національну безпеку України: Закон України від 21.06.2018 № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 31. Ст. 241.

31. Solomon, L.J., & Rothblum, E.D. (1984). Academic procrastination: Frequency and cognitive-behavioral correlates. *Journal of Counseling Psychology*, 31, 503-509. URL: <https://drive.google.com/file/d/0B4KcjFGHDeLRV0hJaXRFY3-NsOWs/view>. (access date: 07.11.2022).

32. Коломієць П. В. Фактори, які обумовлюють сучасну проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *International scientific and practical conference «Legal science, legislation and law enforcement practice: regularities and development trends»*: conference

proceedings, (October 30–31, 2020. Lublin). Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. 392, [242–246] p.

33. *Правове забезпечення фінансової безпеки України*: монографія. Білоус В. Т., Бригінець О. О., Драган О. В., Касьяненко Л. М. та ін. Ірпінь.: Університет ДФС України. 2021. 428 с.

34. Бригінець О. О. Актуальні питання правового забезпечення податкової безпеки України. *Економіка. Фінанси. Право*. 2021. № 2. С. 13–15.

35. Кармаліта М. В. Правове забезпечення приватного та публічного інтересу в оподаткуванні: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2020. 471 с.

36. Цимбалюк І. О. Податкова безпека в системі фінансової безпеки держави. *Стратегічне управління національним економічним розвитком*: кол. моногр.: в 2 т. Донецьк: ДВНЗ «ДонНТ». 2013. Т. 2. 392 с.

37. Білоус В. Т. Державна фіскальна служба України як суб'єкт забезпечення податкової безпеки держави. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. *Юридичні науки*. 2018. Вип. 20. С. 62–68.

38. Білоус В. Т., Бригінець О. О. Сучасний стан податкової безпеки України. *Управління публічними фінансами та проблеми забезпечення національної економічної безпеки*: збірник тез Податкового конгресу (м. Ірпінь, 12 грудня 2019 р.). Ірпінь: Ун-т ДФС України, 2019. 713, [316–320] с.

39. Барановський О. І. Податкова безпека: сутнісний вимір. *Збірник наукових праць Університету державної фіскальної служби України*. № 1. 2017. С. 7–24.

40. Луцишин З. О., Фролова Т. О., Южаніна Н. П. Сучасна офшоризація бізнесу у конструкті національної фіскальної безпеки. *Міжнародна економічна політика*. 2019. № 1 (30). С. 70–112.

41. Скороход І. В. Податкова безпека України. *Юридичний бюлетень*. 2018. Вип. 7 (7). Ч. 1. С. 126–131.

42. Грачов О. В. Податкова безпека як невід'ємна складова економічної безпеки підприємства. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2010. № 29. С. 86–88.

43. Іванов Ю. Б., Бережна Ю. В. Податкова безпека: сутність та умови забезпечення. *Економіка розвитку*. 2010. № 2(54). С. 9–11.

44. Кеменяш І. Г. Управління податковою безпекою суб'єктів підприємництва в Україні: автореф. дис. ... канд. екон. наук. Львів. 2011. 20 с.

45. Іщенко В. В. Податкова складова фінансової безпеки держави. *Наукові праці НДФІ*. 2011. Вип. 4. С. 149–156.

46. Петренко Л. М. Податкова безпека як складова фінансової безпеки держави. *Моделювання та інформаційні системи в економіці*. 2012. Вип. 86. С. 89–98.

47. Виклюк М. І., Гресик В. В. Податкова безпека: дуалістичність економічної природи трактування змісту основних характеристик. *Інноваційна економіка*. 2013. № 5. С. 242–246.

48. Перепелица М. А. Налоговая безопасность как важное условие реализации финансовой деятельности государства. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки*. 2016. Вип. 6, т. 2. С. 141–145.

49. Перепелица М. А. Основные угрозы налоговой безопасности и их влияние на бюджетную, кредитную и эмиссионную деятельность государства. *Право як ефективний суспільний регулятор* : матеріали Міжнар. наук.-практ. конф., 17–18 лют. 2017 р. Львів, 2017. С. 71–74.

50. Диха М. В. Податки в системі забезпечення економічної безпеки та розвитку національної економіки. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2017. № 4. С. 49–53.

51. Про Державний бюджет України на 2018 рік: Закон України від 07.12.2017 № 2246-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 3–4. Ст. 26.

52. Про Державний бюджет України на 2019 рік: Закон України від 23.11.2018 № 2629-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. № 50. Ст. 400.

53. Про Державний бюджет України на 2020 рік: Закон України від 14.11.2019 № 294-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 5. Ст. 31.

54. Про Державний бюджет України на 2021 рік: Закон України від 15.12.2020 № 1082-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2021. № 16. Ст. 144.

55. Про Державний бюджет України на 2022 рік: Закон України від 02.12.2021 № 1928-ІХ. *Голос України* від 14.12.2021 № 237–238.

56. Про Державний бюджет України на 2023 рік: Закон України від 03.11.2022 № 2710-ІХ. *Голос України* від 03.12.2022 № 246.

57. Про Державний бюджет України на 2024 рік: Закон України від 09.11.2023 № 3460-ІХ. *Голос України* від 05.12.2023 № 46.

58. Перепелиця М. О. Національна безпека держави у фінансовій сфері: поняття й загрози існуванню. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки*. 2016. Вип. 2, т. 2. С. 86–89.

59. Паспорт спеціальності 21.04.01: Постанова президії ВАК України від 15.12.2004 р. протокол № 11-10/11т. *Бюлетень ВАК України*. 2005. № 4.

60. Паспорт спеціальності 21.04.02: Постанова президії ВАК України від 02.07.2008 № 66-08/6. *Бюлетень ВАК України*. 2008. № 12.

61. Паспорт спеціальності 08.00.03 – економіка та управління національним господарством: Постанова президії ВАК України від 14.12.2006 № 31-06/11. URL: <https://lpnu.ua/pasport-specialnosti-080003> (дата звернення: 16.11.2022).

62. Паспорт спеціальності 08.00.04 – економіка та управління підприємствами, (за видами економічної діяльності): Постанова президії ВАК України від 18.01.2007 № 42-06/1 URL: <https://lpnu.ua/pasport-specialnosti-080004>. (дата звернення: 16.11.2022).

63. Паспорти спеціальностей (юридичні науки). Постанова Президії ВАК України від 08.10.2008 № 45-06-7. *Бюлетень Вищої атестаційної комісії України*. 2009. № 2.

64. Коломієць П. В. Наукова проблема відсутності мотивації досліджень правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку*: зб. тез VI міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 27 листопада 2020 р.), м. Ірпінь: Мін-во фінансів України, Університет ДФС України, 2020. 418, [176–181] с.

65. Білоусов Є. М. Господарсько-правові засоби забезпечення економічної безпеки України: автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Харків, 2019. 42 с.

66. Про схвалення Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.08.2012 № 569-р. *Офіційний вісник України*. 2012. № 62. Ст. 2533.

67. Рєзнік О. М. Адміністративно-правові засади діяльності правоохоронних органів із забезпечення фінансово-економічної безпеки України: дис. ... д-ра юрид. наук. Суми, 2019. 509 с.

68. Коломієць П. В. Сучасний стан методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку*: матеріали VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 30 листопада 2021 р.), м. Ірпінь: Університет ДФС України (Державний податковий університет), 2021. 459, [195–198] с.

69. Бригінець О. О. Правове забезпечення фінансової безпеки України: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2017. 464 с.

70. Білоус В. Т., Бригінець О. О. Правові питання розв'язання проблем фінансової безпеки України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Серія: *Юридичні науки*. 2018. № 902 (19). С. 74–81.

71. Орлик В. М. *Податкова політика російської імперії в Україні в дореформений період*: монографія. Кіровоград: Імекс-ЛТД, 2007. 631 с.

72. Кучерявенко М. П. *Податкове право України*. Академічний курс: підручник. Київ.: Прав. єдність, 2008. 699 с.

73. Гетманцев Д. О. Етапи розвитку непрямого оподаткування. *Право і суспільство*. 2015. № 5–2. С. 129–142.

74. Гетманцев Д. О. Щодо періодизації історії оподаткування. *Форум права*. 2015. № 5. С. 45-55.

75. Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990 № 55-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text> (дата звернення: 17.03.2024).

76. Конституція (Основний Закон) України: Закон від 20.04.1978 № 888-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/888-09/ed19960628#Text> (дата звернення: 17.03.2024).

77. Про зміни і доповнення Конституції (Основного Закону): Закон від 27.10.1989 № 8303-XI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/8303-11#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

78. Завгородня С. П. Періодизація формування організаційно-правових засад державного управління забезпеченням економічної безпеки України. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2015. № 3. С. 40–47.

79. *Становлення та розвиток податкової системи України*: монографія / М. Г. Волощук, І. І. Матьола, Т. О. Карабін, О. В. Білаш. Ужгород: Видавництво Олександри Гаркуші, 2021. 172 с.

80. Пилипчук В. Проблема та періодизація досліджень новітньої історії держави і права України. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2014. № 4. С. 49-58.

81. Сидорович О. Ю. Ідеологічна проекція періодизації оподаткування: революційно-інституціональний контекст. *Наукові праці Донецького національного технічного університету. Сер.: Економічна*. 2014. № 3. С. 111–117.

82. Крисоватий А. І. Концептуалізація теоретичних підвалин оподаткування. *Світ фінансів*. 2005. Вип. 1. С. 50–64.

83. Про державну податкову службу в Україні: Закон України від 04.12.1990 № 509-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/509-12#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

84. Про внесення змін до Закону «Про державну податкову службу»: Закон України від 07.07.1992 № 2555-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 39. Ст. 575.

85. Про бюджетну систему України: Закон від 05.12.1990 № 512-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/512-12#Text> (дата звернення: 17.03.2024).

86. Про внесення змін і доповнень до Закону «Про бюджетну систему»: Закон України від 29.06.1995 № 253/95-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 26. Ст. 195.

87. Бюджетний кодекс України: Закон України від 21.06.2001 № 2542-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 37–38. Ст. 189.

88. Про зовнішньоекономічну діяльність: Закон від 16.04.1991 № 959-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/959-12#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

89. Про систему оподаткування: Закон від 25.06.1991 № 1251-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1251-12#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

90. Про порядок введення в дію Закону «Про систему оподаткування»: Постанова від 25.06.1991 № 1252-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-1252-12#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

91. Про внесення змін і доповнень до Конституції (Основного Закону) України: Закон України від 14.02.1992 № 2113-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 20. Ст. 271.

92. Юридична енциклопедія: у 6 т. / НАН України, Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького. Київ: Укр. енцикл. URL: <https://leksika.com.ua/18350108/legal-paternalizm>. (дата звернення: 11.01.2023).

93. Гаврилюк Р. О. Патерналізм як функціональна константа етатистської доктрини податкового права. *Вісник Львівського університету. Серія юридична*. 2014. Вип. 60. С. 192–201.

94. Онацький Є. Українська мала енциклопедія: 16 кн.: у 8 т. Буенос-Айрес, 1958. Т. 2.: Д-Є, кн. 3. С. 420–421.

95. Бернюков А. М. Методологічні основи дослідження правової реальності. *Наше право*. 2014. № 2. С. 176–182.

96. Про внесення змін і доповнень до Закону «Про систему оподаткування»: Закон України від 02.02.1994 № 3904-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 21. Ст. 130.

97. Про Програму надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки України та виходу її з кризового стану: Постанова від 03.07.1991 р. № 1291-XII.

URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1291-12#Text>. (дата звернення: 17.03.2024).

98. Про проголошення незалежності України: Постанова від 24.08.1991 № 1427-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 38, Ст. 502.

99. Про захист іноземних інвестицій на Україні: Закон України від 10.09.1991 № 1540а-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 46. Ст. 616.

100. Про інвестиційну діяльність: Закон України від 18.09.1991 № 1560-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 47. Ст. 646.

101. Про господарські товариства: Закон України від 19.09.1991 № 1576-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 49. Ст. 682.

102. Про порядок введення в дію Закону України «Про господарські товариства»: Постанова Верховної Ради України від 19.09.1991 № 1577-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 49. Ст. 683.

103. Про правонаступництво України: Закон України від 12.09.1991 № 1543-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 46. Ст. 617.

104. Основні напрями економічної політики України в умовах незалежності: Постанова Верховної Ради України від 25.10.1991 № 1698а-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1698a-12/ed19911025> (дата звернення: 30.11.2022).

105. Загальна декларація прав людини: Міжнародний документ Генеральної Асамблеї ООН від 10.12.1948. *Офіційний вісник України*. 2008. № 93. Ст. 3103.

106. Економічна політика. Електронна бібліотека «Україніка». URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0001199>. (дата звернення: 30.10.2023).

107. Митний кодекс України: Закон України від 12.12.1991 № 1970-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 16. Ст. 203.

108. Митний кодекс України: Закон України від 11.07.2002 № 92-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 38–39. Ст. 288.

109. Митний кодекс України: Закон України від 13.03.2012 № 4495-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 44–48. Ст. 552.

110. Про селянське (фермерське) господарство: Закон України від 20.12.1991 № 2009-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 14. Ст. 186.

111. Про звільнення від оподаткування новостворених селянських (фермерських) господарств: Лист Вищого арбітражного суду від 25.01.1994 № 05-3/24. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v3_24800-94. (дата звернення: 13.02.2023).

112. Про фермерське господарство: Закон України від 19.06.2003 № 973-ІV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 45. Ст. 363.

113. Про порядок введення в дію Закону України «Про податок на добавлену вартість»: Постанова Верховної Ради України від 20.12.1991 р. № 2008-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 14. Ст. 185.

114. Про податок на добавлену вартість: Закон України від 20.12.1991 № 2007-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 14. Ст. 184.

115. Про податок на добавлену вартість: Декрет Кабінету Міністрів України від 26.12.1992 № 14-92. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 10. ст. 78.

116. Про акцизний збір: Закон України від 18.12.1991 № 1996-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 12. Ст. 172.

117. Про затвердження Положення про акцизний збір: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.12.1991 № 396. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/396-91-п>. (дата звернення: 04.01.2023).

118. Про створення депутатської робочої групи для проробки питань, пов'язаних з удосконаленням системи національної безпеки України: Розпорядження Голови Верховної Ради України від 23.12.1991 № 2023-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 15. Ст. 194.

119. Про затвердження складу Консультативно-експертної групи по підготовці концепції національної безпеки України: Розпорядження Президента України від 17.02.1992 № 31/92-рп. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/31/92-рп>. (дата звернення: 04.01.2023).

120. Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності: Закон України від 18.02.1992 № 2132-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 21. Ст. 296.

121. Про захист економічної конкуренції: Закон України від 11.01.2001 № 2210-ІІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 12. Ст. 64.

122. Про порядок введення в дію Закону України «Про іноземні інвестиції»: Постанова Верховної Ради України від 13.03.1992 № 2198а-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 26. Ст.358.

123. Про іноземні інвестиції: Закон України від 13.03.1992 № 2198-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 26. Ст. 357.

124. Про банкрутство: Закон України від 14.05.1992 № 2343-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 31. Ст. 440.

125. Про внесення змін до Закону України «Про банкрутство»: Закон України від 30 червня 1999 № 784-ХІV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 42-43. Ст. 378.

126. Кодекс України з процедур банкрутства. Закон України від 18.10.2018 № 2597-VІІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 19. Ст. 74.

127. Питання державної податкової служби в Україні. Постанова Кабінету Міністрів України від 05.10.1992 № 559. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/-559-92-п/ed19921005#Text>. (дата звернення: 04.01.2023).

128. Про добування і переробку урану в науково-виробничому об'єднанні «Східний гірничо-збагачувальний комбінат» (м. Жовті Води Дніпропетровської області): Постанова Верховної Ради України від 05.06.1992 № 2413-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992. № 33. Ст. 484.

129. Про надання додаткових пільг по акцизному зборі запорізькому виробничому об'єднанню «АвтоЗАЗ»: Постанова Кабінету Міністрів України від 21.07.1992 № 403. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/403-92-п>. (дата звернення: 08.02.2023).

130. Про надання додаткових пільг щодо акцизного збору дніпропетровському орендному підприємству «Дніпрошина» та білоцерківському

виробничому об'єднанню «Білоцерківщина»: Постанова Кабінету Міністрів України від 08.10.1992 № 570. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/570-92-п>. (дата звернення: 08.02.2023).

131. Про надання пільги щодо оподаткування прибутку Макіївського металургійного комбінату: Постанова Кабінету Міністрів України від 02.04.1993 № 237. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/237-93-п>. (дата звернення: 08.02.2023).

132. Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів: Декрет Кабінету Міністрів України від 21.01.1993 № 8-93. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 13. Ст. 114.

133. Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами: Закон України від 21.12.2000 № 2181-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 10. Ст. 44.

134. Інструкція про особливості застосування Декрету Кабінету Міністрів України від 21 січня 1993 року № 8–93 «Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів»: Мінфін України. Інструкція від 02.11.1993 № 84. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0169-93/ed20010528>. (дата звернення: 08.02.2023).

135. Про режим іноземного інвестування: Декрет Кабінету Міністрів України від 20.05.1993 № 55-93. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 28. Ст. 302.

136. Про Основні напрями зовнішньої політики України: Постанова Верховної Ради України від 22.07.1993 № 3360-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 37. Ст. 379.

137. Про вдосконалення діяльності державної податкової служби та зміцнення її матеріально-технічної бази: Постанова Кабінету Міністрів України від 24.07.1993 № 570. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/570-93-п/ed19930724/conv#Text>. (дата звернення: 25.02.2023).

138. Про проект Концепції (основ політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України від 21.10.1993 № 3542-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3542-12>. (дата звернення: 25.02.2023).

139. Про проект концепції пільгового оподаткування: Постанова Президії Верховної Ради України від 29.10.1993 № 3557-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3557-12>. (дата звернення: 25.02.2023).

140. Про формений одяг посадових осіб органів державної податкової служби: Постанова Кабінету Міністрів України від 09.12.1993 № 1022. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1022-93-п/ed19931209#Text>. (дата звернення: 25.02.2023).

141. Про Державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні: Закон України від 17.12.1993 № 3744-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 6. Ст. 28.

142. Про Державний бюджет України на 1994 рік: Закон України від 01.02.1994 № 3898-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 20. Ст. 120.

143. Про стан науки та її роль в економічному розвитку України: Постанова Верховної Ради України від 01.07.1994 № 73/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 29. Ст. 282.

144. Про оподаткування прибутку підприємств: Закон України від 28.12.1994 № 334/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 4. Ст. 28.

145. Про Комісію з розробки Податкового кодексу України: Розпорядження Президента України від 28.04.1995 № 78/95-рп. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/78/95-рп>. (дата звернення: 25.02.2023).

146. Про проект Концепції (основ політики) національної безпеки України: Постанова Верховної Ради України від 24.05.1995 № 177/95-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws//177/95-вр#Text>. (дата звернення: 25.02.2023).

147. Про пільги щодо оподаткування: Указ Президента України від 31.05.1995 № 405/95. *Урядовий кур'єр*. 1995. № 82.

148. Про затвердження Правил застосування Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств»: Постанова Верховної Ради України від 27.06.1995 № 247/95-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 26. Ст. 197.

149. Про Основні положення податкової політики і податкову реформу в Україні: Постанова Верховної Ради України від 13.12.1995 № 466/95-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/466/95-вр> (дата звернення: 25.02.2023).

150. Про Державний реєстр фізичних осіб – платників податків та інших обов’язкових платежів: Закон України від 22.12.1994 № 320/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 2. Ст. 10.

151. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

152. Про заходи щодо реформування податкової політики: Указ Президента України від 31.07.1996 № 621/96. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/621/96> (дата звернення: 25.02.2023).

153. Про Основні положення податкової політики в Україні: Постанова Верховної Ради України від 04.12.1996 № 561/96-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 5. Ст. 40.

154. Про податок на додану вартість: Закон України від 03.04.1997 № 168/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 21 Ст. 156.

155. Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків за станом на 31 березня 1997 року: Закон України від 05.06.1997 № 314/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 34. Ст. 209.

156. Про затвердження Порядку проведення державними податковими органами інвентаризації податкової заборгованості платників податків за станом на 31.03.97 та її списання і реструктуризації: Наказ ДПА України від 22.07.1997 № 242. *Офіційний вісник України*. 1997 р. № 31.

157. Про списання заборгованості відкритого акціонерного товариства «АвтоЗАЗ»: Закон України від 18.07.1997 № 482/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 40. Ст. 264.

158. Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України: Закон України від 20.11.1998 № 268-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1998. № 52. Ст. 323.

159. Про затвердження Порядку проведення органами державної податкової служби списання і реструктуризації податкової заборгованості платників податків – вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України за станом на 01.10.98: Наказ ДПА України від 04.03.1999 № 108. *Офіційний вісник України*. 1999. № 12. Ст. 493.

160. Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків – сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року: Указ Президента України від 18.06.1998 № 651/98. *Офіційний вісник України*. 1998. № 25. Ст. 906.

161. Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків – цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року та сільськогосподарських підприємств за станом на 1 січня 1999 року: Закон України від 05.02.1999 № 428-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 15. Ст. 84.

162. Про заходи щодо зменшення податкової заборгованості та фінансового оздоровлення суб'єктів підприємницької діяльності: Указ Президента України від 21.12.1998 № 1367/98. *Офіційний вісник України*. 1998. № 51. Ст. 1875.

163. Про затвердження Порядку проведення органами державної податкової служби списання пені згідно з умовами, визначеними Указом Президента України від 21.12.98 року № 1367/98 «Про заходи щодо зменшення податкової заборгованості та фінансового оздоровлення суб'єктів підприємницької

діяльності»: Наказ ДПА України від 29.01.1999 № 57. *Офіційний вісник України*. 1999. № 9. Ст. 354.

164. Про списання заборгованості зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) платників податків у зв'язку з реформуванням сільськогосподарських підприємств: Закон України від 16.03.2000 № 1565-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2000. № 21. Ст. 164.

165. Про затвердження Порядку проведення органами державної податкової служби списання заборгованості за станом на 1 травня 2000 року зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) платників податків у зв'язку з реформуванням сільськогосподарських підприємств: Наказ ДПАУ від 28.04.2000 № 225. *Офіційний вісник України*. 2000. № 21. Ст. 876.

166. Про затвердження Порядку списання безнадійного податкового боргу платників податків: Наказ ДПА України від 14.03.2001 № 103. *Офіційний вісник України*. 2002. № 3. Ст. 103.

167. Про Раду національної безпеки і оборони України: Закон України від 05.03.1998 № 183/98-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1998. № 35. Ст. 237.

168. Про склад робочої групи з розроблення проектів Стратегії забезпечення економічної безпеки України та Національної програми забезпечення економічної безпеки України на період до 2005 року. Розпорядження Кабінету Міністрів України від 25.05.1998. № 345-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/345-98-p>. (дата звернення: 02.03.2023).

169. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 червня 1998 року «Про хід виконання Указу Президента України від 21 січня 1998 року № 41 «Про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних видатків та інших державних витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі»: Указ Президента України від 09.06.1998 № 606/98. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/606/98>. (дата звернення: 02.03.2023).

170. Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва: Указ Президента України від 03.07.1998 № 727/98. *Офіційний вісник України*. 1998 р. № 27. Ст. 975.

171. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України щодо спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності: Закон України від 04.11.2011 № 4014-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 24. Ст. 248.

172. Пояснювальна записка до проекту Закону України від 16.05.2011 року № 8521 «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких інших законодавчих актів України» (щодо спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва): Супровідний документ від 16.05.2011. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=40402. (дата звернення: 02.03.2023).

173. Щодо реформування спрощеної системи оподаткування, обліку та звітності. Аналітична записка Національного інституту стратегічних досліджень від 13.06.2010. URL: <https://niss.gov.ua/doslidzhennya/ekonomika/schodo-reformuvannya-sproschenoj-sistemi-opodatкування-obliku-ta-zvitnosti>. (дата звернення: 02.03.2023).

174. Про порядок встановлення ставок податків і зборів (обов'язкових платежів), інших елементів податкових баз, а також пільг щодо оподаткування: Закон України від 14.10.1998 № 171-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1998. № 52. Ст. 317.

175. Про комплекс заходів, спрямованих на збільшення дохідної частини бюджетів та недопущення ухилень від оподаткування: Постанова Кабінету Міністрів України від 18.12.1998 № 2003. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2003-98-п>. (дата звернення: 02.03.2023).

176. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 січня 2001 року «Про заходи щодо детінізації економіки»: Указ Президента України від 20.03.2001 № 183/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 12. Ст. 486.

177. Питання Міжвідомчої комісії з питань фінансової безпеки при Раді національної безпеки і оборони України: Указ Президента України від 07.05.2001 № 294/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 20. Ст. 833.

178. Про додаткові заходи щодо боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом: Указ Президента України від 19.07.2001 № 532/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 29. Ст. 1306.

179. Про внесення змін до деяких законів України з метою усунення випадків ухилення окремих підприємств, створених за участю іноземних інвесторів, від сплати податків, зборів (обов'язкових платежів): Закон України від 20.12.2001 № 2899-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 15. Ст. 100.

180. Щодо надання пільг з оподаткування підприємств з іноземними інвестиціями: Лист Вищого Господарського Суду України від 04.06.2002 № 05-2/612. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v_612600-02. (дата звернення: 02.03.2023).

181. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань: Закон України від 15.05.2003 р. № 755-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 31. Ст. 263.

182. Про Інститут проблем національної безпеки: Указ Президента України від 03.12.2003 № 1396/2003. *Офіційний вісник України*. 2003. № 49. Ст. 2556.

183. Пояснювальна записка від 13.08.2002 року до проекту Закону України від 13.08.2002 № 2062 «Про внесення змін до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України». URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=12880. (дата звернення: 04.03.2023).

184. Про невідкладні заходи щодо підвищення ефективності справляння податку на додану вартість: Указ Президента України від 23.06.2004 № 671/2004. *Урядовий кур'єр*. 2004. № 119.

185. Бюджетний кодекс України: Закон України від 21.06.2001 № 2542-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2001. № 37–38. Ст. 189.

186. Про державну статистику: Закон України від 17.09.1992 № 2614-ХІІ. *Відомості Верховної Ради України*. 1992 р. № 43. Ст. 608.

187. Про затвердження форми звіту № 1-ПП, Інструкції про порядок її заповнення та Правил обліку податку на додану вартість з метою вдосконалення обчислення вартісної величини впливу пільг з цього податку на формування дохідної частини Державного бюджету України: Наказ Державна податкова адміністрація України, Державний комітет статистики України від 23.07.2004 № 419/453. *Офіційний вісник України*. 2004. № 31. Ст. 2105.

188. Про визнання такими, що втратили чинність, наказів Державної податкової адміністрації України, Державного комітету статистики України від 23.07.2004 № 419/453 та від 01.12.2005 № 539/397. Наказ Державної податкової адміністрації України та Державного комітету статистики України від 09.03.2011 № 129/55. *Офіційний вісник України*. 2011. № 24. Ст. 1013.

189. Про організацію роботи з проведення перевірок законності одержання пільг з податку на додану вартість: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 25.08.2004 № 607-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/607-2004-p>. (дата звернення: 04.03.2023).

190. Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України: Закон України від 25.03.2005 № 2505-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2005. № 17-19. Ст. 267.

191. Про Закон України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» (щодо скасування пільг із сплати податків та зборів (обов'язкових платежів) окремими суб'єктами господарювання): Лист Вищого господарського суду від 12.05.2005 № 01-8/783. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0783600-05>. (дата звернення: 04.03.2023).

192. Про затвердження Національного плану дій з поліпшення адміністрування податків: Розпорядження Кабінету Міністрів України від

14.10.2009 № 1217-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1217-2009-p>. (дата звернення: 04.03.2023).

193. Про схвалення Стратегії реформування податкової системи: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.12.2009 № 1612-р. *Офіційний вісник України*. 2009. № 101. Ст. 3543.

194. Пояснювальна записка до проекту Податкового кодексу України від 15.06.2010 року № 6509. Супровідний документ від 15.06.2010. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=6509&skl=7. (дата звернення: 04.03.2023).

195. Про прийняття за основу проекту Податкового кодексу України: Постанова Верховної Ради України від 17.06.2010 № 2353-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2353-17>. (дата звернення: 04.03.2023).

196. Про всенародне обговорення проекту Податкового кодексу України: Постанова Верховної Ради України від 08.07.2010 № 2454-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 39. Ст. 521.

197. Про прийняття за основу проекту Податкового кодексу України: Постанова Верховної Ради України від 07.10.2010 № 2593-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2593-17>. (дата звернення: 04.03.2023).

198. Податковий кодекс України: Закон України від 02.12.2010 № 2755-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2011. № 13-14, № 15-16, № 17. Ст.112.

199. Бюджетний кодекс України: Закон України від 08.07.2010 № 2456-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 50-51. Ст.572.

200. Про затвердження Порядку визначення сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг за операціями, які здійснюються на митній території України: Наказ ДПС України від 29.03.2011 № 167. *Офіційний вісник України*. 2011. № 32. Ст. 1362.

201. Про внесення змін до форм та Порядку заповнення і подання податкової звітності з податку на додану вартість та визнання таким, що втратив чинність, наказу Державної податкової адміністрації України від 29 березня 2011

року № 167: Наказ Міністерства фінансів України від 20.11.2019 № 488. *Офіційний вісник України*. 2019. № 100. Ст. 3401.

202. Про Стратегію національної безпеки України: Указ Президента України від 12.02.2007 № 105/2007. *Офіційний вісник України*. 2007. № 11. Ст. 389.

203. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 8 червня 2012 року «Про нову редакцію Стратегії національної безпеки України»: Указ Президента України від 08.06.2012 № 389/2012. *Офіційний вісник України*. 2012. № 45. Ст. 1749.

204. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26.05.2015 № 287/2015. *Офіційний вісник України* 2015. № 43. Ст. 1353.

205. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 14 вересня 2020 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 14.09.2020 № 392/2020. *Офіційний вісник України*. 2020. № 75. Ст. 2377.

206. Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні: Закон України від 27.03.2014 № 1166-VII. *Відомості Верховної Ради*. 2014. № 20–21. Ст. 745.

207. Пояснювальна записка до проекту Закону України від 27.03.2014 року № 4576 «Проект Закону про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні»: Супровідний документ від 27.03.2014. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=50437. (дата звернення: 04.04.2023).

208. Про очищення влади: Закон України від 16.09.2014 р. № 1682-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 44. Ст. 2041.

209. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 49. Ст. 2056.

210. Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020»: Указ Президента України від 12.01.2015 № 5/2015. *Офіційний вісник України*. 2015. № 4. Ст. 67.

211. Про План законодавчого забезпечення реформ в Україні: Постанова Верховної Ради України від 04.06.2015 № 509-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 31. Ст. 297.

212. Про Програму діяльності Кабінету Міністрів України: Постанова Верховної Ради України від 14.04.2016 № 1099-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 18. Ст. 208.

213. Про схвалення Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 08.02.2017 № 142-р. *Офіційний вісник України*. 2017. № 23. Ст. 659.

214. Про затвердження плану заходів з реалізації Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.05.2017 № 415-р. *Урядовий кур'єр*. 2017. № 115.

215. Про затвердження середньострокового плану пріоритетних дій Уряду до 2020 року та плану пріоритетних дій Уряду на 2017 рік: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.04.2017 № 275-р. *Урядовий кур'єр*. 2017. № 85.

216. Про затвердження Методики оцінювання фіскальних ризиків, пов'язаних з діяльністю суб'єктів господарювання державного сектору економіки: Постанова Кабінету Міністрів України від 11.01.2018 № 7. *Офіційний вісник України*. 2018. № 8. Ст. 309.

217. Висновок на проект Закону України від 28.02.2018 року № 8068 «Про національну безпеку України»: Головне науково-експертне управління Апарату Верховної Ради України: Висновок від 14.03.2018. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=8068&skl=9. (дата звернення: 04.04.2023).

218. Про схвалення концептуальних напрямів реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27.12.2018 № 1101-р. *Офіційний вісник України*. 2019. № 14. Ст. 510.

219. Деякі питання реформування державного управління України: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 24.06.2016 № 474-р. *Офіційний вісник України*. 2016. № 55. Ст. 1919.

220. Про утворення територіальних органів Державної податкової служби: Постанова Кабінету Міністрів України від 19.06.2019 № 537. *Офіційний вісник України*. 2019. № 52. Ст. 1789.

221. Пояснювальна записка до проекту Закону України від 29.08.2019 року № 1073 «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо детінізації розрахунків в сфері торгівлі і послуг»: Супровідний документ від 29.08.2019. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=1073&skl=10. (дата звернення: 22.05.2023).

222. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо детінізації розрахунків у сфері торгівлі і послуг: Закон України від 20.09.2019 № 129-IX. *Офіційний вісник України*. 2019. № 84. Ст. 2831.

223. Щодо звіту про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2019 рік»: Висновок комітету з питань бюджету Верховної Ради України від 04.06.2020 № 04-13/3-2020/66764. 49 с. С. 10. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=3269-д&skl=10. (дата звернення: 22.05.2023).

224. Про Бюро економічної безпеки України: Закон України від 28.01.2021 № 1150-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2021. № 23. Ст. 197.

225. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року»: Указ Президента України від 11.08.2021 № 347/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 65. Ст. 4104.

226. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»: Указ Президента України від 16.02.2022 № 56/2022. *Офіційний вісник України*. 2022. № 17. Ст. 911.

227. Про правовий режим воєнного стану: Закон України від 12.05.2015 № 389-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 28. Ст. 250.

228. Про введення воєнного стану в Україні: Указ Президента України від 24.02.2022 № 64/2022. *Голос України* від 24.02.2022. № 37.

229. Про затвердження Указу Президента України «Про введення воєнного стану в Україні»: Закон України від 24.02.2022 № 2102-IX. *Голос України* від 24.02.2022. № 37.

230. Про засади державної антикорупційної політики на 2021-2025 роки: Закон України від 20.06.2022 № 2322-IX. *Офіційний вісник України*. 2022. № 56. Ст. 3272.

231. Про деякі заходи щодо виконання зобов'язань України у сфері європейської інтеграції: Постанова Верховної Ради України від 29.07.2022 № 2483-IX. *Офіційний вісник України*. 2022. № 62. Ст. 3719.

232. Угода між Україною та Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу для співробітництва в галузі оподаткування «Fiscalis»: Міжнародний документ від 05.09.2022. *Офіційний вісник України*. 2023. № 83. Ст. 4817.

233. Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу для співробітництва в галузі оподаткування «Fiscalis»: Закон України від 29.06.2023 № 3177-IX. *Офіційний вісник України*. 2023. № 70. Ст. 4036.

234. Коломієць П. В. Теоретико-правові засади правового регулювання податкової безпеки в Україні: *Systematization of Ukrainian and European legislation in the realities of the modern world: Conference proceedings of International scientific and practical conference*, (December 27-28, 2019. Arad). Izdevnieciba «Baltija Publishing», 184, [26–29] p.

235. Abraham H. Maslow. *Motivation and Personality*. 1970. URL: <https://holybooks-lichtenbergpress.netdna-ssl.com/wp-content/uploads/Motivation-and-Personality-Maslow.pdf>. (access date: 05.12.2022).

236. Міщенко С. Г. Моделювання процесів управління економічною безпекою регіону: автореф. дис. ... канд. екон. наук. Донецьк. 2000. 19 с.

237. Кміть В. М. Вдосконалення механізму адміністрування ПДВ як запорука фінансової безпеки України. *Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі*. 2008. № 2. С. 113–123.

238. Субіна Т. Забезпечення інформаційної безпеки електронної звітності в органах державної податкової служби України. *Правова інформатика*. 2009. № 1. С. 91–97.

239. Храпкіна В. В. Податкове планування в системі забезпечення фінансової безпеки. *Наукові записки Львівського університету бізнесу та права*. 2010. Вип. 4. С. 208–211.

240. Дмитренко Е. С. Проблеми правового регулювання повноважень органів Державної податкової служби України у сфері забезпечення фінансової безпеки держави. *Фінансове право*. 2012. № 3. С. 12–15.

241. Захарін С. В. Податкове адміністрування як елемент підтримки фінансової безпеки держави. *Економіка і управління*. 2012. № 2. С. 79–84.

242. Іщенко В. В. Актуальні проблеми забезпечення фінансової безпеки України: аналіз загроз та ризиків податкової безпеки. *Наукові праці НДФІ*. 2012. Вип. 1. С. 143–149.

243. Подік І. І., Гончаров Ю. В. Роль податків у забезпеченні економічної безпеки України: історичний аспект. *Актуальні проблеми економіки*. 2012. № 12. С. 30–44.

244. Виклюк М. Економічний зміст податкової безпеки та її складові. *Світ фінансів*. 2013. Вип. 3. С. 126–134.

245. Лекарь С. І. Діяльність Державної податкової служби України – запорука національної безпеки держави в економічній сфері. *Фінансове право*. 2013. № 2. С. 9–12.

246. Мірошниченко О. Стан та перспективи реформування податкової системи у забезпеченні економічної безпеки України. *Вісник економічної науки України*. 2013. № 2. С. 100–105.

247. Потернак Ю. П. Ризики в оподаткуванні та їх вплив на податкову безпеку держави. *Науково-інформаційний вісник Івано-Франківського університету права імені Короля Данила Галицького*. 2013. № 7. С. 338–344.

248. Лукановська І. Р. Теоретичне обґрунтування місця податкової безпеки в системі фінансової безпеки України. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2014. № 6. С. 40–45.

249. Мартинюк В. П. Стратегія нейтралізації податково-боргових ризиків фінансової безпеки держави. *Вісник Сумського національного аграрного університету. Економіка і менеджмент*. 2014. Вип. 4. С. 143–148.

250. Гапонюк О. І. Податкова безпека як складова фінансової безпеки. *Проблеми і перспективи розвитку підприємництва*. 2015. № 1(1). С. 56–61.

251. Голюков С. С. Сутність податкової безпеки. *Економіка та держава*. 2015. № 9. С. 129–132.

252. Баранник Л. Б. Податкова реформа як запорука бюджетної безпеки та фінансової стабільності. *Науковий погляд: економіка та управління*. 2016. № 1. С. 51–61.

253. Дулеба Н. В. Податки – фактор фінансової і економічної безпеки держави. *Економіка та управління на транспорті*. 2016. Вип. 2. С. 51–55.

254. Лебедзевич Я. В. Ризики і загрози податкової безпеки держави та методи їх нейтралізації. *Проблеми теорії та методології бухгалтерського обліку, контролю і аналізу*. 2016. Вип. 2–3. С. 195–213.

255. Бритова Г. В., Скрильник Є. В. Роль бюджетно-податкової сфери у підвищенні фіскальної безпеки держави. *Аспекти публічного управління*. 2017. Т. 5, № 5–6. С. 44–51.

256. Полторак А. С. Оцінка індикаторів стану податкової безпеки України в системі її фінансової безпеки. *Modern economics*. 2017. № 1. С. 38–44.

257. Синчак В. П. Податкова культура суспільства як чинник економічної компоненти національної безпеки. *Університетські наукові записки*. 2017. № 2. С. 218–230.

258. Чубенко А. Г. Національна податкова безпека та перспективи використання досвіду Податкової служби (IRS) Сполучених Штатів Америки для боротьби з тіньовою економікою в Україні. *Публічне право*. 2017. № 1. С. 18–25.

259. Бригінець О. О. Місце державної фіскальної служби України в процесі реалізації фінансової безпеки держави. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія «Юриспруденція»*. 2016. № 22. С. 60–63.

260. Воронкова О. М. Управління податковими ризиками у сучасній системі фінансової безпеки України. *Вісник Черкаського університету. Серія: Економічні науки*. 2018. Вип. 3. С. 10–17.

261. Глухова В. І., Скрипник Л. І. Стан податкової безпеки України та напрями її зміцнення. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука»*. 2018. № 10(3). С. 15–17.

262. Токарева К. О. Податкова безпека як важлива складова фінансової безпеки держави. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука»*. 2018. № 10(4). С. 37–40.

263. Лепьохін О. В., Іващенко О. В. Вплив моделі соціально-економічного розвитку країни на забезпечення податкової безпеки держави. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Економічні науки*. 2019. Вип. 34. С. 125–128.

264. Чугунов І. Податкова безпека держави. *Вісник Київського національного торговельно-економічного університету*. 2019. № 4. С. 31–41.

265. Борейко Н. М. Фіскальний інтерес держави як об'єкт податкової безпеки. *Економічний вісник. Серія: Фінанси, облік, оподаткування*. 2020. Вип. 5. С. 33–41.

266. Самсін І. Л. Податкове зобов'язання в механізмі фінансово-правового регулювання (методологічний аспект): автореф. дис. ... д-ра юрид. наук. Харків, 2014. 32 с.

267. Кобильнік Д. А. Особливості реалізації функцій податкового права (методологічний аспект): дис. ... д-ра юрид. наук. Запоріжжя, 2021. 443 с.

268. Кельман М. С., Мурашин О. Г. *Загальна теорія держави і права*: К.: Кондор. 2006. 477 с.
269. Турбулентность налоговых реформ / С. И. Юрий, А. И. Крисоватый, И. А. Майбуров, Т. В. Кошук. К.: Знання, 2011. 382 с.
270. Василевська Г. В. Особливості функціонування преференційного оподаткування в Україні. *Світ фінансів*. 2012. Вип. 4. С. 49–59.
271. Крисоватий А. І. Податкова філософія преференцій. *Вісник економічної науки України*. 2013. № 1. С. 73–77.
272. Цвік М. В., Петришин О. В. *Загальна теорія держави і права*: підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. Х.: Право, 2009. 584 с.
273. Козюбра М. І. *Загальна теорія права*: Підручн. К.: Ваіте, 2015. 392 с.
274. Про доповідь Президента України «Про основні засади економічної та соціальної політики»: Постанова Верховної Ради України від 19.10.1994 № 216/94-ВР. *Голос України* від 25.10.1994.
275. Коломієць П. В. Теоретико-правові та концептуальні засади дослідження правового регулювання податкової безпеки в Україні. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 6 (vol. 3). P. 130–135.
276. Коломієць П. В. Порівняльний аналіз визначення понять «національна безпека», «національні інтереси», «загрози національній безпеці». *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Полтава, 25-26 березня 2020 року). Полтава: ШЕП, 2020. 990, [297–301] с.
277. Анісімова Г. В. *Теоретичні засади розвитку екологічного законодавства в контексті природно-правової доктрини*: моногр. Харків: Право, 2019. 672 с.
278. Луценко І. С. Методичний підхід до оцінювання рівня податкової безпеки держави. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Сер.: Економічні науки*. 2015. Вип. 12(2). С. 159–163.

279. Вовчак О. Д. Податкові ризики в системі управління економічною безпекою підприємницьких структур України. *Фінанси України*. 2008. № 11. С. 41–46.

280. Мірошніченко О. В. Податкова система України та її роль у забезпеченні національної економічної безпеки. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Сер.: Економіка. 2010. Вип. 13. С. 31–38.

281. Лекарь С. І. Економічна безпека України: поняття та сутність термінології. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія економічна*. 2012. Вип. 1. С. 3–16.

282. Полторак А. С., Яценко К. С. Податкова безпека України: економічна сутність та особливості гарантування. *Трансформація фінансової системи України: тенденції та перспективи розвитку: матеріали IV всеукр. наук.-практ. конфер. (25–26 листопада 2020 р.)*. Миколаїв. 2020. С. 40–42.

283. Бондаренко І. М. Кодифікація фінансового законодавства в умовах гармонізації законодавства України: дис. ... д-ра юрид. наук. Запоріжжя, 2021. 422 с.

284. Борисюк О. В., Стащук О. В. Використання інструментів адміністрування податків Грузії у системі податкової безпеки: досвід для України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. 2017. № 875. С. 262–269.

285. Голюков С. С. Проблеми забезпечення податкової безпеки України. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 15. С. 62–64.

286. Лісовий Г. О. Податкова безпека України: загрози та ризики. *Форум права*. 2016. № 1. С. 162–168.

287. Подік І. І. Оцінювання сучасного стану податкової безпеки України. *Економіка та держава*. 2017. № 4. С. 46–51.

288. Сушкова О. Є. Податкова безпека регіону як компроміс економічних інтересів. *Молодий вчений*. 2015. № 2(6). С. 1411–1414.

289. Ареф'єв С. О. Податкове адміністрування підприємства як спосіб податкової безпеки. *Вісник Східноукраїнського національного університету імені Володимира Даля*. 2014. № 1. С. 10–12.

290. Меліхова Т. О., Троян О. В. Аналіз впливу податкового навантаження на рівень податкової безпеки підприємства. *Інвестиції: практика та досвід*. 2017. № 20. С. 33–37.

291. Ваганова Л. В. Методичні основи оцінки податкового навантаження в контексті економічної безпеки суб'єкта господарської діяльності. *Вісник Запорізького національного університету. Економічні науки*. 2013. № 3. С. 22–29.

292. Морунов В. Вплив податкового контролю як складової системи внутрішнього контролю на економічну безпеку організації. *Українська наука: минуле, сучасне, майбутнє*. 2014. Вип. 19(2). С. 146–154.

293. Павліченко В. М. Податкова безпека як складова економічної безпеки українських підприємств в умовах кризи. *Вісник економіки транспорту і промисловості*. 2015. Вип. 49. С. 131–135.

294. Потернак Ю. П. Податковий контроль у системі забезпечення економічної безпеки держави. *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія економічна*. 2013. Вип. 1. С. 105–112.

295. Романенко В. В. Негативні фактори економічної безпеки держави у контексті податкового ризик-менеджменту. *Вісник Академії митної служби України. Серія : Економіка*. 2014. № 2. С. 112–119.

296. Чиж В. І. Податкове адміністрування як спосіб забезпечення економічної безпеки регіону. *Економіка та право. Серія: Економіка*. 2016. № 2. С. 46–52.

297. Веселовська О. Є. Ефективне адміністрування податків як умова підтримки належної фінансової безпеки держави. *Вісник Київського національного університету технологій та дизайну*. 2013. № 4. С. 171–176.

298. Кушнірчук Ю. М. Реалізація фіскального потенціалу податків на економічні ресурси з метою зміцнення бюджетної безпеки. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2012. Вип. 22.1. С. 273–281.

299. Баранецька О. В. Фіскальна безпека держави: концептуальні засади та шляхи забезпечення: автореф. дис ... канд. екон. наук. Київ, 2014. 20 с.

300. Тимошенко А. О. Фіскальна політика України в умовах євроінтеграції: автореф. дис. ... д-ра екон. наук. Київ, 2019. 41 с.

301. Коломієць П. В. Систематизація наукових підходів вітчизняних дослідників до рівнів забезпечення податкової безпеки. «*European potential for the development of legal science, legislation and law enforcement practice*»: international scientific and practical conference, (February 26–27, 2021. Wloclawek). Republic of Poland: «Baltija Publishing», 2021. 256, [150–154] p.

302. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Аналітичний огляд поглядів вітчизняних науковців стосовно сутності поняття «податкова безпека» в правовому контексті. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. № 1 С. 84–87.

303. Богуцький П. П. Теоретичні основи становлення і розвитку права національної безпеки України: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2020. 391 с.

304. Гетманенко О. О. Фінансова безпека як складова економічної безпеки національної економіки та її інтеграції в світогосподарські відносини: дис. ... д-ра філософії. Ужгород, 2021. 283 с.

305. Коломієць П. В. Терміни податкового кодексу України: спадщина минулого та реалії сучасності. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 5. P. 84–88.

306. Рабінович П. М., Дудаш Т. І. Правнича мова: основні складники (загальнотеоретична характеристика). *Вісник Національної академії правових наук України*. 2017. № 1 (88). С. 17–29.

307. Дмитренко Е. С. Понятійно-категоріальний апарат фінансового права: проблеми визначення. *Право та державне управління*. 2015. № 2 (19). С. 19-22.

308. Вирган І. О., Пилинська М. М. Словник сталих виразів. Харків: Прапор, 2000. 864 с.

309. Касьяненко Л. М. Правові основи здійснення фінансового контролю органами державної податкової служби України: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2004. 22 с.

310. Коломієць П. В., Кучер О. О. Термінологічні проблеми податкової системи України. *Наукове забезпечення розвитку національної економіки: досягнення теорії та проблеми практики*: збірник тез VII всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених (м. Полтава, 29 жовтня 2020 р.). Полтава: ПДАА, 2020. 178, [90–91] с.

311. Науково-практичний коментар до Податкового кодексу України: у 3 т. Київ. Мінфін України, Нац. університет ДПС України, 2010. Т. 1. 662 с.

312. Про затвердження Порядку застосування уніфікованої митної квитанції МД-1: Наказ Державної митної служби України від 04.01.2005 № 1. *Офіційний вісник України*. 2005. № 4. Ст. 239.

313. Білодід І.К. Словник української мови. Ін-т мовознав. ім. О.О. Потебні. Київ: Наук. думка, 1978. Т.9. *electronic library «Ukrainica»* URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0001610> (дата звернення: 12.05.2023).

314. Академічний тлумачний словник української мови. *electronic library «Ukrainica»*. URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0007554> (дата звернення: 12.05.2023).

315. Бусел В. Т. Великий тлумачний словник сучасної української мови. Київ: Ірпінь: Перун, 2005. *electronic library «Ukrainica»*. URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/UKR0000989> (дата звернення: 12.05.2023).

316. Єфименко Т. І. *Фінанси. Бюджет. Податки: національна та міжнародна термінологія*. Київ: Ін-т світ. екон. і міжнар. відносин НАНУ, ДННУ «Акад. фін. управління», 2010. Т. 3.

317. Уорд М. Хасси, Дональд С. Любик. *Основи мирового налогового кодекса с комментариями*. Перевод М. Алексеева. 1996. URL: [http://www.taxhistory.org/www/bwtc.nsf/PDFs/98rus96a.pdf/\\$file/98rus96a.pdf](http://www.taxhistory.org/www/bwtc.nsf/PDFs/98rus96a.pdf/$file/98rus96a.pdf). (дата звернення: 12.05.2023).

318. Гаврилюк Р. О. Конституціоналізація права людини на податки. *Юридична Україна*. 2014. № 11. С. 16–24.

319. Коломієць П. В. Генеза термінологічного визначення податку. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: матеріали міжн. наук.-прак. конф. (м. Київ, 22-23 травня 2019 р.)*. Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2019. 401, [198–202] с.

320. Митна енциклопедія: в 2 т. / Редкол.: І. Г. Бережнюк (відп. ред.) та ін. Хмельницький: ПП Мельник А. А., 2013. Т.2. 536 с.

321. Денисенко В. Словник митних термінів: Запоріжжя, ЗНТУ, 2017. URL: http://eir.zntu.edu.ua/bitstream/123456789/2671/1/Denysenko_Dictionary_of_customs.pdf (дата звернення: 12.05.2022).

322. Словник основних термінів. URL: <http://sfs.gov.ua/korisni-posilannya/slovník> (дата звернення: 12.05.2022).

323. Статистичний словник: /за ред. д-ра держ. упр., проф., член-кор. НАН України О.Г. Осауленка, НТК статистичних досліджень. К.: ДП «Інформ.-аналіт. Агентство», 2012. URL: http://194.44.12.92:8080/jspui/bitstream/123456789/2156/1/Slovar_2012-pravkaA4kadr.pdf (дата звернення: 02.06.2023).

324. Кучерявенко М. П. Колізійні проблеми Податкового кодексу України. *Фінансове право*. 2014. № 2 (28). С. 7–10.

325. Кучерявенко М. П. Податок і збір: спільність і відмінності правового режиму. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2002. Випуск 4. С. 58–65.

326. Кучерявенко М. П. Правова природа податку. *Вісник Академії правових наук України*. 1998. №1 (12). С. 88–94.

327. Кучерявенко М. П. Правові системи закріплення податку та його елементів у законодавстві України. *Вісник Академії правових наук України*. 1997. № 1 (8). С. 106–115.

328. Кучерявенко Н. П. Согласование родовых и видовых конструкций при регулировании бюджетных доходов. *Ежегодник украинского права*. 2013. №5. 2013. С. 170–187.

329. Голубка С. М. Сутність базових понять теорії оподаткування в українській фінансово-економічній науці. *Економічний вісник*. 2016. №4. С. 72–80.

330. Думчиков М. О. Адміністративно-правові засади реформування системи загальнодержавних та місцевих податків та зборів в Україні: дис. ... канд. юрид. наук. Суми, 2018. с. 221.

331. Tax. Cambridge Dictionary. URL: <https://dictionary.cambridge.org/ru/-словарь/английский/tax>. (access date: 17.03.2024).

332. Коломієць П. В. Відповідність юридичних конструкцій статті 6 Податкового кодексу України нормам статті 67 Конституції України. *Правові, економічні та соціокультурні засади регулювання суспільних відносин: сучасні реалії та виклики часу*: матеріали всеукр. наук.-практ. конф., (м. Полтава, 10.12.2019 року). Полтава: ПШП, 2019. 341, [159–161] с.

333. Налоговый кодекс Азербайджанской Республики: Утвержден Законом Азербайджанской Республики от 11.07.2000 № 905-IQ. URL:<http://www.taxes.gov.az/modul.php?name=qanun&cat=3>. (дата звернення: 18.02.2023).

334. Налоговый кодекс Республики Молдова: Закон от 24.04.1997 № 1163-XIII. URL:http://www.fisc.md/CodFiscal/CodulfiscalInterm_ru.aspx. (дата звернення: 18.02.2023).

335. Налоговый кодекс Республики Таджикистан: от 01.01.2018. URL:http://andoz.tj/ru/uploads/tax_code_RT_01.01.2018.pdf. (дата звернення: 18.02.2023).

336. Коломієць П. В. Відповідність визначення понять «податок» та «збір» до вимог Конституції України. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 4 (volume 2). P. 73–78.

337. Чорна О. В. Українська термінологія податкової сфери: структура, функціонування, формування: автореф. дис. ... канд. філол. наук. К., 2009. 18 с.

338. Шпильківська О. В. Українська термінологія фінансового права: автореф. дис. ... канд. філол. наук. К., 2010. 24 с.

339. Коломієць П. В. Сучасна проблематика податкової термінології в Україні. *Юридичні наукові дискусії як фактор сталого розвитку правової доктрини та законодавства: міжнародна науково-практична конференція* (м. Київ, 16-17 травня 2014 р.). Київ: Центр правових наукових досліджень, 2014. Частина II. 140, [9–11] с.

340. Господарський кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 436-IV. *Відом. Верховної Ради України*. 2003. № 18.

341. Хворостянкіна А. В. Визначеність законодавчих дефініцій як умова ефективного дотримання духу та букви закону. *Наукові записки. Том 77. Юридичні науки*. 2008. с. 12.

342. Коломієць П. В. Щодо раціонального використання термінології фінансового права. *Право і суспільство*. 2014. № 5.2. С. 264–268.

343. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Państwo i Prawo. Teoretyczne i praktyczne aspekty rozwoju współczesnej nauki.*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (Czestochowa (PL) 29.06.2016-30.06.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 64, [31–32] p.

344. Про ратифікацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Закон України від 16.09.2014 № 1678-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 40.

345. Коломієць П. В. Адаптація податкового законодавства України до стандартів ЄС: податкова термінологія. *Молодь: освіта, наука, духовність: тези доповідей XIV всеукраїнської наукової конференції* (м. Київ, 04-06 квітня 2017 р.). Ч. II. Київ: Університет «Україна», 2017. 572, [255–256] с.

346. Коломієць П. В. Проблематика правового регулювання оподаткування підприємницької діяльності в Україні. *Polityka. Państwo i Prawo. Współczesne problemy i perspektywę rozwoju*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji

Miedzynarodowej Naukowo-Praktycznej. (Krakow (PL) 29.04.2016-30.04.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. Z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 88, [50–51] p.

347. Волкович О. Ю. Адаптація міжнародних стандартів щодо української податкової системи у сфері суб'єктів господарювання. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2012. № 1. С. 325–331.

348. Гедзюк О. В. Адаптація законодавства України до законодавства європейського союзу у сфері оподаткування акцизним податком. *Європейські перспективи*. 2013. № 3. С. 197–202.

349. Губерська Н. Л., Музика О. А. Порівняльно-правові дослідження у процесі адаптації податкового законодавства України до законодавства Європейського Союзу. *Університетські наукові записки*. 2007. № 2. с. 286–290.

350. Лось А. Ф. Адаптація оподаткування суб'єктів господарювання України до податкових систем в розвинутих країнах світу. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2013. № 4(1). С. 116–124.

351. Малишкін О. І. Адаптація українського податкового законодавства з податку на прибуток до світових моделей. *Водний транспорт*. 2015. Вип. 1. С. 100–103.

352. Шлафман Н. Л., Волохова М. П. Реформування податкової системи України в контексті адаптації досвіду розвинених країн. *Економічні інновації*. 2013. Вип. 52. С. 211–216.

353. Іванов Ю. Б., Найденко О. Є. Проблеми та суперечності Податкового кодексу України в контексті моніторингу його імплементації. *Проблеми економіки*. 2011. № 1. С. 22–31.

354. Вдовиченко А. М., Зубрицький А. І. Податкові розриви: теорія та можливості імплементації в Україні. *Економіка та держава*. 2013. № 8. С. 17–21.

355. Недодаєва Н. Л., Лежєпкокова В. Г. Світовий досвід податку на нерухомість та його імплементація у законодавство України. *Бізнес Інформ*. 2013. № 2. С. 236–239.

356. Педченко Н. С., Стрілець В. Ю. Імплементація зарубіжного досвіду реалізації податкової політики в Україні. *Науковий вісник Полтавського*

університету економіки і торгівлі. Серія : Економічні науки. 2015. № 1(1). С. 179–187.

357. Березовська І. Правові засади гармонізації податкового права в Європейському Союзі. *Європейське право*. 2012. № 2–4. С. 91–97.

358. Вікторчук М. В. Напрями гармонізації місцевих податків і зборів в Україні відповідно до законодавства Європейського Союзу. *Часопис Академії адвокатури України*. 2015. Т. 8, № 3. С. 10–17.

359. Девко С. Т. Гармонізація податкової політики країн Європейського Союзу в умовах інтеграції. *Економічний вісник університету*. 2013. Вип. 20(1). С. 138–142.

360. Коліжук О. О. Напрями гармонізації податкової політики України до норм Європейського Союзу. *Вісник Академії митної служби України. Сер. : Державне управління*. 2009. № 1. С. 75–80.

361. Нонко А. В. Податкова гармонізація в Європейському Союзі: основні концепції та підходи. *Актуальні проблеми держави і права*. 2005. Вип. 24. С. 144–152.

362. Сущенко О. М. Гармонізація податкового законодавства в ЄС: сучасний стан та напрями подальшого розвитку. *Фінанси, облік і аудит*. 2013. Вип. 2. С. 138–153.

363. Шинкаренко І. В. Податкова гармонізація як процес формування спільної податкової політики держав, що інтегруються. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2011. Вип. 95(2). С. 24–26.

364. Про ратифікацію Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами: Закон України від 10.11.1994 № 237/94-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1994. № 46. Ст. 415.

365. Про затвердження Стратегії інтеграції України до Європейського Союзу: Указ Президента України від 11.06.1998 № 615/98. *Офіційний вісник України*. 1998. № 24. Ст. 870.

366. Про Концепцію Загальнодержавної програми адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 21.11.2002 № 228-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 3. Ст. 12.

367. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18.03.2004 № 1629-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2004. № 29. Ст. 367.

368. Коломієць П.В. Щодо сучасного стану податкової сфери України. *Права людини в Україні: сучасний стан та механізми реалізації*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 07 грудня 2016 р.). Полтава: ПШП, 2016. 1015, [188–195] с.

369. Про імплементацію Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.09.2014 № 847-р. *Офіційний вісник України*. 2014. № 77. Ст. 2197.

370. Про схвалення розроблених Міністерством фінансів планів імплементації деяких актів законодавства ЄС у сфері оподаткування, митних питань та сприяння торгівлі: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.04.2015 № 391-р. *Офіційний вісник України*. 2015. № 34. Ст. 1018.

371. Мурашин О. Проблема ідентичності національних правових систем в умовах глобалізації: теоретико-методологічний аспект. *Вісник Національної академії правових наук України*. 2013. № 2. С. 44–51.

372. Гиляка О. С. Юридичний документ: поняття, особливості, види. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2017. 227 с.

373. Коломієць П. В. Проблематика вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС. *Публічне право*. 2016. № 3(23). С. 140–147.

374. Kolomiets, Pavlo V. 2017. The Current State of Tax Administration in Ukraine: An Analytical Review of Terminology, *Journal of Advanced Research in Law and Economics*, Volume VIII, Winter, 8(30): 2448–2453.

375. Коломієць П. В. Проблематика адаптації вітчизняного фінансового законодавства до стандартів ЄС. *Право і суспільство*. 2016. № 2(3). С. 143–148.

376. *Податкове право України*. Підручник. За редакцією М. П. Кучерявенка, Н. А. Маринів. Харків: Право, 2019. 440 с.

377. Гетманцев Д. О. Стабільність та визначеність податкового права. *Часопис Київського університету права*. 2016. № 2. С. 84–89.

378. Smith Adam. *The Theory of Moral Sentiments*. First edition 1759. Jonathan Bennett, 2017. 185 p. URL: <https://www.earlymoderntexts.com/assets/pdfs/smith1759.pdf>. (access date: 26.02.2024).

379. Liubov M. Kasianenko, Pavlo V. Kolomiiets, Oleh V. Popovych. 2021. The rule of law as a fundamental principle of the concept of legal regulation of tax security of Ukraine. *Estudios de Economía Aplicada*. Vol. 39 No. 6 (2021): Special Issue: Innovative Development and Economic Growth in the CIS Countries. URL: <http://ojs.ual.es/ojs/index.php/eea/article/view/5152>. (access date: 17.03.2024)

380. Коломієць Павел. Принципы налогов Адама Смита в контексте современных экономических реалий. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 10. С. 49–52.

381. Smith Adam. *An Inquiry into the Nature and Causes of the Wealth of Nations*. Hazleton: The Pennsylvania State University, 2005. 785 p.

382. Сміт Адам. *Добробут націй. Дослідження про природу та причини добробуту націй*. Пер. з англ. О. Васильєва. Київ: Port-Royal, 2001. 594 с.

383. Сміт Адам. *Дослідження про природу і причини багатства народів*. Пер. з англ. О. Васильєв, М. Межевкіна, А. Малівський. Київ: Наш формат, 2018. 735 с.

384. Ward M. Hussey, Donald C. Lubick. *Basic World Tax Code and commentary*. 1996. URL: [http://www.taxhistory.org/www/bwtc.nsf/PDFs/-basica.pdf/\\$file/basica.pdf](http://www.taxhistory.org/www/bwtc.nsf/PDFs/-basica.pdf/$file/basica.pdf). (access date: 22.12.2022).

385. Gordon Richard K. Model Codes and Tax Technical Assistance: Note on the Revised Edition of the Basic World Tax Code and Commentary. *Faculty Publications*.

1996. P. 927–935. URL: http://scholarlycommons.law.case.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1523&context=faculty_publications. (access date: 22.12.2022).

386. Petty William. *Tracts; chiefly relating to Ireland. Containing: I. A treatise of taxes and contributions. II. Essays in political arithmetic. III. The political anatomy of Ireland.* Dublin: Printed by Boulter Grierson, 1769. 562 p. URL: <https://ia802703.us.archive.org/8/items/tractschieflyrel00pett/tractschieflyrel00pett.pdf>. (access date: 22.12.2022).

387. Kolomiets Pavlo V. Tax principles in the works of foreign scientists. *Journal of Eastern European Law*. 2016. № 34. P. 28–31.

388. Атаманчук Н. І. Правове регулювання непрямого оподаткування в Україні: дис. ... д-ра. юрид. наук. Ірпінь. 2020. 480 с.

389. Барін О. Р. Правові основи податкової системи України: сучасний стан, основні елементи, принципи: дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2018. 197 с.

390. Браславський Р. Г. Принципи податкового права України: дис. ... д-ра. юрид. наук. Запоріжжя, 2019. 453 с.

391. Вінцова Д. С. Співвідношення принципів фіскальної достатності та економічності оподаткування: дис. ... канд. юрид. наук. Харків. 2015. 205 с.

392. Водянніков О. Ю. Принцип податкової недискримінації в праві СОТ та ЄС: порівняльний аналіз: дис. ... канд. юрид. наук. Київ. 2016. 251 с.

393. Мірошніченко М. В. Презумпція правомірності рішень платника податків: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Запоріжжя. 2016. 19 с.

394. Нікіфорова М. О. Засада пріоритетності застосування положень податкового законодавства в правовому механізмі оподаткування: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2020. 239 с.

395. Форсюк В. Л. Теоретичні проблеми реалізації принципів оподаткування: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2021. 302 с.

396. Хомутич В. Ю. Загальні засади встановлення податків та зборів: дис. ... канд. юрид. наук. Запоріжжя. 2015. 193 с.

397. Чорний О. А. Принцип фіскальної достатності у фінансово-правовому регулюванні: дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2018. 238 с.

398. Вакарюк Л. В., Худик А. М. Принцип встановлення податків і зборів виключно законом та конституційні засади місцевого оподаткування в Україні. *Часопис Київського університету права*. № 2. 2018. С. 113–118.

399. Титова Е. В. Принцип равенства налогоплательщиков перед законом: вопросы совершенствования налогового законодательства. *Правничий часопис Донецького університету*. № 1/2. 2014. С. 80–85.

400. Барабаш О. О. Принцип фіскальної достатності у податковому законодавстві України. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. Юридичні науки. 2014. № 801. С. 46–50.

401. Котенко А. М. До питання про принципи у податково-правовому регулюванні. *Фінансове право*. 2014. № 2. С. 22–24.

402. Котенко А. Принципи податкового законодавства як вихідні засади побудови податкової системи. *Право України*. 2020. № 4. С. 43–56.

403. Бабін І. І., Дьомін О. В. Принципи податкового права в умовах кодифікації: від декларування до практичного використання. *Науковий вісник Чернівецького університету*. Правознавство. Випуск 604. 2011. С. 7480.

404. Артюх О. Принципи податкового аудиту: питання класифікації. *Науковий вісник Одеського національного економічного університету*. 2016. № 4. С. 15–30.

405. Артюх О. В. Принципи контролю: проблематика визначення. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство. Вип. 6(1). 2016. С. 20–25.

406. Белова А. В. Питання співвідношення принципів податкового права та принципів оподаткування. *Вісник Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна*. Серія: Право. 2015. Вип. 20. С. 223–226.

407. Баранник Л. Б. Соціалізація податків як принцип ефективного податкового регулювання в ринковій економіці. *Формування ринкових відносин в Україні*. 2013. № 9. С. 15–20.

408. Гетьман К. О. Принципи оподаткування як засоби реалізації фіскальної функції податку. *Проблеми законності*. 2015. Вип. 129. С. 188–198.

409. Онищук Н. Ю. Принципи податкової відповідальності. *Форум права*. 2012. № 3. С. 505–510.

410. Товкун Л. В. Принципи податкового права і податкова політика. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2013. Вип. 25. С. 150–158.

411. Хмеленко І. В. Принцип справедливості та соціальної спрямованості у сфері податкової політики України. *Часопис економічних реформ*. 2013. № 3. С. 56–61.

412. Олексій Любченко. Справедливість, прозорість, зручність: як удосконалити податкове регулювання в Україні. Колонка Голови Державної податкової служби України Олексія Любченка у виданні «Дзеркало тижня», 29 березня 2021 р. Державна податкова служба України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/kolonka-golovi-derzhavnoyi-podatkovoyi-sluzhbi-ukrayini-oleksiya-lyubchenka-u-vidanni-dzerkalo-tizhnya-29-bereznya-2021-r>. (дата звернення: 01.02.2023).

413. Kolomiets Pavlo V. Principles of Tax Law in Researches of Ukrainian Scientists: an Analytical Review. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 35. p. 22–27.

414. Конституция Азербайджанской Республики: Закон Азербайджанской Республики от 12 ноября 1995 года URL: http://www.taxes.gov.az/modul.php?name=qanun&cat=1&lang=_rus. (дата звернення: 02.12.2022).

415. Кодекс Республики Казахстан «О налогах и других обязательных платежах в бюджет» (Налоговый кодекс): Закон от 25 декабря 2017 года № 120-VI. URL: <http://kgd.gov.kz/ru/content/nalogovyy-kodeks-rk>. (дата звернення: 12.06.2023).

416. Конституция Республики Казахстан. URL: http://www.akorda.kz/ru/official_documents/constitution. (дата звернення: 02.12.2022).

417. Налоговый кодекс Кыргызской Республики: Закон от 17 октября 2008 года № 230. URL: <http://www.sti.gov.kg/docs/default-source/law/kodeks0518.pdf?sfvrsn=2>. (дата звернення: 02.12.2022).

418. Конституция Кыргызской Республики. URL: http://www.gov.kg/?page_id=263&lang=ru. (дата звернення: 02.12.2022).

419. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of the principles of taxation under the laws of Ukraine and foreign countries. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2018. № 3 (volume 1). p. 88-92.

420. Коломієць П. В. Сучасна проблема правового регулювання збору податків і зборів в Україні. *Правове регулювання суспільних відносин: актуальні проблеми та перспективи удосконалення: матеріали регіональної наук.-практ. конференції* (м. Полтава, 06 грудня 2018 р.). Полтава, 2018. 423, [41–44] с.

421. Баїк О. І. Понятійно-категоріальний апарат податкового права України: дис. ... д-ра юрид. наук. Львів, 2019. с. 522.

422. Долженков О. В. Податкове законодавство: стан та перспективи розвитку: дис. ... д-ра філософії. Одеса, 2020. 249 с.

423. Кучерявенко М. П. Правовий механізм податку. *Вісник Академії правових наук України*. 2002. №4 (31). С. 112–115.

424. Криницький І. Є. Теоретичні проблеми податкового процесу: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2010. 433 с.

425. Криницький І. Є. Податкова пільга як елемент правового механізму податкового платежу. *Фінансове право*. 2012. № 3. С. 16–19.

426. Шаптала Є. Ю. Стимули у податково-правовому регулюванні: дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2019. 221 с.

427. Єфименко Т. І. Податкові пільги у контексті євроінтеграційних процесів. К.: ДННУ «Акад. фін. управління», 2014. 54 с.

428. Меліхова Т. О. Проблеми визначення сутності та елементів податку. *Ефективна економіка*. 2009. № 4.

429. Липко О. Ю. Правова регламентація порядку визначення елементів податку. *Право і суспільство*. 2012. № 6. С. 66–71.

430. Липко О. Ю. Правове регулювання механізму податку: зміст та складові: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2013. 20 с.

431. Липко О. Ю. Елементи механізму податку: правова природа та співвідношення. *Фінансове право*. 2013. № 1. С. 20–23.

432. Головашевич О. О. Тенденції розвитку правового регулювання процедур визначення окремих елементів податку. *Фінансове право*. 2014. № 1. С. 14–16.

433. Малишкін О. І. Елементи податку на додану вартість в контексті міжнародного досвіду: обліковий аспект. *Світ фінансів*. 2015. Вип. 1. С. 34–47.

434. Головін Д. В. Податкова ставка як основний обов'язковий елемент правового механізму податку. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2016. Вип. 6(1). С. 61–64.

435. Лук'янцев С. О. Правове регулювання оподаткування прибутку підприємств: дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2017. 209 с.

436. Сидорович О. Ю. Роль податкових елементів фіскального механізму в досягненні завдань сталого економічного розвитку. *Схід*. 2017. № 4. С. 17–25.

437. Коломієць П. В. *Концептуальні аспекти правового забезпечення податкової безпеки України*: монографія. Державний податковий університет. Ірпінь; Полтава : Видавництво ПП «Астроя», 2023. 468 с.

438. Хохуляк В. В. Наука фінансового права: проблеми становлення та розвитку: дис. ... д-ра юрид. наук. Одеса, 2015. 545 с.

439. *The spirit of laws*. Translated from the French M. de Secondat, Baron de Montesquieu. London : Printed for J. Nourse and P. Vaillant, in the Strand. Vol. 1. 1750. 452 p.

440. Коломієць П. В. Елементи податку в контексті забезпечення податкової безпеки України. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 7. С. 238–242.

441. Про затвердження плану пріоритетних дій Уряду на 2016 рік: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27.05.2016 № 418-р. *Офіційний вісник України*. 2016. № 47, Ст. 1709.

442. Андрущенко В. Л., Тучак Т. В. *Морально-етичні імперативи податків та оподаткування (західна традиція)*: [монографія]. К.: Алерта, 2013. 384 с.

443. Білецька Г. М., Кармаліта М. В., Куц М. О. *Гармонізація податкового законодавства: українські реалії*: [монографія]. К.: Алерта, 2012. 222 с.

444. Бідюк О. О. Адміністрування податків: міжнародний досвід та українські реалії. *Реформування системи сплати податків та зборів з урахуванням міжнародного досвіду*: зб. наук. праць за матер. наук.-практ. круглого столу (5 жовтня 2012 року). К.: Алерта, 2012. 161 с., С. 25–29.

445. Жернаков М. В. Економіко-правовий аналіз адміністрування податків: європейський досвід. *Фінансове право*. 2012. №. 1(19). С. 15–17.

446. Чайка В. В. Правові аспекти функціонування податкової системи України на сучасному етапі. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2015. №. 14. С. 58–60.

447. Жернаков М. В. Реформування податкової системи: вихідні орієнтири. *Форум права*. 2015. № 1. С. 104-109.

448. *Економіка налоговых реформ*: монографія / Под ред. И.А. Майбурова, Ю.Б. Иванова, Л.Л. Тарангул. К.: Алерта, 2013. 432 с.

449. Коломієць П. В. Про Податковий кодекс України в контексті «Основ Світового Податкового Кодексу». *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 30. С. 29–34.

450. Коломієць П. В. Проблеми та суперечності податкової системи України. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19-20 квітня 2017 р.). Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2017. 647, [269–273] с.

451. Коломієць Павел. Сравнительно-правовой анализ института установления налогов по законодательству Украины и зарубежных стран. *«Leges si Viata»*: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău. 2018. № 7–2. С. 51–55.

452. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of tax systems under the legislation of Ukraine and foreign countries. *European political and law discourse*. Praha. 2018. Volume 5 Issue 4. p. 100–104.

453. Коломієць П. В. Податкова політика як найважливіший важіль економічної політики України. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XVI всеукр. наук. конф., (м. Київ, 16-18 квітня 2019 р.). ч. II. Київ: Університет «Україна», 2019. 400, [274–276] с.

454. Коломієць П. В. Сучасна податкова політика держави у сфері спеціальних режимів господарювання. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XV всеукраїнської наукової конференції, (м. Київ, 17–19 квітня 2018 р.). ч. III. Київ: Університет «Україна», 2018. 460, [333–335] с.

455. Гетманцев Д. О. До питання про основні напрями розвитку податкового законодавства України. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2013. Вип. 60. С. 306–313.

456. Гетманцев Д. О. До питання про природу і витоки податкового права. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Юриспруденція*. 2015. № 13. том 1. С. 4–14.

457. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо вдосконалення адміністрування податків, усунення технічних та логічних неузгодженостей у податковому законодавстві: Закон України від 16.01.2020 № 466-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 32. Ст. 227.

458. Про затвердження положень про Державну податкову службу України та Державну митну службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.03.2019 № 227. *Офіційний вісник України*. 2019. № 26. Ст. 900.

459. Про Державну фіскальну службу України: Постанова Кабінету Міністрів України від 21.05.2014 № 236. *Офіційний вісник України*. 2014. № 55. Ст. 1507.

460. Про Міністерство доходів і зборів України: Указ Президента України від 18.03.2013 № 141/2013. *Офіційний вісник України*. 2013. № 22. Ст. 739.

461. Про Положення про Державну податкову службу України: Указ Президента України від 12.05.2011 № 584/2011. *Офіційний вісник України*. 2011. № 37. Ст. 1515.

462. Про затвердження Положення про Державну податкову інспекцію України. Постанова Кабінету Міністрів України від 26.05.2007 № 778. *Офіційний вісник України*. 2007. № 39. Ст. 1564.

463. Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо державної податкової служби та у зв'язку з проведенням адміністративної реформи в Україні: Закон України від 05.07.2012 № 5083-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 33. Ст. 435.

464. Кучер О. О. Державна податкова політика: щодо усунення термінологічних неузгодженостей. *Бухгалтерський облік, контроль та аналіз в умовах інституціональних змін*: зб. матер. всеукраїнської науково-практичної конференції (з міжнародною участю) (м. Полтава, 22 жовтня 2020 р.). Полтава: ПДАА, 2020. 785, [565–569] с.

465. Литвин Н. А. Адміністративно-правове забезпечення інформаційної діяльності органів Державної фіскальної служби України: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2018. 517 с.

466. Словник фінансово-правових термінів. За заг. ред. д.ю.н., проф. Л. К. Воронової. К.: Алерта, 2011. 558 с.

467. Тидір Н. І. Податкова політика України в умовах формування соціальної економіки: автореф. дис... канд. екон. наук. 2020. 24 с.

468. Овчар С. Г. Формування механізмів державної податкової політики в Україні: дис. ... канд. наук держ. упр. Житомир, 2021., 252 с.

469. Алейнікова О. В. Еволюція теоретичних підходів щодо формування ефективної фіскальної політики держави. *Економіка та держава*. 2013. № 4. С. 25–28.

470. Білоцерківець В. В. Роль податкової та фіскальної політики в забезпеченні розвитку національної економіки: таксономічний ракурс. *Економіка. Управління. Інновації*. 2015. № 1.

471. Карлін М. І. Соціальна і фінансова політика держави: проблеми регіональної координації в умовах нового етапу глобалізації. *Демографія та соціальна економіка*. 2014. № 2. С. 34–44.

472. Карлін М. І. Особливості фінансової політики держави з нестійкою фінансовою системою в глобалізованому світі. *Економічний форум*. 2014. № 4. С. 207–214.

473. Карлін М. І. Особливості фінансової політики країни в кризовий період: досвід країн-членів ЄС для України. *Економічний форум*. 2015. № 3. С. 384–390.

474. Карлін М. І. Фінансова оптимізація: суть, структура, проблеми в Україні та шляхи їх вирішення. *Економічний форум*. 2016. № 4. С. 219–227.

475. Карлін М. І. Фінансова оптимізація як умова зменшення державного боргу України. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Серія : Економіка. 2016. Вип. 2. С. 55–61.

476. Кудряшов В. П. Рекомендації МВФ з питань фінансової політики та їх урахування в Україні. *Економіка України*. 2016. № 10. С. 3–19.

477. Лекарь С. І. Доктринальний аналіз фінансової ілюзії. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2016. № 4. С. 110–115.

478. Мельник В. М. Фінансова політика держави в умовах фінансової кризи. *Фінанси України*. 2008. № 11. С. 11–17.

479. Мулявка Д. Г. Повноваження фінансових органів України та держав-членів Європейського Союзу. *Альманах міжнародного права*. 2015. Вип. 8. С. 81–88.

480. Ракул О. В. Фінансова політика держави: проблеми розуміння. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 1. С. 44–50.

481. Ракул О. В. Адміністративно-правове регулювання фінансової політики в Україні: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2018. 397 с.

482. Соколовська А. М. Фінансова політика в Україні та її макроекономічні наслідки. *Фінанси України*. 2014. № 11. С. 17–32.

483. Циганов С. Фіскальна і монетарна політика – складові забезпечення макрофінансової стабільності національної економіки. *Вісник Національного банку України*. 2014. № 5. С. 34–38.

484. Коломієць П. В. Податкова та фіскальна політика: аналітичний огляд вітчизняної наукової думки. *Публічне право*. 2017. № 2 (26). С. 98–105.

485. Kolomiets Pavlo V. Tax Policy: Monitoring of Scientists Views on Fiscal Illusion and Fiscal Obfuscation. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 36. p. 33-38.

486. Бугай Т. В. Концепція реформування податкової системи України: наукові та практичні аспекти. *Збірник наукових праць Національного університету державної податкової служби України*. 2014. № 2. С. 32–46.

487. Лебедзевич Я. В., Скуратівська А. А. Податкова реформа України: механізм реалізації та наслідки. *Вісник Житомирського державного технологічного університету*. 2015. № 2. С. 243–250.

488. Лиско Н. А. Проект податкової реформи в Україні: сучасні реалії, думки експертів та позиція Міністерства фінансів України. *Економіка. Фінанси. Право*. 2015. № 10. С. 9–10.

489. Синчак В. П. Реформування спрощеної системи оподаткування в контексті податкової політики держави. *Облік і фінанси*. 2012. № 3. С. 113–120.

490. Леонова О. О. Механізми державного регулювання у сфері детінізації економічних відносин в Україні: дис. ... канд. наук держ. упр. Харків, 2019. 253 с.

491. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 29. С. 34–39.

492. Коломієць П. В. Податкова безпека України в умовах нових фінансово-економічних викликів. *Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law: Collective monograph*. Riga: Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. P. 1. 632 p., p. 254–269.

493. Cogan D. *The Delicate Balance: Tax, Discretion and the Rule of Law*/ Chris Evans, Judith Freedman, Richard Krever (eds.). Amsterdam: IBFD, 2011. 368 p.

494. Мельничук О. С. Словник іншомовних слів. Київ: Головна редакція УРЕ, 1985. 968 с.

495. Барабаш Ю. Г. Дискреційні повноваження вищих органів влади: правова природа та умови ефективного застосування. *Університетські наукові записки*. 2007. № 4. С. 49–54.

496. Грінь А. А. Дискреційні повноваження органів виконавчої влади України та їх реалізація. дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2019. 246 с.

497. Ханова Н. О. Дискреційні повноваження контролюючих органів у сфері оподаткування в Україні: дис. ... канд. юрид. наук. Дніпро, 2019. 195 с.

498. Желтобрюх І. Л. Розсуд в податковому правозастосуванні: дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2016. 199 с.

499. Науковий висновок щодо меж дискреційного повноваження суб'єкта владних повноважень та судового контролю за його реалізацією. URL: https://supreme.court.gov.ua/supreme/pro_sud/naukovi_visnovki/nauk_visnovok_01_03_2018. (дата звернення: 27.05.2023).

500. Гайдюлін О. О. Компаративна інтерпретація понять законодавчого регулювання та правової дискреції: досвід Казахстану та перспективи для України. *Часопис Київського університету права*. 2018. № 3. С. 26–29.

501. Про затвердження Методології проведення антикорупційної експертизи: Наказ Міністерства юстиції України від 24.04.2017 № 1395/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v1395323-17>. (дата звернення: 17.03.2024).

502. Білик О. А. Дискреційний характер податкової системи в українському селі першої половини 1920-х рр. *Український селянин*. 2012. Вип. 13. С. 174-177.

503. Белкін Л. М. Дискреційні повноваження органів влади як чинник корупції. *Боротьба з організованою злочинністю і корупцією (теорія і практика)*. 2011. Вип. 24. С. 91–100.

504. Золотарьова М. К. Щодо окремих питань застосування дискреційних повноважень посадовими особами органів Державної фіскальної служби України. *Форум права*. 2015. № 1. С. 123–128.

505. Кобильнік Д. А. Деякі міркування стосовно дискреційних повноважень органів, що здійснюють фінансову діяльність в Україні. *Теорія і практика правознавства*. 2015. Вип. 2.

506. Костяна О. В. Роль інструментів дискреційного та недискреційного податкового регулювання у стабілізації циклічних коливань економічного розвитку. *Економічний аналіз*. 2014. Т. 15(2). С. 57–63.

507. Костяна О. В. Аналіз впливу заходів дискреційної податкової політики на бази оподаткування прямих податків. *Бізнес Інформ*. 2012. № 7. С. 141–145.

508. Кучерявенко М. П. Особливості розсуду в податково-правовому регулюванні. *ScienceRise. Juridical Science*. 2017. № 1. С. 37–41.

509. Пуделька Й. Порівняльно-правовий аналіз адміністративних процедур при вирішенні податкових спорів (на прикладі Німеччини та України): дис. ... д-ра філософії. Харків, 2020. 206 с.

510. Геселев О. В. Праворозуміння та розсуд у правозастосовній діяльності: теоретико-правове дослідження: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2021. 298 с.

511. Корупційні ризики в діяльності державних службовців: Роз'яснення Міністерства юстиції України від 12.04.2011. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0026323-11>. (дата звернення: 17.03.2024).

512. Резанов С. А. Дискреційні повноваження як корупційні ризики в діяльності органів державного управління. *Право і Безпека*. 2014. № 3. С. 88-91.

513. Антикоруційна експертиза як засіб запобігання корупції: Роз'яснення Міністерства юстиції України від 21.05.2012. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0018323-12>. (дата звернення: 17.03.2024).

514. Методичні рекомендації «Запобігання і протидія корупції в державних органах та органах місцевого самоврядування»: Рекомендації Міністерства юстиції України від 16.10.2013. *Урядовий кур'єр*. 2013. № 208.

515. Деякі питання проведення антикорупційної експертизи: Наказ Міністерства юстиції України від 18.03.2015 № 383/5. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0303-15#n7>. (дата звернення: 17.03.2024).

516. Дем'янчук Ю. В. Адміністративно-правові засади запобігання і протидії корупції у системі державної служби України: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2020. 401 с.

517. Боднарчук О. Г., Мірошніченко С. С. Кримінальне право як складова забезпечення фінансової безпеки України. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Юриспруденція*. 2017. Вип. 30(2). С. 48–51.

518. Суббот А. І. Засоби протидії та запобігання корупції в умовах реформування законодавства. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 6. С. 113–117.

519. Про схвалення Стратегії комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.08.2017 № 576-р. *Офіційний вісник України*. 2017. № 71. Ст. 2170.

520. Про схвалення Стратегії реформування системи державного нагляду (контролю): Розпорядження Кабінету Міністрів України від 18.12.2017 № 1020-р. *Офіційний вісник України*. 2018. № 16. Ст. 558.

521. Про Національну антикорупційну стратегію на 2011-2015 роки: Указ Президента України від 21.10.2011 № 1001/2011. *Офіційний вісник України*. 2011. № 83. Ст. 3020.

522. Рішення Конституційного Суду України (Велика палата) у справі за конституційним поданням 59 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) статті 368-2 Кримінального кодексу України від 26 лютого 2019 року № 1-р/2019. 18 с. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/1_p_2019.pdf (дата звернення: 17.03.2024).

523. Рішення Конституційного Суду України (Велика палата) у справі за конституційними поданнями Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини та 65 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 5 частини першої статті 3, абзацу третього частини третьої статті 45 Закону України «Про запобігання корупції», пункту 2 розділу II «Прикінцеві положення» Закону України «Про внесення змін до деяких законів України щодо особливостей фінансового контролю окремих категорій посадових осіб» від 6 червня 2019 року № 3-р/2019. 18 с. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/3_p_2019.pdf. (дата звернення: 17.03.2024).

524. Рішення Великої палати Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень абзацу першого пункту 40 розділу VI «Прикінцеві та перехідні положення» Бюджетного кодексу України від 11 жовтня 2018 року № 7-р/2018. 13 с. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/7-p_2018.pdf. (дата звернення: 17.03.2024).

525. Верховенство права: Доповідь Європейської комісії «За демократію через право» (Венеційська Комісія) від 4 квітня 2011 року № 512/2009. Страсбург. Схвалена Венеційською Комісією на 86-му пленарному засіданні (Венеція, 25–26 березня 2011 року). *Право України*. 2011. № 10. С. 168–184.

526. Рішення Конституційного суду України у справі за конституційним поданням 51 народного депутата України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 92, пункту 6 розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу України (справа про постійне користування земельними ділянками) від 22 вересня 2005 року № 5-рп/2005. 12 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/5-rp/2005.doc>. (дата звернення: 17.03.2024).

527. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням громадянина Багінського Артема Олександровича щодо офіційного тлумачення положень частини першої статті 14-1 Кодексу України про адміністративні правопорушення (справа про адміністративну відповідальність у сфері забезпечення безпеки дорожнього руху) від 22 грудня 2010 року № 23-рп/2010. 5 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/23-rp/2010.doc>. (дата звернення: 17.03.2024).

528. Про затвердження Типової антикорупційної програми юридичної особи. Наказ Національного агентства запобігання корупції від 10.12.2021 № 794/21. Офіційний вісник України. 2022 р. № 5. Ст. 327.

529. Про затвердження Державної антикорупційної програми на 2023-2025 роки: Постанова Кабінету Міністрів України від 04.03.2023 № 220. *Офіційний вісник України*. 2023. № 31. Ст. 1685

530. Про затвердження Антикорупційної програми Державної податкової служби України на 2023–2025 роки: Наказ Державної податкової служби України від 10.04.2023 № 221 (із змінами, внесеними наказом ДПС від 07.08.2023 № 639). URL: <https://tax.gov.ua/diyalnist-/zapobigannya-proyavam-korupts/antikoruptionsyna-programa-derjavnoi-podatkovoi-slujbi-ukraini/>. (дата звернення: 17.03.2024).

531. Звіт про виконання Антикорупційної програми ДПС на 2023–2025 роки за 2023 рік: Державна податкова служби України. Департамент з питань запобігання та виявлення корупції. Опубліковано 05 лютого 2024. URL: <https://tax.gov.ua/diyalnist-/zapobigannya-proyavam-korupts/rezultati-roboti/752517.html>. (дата звернення: 17.03.2024).

532. Результати роботи уповноважених підрозділів з питань запобігання та виявлення корупції впродовж січня-грудня 2023 року. Розділ: Результати роботи з питань запобігання та виявлення корупції. Державна податкова служба України. Офіційний портал. URL: <https://tax.gov.ua/diyalnist-/zapobigannya-proyavam-korupts/rezultati-roboti/print-744997.html>. (дата звернення: 17.03.2024).

533. Про схвалення Стратегії комунікацій у сфері запобігання та протидії корупції на період до 2025 року і затвердження операційного плану заходів з її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.12.2023 № 1203-р. *Офіційний вісник України*. 2024. № 11. Ст. 709.

534. Термінологічний словник з питань запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму, фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення та корупції. К.: Ваіте, 2018. 826 с.

535. Рекомендації з реалізації Плану дій з BEPS (мінімальні стандарти): Міністерство фінансів України. 2017. URL: [https://mof.gov.ua/storage/files/2017_Roadmap_BEPS_UKRAINE_ua\(1\).pdf](https://mof.gov.ua/storage/files/2017_Roadmap_BEPS_UKRAINE_ua(1).pdf). (дата звернення: 17.03.2024).

536. План дій BEPS: ключові аспекти для України: Міністерство фінансів України. 2020. URL: https://www.mof.gov.ua/storage/files/2020_BEPS.pdf. (дата звернення: 17.03.2024).

537. Про внесення змін до Податкового кодексу України та інших законів України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження одноразового (спеціального) добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету: Закон України від 15.06.2021 № 1539-IX. *Офіційний вісник України*. 2021. № 58. Ст. 3559.

538. Про внесення змін до Кодексу України про адміністративні правопорушення, Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України у зв'язку із внесенням змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету: Закон України від 15.06.2021 № 1542-IX. *Офіційний вісник України*. 2021. № 58. Ст. 3560.

539. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу України щодо стимулювання детінізації доходів та підвищення податкової культури громадян шляхом запровадження добровільного декларування фізичними особами належних їм активів та сплати одноразового збору до бюджету»: Супровідний документ від 25.02.2021 року до законопроекту від 25.02.2021 № 5153. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=5153&skl=10. (дата звернення: 25.08.2023).

540. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України: Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 29.10.2013 № 1277. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v1277731-13>. (дата звернення: 21.01.2023).

541. Про схвалення Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2022-2025 роки та плану заходів з її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 29.12.2021 № 1805-р. *Урядовий кур'єр*. 2022. № 13.

542. Загальні тенденції тіньової економіки в Україні у 2021 році: Аналітична записка Міністерства економіки України від 31 жовтня 2022. URL: <https://me.gov.ua/Documents/List?lang=uk-UA&id=e384c5a7-6533-4ab6-b56f-50e5243eb15a&tag=TendentsiiTinovoiEkonomiki>. (дата звернення: 14.03.2024).

543. Дослідження тіньової економіки в Україні: майже чверть ВВП – або 846 млрд гривень – перебуває в тіні. Офіційне Інтернет-представництво Національного банку України. 2020. URL: <https://bank.gov.ua/ua/news/all/-doslidjennya-tinovoyi-ekonomiki-v-ukrayini--mayje-chvert-vvp--abo-846-mlrd-griven--perebuvaє-v-tini>. (дата звернення: 14.03.2024).

544. Тіньова економіка в Україні: стан, тенденції, шляхи подолання: аналіт. огляд. Київ, 2017. 152 с.

545. Маркіна І. А., Сьомич М. І. Державні механізми протидії тінізації економіки України як елемент економічної безпеки. *Наукові записки Інституту законодавства Верховної Ради України*. 2018. №3. С. 64–74.

546. Тильчик О. В. Адміністративно-правове забезпечення протидії тінізації економіки: теорія і практика: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2018. 477 с.

547. Августин Р. Р. Пріоритети та механізми системної детінізації економіки України: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2018. 460 с.

548. Баранов С. О. Державне регулювання детінізації національної економіки: організаційно-правовий аспект: дис. ... канд. наук держ. упр. Київ, 2018. 242 с.

549. Бірюков І. В. Регуляторна політика запобігання прихованого підприємництва в національній економіці: дис. ... канд. екон. наук. Одеса, 2021. 262 с.

550. Заверуха М. М. Організаційно-економічний механізм управління процесами детінізації національної економіки в сучасних умовах: дис. ... канд. екон. наук. Львів, 2018. 230 с.

551. Золковер А. О. Детінізація економіки України в контексті забезпечення макроекономічної стабільності: автореф. дис. ... д-ра. екон. наук. Суми, 2021. 35 с.

552. Кубатко В. В. Державна політика детінізації економіки України з урахуванням економіко-екологічних факторів: дис. ... канд. екон. наук. Суми, 2019. 221 с.

553. Левшук А. А. Удосконалення оподаткування малого бізнесу в системі засобів детінізації економіки: дис. ... канд. екон. наук. Ірпінь, 2020. 268 с.

554. Пилипченко О. О. Протидія тінізації економіки України: дис. ... д-ра філософії. Київ, 2021. 216 с.

555. Пірнікоза П. В. Фіскальні імперативи детінізації економіки України: дис. ... канд. екон. наук. Тернопіль, 2018. 216 с.

556. Рейкін В. С. Детінізація національної економіки в умовах невизначеності: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2019. 449 с.

557. Тютюник І. В. Детінізація національної економіки на основі управління податковими розривами: дис. ... д-ра екон. наук. Суми, 2020. 471 с.

558. Тарасенко О. В. Взаємодія між правоохоронними та контролюючими органами України у протидії фіктивному підприємництву: автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Ірпінь, 2018. 20 с.

559. Криницький І. Є. Актуальні питання протидії реєстрації фіктивних суб'єктів господарювання. *Фінансове право*. 2012. № 2. С. 19–22.

560. Оніщик А. В. Фіктивна діяльність суб'єктів господарювання як загроза економічній безпеці України: дис. ... д-ра філософії. Миколаїв, 2021. 251 с.

561. Заросило В. О. Загрози фінансовій безпеці та їх класифікація. *Наукові праці МАУП. Серія : Юридичні науки*. 2017. Вип. 1. С. 17–22.

562. Про внесення змін до Кримінального кодексу України та Кримінального процесуального кодексу України щодо зменшення тиску на бізнес: Закон України від 18.09.2019 № 101-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 40. Ст. 219.

563. Про утворення Міжвідомчої робочої групи: Наказ Служби безпеки України від 23.07.2021 № 257. *Офіційний вісник України*. 2021. № 57. Ст. 3554.

564. Про затвердження Основних напрямів розвитку системи запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом,

фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення в Україні на період до 2023 року та плану заходів щодо їх реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 12.05.2021 № 435-р. *Офіційний вісник України*. 2021. № 42. Ст. 2558.

565. Про внесення змін до Порядку формування плану-графіка проведення документальних планових перевірок платників податків: Наказ Міністерства фінансів України від 07.09.2020 № 548. *Офіційний вісник України*. 2020. № 89. Ст. 2895.

566. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Офшоризація економіки: спосіб ухилення від сплати податків, що загрожує податковій безпеці України. *Право і суспільство*. 2021. № 5. С. 253–258.

567. Про Бюджетну декларацію на 2022–2024 роки: Постанова Верховної Ради України від 15.07.2021 № 1652-ІХ. *Голос України*. 2021. № 134.

568. Про віднесення держав до переліку офшорних зон: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.02.2011 № 143-р. *Офіційний вісник України*. 2011. № 14. Ст. 592.

569. Про затвердження плану заходів щодо недопущення ухилення від сплати податків і зборів суб'єктами господарювання та запобігання відмиванню коштів в офшорних зонах: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 № 162-р. *Офіційний вісник України*. 2021. № 21. Ст. 951.

570. Про схвалення Стратегії боротьби з організованою злочинністю: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.09.2020 № 1126-р. *Урядовий кур'єр*. 2020. № 183.

571. Про звіт про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2019 рік»: Постанова Верховної Ради України від 18.06.2020 № 722-ІХ. *Голос України*. 2020. № 105.

572. Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансуванню тероризму та фінансуванню розповсюдження зброї масового знищення: Закон України від 06.12.2019 № 361-ІХ. *Відомості Верховної Ради України*. 2020. № 25. Ст. 171.

573. Туролєв Г. О. Офшорні операції у глобальних бізнес-моделях: дис. ... д-ра. філософії з міжнарод. екон. відн. Київ. 2021. 270 с.

574. Васильєва М. О. Офшори як метод оптимізації оподаткування в Україні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2015. Вип. 35(1.2). С. 105–107.

575. Василечко Н. В., Васильців Т. Г. Інструментарій державної політики зміцнення фінансової безпеки держави: аспект протидії ухиленню від сплати податків із застосуванням офшорних зон. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2019. № 4(1). С. 71–77.

576. Васильківський Л.Д.М. Офшорний банківський бізнес: проблема «витоку капіталу» з України. *Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки*. 2018. № 1. С. 118–121.

577. Васильців Т. Г., Василечко Н. В. Сутнісні характеристики, ризики та загрози фінансової безпеки держави внаслідок ухилення від сплати податків з використанням офшорних зон. *Ефективна економіка*. 2019. № 11.

578. Васильців Т. Г., Левицька О. О., Василечко Н. В. Удосконалення інституціонального забезпечення державної політики протидії ухиленню від сплати податків з використанням офшорних юрисдикцій в Україні. *Економіка та держава*. 2020. № 3. С. 17–22.

579. Васильців Т. Г., Мульська О. П., Василечко Н. В. Стратегічні пріоритети державної політики протидії ухиленню від сплати податків з використанням офшорних юрисдикцій. *Регіональна економіка*. 2020. № 1. С. 113–122.

580. Герасимова В. О. Особливості функціонування офшорних фінансових центрів. *Інфраструктура ринку*. 2020. Вип. 41. С. 16–20.

581. Головін Д. В. Податково-правова характеристика офшорних зон. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2015. № 3. С. 152–160.

582. Гуменюк Б. Республіка Кіпр: офшор чи повноправний бізнес-партнер України? *Україна дипломатична*. 2006. Вип. 7. С. 565–573.

583. Карлін М. І. Причини, проблеми та шляхи регулювання діяльності офшорів у світовій фінансовій системі. *Історія народного господарства та економічної думки України*. 2017. Вип. 50. С. 316–337.

584. Колдов Є. О. Регулювання офшорних зон в податковому праві України і зарубіжних державах. *Молодий вчений*. 2019. № 4(2). С. 375–380.

585. Кухарик В. Сучасний стан розвитку офшорного бізнесу в світі. *Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії*. 2020. № 1. С. 21–40.

586. Лещенко Р. М. Фінансово-правове регулювання офшорних механізмів: дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2015. 201 с.

587. Макаренко М. І. Вплив системи оподаткування офшорних зон на міжнародний рух капіталу. *Ефективна економіка*. 2016. № 8.

588. Максименко А. В. Офшорні механізми в європейському оподаткуванні. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2017. Вип. 14(2). С. 24–27.

589. Мудрак Н. О. Національні механізми боротьби з ухиленням від оподаткування через офшорні юрисдикції в країнах ОЕСР. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Міжнародні економічні відносини та світове господарство*. 2019. Вип. 25(2). С. 5–11.

590. Паєнтко Т. В., Гуменний А. А. Офшорні юрисдикції та загрози їх використання у схемах агресивного податкового планування. *Незалежний аудитор*. 2017. № 20. С. 15–21.

591. Петленко Ю. В. Офшоризація як основна проблема оподаткування інтегрованих корпоративних структур. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Економіка*. 2016. Вип. 1. С. 25–29.

592. Поліщук В. Г. Перспективи детінізації економіки України в контексті боротьби з офшорним відтоком капіталу. *Молодий вчений*. 2015. № 2(6). С. 131–132.

593. Синютка Н. Г., Синютка О. М. Історичний ракурс формування офшорних юрисдикцій як глобальної системи ухилення від оподаткування. *Бізнес Інформ*. 2017. № 3. С. 249–253.

594. Столяров В. Ф., Островецький В. І. Становлення та розвиток офшорної діяльності резидентів України (в контексті аналізу світового досвіду антиофшорного регулювання). *Економічний вісник Донбасу*. 2016. № 1. С. 68–82.

595. Столярчук Я. М., Поручник А. М., Туролєв Г. О., Богатирьов О. І. Імперативи трансформації глобального бізнес-офшорингу. *Міжнародна економічна політика*. 2021. № 1. С. 23–54.

596. Ступницький О. Можливість і доцільність створення офшорних зон в Україні. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2012. Вип. 105 (2). С. 136–147.

597. Франчук В. І., Пришла А. С. Основні наукові підходи до визначення поняття «офшорні зони». *Науковий вісник Львівського державного університету внутрішніх справ. серія економічна*. 2015. Вип. 1. С. 229–237.

598. Харчук О. О. Негативні наслідки діяльності офшорних зон та шляхи їх подолання в Україні. *Міжнародний науковий журнал*. 2016. № 6 (3). С. 157–160.

599. Чеберяко О. В. Сутність офшорної фінансової діяльності та її вплив на економіку України. *Актуальні проблеми міжнародних відносин*. 2014. Вип. 118(2). С. 46–59.

600. Шумська С. С. Фінансове багатство України в офшорах світу та офшоризація капіталу банківської системи. *Економіка і прогнозування*. 2016. № 4. С. 25–47.

601. Юрій С. М., Простебі Л. І. Вплив офшорів на світову та національну економіку. *Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. Економічні науки*. 2018. Вип. 1–2. С. 187–192.

602. Головін Д. В. Правове регулювання територіальних податкових преференцій: автореф. ... дис. канд. юрид. наук. Запоріжжя, 2016. 20 с.

603. Олексій Любченко: Вирішальним є не ставки податків, а їх адміністрування. Державна податкова служба України, опубліковано 12 травня

2021 року. URL: <https://www.kmu.gov.ua/news/oleksij-lyubchenko-virishalnim-ye-ne-stavki-podatkiv-yih-administruvannya>. (дата звернення: 01.12.2022).

604. Бобровська О. Ю., Крушельницька Т. А. Розробка методики оцінювання впливу децентралізації влади на формування інвестиційного профілю територій. *Аспекти публічного управління*. 2015. № 5–6. С. 47–57.

605. Бортнікова А. В. Місцеве самоврядування на Волині: суспільно-політичні традиції і сучасний процес децентралізації: дис. ... д-ра політ. наук. Луцьк, 2018. 495 с.

606. Графська О. І. Потенціал розвитку туристично-рекреаційної сфери в економіці територіальних громад: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2020. 453 с.

607. Гринчишин І. М. Бюджетні механізми забезпечення добробуту територіальних громад в умовах поглиблення соціально-економічної диференціації: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2021. 488 с.

608. Данілов С. О. Органи публічної влади як суб'єкти податкових правовідносин: дис. ... д-ра філософії. Ірпінь, 2021. 234 с.

609. Дем'янчук О. І. Фінансовий потенціал збалансованого розвитку адміністративно-територіальних одиниць України.: дис. ... д-ра екон. наук. Ірпінь, 2020. 476 с.

610. Дідич Т. О. Теоретико-методологічні засади правоутворення: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2018. 588 с.

611. Іванцова З. А. Місцеве самоврядування (комунальне управління) в землях ФРН: порівняльно-правове дослідження: дис. ... д-ра філософії. Київ, 2021. 209 с.

612. Кифяк О. В. Формування туристичних дестинацій у прикордонних західноукраїнських областях в контексті євроінтеграції: дис. ... д-ра екон. наук. Тернопіль, 2021. 509 с.

613. Козаченко Ю. П. Державна політика децентралізації: теоретико-методологічні та прикладні аспекти: дис. ... д-ра наук держ. упр. Запоріжжя, 2021. 461 с.

614. Кузькін Є. Ю. Теоретико-методологічне забезпечення розширення фіскального простору місцевого самоврядування в умовах фінансової децентралізації: дис. ... д-ра екон. наук. Харків, 2019. 647 с.

615. Мартиненко В. В. Модернізація фіскальної політики України в умовах фінансової децентралізації: дис. ... д-ра екон. наук. Ірпінь, 2020. 501 с.

616. Нестор В. Р. Міське самоврядування в Україні та в Сполученому Королівстві Великобританії і Північної Ірландії: компаративне дослідження: дис. ... д-ра юрид. наук. Київ, 2021. 434 с.

617. Ольшанський О. В. Теоретико-методологічні засади ресурсного забезпечення розвитку місцевого самоврядування: дис. ... д-ра наук держ. упр. Запоріжжя, 2021. 455 с.

618. Онищенко С. В. Бюджетна безпека України в умовах фінансової глобалізації: дис. ... д-ра екон. наук. Київ, 2017. 475 с.

619. Раделицький Ю. О. Місцеві бюджети в контексті фінансової децентралізації в Україні: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2019. 443 с.

620. Сірик З. О. Фінансово-інвестиційне забезпечення розвитку територіальних громад в умовах адміністративно-територіальної реформи: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2021. 436 с.

621. Тимечко І. Р. Організаційно-економічні засади розвитку територіальних громад у транскордонному просторі: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2021. 513 с.

622. Умрихіна І. О. Правове регулювання податкових відносин в Україні: дис. ... д-ра філософії. Ірпінь, 2021. 209 с.

623. Хомюк Н. Л. Організаційно-економічні засади диверсифікації розвитку сільських територій в умовах децентралізації: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2020. 493 с.

624. Цимбалюк І. О. Фіскальний простір інклюзивного розвитку регіону в умовах фінансової децентралізації: дис. ... д-ра екон. наук. Луцьк, 2021. 579 с.

625. Про місцеві Ради народних депутатів та місцеве і регіональне самоврядування: Закон України від 07.12.1990 № 533-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/533-12#Text>. (дата звернення: 21.03.2024).

626. Про хід виконання Закону від 07.12.1990 року № 533-ХІІ. Постанова від 03.06.1991 № 1139-ХІІ. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1139-12#Text>. (дата звернення: 21.03.2024).

627. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.

628. Інформація про виконання доходів місцевих бюджетів за 2019-2023 роки. Міністерство фінансів України. URL: <https://mof.gov.ua/uk/vykonannia-dokhodiv-mistsevukh-biudzhetiv>. (дата звернення: 21.03.2024).

629. Бюджет України 2015. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2016. 307 с. URL: <https://mof.gov.ua/storage/files/46c80cf4e-d3eb9f795абаeb9432c8ed1.pdf>. (дата звернення: 14.03.2024).

630. Бюджет України 2016. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2017. 315 с. URL: <https://mof.gov.ua/storage/files/a6d88e3b4-e411ca655003eba01eff826.pdf>. (дата звернення: 14.03.2024).

631. Бюджет України 2017. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2018. 307 с. URL: [https://mof.gov.ua/storage/files/Budget%20of%20-Ukraine%202017%20\(publish\).pdf](https://mof.gov.ua/storage/files/Budget%20of%20-Ukraine%202017%20(publish).pdf). (дата звернення: 14.03.2024).

632. Бюджет України 2018. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2018. 309 с. URL: [https://mof.gov.ua/storage/files/Budget%20of%-20Ukraine%202018%20\(for%20website\).pdf](https://mof.gov.ua/storage/files/Budget%20of%-20Ukraine%202018%20(for%20website).pdf). (дата звернення: 14.03.2024).

633. Бюджет України 2019. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2020. 297 с. URL: [https://mof.gov.ua/storage/files/2_Budget_of_-Ukraine_2019_\(for_website\)%20\(1\).pdf](https://mof.gov.ua/storage/files/2_Budget_of_-Ukraine_2019_(for_website)%20(1).pdf). (дата звернення: 14.03.2024).

634. Бюджет України 2020. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2021. 298 с. URL: [https://mof.gov.ua/storage/files/2_Budget_of_-Ukraine_2020_\(for_website\).pdf](https://mof.gov.ua/storage/files/2_Budget_of_-Ukraine_2020_(for_website).pdf). (дата звернення: 14.03.2024).

635. Бюджет України 2021. Статистичний збірник. Міністерство фінансів України. Київ, 2022. 278 с. URL: https://mof.gov.ua/storage/files/2_Budget_of_Ukraine_2021.pdf (дата звернення: 14.03.2024).

636. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/>. (дата звернення: 14.03.2024).

637. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2018&budgetType=LOCAL>. (дата звернення: 14.03.2024).

638. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2019&budgetType=LOCAL>. (дата звернення: 14.03.2024).

639. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2020&budgetType=LOCAL>. (дата звернення: 14.03.2024).

640. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2021&budgetType=LOCAL>. (дата звернення: 14.03.2024).

641. Європейська хартія місцевого самоврядування: Міжнародний документ Ради Європи від 15.10.1985. *Офіційний вісник України*. 2015. № 24. Ст. 718.

642. Про ратифікацію Європейської хартії місцевого самоврядування: Закон України від 15.07.1997 № 452/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 38. Ст. 249.

643. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році: Закон України від 24.12.2015 № 909-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 5. Ст. 47.

644. Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи: Закон України від 28.12.2014 № 71-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 7–8. Ст. 55.

645. Про заходи щодо впровадження Концепції адміністративної реформи в Україні: *Указ Президента України* від 22.07.1998 № 810/98. *Офіційний вісник України*. 1999. № 21. Ст. 943.

646. Про місцеві державні адміністрації: Закон України від 09.04.1999 № 586-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 20. Ст. 190.

647. Про схвалення Концепції щодо внесення змін до Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні» та «Про місцеві державні адміністрації»: *Розпорядження Кабінету Міністрів України* від 01.03.2001 № 69-р. *Офіційний вісник України*. 2001. № 10. Ст. 411.

648. Про Концепцію державної регіональної політики: *Указ Президента України* від 25.05.2001 № 341/2001. *Офіційний вісник України*. 2001. № 22. Ст. 983.

649. Про затвердження Програми проведення досліджень з проблем державного управління та місцевого самоврядування на період до 2004 року: *Постанова Кабінету Міністрів України* від 07.04.2003 № 492. *Офіційний вісник України*. 2003. № 15. Ст. 663.

650. Про рекомендації парламентських слухань про законодавчі аспекти регіональної політики та місцевого самоврядування: *Постанова Верховної Ради України* від 05.06.2003 № 939-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 46. Ст. 369.

651. Про схвалення Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: *Розпорядження Кабінету Міністрів України* від 01.04.2014 № 333-р. *Офіційний вісник України*. 2014. № 30. Ст. 831.

652. Про співробітництво територіальних громад: Закон України від 17.06.2014 № 1508-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 34. Ст. 1167.

653. Про добровільне об'єднання територіальних громад: Закон України від 05.02.2015 № 157-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 13. Ст. 91.

654. Реформа децентралізації. Кабінет Міністрів України. URL: <https://www.kmu.gov.ua/diyalnist/reformi/efektivne-vryaduvannya/reforma-decentralizaciyi>. (дата звернення: 09.03.2023).

655. Про затвердження плану заходів щодо реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 18.06.2014 № 591-р. *Урядовий кур'єр*. 2014. № 131.

656. Деякі питання реалізації Концепції реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 22.09.2016 № 688-р. *Офіційний вісник України*. 2016. № 78. Ст. 2607.

657. Про внесення змін до Бюджетного кодексу України щодо особливостей формування та виконання бюджетів об'єднаних територіальних громад: Закон України від 26.11.2015 № 837-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2016. № 1. Ст. 11.

658. Про затвердження Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 06.08.2014 № 385. *Офіційний вісник України*. 2014. № 70. Ст. 1966.

659. Про засади державної регіональної політики: Закон України від 05.02.2015 № 156-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 13. Ст. 90.

660. Коломієць П.В. Податкова безпека України в умовах реформи фінансової децентралізації та воєнних реалій. *The Russian-Ukrainian war (2014–2022): historical, political, cultural-educational, religious, economic, and legal aspects: Scientific monograph*. Riga, Latvia : «Baltija Publishing», 2022. 1436 p., p. 143–150.

661. Про затвердження плану заходів з реалізації нового етапу реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні на 2019-2021 роки: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.01.2019 № 77-р. *Урядовий кур'єр*. 2019. № 34.

662. Про схвалення Стратегії здійснення цифрового розвитку, цифрових трансформацій і цифровізації системи управління державними фінансами на період до 2025 року та затвердження плану заходів щодо її реалізації: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 17.11.2021 № 1467-р. *Офіційний вісник України*. 2021. № 92. Ст. 5987.

663. World Observatory on Subnational Government Finance and Investment. OECD, UCLG. URL: <https://www.sng-wofi.org/data/>. (дата звернення: 13.02.2024).

664. 2022 Synthesis Report World Observatory on Subnational Government Finance and Investment. OECD Publishing, Paris. OECD. 2022. URL: <https://doi.org/10.1787/b80a8cdb-en>. (дата звернення: 12.02.2024).

665. Баланс бюджету. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2022&budgetType=LOCAL> (дата звернення: 23.02.2024).

666. Баланс бюджету. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2023&budgetType=LOCAL>. (дата звернення: 23.02.2024).

667. The Constitution Of The Republic Of Poland. Of 2 April 1997. As published in Dziennik Ustaw No. 78, item 483. URL: <https://www.sejm.gov.pl/prawo/-konst/angielski/kon1.htm>. (дата звернення: 02.02.2024).

668. Ustawa z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych. Dz. U. 1991 Nr 9 poz. 31. URL: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU19910090031/U/D19910031Lj.pdf>. (дата звернення: 02.02.2024).

669. Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Dz. U. 2003 Nr 203 poz. 1966. URL: <https://isap.sejm.gov.pl/isap.nsf/download.xsp/WDU20032031966/U/D20031966Lj.pdf> (дата звернення: 02.02.2024).

670. Andrés Rodríguez-Pose & Miquel Vidal-Bover. Decentralisation, unfunded mandates and the regional response to the COVID-19 pandemic. *Regional Studies*, 2023. URL: <https://www.tandfonline.com/doi/epdf/10.1080/00343404.2023.2279105?needAccess=true>. (дата звернення: 23.02.2024).

671. OECD (2017), Multi-level Governance Reforms: Overview of OECD Country Experiences, OECD Multi-level Governance Studies, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/9789264272866-en>. (дата звернення: 23.02.2024).

672. OECD (2019), Making Decentralisation Work: A Handbook for Policy-Makers, OECD Multilevel Governance Studies, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/g2g9faa7-en>. (дата звернення: 23.02.2024).

673. OECD (2022), *Aligning Regional and Local Budgets with Green Objectives: Subnational Green Budgeting Practices and Guidelines*, OECD Multi-level Governance Studies, OECD Publishing, Paris, <https://doi.org/10.1787/93b4036f-en>. (дата звернення: 23.02.2024).

674. Das Grundgesetz (GG). Die Verfassung für die Bundesrepublik Deutschland. URL: https://www.bundestag.de/parlament/aufgaben/rechtsgrundlagen/-grundgesetz/gg_10-245148(дата звернення: 02.02.2024).

675. Abgabenordnung in der Fassung der Bekanntmachung vom 1. Oktober 2002 (BGBl. I S. 3866; 2003 I S. 61), die zuletzt durch Artikel 24 des Gesetzes vom 22. Dezember 2023 (BGBl. 2023 I Nr. 411) geändert worden ist. URL: https://www.gesetze-im-internet.de/ao_1977/BJNR006130976.html. (дата звернення: 02.02.2024).

676. Compliance and the compliance function in banks: Basel Committee on Banking Supervision. 2005. URL: <https://www.bis.org/publ/bcbs113.pdf>. (access date: 02.02.2024).

677. BIS Compliance Charter. Bank for International Settlements. Revised on 17 March 2018. URL: <https://www.bis.org/about/compliancecharter.pdf>. (access date: 02.12.2022).

678. Corporate governance principles for banks: Basel Committee on Banking Supervision. 2015. URL: <https://www.bis.org/bcbs/publ/d328.pdf>. (access date: 02.12.2022).

679. Compliance Risk Management: Managing and Improving Tax Compliance. Guidance note. Organization for economic co-operation and development. Centre for tax policy and administration. 2004. 73 p. URL: <https://www.oecd.org/tax/-administration/33818656.pdf>. (access date: 02.12.2022).

680. Про схвалення Методичних рекомендацій щодо вдосконалення корпоративного управління в банках України: Постанова Правління Національного банку України від 28.03.2007 № 98. Станом на 28.03.2007. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0098500-07/ed20070328>. (дата звернення: 02.12.2022).

681. Гетманцев Д. О. До питання щодо імплементації інституту Cooperative Compliance в Україні. *Право і суспільство*. 2018. № 4. С. 206–212.

682. Москаленко Н. В. Теоретичні аспекти запровадження комплаєнс-контролю в Україні. *Економічний вісник. Серія : Фінанси, облік, оподаткування*. 2018. Вип. 2. С. 106–112.

683. Овсієнко О. В. Комплаєнс у бізнес-адмініструванні та його роль у створенні ефективних норм господарської поведінки. *Економічний простір*. 2018. № 134. С. 173–185.

684. Нерсесян Г. А. Фінансові комплаєнс-стратегії як універсальні моделі для стратегічного менеджменту у інших галузях бізнесу. *Міжнародний науковий журнал «Інтернаука»*. 2017. № 15(2). С. 16–20.

685. What Is Tax Compliance?: Northeastern University's D'Amore-McKim School of Business. USA. 2021. URL: <https://onlinebusiness.northeastern.edu/blog/-what-is-tax-compliance/>. (дата звернення: 02.12.2022).

686. Момот Т. В., Мізік Ю. І., Політуцій С. Я. Антикорупційний комплаєнс у системі стратегічного моніторингу кадрової безпеки підприємства. *Актуальні проблеми економіки*. 2016. № 6. С. 167–174.

687. Колодізєв О. М., Коцюба О. В. Морфологічний аналіз сутності поняття «комплаєнс» як основа фінансової стабільності банку. *Бізнес Інформ*. 2018. № 12. С. 365–373.

688. Подоляк С. А. Комплаєнс-контроль у діяльності юридичних осіб в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 12. С. 70–74.

689. Греца Я. В. Зміст, правові засоби та межі податкового планування: зарубіжний досвід та українська практика: дис. ... д-ра юрид. наук. Ужгород, 2020. 471 с.

690. Бондаренко М. О. Правове регулювання податкового планування в Україні: дис. ... канд. юрид. наук. Харків, 2019. 189 с.

691. Дорошенко Д. П. Примус у податковому праві: дис. ... д-ра юрид. наук. Харків, 2019. 424 с.

692. Гріненко А. Ю. Удосконалення механізмів забезпечення економічної безпеки України: теорія, методологія, практика: дис. д-ра економ. наук. Київ, 2021. 506 с.

693. Коломієць П. В. Система комплаєнс як елемент податкової безпеки України. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union*: Collective monograph. Riga: Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. Р. 2. 592 р. (р. 581-1162), р. 735–750.

694. Коломієць П.В. Погляди науковців стосовно комплаєнсу як елементу податкової безпеки України. *Право і суспільство*. № 2. Ч. 2. 2020 С. 258-263.

695. The Fiscal Transparency Code. IMF. URL: [https://www.imf.org/-external/np/fad/trans/Code2019.pdf](https://www.imf.org/-/external/np/fad/trans/Code2019.pdf). (дата звернення: 02.02.2024)

696. How to Evaluate Tax Expenditures. Sebastian Beer, Dora Benedek, Brian Erard, Jan Loerprick. Washington, DC: International Monetary Fund, Dec. 2022. URL: <https://www.imf.org/-/media/Files/Publications/HowToNotes/2022/English/HTNEA20-22005.ashx> (дата звернення: 02.02.2024).

697. Tax expenditures in an era of transformative change: the GTED flagship report 2023. By Christian von Haldenwang, Agustin Redonda, Flurim Aliu. 24 October 2023. URL: <https://gted.taxexpenditures.org/wp-content/uploads/2023/10/von-Haldenwang-et-al-2023--TEs-in-an-era-of-transformative-change.pdf>. (дата звернення: 02.02.2024).

698. The Global Tax Expendituresdatabase (GTED): Companion Paper. Agustin Redonda, Christian von Haldenwang, Flurim Aliu. 2021. URL: https://gted.taxexpenditures.org/wp-content/uploads/2021/08/210826_GTED_-CompanionPaper.pdf. (дата звернення: 02.02.2024).

699. GTETI Ranking. Global Tax Expenditures Transparency Index. URL: <https://gteti.taxexpenditures.org/ranking/>. (дата звернення: 02.02.2024).

700. Sokolovska A. Debatable Aspects of the Concept of Tax Expenditures. *Ekonomika (Vilniaus Universitetas)*. vol. 101, núm. 2, 2022, p. 109-124. URL: <https://www.redalyc.org/journal/6922/692272926007/html/>. (дата звернення: 02.02.2024).

701. Council Directive 2011/85/EU of 8 November 2011 on requirements for budgetary frameworks of the Member States. URL: <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/PDF/?uri=CELEX:32011L0085>. (дата звернення: 02.02.2024).

702. Tax Expenditures Report by the tax experts commission OECD. 2021. URL: <https://www.oecd.org/tax/tax-policy/country-reviews-advice/tax-expenditures-report-by-the-tax-experts-commission-colombia-2021.pdf>. (дата звернення: 02.02.2024).

703. Про державну підтримку інвестиційних проектів із значними інвестиціями в Україні: Закон України від 17.12.2020 № 1116-IX. *Офіційний вісник України*. 2021. № 14. Ст. 571.

704. Пояснювальна записка до Проекту Закону про державну підтримку інвестиційних проектів зі значними інвестиціями: Супровідний документ від 01.07.2020 до законопроекту від 01.07.2020 року № 3760. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=3760&skl=10. (дата звернення: 02.02.2024).

705. Теоретико-прикладні аспекти інвентаризації податкових пільг, передбачених українським законодавством. Ірпінь. НДІ фін. права. 2013. 60 с.

706. Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки на шляху європейської інтеграції в контексті взаємодії держави та бізнесу в Україні. *Формування та перспективи розвитку підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору*: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції. (м. Полтава, 24 березня 2021 р.). Полтава: ПДАУ. 426, [141–145] с.

707. Іванов Ю. Б. *Регулятивний потенціал податкової системи України*. Харків: ХНЕУ. 2009. 400 с.

708. Пільги податкові. Електронна бібліотека «Україніка». URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/0002033>. (дата звернення: 09.08.2023).

709. Щодо звіту про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік». Висновок комітету з питань бюджету Верховної Ради України від 02.06.2021. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=5612&skl=10. (дата звернення: 09.08.2023).

710. Про звіт про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2020 рік»: Постанова Верховної Ради України від 18.06.2021 № 1567-ІХ. *Офіційний вісник України*. 2021. № 52. Ст. 3187.

711. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів Зведеного бюджету України від їх надання у 2016 році та прогнозом втрат на 2017 рік: оцінка на базі звітних даних ДФС (форма № 2.1-В) щодо обсягів пільгового оподаткування. Додаток (додатки по ст. 38 БКУ, п. 3 Перелік пільг з податків і зборів 2016) 15.09.2016 р. до пояснювальної записки до проекту Закону про Державний бюджет України на 2017 рік від 15.09.2016 № 5000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=60032. (дата звернення: 14.03.2024).

712. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів Зведеного бюджету України від їх надання у 2017 році та прогнозом втрат на 2018 рік: оцінка на базі звітних даних ДФС (форма № 2.1-В) щодо обсягів пільгового оподаткування. Додаток (матеріали по статті 38 БКУ, п.3 Перелік пільг з податків і зборів 2017) 15.09.2017 р. до пояснювальної записки до проекту Закону про Державний бюджет України на 2018 рік від 15.09.2017 № 7000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=62551. (дата звернення: 14.03.2024).

713. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів Зведеного бюджету України від їх надання у 2018 році та прогнозом втрат на 2019 рік: оцінка на базі звітних даних ДФС (форма № 2.1-В) щодо обсягів пільгового оподаткування. Додаток (матеріали по ст. 38 БКУ, п. 3 Перелік пільг з податків і зборів 2018) 14.09.2018 р. до пояснювальної записки до проекту Закону про Державний бюджет України на 2019 рік від 15.09.2018 № 9000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=64598. (дата звернення: 14.03.2024).

714. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів Зведеного бюджету України від їх надання у 2019 році та прогнозом втрат на 2020 рік: оцінка на базі звітних даних ДФС (форма № 2.1-

В) щодо обсягів пільгового оподаткування. Додаток (додатки) 15.09.2019 р. до пояснювальної записки до проекту Закону про Державний бюджет України на 2020 рік від 15.09.2019 № 2000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/-zweb2/webproc4_1?pf3511=66853. (дата звернення: 14.03.2024).

715. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів бюджету від їх надання у 2020 році: та прогнозом втрат на 2021 рік: оцінка на базі звітних даних ДПС (форма № 2.1-В) щодо обсягів пільгового оподаткування за даними поданої податкової звітності платників. Додаток (матеріали до статті 38 БКУ, п.3 Перелік пільг з податків і зборів 2021) до пояснювальної записки від 14.09.2020 р. до проекту Закону про Державний бюджет України на 2021 рік від 14.09.2020 № 4000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=4000&skl=10. (дата звернення: 14.03.2024).

716. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів бюджету від їх надання у 2021 році та прогнозом втрат на 2022 рік: оцінка на базі звітних даних ДПС щодо обсягів пільгового оподаткування за даними поданої податкової звітності платників. Додаток (матеріали до статті 38 БКУ, п.3 Перелік пільг з податків і зборів 2022) до пояснювальної записки від 15.09.2021 до проекту Закону про Державний бюджет України на 2022 рік від 15.09.2021 № 6000. URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/-pls/zweb2/webproc4_2?pf3516=6000&skl=10. (дата звернення: 14.03.2024).

717. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів бюджету від їх надання у 2022 році та прогнозом втрат на 2023 рік: оцінка на базі звітних даних ДПС щодо обсягів пільгового оподаткування за даними поданої податкової звітності платників. Додаток (матеріали до п.п. 3 п. 1 ст. 38 БКУ) до пояснювальної записки від 15.09.2022 до проекту Закону про Державний бюджет України на 2023 рік від 14.09.2022 № 8000. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1473870>. (дата звернення: 26.01.2024).

718. Перелік пільг з податків і зборів (обов'язкових платежів) із розрахунком втрат доходів бюджету від їх надання у 2023 році та прогнозом втрат на 2024 рік: оцінка на базі звітних даних ДПС щодо обсягів пільгового оподаткування за даними поданої податкової звітності платників. Додаток (матеріали до п. 3 ч. 1 ст. 38 БКУ) до пояснювальної записки від 15.09.2023 до проекту Закону про Державний бюджет України на 2024 рік від 15.09.2023 № 10000. URL: <https://itd.rada.gov.ua/billInfo/Bills/pubFile/1986602>. (дата звернення: 26.01.2024).

719. Довідник № 121/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 27.12.2023: затверджено в.о. заступника Голови ДПС України 27.12.2023. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 24.03.2024).

720. Довідник № 121/2 інших податкових пільг станом на 27.12.2023: затверджено в.о. заступника Голови ДПС України 27.12.2023. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 24.03.2024).

721. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2018&budgetType=CONSOLIDATED>. (дата звернення: 26.01.2024).

722. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2023&budgetType=CONSOLIDATED>. (дата звернення: 26.01.2024).

723. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2018&budgetType=NATIONAL>. (дата звернення: 26.01.2024).

724. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2019&budgetType=NATIONAL>. (дата звернення: 26.01.2024).

725. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2020&budgetType=NATIONAL>. (дата звернення: 26.01.2024).

726. Open budget. Державний веб-портал бюджету для громадян. URL: <https://openbudget.gov.ua/?month=12&year=2021&budgetType=NATIONAL>. (дата звернення: 26.01.2024).

727. Коломієць П. В. Податкові пільги, як втрати доходів бюджету: ризики, що загрожують податковій безпеці України. *Право і суспільство*. № 3. 2020 С. 184–189.

728. Про деякі питання оподаткування: Постанова Верховної Ради України від 15.07.1994 № 110/94-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1994. № 33. Ст. 313.

729. Про затвердження Порядку обміну інформацією між органами, що контролюють справляння надходжень бюджету, та органами місцевого самоврядування: Постанова Кабінету Міністрів України від 16.06.2021 № 627. *Офіційний вісник України*. 2021. № 50. Ст. 3089.

730. Довідники пільг, наданих чинним законодавством по сплаті податків, зборів, інших обов'язкових платежів: Державна податкова служба України. Опубліковано 01.04.2022. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

731. Довідник № 56 пільг, наданих чинним законодавством по сплаті податків, зборів, інших обов'язкових платежів станом на 01.01.11 року: затверджено Головою ДПА України 26.01.2011. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

732. Довідник № 60 податкових пільг станом на 01.01.12 року: затверджено Головою ДПС України 10.01.2012. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

733. Довідник № 64 податкових пільг станом на 01.01.13 року: затверджено заступником Голови ДПС України 29.12.2012. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

734. Довідник № 69/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.14 року: затверджено заступником Міністра Міністерства доходів і зборів України 31.12.2013. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

735. Довідник № 69/2 інших податкових пільг станом на 01.01.14 року: затверджено заступником Міністра Міністерства доходів і зборів України 31.12.2013. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

736. Довідник № 73/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.15 року: затверджено Головою ДФС України 01.01.2015. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

737. Довідник № 73/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2015: затверджено Головою ДФС України 01.01.2015. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

738. Довідник № 77/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2016: затверджено Головою ДФС України 28.12.2015. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

739. Довідник № 77/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2016: затверджено Головою ДФС України 28.12.2015. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

740. Довідник № 81/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 31.12.2016: затверджено Головою ДФС України 30.12.2016. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

741. Довідник № 81/2 інших податкових пільг станом на 31.12.2016: затверджено Головою ДФС України 30.12.2016. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

742. Довідник № 86/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2018: затверджено в.о. Голови ДФС України 12.03.2018. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

743. Довідник № 86/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2018: затверджено в.о. Голови ДФС України 12.03.2018. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

744. Довідник № 91/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2019: затверджено в.о. Голови ДФС України 28.12.2018. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

745. Довідник № 91/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2019: затверджено в.о. Голови ДФС України 28.12.2018. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

746. Довідник № 96/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2020: затверджено Головою ДПС України 12.02.2020. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

747. Довідник № 96/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2020: затверджено Головою ДПС України 12.02.2020. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

748. Довідник № 101/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2021: затверджено заступником Голови ДПС України 28.12.2020. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

749. Довідник № 101/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2021: затверджено заступником Голови ДПС України 28.12.2020. URL:

<https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

750. Довідник № 106/1 податкових пільг, що є втратами доходів бюджету станом на 01.01.2022: затверджено в.о. першого заступника Голови ДПС України 24.12.2021. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

751. Довідник № 106/2 інших податкових пільг станом на 01.01.2022: затверджено в.о. першого заступника Голови ДПС України 24.12.2021. URL: <https://tax.gov.ua/dovidniki--reestri--perelik/dovidniki-/54005.html>. (дата звернення: 09.02.2023).

752. Замасло О. Т. Податкова система України в умовах євроінтеграції: дис. ... д-ра екон. наук. Львів, 2018. 554 с.

753. Термін «Особа». Термінологія законодавства. Офіційний веб-портал парламенту України. Законодавство України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/term/19320> (дата звернення: 09.02.2023).

754. Про затвердження Порядку обліку сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг: Постанова Кабінету Міністрів України від 27.12.2010 № 1233: *Офіційний вісник України*. 2011. № 1. Ст. 18.

755. Про дерадянізацію законодавства України: Закон України від 21.04.2022 № 2215-ІХ. *Голос України*. 2022. № 98.

756. Коломієць П. Податкові пільги як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2022. Т. 2, № 72. С. 65–70.

757. Про Державну національну програму «Освіта» («Україна XXI століття»): Постанова Кабінету Міністрів України від 03.11.1993 № 896. URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/896-93-п>. (дата звернення: 15.02.2024).

758. Тофтул М.Г. *Сучасний словник з етики*. Житомир: Вид-во ЖДУ ім. І. Франка. 2014. 415 с.

759. Гаєвська Л. А. Освіта для сталого розвитку: завдання та можливості. *Модернізація державного управління та європейська інтеграція України*: матеріали щоріч. всеукр. наук.-практ. конф. за міжнар. участю (м. Київ, 25 квіт. 2013 р.). Т.2. Київ: НАДУ, 2013. 360, [5–6] с.

760. Дзундза А. І., Моїсеєнко О. І., Моїсеєнко І. І. Структура правового виховання як складної соціальної системи. *Духовність особистості: методологія, теорія і практика*. 2013. Вип. 1. С. 70–75.

761. Дзундза А. І. Формування духовності майбутнього фахівця. *Духовність особистості: методологія, теорія і практика*. 2011. Вип. 1. С. 29–34.

762. What Work Requires of Schools. A SCANS Report for America 2000. Department of Labor, Washington, DC. Secretary's Commission on Achieving Necessary Skills. 1991. 60 p. URL: <https://files.eric.ed.gov/fulltext/ED332054.pdf>. (access date: 15.02.2024).

763. Щербань М. П. Формування правової культури студентів вищих аграрних навчальних закладів I – II рівнів акредитації: автореф. дис... канд. пед. наук. К., 2005. 20 с.

764. Шопіна І. М. Розвиток правової культури у сучасних умовах державотворення. *Наука і правоохорона*. 2019. № 4. С. 61–66.

765. Кучерова Г.Ю. Структура податкової свідомості: системний підхід. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2015. Випуск 15. Частина 2. С. 13–15.

766. Замасло О. Т. Аналіз сучасного стану податкової культури в Україні. *Бізнес Інформ*. 2015. № 11. С. 351–357.

767. Овчинникова А. П. Концепты правовой культуры: понятие, структура, содержание. *Юридичний вісник*. 2014. № 3. С. 6–11.

768. Оборотов Ю. М. Традиції та новації в правовому розвитку: загальнотеоретичні аспекти: автореф. дис... д-ра юрид. наук. 2003. 38 с.

769. Євсюкова А. В. Громадянська освіта як чинник розвитку демократії: досвід Республіки Польща та України: дис. ... канд. політ. наук. Київ, 2018. 236 с.

770. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони. Міжнародний документ від 27.06.2014. *Офіційний вісник України*. 2014. № 75. Ст. 2125.

771. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Правове забезпечення реформи освіти в Україні»: Постанова Верховної Ради України від 16.03.2016 № 1031-VIII URL: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1031-19>. (дата звернення: 15.02.2024).

772. Коломієць П. В. Податково-правове виховання громадян як фактор забезпечення податкової безпеки України. *Часопис Київського університету права*. 2020. №1. С. 143–146.

773. Павел Коломиец. Мониторинг финансовой грамотности, налогового воспитания и образования в Украине. «*Leges si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 9. С. 69–72.

774. Коломієць П. В. Підвищення якості податкового виховання різних верств населення як запорука ефективного розвитку суб'єктів господарювання. *Тенденції та пріоритети забезпечення ефективного розвитку суб'єктів господарювання в умовах ринкових відносин*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 30 березня 2018 р.). Полтава, 2018. 329, [299–304] с.

775. Коломієць П. В. Моніторинг якості податкового виховання та освіти в Україні: педагогічний аналіз. «*Pedagogika. Badania podstawowe i stosowane: wuzwania i wyniki.*»: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (Zakopane (PL) 30.08.2016-31.08.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. zo.o. «Diamond trading tour», 2016. 116, [24–35] p.

776. Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Про стан та проблеми фінансування освіти і науки в Україні»: Постанова Верховної Ради України від 12.07.2017 № 2133-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2017. № 34. Ст. 374.

777. Питання проекту «Президентський університет»: Указ Президента України від 31.05.2021 № 217/2021. *Офіційний вісник України*. 2021. № 44. Ст. 2676.

778. Концепція розвитку юридичної освіти: Проект Міністерства освіти і науки України. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/visha-osvita/koncepciya-vdoskonalennya-pravnicchoyi-yuridichnoyi-osviti-dlya-fahovoyi-pidgotovki-pravnika>. (Дата звернення: 25.02.2024).

779. Про утворення робочої групи з розроблення Концепції розвитку юридичної освіти в Україні: Наказ Міністерства освіти і науки України від 05.07.2016 № 787. <https://ips.ligazakon.net/document/mus26880>. (Дата звернення: 25.02.2024).

780. Концепція вдосконалення правничої (юридичної) освіти для фахової підготовки правника відповідно до європейських стандартів вищої освіти та правничої професії: Проект Робочої групи з розроблення Концепції вдосконалення правничої освіти для фахової підготовки правника відповідно до європейських стандартів вищої освіти та правничої професії. URL: https://www.dropbox.com/sh/13iycjb234akxl0/AAAXXOy4qh5GaOTa-1RZok39a/2.%20Проект%20Концепції%20реформування%20правничої%20освіти%20в%20Україні?dl=0&preview=Концепція+реформування+правничої+освіти_09.09.2016_проект.rtf&subfolder_nav_tracking=1. (Дата звернення: 25.02.2024).

781. Проект Концепції розвитку юридичної освіти: Проект Комітету Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій від 06.11.2020. URL: http://kno.rada.gov.ua/news/main_news/75465.html. (Дата звернення: 25.02.2024).

782. Коломієць П. В. Реформа вищої юридичної освіти України: в контексті приведення освітніх стандартів до найкращих світових зразків. *Адаптація правової системи України до права Європейського Союзу: теоретичні та практичні аспекти*: матер. V всеукр. за міжнарод. участю наук.-практ. конф. (м. Полтава, (он-лайн, на платформі ZOOM) 22.10.2020 р.). Полтава: Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, 2020. 223, [60–62] с.

783. Проєкт Концепції розвитку юридичної освіти: Проєкт Комітету Верховної Ради України з питань освіти, науки та інновацій від 29.03.2021 URL: <http://kno.rada.gov.ua/print/75652.html>. (Дата звернення: 25.02.2024).

784. Підвищення якості юридичної освіти. Програма USAID «Нове правосуддя». URL: https://newjustice.org.ua/uk/program_areas/pidvishhennya-yakosti-pravninchoyi-osviti/. (дата звернення: 20.05.2023).

785. Про включення дисципліни «Податкове право» до переліку обов'язкових навчальних дисциплін: Лист МОН України від 29.06.2022 № 1/7131-22.

786. Коломієць П. В. Прокрастинація вітчизняної реформи юридичної освіти як виклик податковій безпеці України. *Економічний, організаційний та правовий механізм підтримки і розвитку підприємництва*: Колективна монографія. Полтава: ФОП Петренко І.М., 2020. 329 с., С. 304–312.

787. Liubov M. Kasianenko and Pavlo V. Kolomiiets. The quality of Legal Education of Citizens as a Factor of the Tax Security of Ukraine. *Review of Economics and Finance*. Volume 20, Year 2022, p. 236–242.

788. Коломієць П. В. Формування у здобувачів юридичної освіти необхідних для юридичної практики професійних цінностей, умінь і навичок як обов'язкова складова освітнього процесу. *Scientific and pedagogic internship «Modern approaches to the organization of the educational process for law students»*: Internship proceedings, (August 24 – October 2, 2020. Frankfurt an der Oder). Federal Republic of Germany: Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. 284, [129–133] p.

789. Коломієць П. В. Податкова грамотність як вимога інноваційного підходу в організації навчального процесу для здобувачів юридичної освіти у ЗВО України: *Scientific and pedagogic internship Organization of educational process for legal education applicants, innovative teaching methods in higher education institutions of Ukraine and EU*: Internship proceedings, (October 28 – December 6, 2019. Frankfurt an Oder). Federal Republic of Germany. 200, [88–92] p.

790. Коломієць П. В. Мотивація здобуття освіти як складова індивідуальної освітньої траєкторії здобувача вищої юридичної освіти. *Scientific and pedagogic*

internship «Ways of improving the training of qualified lawyers in Ukraine and the EU»: internship proceedings, (February 8 – March 19, 2021. Frankfurt an der Oder). Frankfurt an der Oder, «Baltija Publishing», 2021. 132, [50–54] p.

791. Коломієць П. В. Податкова грамотність як інноваційний елемент навчального процесу у закладах вищої освіти України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського. Серія: Юридичні науки.* Т. 31 (70). № 2. Ч. 2. 2020 С. 75–79.

792. Кучерявенко Н. П. Налоговый кодекс Украины – знаковый этап систематизации налогового законодательства. *Налоговая конкуренция и Казахстан: особенности, преимущества и перспективы: материалы Шестого Казахстан. налог. форума, г. Алматы, 18-19 окт. 2011 г. Алматы, 2012. С. 108–114.*

793. Антонов В. О. Конституційно-правові засади національної безпеки України: монографія. Київ. ТАЛКОМ, 2017. 576 с. URL: http://idpnan.org.ua/files/antonov-v.o.-konstitutsiyno-pravovi-zasadi-natsionalnoyi-bezpeki-ukrayini-_d_.pdf. (дата звернення: 08.02.2024).

794. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини п'ятої статті 21 Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» (справа про завчасне сповіщення про проведення публічних богослужінь, релігійних обрядів, церемоній та процесій) від 8 вересня 2016 року № 6-рп/2016. 13 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/6-pn-2016.pdf>. (дата звернення: 20.02.2024).

795. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Президента України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Закону України «Про Рахункову палату Верховної Ради України» (справа про Рахункову палату) від 23 грудня 1997 року № 7-зп/1997. 14 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/7-zp.rtf>. (дата звернення: 20.02.2024).

796. Рішення Конституційного Суду України (Перший сенат) у справі за конституційною скаргою Товариства з обмеженою відповідальністю «Укркава»

щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень частини першої статті 88 Закону України «Про нотаріат» від 01 липня 2020 року № 7-р(І)/2020. 8 с. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/7_p1_2020.pdf. (дата звернення: 20.02.2024).

797. Аністратенко Ю. І. Правове регулювання оподаткування малого та середнього бізнесу в Україні: дис. ... д-ра юрид. наук. Ірпінь, 2017. 460 с.

798. Коломієць П. В. Щодо відповідності Податкового кодексу України конституційним нормам в частині встановлення системи оподаткування. *Право і суспільство*. 2021. № 6. С. 209–214.

799. Серебрянский Дмитро. Реформування системи оподаткування України: pro & contra. *Дзеркало тижня*. Випуск № 26 від 03-10.08.2012. URL: https://zn.ua/ukr/finances/reformuvannya_sistemi_opodatкування_ukrayini__pro__contra.html. (дата звернення: 20.02.2024).

800. Серебрянский Дмитро, Вдовиченко Артем. ЄСВ і детінізація: фальстарт чи початок структурних змін? *Дзеркало тижня*. Випуск № 20 від 04-11.06.2016. URL: <https://zn.ua/ukr/finances/yesv-i-detinizaciya-falstart-chi-pochatok-strukturnih-zmin-.html>. (дата звернення: 20.02.2024).

801. Бутенко А. І., Шлафман Н. Л. Подолання асиметрії в податковій системі України. *Економічний вісник Донбасу*. 2016. № 3. С. 121–129.

802. Артюх О. В. Система оподаткування в Україні: ретроспективний аналіз розвитку. *Підприємництво та інновації*. 2020. Вип. 14. С. 86–90.

803. Про комітети Верховної Ради України: Закон України від 04.04.1995 № 116/95-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1995. № 19. Ст. 134.

804. Про предмети відання комітетів Верховної Ради України: Розпорядження Голови Верховної Ради України від 08.09.2003 № 867. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/867/03-рр>. (дата звернення: 05.11.2023).

805. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України п'ятого скликання: Постанова Верховної Ради України від 11.07.2006 № 8-V. *Відомості Верховної Ради України*. 2006. № 35. Ст. 304.

806. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України шостого скликання: Постанова Верховної Ради України від 04.12.2007 № 4-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2007. № 51. Ст. 533.

807. Про комітети Верховної Ради України сьомого скликання: Постанова Верховної Ради України від 25.12.2012 № 11-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2013. № 38. Ст. 506.

808. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України восьмого скликання: Постанова Верховної Ради України від 04.12.2014 № 22-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 1. Ст. 10.

809. Про перелік, кількісний склад і предмети відання комітетів Верховної Ради України дев'ятого скликання: Постанова Верховної Ради України від 29.08.2019 № 19-IX. *Відомості Верховної Ради України*. 2019. № 35. Ст. 147.

810. Про затвердження Положення про Державну податкову адміністрацію України: Указ Президента України від 13.07.2000 № 886/2000. *Офіційний вісник України*. 2000. № 29. Ст. 1200.

811. Про затвердження Національної економічної стратегії на період до 2030 року: Постанова Кабінету Міністрів України від 03.03.2021 № 179. *Офіційний вісник України*. 2021. № 22. Ст. 1015.

812. Національна стратегія доходів до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27.12.2023 № 1218-р. URL: https://mof.gov.ua/uk/national_income_strategy-716. (дата звернення: 21.03.2024).

813. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки України. *Фіскальна політика: теоретичні та практичні аспекти юридичної науки*: збірник тез доповідей IV міжнарод. наук.-практ. конф. (м. Ірпінь, 07 квітня 2021 р.). Ірпінь: УДФСУ, 2021. 379, [213–216] с.

814. Коломієць П. В. Податковий кодекс України: в контексті сучасної проблематики оподаткування. *Актуальні питання сучасної економічної науки*: зб. матеріалів III всеукр. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 8 грудня 2020 р.). Полтава. ПДАУ, 2020. 407, [312–315] с.

815. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням Верховного Суду України щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень статті 69 Кримінального кодексу України (справа про призначення судом більш м'якого покарання) від 2 листопада 2004 року № 15-рп/2004. 8 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/15-rp/2004.doc>. (дата звернення: 17.03.2024).

816. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням товариства з обмеженою відповідальністю «Пріма-Сервіс» ЛТД щодо офіційного тлумачення положення пункту 7 частини третьої статті 129 Конституції України та за конституційним поданням 54 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) окремих положень частини шостої статті 12, частини першої статті 41 Кодексу адміністративного судочинства України, частини другої статті 197 Цивільного процесуального кодексу України, а також частини восьмої статті 81-1 Господарського процесуального кодексу України (справа про фіксування судового процесу технічними засобами) від 8 грудня 2011 року № 16-рп/2011. 6 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/16-rp/2011.doc>. (дата звернення: 17.03.2024).

817. Рішення Конституційного Суду України у справі за конституційним зверненням Мартинова Володимира Володимировича щодо офіційного тлумачення положень частини другої статті 469 Митного кодексу України від 31 березня 2015 року № 1-рп/2015. 8 с. URL: <https://ccu.gov.ua/sites/default/files/ndf/1-rp/2015.pdf>. (дата звернення: 17.03.2024).

818. Рішення Великої палати Конституційного Суду України у справі за конституційним поданням 49 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) пункту 12 розділу I Закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України» від 28 грудня 2014 року № 76-VIII від 22 травня 2018 року № 5-рп/2018. 21 с. URL: https://ccu.gov.ua/sites/default/files/docs/5_p_2018.pdf. (дата звернення: 17.03.2024).

ДОДАТКИ

СПИСОК ОПУБЛІКОВАНИХ ПРАЦЬ ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, в яких опубліковані основні наукові результати дисертації:

Монографія:

1. Коломієць П. В. Концептуальні аспекти правового забезпечення податкової безпеки України: монографія. Державний податковий університет. Ірпінь; Полтава : Видавництво ПП «Астроя», 2023. 468 с.

Рецензія на опубліковану монографію:

Криницький І. Є. Правове забезпечення податкової безпеки України: у пошуках сучасного концепту (рецензія на монографію Павла Коломійця). *Полтавський правовий часопис*: зб. наук. праць. Полтавський юрид. ін-т Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого, 2023. № 1. С. 134–138.

Статті у наукових фахових виданнях України:

1. Коломієць П. В. Щодо раціонального використання термінології фінансового права. *Право і суспільство*. 2014. № 5.2. С. 264–268.

2. Коломієць П. В. Проблематика адаптації вітчизняного фінансового законодавства до стандартів ЄС. *Право і суспільство*. 2016. № 2(3). С. 143–148.

3. Коломієць П. В. Проблематика вдосконалення понятійного апарату в частині адаптації податкового законодавства України до стандартів ЄС. *Публічне право*. 2016. № 3(23). С. 140–147.

4. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 29. С. 34–39.

5. Коломієць П. В. Про Податковий кодекс України в контексті «Основ Світового Податкового Кодексу». *Журнал східноєвропейського права*. 2016. № 30. С. 29–34.

6. Kolomiets Pavlo V. Tax principles in the works of foreign scientists. *Journal of Eastern European Law*. 2016. № 34. P. 28–31.

7. Kolomiets Pavlo V. Principles of Tax Law in Researches of Ukrainian Scientists: an Analytical Review. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 35. p. 22–27.

8. Kolomiets Pavlo V. Tax Policy: Monitoring of Scientists Views on Fiscal Illusion and Fiscal Obfuscation. *Journal of Eastern European Law*. 2017. № 36. p. 33–38.

9. Коломієць П. В. Податкова та фіскальна політика: аналітичний огляд вітчизняної наукової думки. *Публічне право*. 2017. № 2 (26). С. 98–105.

10. Коломієць П. В. Податково-правове виховання громадян як фактор забезпечення податкової безпеки України. *Часопис Київського університету права*. 2020. №1. С. 143–146.

11. Коломієць П. В. Погляди науковців стосовно комплаєнсу як елементу податкової безпеки України. *Право і суспільство*. № 2. Ч. 2. 2020 С. 258–263.

12. Коломієць П. В. Податкові пільги, як втрати доходів бюджету: ризики, що загрожують податковій безпеці України. *Право і суспільство*. № 3. 2020 С. 184–189.

13. Коломієць П. В. Елементи податку в контексті забезпечення податкової безпеки України. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 7. С. 238–242.

14. Коломієць П. В. Проблематика методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України: концептуальні особливості. *Підприємництво, господарство і право*. № 8. 2020. С. 191–195.

15. Коломієць П. В. Податкова грамотність як інноваційний елемент навчального процесу у закладах вищої освіти України. *Вчені записки Таврійського національного університету імені В. І. Вернадського. Серія: Юридичні науки*. Т. 31 (70). № 2. Ч. 2. 2020 С. 75–79.

16. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Аналітичний огляд поглядів вітчизняних науковців стосовно сутності поняття «податкова безпека» в правовому контексті. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2021. №1

С. 84–87. (*Особистий внесок здобувача: проведення аналітичного огляду поглядів вітчизняних науковців щодо поняття «податкова безпека», її природи та змісту, встановлено, що правове регулювання податкової безпеки повинно бути основним фактором її юридичного забезпечення*).

17. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Офшоризація економіки: спосіб ухилення від сплати податків, що загрожує податковій безпеці України. *Право і суспільство*. 2021. № 5. С. 253–258. (*Особистий внесок здобувача: дослідження офшоризації економіки, як способу ухилення від сплати податків, що загрожує податковій безпеці та ускладнює реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування*).

18. Коломієць П. В. Щодо відповідності Податкового кодексу України конституційним нормам в частині встановлення системи оподаткування. *Право і суспільство*. 2021. № 6. С. 209–214.

19. Коломієць П. Податкові пільги як фактор загрози податковій безпеці України в контексті втрат дохідної частини місцевих бюджетів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія: Право*. 2022. Т. 2, № 72. С. 65–70.

Статті у наукових періодичних виданнях інших держав:

1. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of the principles of taxation under the laws of Ukraine and foreign countries. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2018. № 3 (volume 1). P. 88–92.

2. Коломиец Павел. Сравнительно-правовой анализ института установления налогов по законодательству Украины и зарубежных стран. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău. 2018. № 7–2. С. 51–55.

3. Kolomiets Pavlo. Comparative legal analysis of tax systems under the legislation of Ukraine and foreign countries. *European political and law discourse*. Praha. 2018. Volume 5 Issue 4. P. 100–104.

4. Коломієць П. В. Відповідність визначення понять «податок» та «збір» до вимог Конституції України. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 4 (volume 2). P. 73–78.

5. Коломієць П. В. Теоретико-правові та концептуальні засади дослідження правового регулювання податкової безпеки в Україні. *Visegrad Journal on Human Rights: Slovak Republic*. Bratislava. 2019. № 6 (volume 3). P. 130–135.

6. Коломієць П. В. Терміни податкового кодексу України: спадщина минулого та реалії сучасності. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 5. P. 84–88.

7. Коломієць П. В. Історико-правовий аспект становлення і розвитку законодавства у сфері правового регулювання податкової безпеки в Україні. *European political and law discourse*. Praha. 2019. Volume 6 Issue 6. P. 59–65.

8. Павел Коломиец. Мониторинг финансовой грамотности, налогового воспитания и образования в Украине. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 9. С. 69-72.

9. Коломиец Павел. Принципы налогов Адама Смита в контексте современных экономических реалий. «*Legea si Viata*»: Publicație științifico-practică Republica Moldova. Chișinău: 2019. № 10. С. 49–52.

*Статті у наукових періодичних виданнях інших держав,
проіндексованих у базі даних Scopus:*

10. Kolomiets, Pavlo V. 2017. The Current State of Tax Administration in Ukraine: An Analytical Review of Terminology. *Journal of Advanced Research in Law and Economics*. Volume VIII, Winter, 8(30): 2448–2453 (Scopus).

11. Liubov M. Kasianenko, Pavlo V. Kolomiets, Oleh V. Popovych. 2021. The rule of law as a fundamental principle of the concept of legal regulation of tax security of Ukraine. *Estudios de Economía Aplicada*. Vol. 39 No. 6 (2021): Special Issue: Innovative Development and Economic Growth in the CIS Countries. (Scopus).
(Особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд наукових праць

учених щодо раціонального структурування та вдосконалення принципів податкового законодавства в контексті податкової безпеки України; з'ясовано роль принципів податкового законодавства, їх сутність та місце у системі оподаткування; встановлено декларативний характер принципів податкового законодавства, закріплених у ПК України; виявлено невідповідність принципів податкового законодавства положенням особливої частини ПК України.).

12. Liubov M. Kasianenko and Pavlo V. Kolomiets. The quality of Legal Education of Citizens as a Factor of the Tax Security of Ukraine. *Review of Economics and Finance*. Volume 20, Year 2022, P. 236–242. (Scopus). (Особистий внесок здобувача: здійснено моніторинг якості надання освітніх послуг у сфері податкової освіти громадян України; висвітлено деякі освітні проблеми, надано рекомендації щодо вдосконалення якості правової освіти в Україні з метою покращення стану її податкової безпеки.).

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

1. Коломієць П. В. Сучасна проблематика податкової термінології в Україні. *Юридичні наукові дискусії як фактор сталого розвитку правової доктрини та законодавства*: міжнародна науково-практична конференція (м. Київ, 16–17 травня 2014 р.). Київ: Центр правових наукових досліджень, 2014. Частина II. 140 с., С. 9–11.

2. Коломієць П. В. Проблематика правового регулювання оподаткування підприємницької діяльності в Україні. *Polityka. Państwo i Prawo. Współczesne problemy i perspektywę rozwoju*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej. (Krakow (PL) 29.04.2016-30.04.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. Z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 88 p., P. 50–51.

3. Коломієць П. В. Щодо вдосконалення правових засад оподаткування в Україні. *Państwo i Prawo. Teoretyczne i praktyczne aspekty rozwoju współczesnej nauki.*: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-

Praktycznej (Czestochowa (PL) 29.06.2016-30.06.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. z o.o. «Diamond trading tour», 2016. 64 p., P. 31–32.

4. Коломієць П. В. Моніторинг якості податкового виховання та освіти в Україні: педагогічний аналіз. «*Pedagogika. Badania podstawowe i stosowane: wyzwania i wyniki.*»: Zbiór artykułów naukowych. Konferencji Międzynarodowej Naukowo-Praktycznej (Zakopane (PL) 30.08.2016-31.08.2016). Warszawa: Wydawca: Sp. zo.o. «Diamond trading tour», 2016. 116 p., P. 24–35.

5. Коломієць П. В. Щодо сучасного стану податкової сфери України. *Права людини в Україні: сучасний стан та механізми реалізації*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 07 грудня 2016 р.). Полтава: ШЕП, 2016. 1015 с., С. 188–195.

6. Коломієць П. В. Адаптація податкового законодавства України до стандартів ЄС: податкова термінологія. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XIV всеукраїнської наукової конференції (м. Київ, 04-06 квітня 2017 р.). Ч. II. Київ: Університет «Україна», 2017. 572 с., С. 255–256.

7. Коломієць П. В. Проблеми та суперечності податкової системи України. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (м. Київ, 19-20 квітня 2017 р.). Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2017. 647 с., С. 269–273.

8. Коломієць П. В. Підвищення якості податкового виховання різних верств населення як запорука ефективного розвитку суб'єктів господарювання. *Тенденції та пріоритети забезпечення ефективного розвитку суб'єктів господарювання в умовах ринкових відносин*: матеріали регіональної науково-практичної конференції (м. Полтава, 30 березня 2018 р.). Полтава, 2018. 329 с., с. 299-304.

9. Коломієць П. В. Сучасна податкова політика держави у сфері спеціальних режимів господарювання. *Молодь: освіта, наука, духовність*: тези доповідей XV всеукраїнської наукової конференції, (м. Київ, 17–19 квітня 2018 р.). ч. III. Київ: Університет «Україна», 2018. 460 с., С. 333–335.

10. Коломієць П. В. Сучасна проблема правового регулювання збору податків і зборів в Україні. *Правове регулювання суспільних відносин: актуальні проблеми та перспективи удосконалення: матеріали регіональної науково-практичної конференції* (м. Полтава, 06 грудня 2018 р.). Полтава, 2018. 423 с., С. 41–44.

11. Коломієць П. В. Податкова політика як найважливіший важіль економічної політики України. *Молодь: освіта, наука, духовність: тези доповідей XVI всеукр. наук. конф.*, (м. Київ, 16–18 квітня 2019 р.). ч. II. Київ: Університет «Україна», 2019. 400 с., С. 274–276.

12. Коломієць П. В. Генеза термінологічного визначення податку. *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: матеріали міжн. наук.-прак. конф.* (м. Київ, 22–23 травня 2019 р.). Т. 1. Київ: Університет «Україна», 2019. 401 с., С. 198–202.

13. Коломієць П. В. Податкова грамотність як вимога інноваційного підходу в організації навчального процесу для здобувачів юридичної освіти у ЗВО України: *Scientific and pedagogic internship Organization of educational process for legal education applicants, innovative teaching methods in higher education institutions of Ukraine and EU: Internship proceedings*, (October 28 – December 6, 2019. Frankfurt an Oder). Federal Republic of Germany. 200 p., P. 88–92.

14. Коломієць П. В. Відповідність юридичних конструкцій статті 6 Податкового кодексу України нормам статті 67 Конституції України. *Правові, економічні та соціокультурні засади регулювання суспільних відносин: сучасні реалії та виклики часу: матеріали всеукр. наук.-практ. конф.*, (м. Полтава, 10 грудня 2019 року). Полтава: ППЕП, 2019. 341 с., С. 159–161.

15. Коломієць П. В. Теоретико-правові засади правового регулювання податкової безпеки в Україні: *Systematization of Ukrainian and European legislation in the realities of the modern world: Conference proceedings of International scientific and practical conference*, (December 27–28, 2019. Arad). Izdevnieciba «Baltija Publishing», 184 p., P. 26–29.

16. Коломієць П. В. Порівняльний аналіз визначення понять «національна безпека», «національні інтереси», «загрози національній безпеці». *Інноваційний потенціал та правове забезпечення соціально-економічного розвитку України: виклик глобального світу: матеріали міжнародної науково-практичної конференції* (м. Полтава, 25–26 березня 2020 року). Полтава: ПШП, 2020. 990 с., С. 297–301.

17. Коломієць П. В. Формування у здобувачів юридичної освіти необхідних для юридичної практики професійних цінностей, умінь і навичок як обов'язкова складова освітнього процесу. *Scientific and pedagogic internship «Modern approaches to the organization of the educational process for law students»*: Internship proceedings, (August 24 – October 2, 2020. Frankfurt an der Oder). Federal Republic of Germany: Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. 284 p., P. 129–133.

18. Коломієць П. В. Реформа вищої юридичної освіти України: в контексті приведення освітніх стандартів до найкращих світових зразків. *Адаптація правової системи України до права Європейського Союзу: теоретичні та практичні аспекти*: матер. V всеукр. за міжнарод. участю наук.-практ. конф. (м. Полтава, (он-лайн, на платформі ZOOM) 22.10.2020 р.). Полтава: Полтавський юридичний інститут Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, 2020. 223 с., С. 60–62.

19. Коломієць П. В., Кучер О. О. Термінологічні проблеми податкової системи України. *Наукове забезпечення розвитку національної економіки: досягнення теорії та проблеми практики*: збірник тез VII всеукраїнської науково-практичної конференції молодих вчених (м. Полтава, 29 жовтня 2020 р.). Полтава: ПДАА, 2020. 178 с., С. 90–91. (особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд статей 1, 5, 6, 14, 212, 215 ПК України з метою встановлення співвідношення термінів «справляння» та «оподаткування»; з'ясовано, що першочерговим завданням сучасності є удосконалення правового регулювання суспільних відносин у сфері оподаткування, а саме, впорядкування діючих норм ПК України і повна відмова від використання в податковому законодавстві невизначених термінів і понять, що є ризиками, які загрожують податковій безпеці України).

20. Коломієць П. В. Фактори, які обумовлюють сучасну проблематику відсутності методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *International scientific and practical conference «Legal science, legislation and law enforcement practice: regularities and development trends»*: conference proceedings, (October 30–31, 2020. Lublin). Izdevnieciba «Baltija Publishing», 2020. 392 p., P. 242–246.

21. Коломієць П. В. Наукова проблема відсутності мотивації досліджень правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку*: зб. тез VI міжнар. наук.-практ. інтернет-конф., присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 27 листопада 2020 р.), м. Ірпінь: Мін-во фінансів України, Університет ДФС України, 2020. 418 с., С. 176–181.

22. Коломієць П. В. Податковий кодекс України: в контексті сучасної проблематики оподаткування. *Актуальні питання сучасної економічної науки*: зб. матеріалів III всеукр. наук.-практ. конф. (м. Полтава, 8 грудня 2020 р.). Полтава. ПДАУ, 2020. 407 с., С. 312–315.

23. Коломієць П. В. Мотивація здобуття освіти як складова індивідуальної освітньої траєкторії здобувача вищої юридичної освіти. *Scientific and pedagogic internship «Ways of improving the training of qualified lawyers in Ukraine and the EU»*: internship proceedings, (February 8 – March 19, 2021. Frankfurt an der Oder). Frankfurt an der Oder, «Baltija Publishing», 2021. 132 p., P. 50–54.

24. Коломієць П. В. Систематизація наукових підходів вітчизняних дослідників до рівнів забезпечення податкової безпеки. *«European potential for the development of legal science, legislation and law enforcement practice»*: international scientific and practical conference, (February 26–27, 2021. Wloclawek). Republic of Poland: «Baltija Publishing», 2021. 256 p., P. 150–154.

25. Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки на шляху європейської інтеграції в контексті взаємодії держави та бізнесу в Україні. *Формування та перспективи розвитку*

підприємницьких структур в рамках інтеграції до європейського простору: матеріали IV Міжнародної науково-практичної конференції. (м. Полтава, 24 березня 2021 р.). Полтава: ПДАУ. 426 с., С. 141–145.

26. Касьяненко Л. М., Коломієць П. В. Сучасна проблематика правового регулювання податкової безпеки України. *Фіскальна політика: теоретичні та практичні аспекти юридичної науки: збірник тез доповідей IV міжнарод. наук.-практ. конф. (м. Ірпінь, 07 квітня 2021 р.). Ірпінь: УДФСУ, 2021. 379 с., С. 213–216. (Особистий внесок здобувача: проведено аналітичний огляд законодавчих актів у сфері національної безпеки України в контексті наявних загроз податковій безпеці; з'ясовано питання законодавчого закріплення поняття «економічної безпеки держави»; наголошено на проблемі термінологічної неузгодженості поняття «питання системи оподаткування», в контексті створення Бюро економічної безпеки України.).*

27. Коломієць П. В. Сучасний стан методології дослідження правового регулювання податкової безпеки України. *Фінансова безпека України: сучасний стан правового регулювання та перспективи розвитку: матеріали VII Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, присвяченої науковій школі заслуженого юриста України, професора, д.ю.н. Віктора Тарасовича Білоуса, (м. Ірпінь, 30 листопада 2021 р.), м. Ірпінь: Університет ДФС України (Державний податковий університет), 2021. 459 с., С. 195–198.*

*Інші публікації, які додатково відображають
наукові результати дисертації:*

1. Коломієць П. В. Податкова безпека України в умовах нових фінансово-економічних викликів. *Modern achievements of EU countries and Ukraine in the area of law: Collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. P. 1. 632 p., P. 254–269. (Особистий внесок здобувача: огляд проблематики делегування законодавчою владою дискреційних повноважень податковим органам та з'ясування ролі дискреції (розсуду) у податковому законодавстві України;*

дослідження відповідності наявної в податковому законодавстві України дискреції головному принципу права – принципу верховенства права; вивчення поглядів науковців щодо правових обмежень, які можуть запобігти зловживанню дискреційними повноваженнями в податковій царині).

2. Коломієць П. В. Система комплаєнс як елемент податкової безпеки України. *Modern researches: progress of the legislation of Ukraine and experience of the European Union*: Collective monograph. Riga: Izdevniecība «Baltija Publishing», 2020. Р. 2. 592 р. (Р. 581–1162), Р. 735–750. (Особистий внесок здобувача: аналітичний огляд вітчизняних наукових публікацій у сфері досліджень комплаєнсу; огляд впровадження нової стратегії дотримання платниками податків законодавства (комплаєнс); з'ясування проблематики податкового комплаєнсу в контексті забезпечення податкової безпеки).

3. Коломієць П. В. Прокрастинація вітчизняної реформи юридичної освіти як виклик податковій безпеці України. *Економічний, організаційний та правовий механізм підтримки і розвитку підприємництва*: Колективна монографія. Полтава: ФОП Петренко І.М., 2020. 329 с., С. 304–312. (Особистий внесок здобувача: аналітичний огляд сучасних нормативно-правових актів, що регулюють суспільні відносини у сфері проведення реформи юридичної освіти в Україні; проведення у хронологічній послідовності наукового дослідження тенези розвитку вітчизняного законодавства у сфері правового регулювання реформування юридичної освіти та простежено наслідки його впливу на податкову безпеку).

4. Коломієць П. В. Податкова безпека України в умовах реформи фінансової децентралізації та воєнних реалій. *The Russian-Ukrainian war (2014–2022): historical, political, cultural-educational, religious, economic, and legal aspects* : Scientific monograph. Riga, Latvia : «Baltija Publishing», 2022. 1436 р., Р. 143–150. (Особистий внесок здобувача: дослідження проблематики неузгодженості застосованої термінології в законодавчому масиві з питань децентралізації влади, які не мають свого легального визначення («фінансова децентралізація», «бюджетна децентралізація», «фіскальна децентралізація», «податкова

децентралізація») та доведено, що це становить серйозний ризик як для системи управління державними фінансами так і для фінансової безпеки України, а отже і податкової безпеки як її складової; встановлено, що більшість нормативно-правових актів є декларативними по своїй суті, оскільки не мають конкретного алгоритму (формули) інструментів правового регулювання суспільних відносин щодо реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації)

Еволюція поглядів науковців щодо визначення поняття
«податкова безпека»

ПІБ автора та джерело	Запропоноване визначення поняття
1	2
<p>В. Т. Білоус, О. О. Бригінець, О. В. Драган, Л. М. Касьяненко [та ін.] [33, с. 418]</p>	<p>Податкова безпека держави – ефективність податкової політики, яку проводить держава. Ефективна податкова політика має розумно поєднувати інтереси держави, перш за все, по наповненню бюджетів усіх рівнів та інтереси платників податків. Належним рівнем податкової безпеки держави є такий рівень, за якого держава отримує достатній обсяг податкових надходжень для реалізації всіх покладених на неї функцій. Також податкова безпека держави передбачає оптимізацію рівня оподаткування;</p>
<p>О. О. Бригінець [33, с. 110–114; 34]</p>	<p>Пропонуємо під податковою безпекою держави розуміти належний стан забезпеченості держави податковими надходженнями, достатніми для виконання нею власних функцій, який дозволяє максимізувати масштаб податкових надходжень до державного бюджету та бюджетів інших рівнів за мінімального навантаження на платників податків;</p> <p>належну захищеність інтересів податкових відносин, що і розуміє під собою податкова безпека держави.</p> <p>Ефективна податкова політика повинна розумно поєднувати інтереси держави (насамперед для наповнення бюджетів усіх рівнів) та інтереси платників податків. Оскільки податкова безпека держави визначається ефективністю податкової діяльності держави, яка має оптимально поєднувати податкові інтереси держави, індивідуальні та корпоративні інтереси платників податків, то з позицій податкової достатності проблема податкової безпеки зводиться до забезпечення держави таким обсягом податкових надходжень, який є оптимально необхідним.</p>
<p>М. В. Кармаліта [35, с. 14.]</p>	<p>Податкова безпека – стан реалізації податкових правовідносин, що характеризується стабільністю та ефективністю правового регулювання, проявляється у визначеному законодавством статусі суб'єктів податкових правовідносин, досягається завдяки відповідності їх поведінки визначеним моделям правореалізації, та підпадає під гарантований захист за допомогою національних та міжнародних механізмів.</p>
<p>І. О. Цимбалюк [36, с. 13–23]</p>	<p>Податкова безпека – це такий стан податкової сфери держави, для якого характерним є захищеність інтересів суб'єктів податкових відносин, стійкість і економічна незалежність податкової системи, що проявляється у стабільності податкового законодавства; здатність податкової системи до розвитку і вдосконалення, спроможність своєчасного виявлення та запобігання потенційних загроз у сфері оподаткування та здатність системи оподаткування в повній мірі реалізовувати усі функції податків як фіскальної так і регулюючої та соціальної з метою максимального узгодження інтересів держави та платників податків.</p> <p>Національну податкову безпеку можна визначити як такий стан податкової системи, який характеризується стійкістю і стабільністю всіх її елементів, що передбачає спроможність захищати національні економічні інтереси і протистояти зовнішнім та внутрішнім загрозам, можливість реалізації і розвитку податкового потенціалу країни, ефективне використання конкурентних переваг податкової системи в умовах глобалізації.</p>

	<p>Податкова безпека держави визначається ефективністю податкової політики держави, яка має оптимально поєднувати фіскальні інтереси держави та індивідуальні, корпоративні інтереси платників податків. З позицій фіскальної достатності проблема податкової безпеки зводиться до забезпечення держави таким обсягом податкових надходжень, який є оптимально необхідним згідно з вимогами проголошеної економічної доктрини.</p> <p>Податкова безпека держави – це стан оподаткування в країні, за якого забезпечується гармонізація інтересів платників і держави шляхом установлення обґрунтованих податків, забезпечення чіткості порядку їх стягнення на базі досконалого податкового законодавства за умови наявності рівня справедливості оподаткування.</p>
В. Т. Білоус [37]	<p>Варто під «податковою безпекою держави» розуміти належний стан забезпеченості держави податковими надходженнями, достатніми для виконання нею власних функцій, який дає змогу максимізувати масштаб податкових надходжень до державного бюджету та бюджетів інших рівнів при мінімальному навантаженні на платників податків. Важливою компонентою економічної безпеки є система податкової безпеки, яка являє собою фінансово-економічний стан платника податків, що забезпечує мінімізацією податкових ризиків, при якому з боку суб'єкта господарювання повністю й вчасно сплачуються нараховані податки, а з боку виконавчих і законодавчих органів забезпечується передбачені законом захист платника податків.</p>
В. Т. Білоус, О. О. Бригінець [38]	<p>Податкова безпека – це невід'ємна частина економічної безпеки суспільства, оподаткування є сполучною ланкою між економікою й бюджетною системою, що здійснює перерозподіл засобів між господарюючими суб'єктами, фізичними особами й державою. ...</p> <p>Податкова безпека платників податків – це фінансово-економічний стан платника податків, який забезпечує мінімізацію податкових ризиків за умови дотримання податкової дисципліни. ...</p> <p>Регіональна податкова безпека – це стан оподаткування в регіоні, що визначається рівнем місцевого оподаткування. ...</p> <p>Податкова безпека держави – це такий стан податкової системи, який характеризується стійкістю та стабільністю всіх її елементів, що передбачає зростання ресурсного потенціалу країни з метою забезпечення соціально-економічного розвитку держави, стійкість її фінансової системи, здатність протистояти внутрішнім і зовнішнім загрозам України.</p> <p>...</p> <p>Національна податкова безпека – стан економіки, який забезпечує гарантоване надходження податкових платежів у бюджет, що дозволяє забезпечити захист національних інтересів в умовах мінливого зовнішнього середовища</p>
О. І. Барановський [39]	<p>Податкову безпеку необхідно розглядати на мікро- (рівні фізичних і юридичних осіб), мезо- (галузі і регіону), макро- (держави), мета- (економічних і валютних союзів) та мега- рівні (світового господарства). На думку вченого, доцільно вести мову й про податкову безпеку бізнесу (підприємництва), безпеку податкових інспекцій, податкових агентів і податкових консультантів та податкову безпеку суспільства загалом .</p>

<p>З. О. Луцишин, Т. О. Фролова [40]</p>	<p>Податкова безпека є одним із важливих елементів фінансової безпеки держави, яка через її фіскальну функцію спрямована на наповнення бюджету та забезпечення можливості виконання державою своїх обов'язків у повній мірі.</p> <p>Податкова політика водночас і визначає, і є частиною податкової безпеки – комплексу заходів, що спрямовані на виконання плану з наповнення бюджету. Податкова безпека займає одне із ключових місць у системі складових фінансової безпеки держави через свій ланцюговий характер впливу, тобто, у разі нестабільності податкової безпеки втрачається рівновага бюджетної, боргової, грошово-кредитної та інших видів безпеки. Недосконалість податкової безпеки визначається через неефективність податкової політики, котра практично унеможлиблює реалізацію стратегічних пріоритетів фінансової безпеки.</p>
<p>І. В. Скороход [41]</p>	<p>Стан захищеності податкових свобод та інтересів суб'єктів податкової діяльності, чіткість правового врегулювання податкових правовідносин, здатність податкової системи своєчасно виконувати функції, адекватно реагувати на виклики, протидіяти ризикам і загрозам зовнішнього та внутрішнього характеру визначаються як податкова безпека держави.</p> <p>В Україні податкова безпека є досить нестабільною через постійні реформування</p>
<p>О. В. Грачов [42].</p>	<p>Податкова безпека підприємства – це фінансово-економічний стан платника податків, що забезпечує мінімізацію податкових ризиків, при якому з боку господарюючого суб'єкта повністю й вчасно сплачуються нараховані податки, а з боку виконавчих і законодавчих органів забезпечується передбачений законом захист платника податків.</p>
<p>Ю. Б. Іванов, Ю. В. Бережна [43]</p>	<p>Визначаючи сутність поняття «податкова безпека» необхідно враховувати роль і місце податків у забезпеченні національної економічної безпеки через реалізацію їх фіскальної та регулюючої функцій. Виходячи з цього податкову безпеку варто розглядати як інтегровану підсистему економічної безпеки, яка впливає на забезпечення всіх її складових: інноваційно-технологічної, інвестиційної, енергетичної, сировинно-ресурсної, продовольчої, соціальної, експортної, імпортової та міжнародно-інтеграційної безпеки.</p> <p>У сучасній науці відсутнє не тільки загальноприйняте визначення, а й єдине розуміння сутності безпеки. Отже, явище податкової безпеки доцільно розглядати з погляду різних рівнів її забезпечення.</p> <p>Національну податкову безпеку можна визначити як такий стан податкової системи, який характеризується стійкістю і стабільністю всіх її елементів, що передбачає спроможність захищати національні економічні інтереси і протистояти зовнішнім та внутрішнім загрозам, можливість реалізації і розвитку податкового потенціалу країни, ефективне використання конкурентних переваг податкової системи в умовах глобалізації.</p> <p>Таким чином, дослідження питання податкової безпеки потребує комплексного підходу, в рамках якого варто розглядати різні рівні її забезпечення: податкова безпека платника податку, регіональна, національна та міжнародна податкова безпека. При цьому, важливо, що ці поняття є взаємопов'язаними та взаємообумовленими.</p>

<p>І. Г. Кеменяш [44, с. 8–10, 18]</p>	<p>Податкова безпека підприємництва – це окремий вид економічної безпеки суб'єктів підприємництва, який за своїм змістом є системою захисту підприємницьких структур від можливих ризиків, загроз і втрат, що пов'язані як з державним адмініструванням податків, так і з виконанням суб'єктами підприємництва надмірних податкових зобов'язань, які призводять до падіння і повного згорання ділової активності підприємницьких структур.</p> <p>Поняття «податкова безпека» включає такі основні елементи: планування податково-ощадних форм провадження бізнесу; організація перспективного податкового планування; оцінювання господарських операцій з погляду податкових наслідків та налагодження системи управління податковими ризиками; податкова інформаційна безпека; система реагування на загрози зовнішнього середовища та організація стосунків із зовнішнім середовищем (правоохоронні органи, податкові органи, місцева виконавча влада тощо); запровадження процедур і механізмів перевірки ділової та податкової репутації контрагентів; відслідковування змін у законодавстві податкової судової практики; забезпечення необхідного рівня компетенції бухгалтерської і фінансової служб (робота з працівниками фінансово-бухгалтерської служби); профілактика конфліктів у трудовому колективі.</p>
<p>В. В. Іщенко [45]</p>	<p>Податкова безпека це частина фінансової безпеки держави, що характеризується наявністю сформованої податкової системи, оптимальним рівнем оподаткування, який забезпечує достатнє наповнення за рахунок податкових надходжень дохідної частини бюджету для виконання державою своїх функцій, а також розвиток реального сектору економіки та соціальний захист населення.</p>
<p>Л. М. Петренко [46]</p>	<p>Серед складових системи фінансової безпеки (бюджетна безпека, безпека грошового ринку та інфляційних процесів держави, валютна, боргова безпека, безпека страхового та фондового ринку, банківська безпека) фундаментальною ланкою є податкова безпека, оскільки вона забезпечує фінансовими ресурсами практично всі вище перелічені складові. Податки є головним джерелом фінансових ресурсів, що централізовані державою для задоволення суспільно необхідних і законодавчо встановлених потреб, тобто забезпечення життєдіяльності суспільства. Подібні тенденції характерні багатьом країнам світу.</p>
<p>М. І. Виклюк, В. В. Гресик [47]</p>	<p>У правому контексті податкову безпеку варто розглядати як процес регулювання податкової системи шляхом створення умов справедливого оподаткування суб'єктів суспільного відтворення та декларування цих умов у законодавчих актах. При цьому регламентовані положення, зауважує авторка, – це не тільки ідея, а практичний інструмент реалізації окремих програм, що забезпечує зменшення зловживань у процесі розподілу бюджетних ресурсів</p>
<p>М. А. Перепелица [48; 49]</p>	<p>Податкова безпека є найважливішою умовою реалізації ефективної, результативної і стійкої фінансової діяльності державою. Досягнення стратегічних цілей і суспільних інтересів можливо тільки за високорозвиненої податкової системи, від функціонування якої, в свою чергу, залежить успіх здійснення бюджетного, кредитного та емісійного напрямків фінансової діяльності держави.</p>
<p>М. В. Диха [50]</p>	<p>Податкова безпека держави являє собою стан оподаткування в країні, за якого забезпечується гармонізація інтересів платників і держави шляхом установлення обґрунтованих податків, забезпечення справедливості оподаткування і чіткості порядку стягнення податків на базі ефективно діючого податкового законодавства</p>

Джерело: складено автором за: [33, с. 418; 33, с. 110–114; 34; 35, с. 14; 36 с. 13–23; 37–43; 44, с. 8–10, 18; 45–50].

ДОДАТОК В

Таблиця В.1 – Динаміка податкових надходжень дохідної частини
Державного бюджету України за 2018–2024 рр.

	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024
Доходи Державного бюджету, разом, (млн грн)	917 998,9	1 007 303,2	1 022 051,9	1 206 726,1	1 553 029,9	1 416 448,8	1 768 451,2
Податкові надходження, (млн грн)	760 016,4	840 597,3	826 263,9	1 057 822,3	1 204 081,8	1 195 657,4	1 574 793,7
Частка податкових надходжень в загальній сумі доходів Державного бюджету, (%)	82,8	83,5	80,8	87,7	77,5	84,4	89,0

Джерело: складено автором за: [51-57].

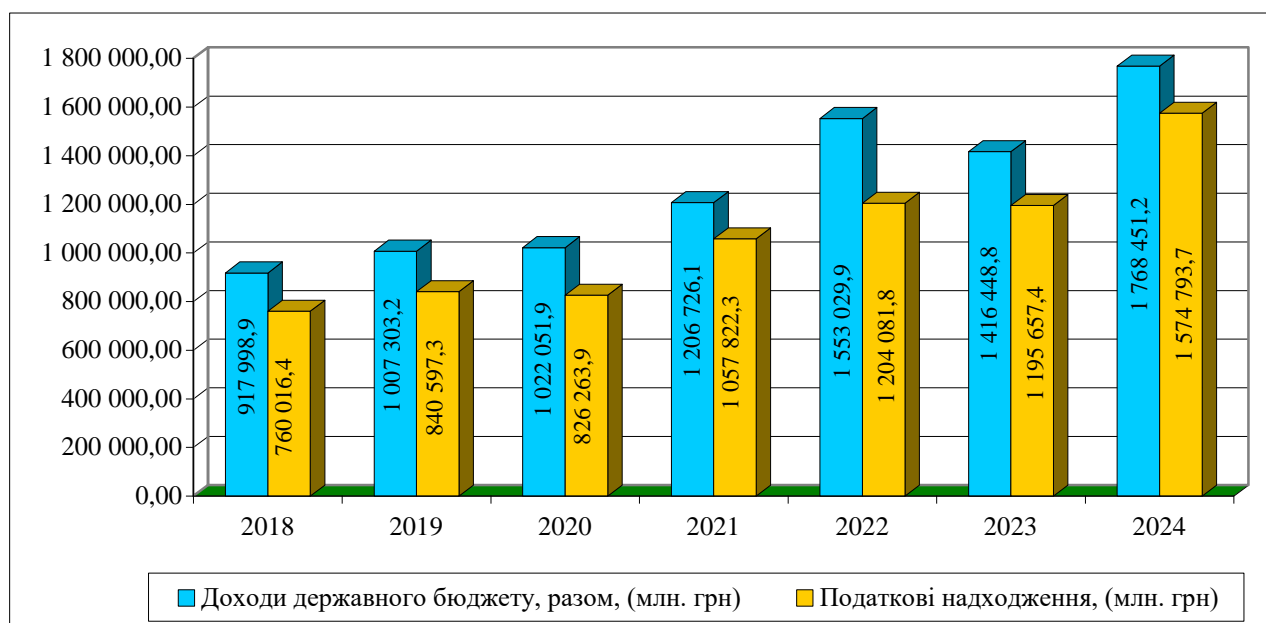

Рисунок В.1 – Динаміка виконання дохідної частини Державного бюджету України за 2018–2024 рр. (млн грн)

Джерело: складено автором за: [51-57].

Хронологія основних віх історії становлення,
формування і розвитку законодавства
у сфері правового регулювання податкової безпеки України
(І період: 20.04.1978 р. – 24.08.1991 р.)

Нормативно-правовий акт	Коротка характеристика нормативно-правового акту
1	2
Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990 № 55-ХІІ [75]	16 липня 1990 року прийнята Декларація про державний суверенітет України № 55-ХІІ, в якій затверджено положення про самовизначення української нації та її економічної самостійності. В Декларації не було встановлено загальних засад економічної безпеки та податкової безпеки, як складових національної безпеки. Проте, в Декларації було передбачено правові підвалини податкової безпеки, зокрема: 1) задекларовано засади зовнішньої і внутрішньої безпеки, економічний розвиток народу України; 2) визначено необхідність побудови правової держави; 3) проголошено: здійснення захисту і охорони національної державності українського народу, самостійного визначення свого економічного статусу і закріплення його в законах, самостійного створення податкової системи; 4) встановлено, що підприємства, установи, організації та виробничі одиниці вносять плату за використання землі, інших природних і трудових ресурсів, відрхування від валютних надходжень, а також сплачують податки до місцевих бюджетів.
Конституція від 20.04.1978 № 888-ІХ [76] Закон від 27.10.1989 № 8303-ХІ (про зміни і доповнення Конституції) [77]	У тексті правових положень Конституції не використовувалися терміни «національна безпека», «економічна безпека», «фінансова безпека» та «податкова безпека» тощо. Що стосується податків, то варто зазначити, що Законом від 27.10.1989 року № 8303-ХІ було викладено главу 12 Конституції № 888-ІХ в новій редакції, зокрема п. 13 ст. 97 було визначено, що до виключного відання Верховної Ради належить здійснення законодавчого регулювання відносин оподаткування.
Закон від 04.12.1990 № 509-ХІІ (про державну податкову службу) [83] Закон від 07.07.1992 № 2555-ХІІ (про внесення змін до Закону «Про державну податкову службу») [84]	Закон визначав права, обов'язки і відповідальність державних податкових інспекцій при стягненні ними податків та інших обов'язкових платежів у бюджет, здійсненні контролю за правильністю обчислення і сплати цих платежів, а також за додержанням податкового законодавства. Відповідно до статті 1 Закону, Державна податкова служба створювалася при Раді Міністрів у складі Головної державної податкової інспекції і державних податкових інспекцій по областях, районах, містах і районах у містах. У тексті Закону яскраво звучить дисонанс у визначені 1) прав, обов'язків і відповідальності державних податкових інспекцій при стягненні ними податків та інших обов'язкових платежів у бюджет (взагалі, чи є серед переліку прав та обов'язків державних податкових інспекцій право чи обов'язок стягувати з платників податків податки та інші обов'язкові платежі в бюджет?), і 2) здійсненні контролю за правильністю обчислення і сплати цих платежів. По-перше, – про пріоритетність головних завдань державних податкових інспекцій. А саме, відповідно до статті 2 Закону, головним завданням державної податкової інспекції було: 1) забезпечення додержання законодавства про податки, 2) повний облік всіх платників податків та інших обов'язкових платежів у бюджет, 3) здійснення контролю і забезпечення правильності обчислення та сплати цих

платежів. Статтею 10 Закону спочатку, а саме пунктами 1-4, також встановлено, що державні податкові інспекції по районах, районах у містах і містах без районного поділу виконують такі функції: 1) здійснюють контроль за додержанням законодавства про податки та інші платежі у бюджет; 2) забезпечують своєчасний і повний облік платників податків та інших платежів у бюджет, а також правильність обчислення цих платежів громадянами, іноземними громадянами і особами без громадянства; 3) контролюють своєчасність подання платниками бухгалтерських звітів і балансів, податкових розрахунків, звітів, декларацій та інших документів, пов'язаних з обчисленням платежів у бюджет, а також перевіряють достовірність цих документів щодо правильності визначення прибутку, доходу, інших об'єктів оподаткування і обчислення податків та інших платежів у бюджет; 4) контролюють додержання громадянами законодавства про індивідуальну трудову діяльність. І тільки потім, а саме нормами пунктів 5-6 статті 10 Закону було регламентовано, що державні податкові інспекції по районах, районах у містах і містах без районного поділу виконують такі функції: 5) забезпечують правильність застосування та своєчасність стягнення фінансових санкцій, передбачених цим Законом та іншими законодавчими актами за порушення зобов'язань перед бюджетом, а також стягнення адміністративних штрафів за ці порушення, допущені службовими особами підприємств, установ, організацій та громадянами; 6) передають правоохоронним органам матеріали про факти порушень, за які передбачено кримінальну відповідальність, а також подають в арбітражі і суди позови до підприємств, установ, організацій та громадян про стягнення в доход держави коштів, одержаних ними за незаконними угодами, та в інших випадках одержання коштів без установлених законом підстав.

По-друге, – відповідь, на поставлене вище питання «Взагалі, чи є серед переліку прав та обов'язків державних податкових інспекцій право чи обов'язок стягувати з платників податків податки та інші обов'язкові платежі в бюджет?», надано положеннями статті 11 Закону № 509-ХІІ, норми пунктів 7-10 якої конкретизують правові умови обставин, коли головній державній податковій інспекції, державним податковим інспекціям по областях, районах і містах надавалося право застосовувати до підприємств, установ, організацій і громадян фінансові санкції у вигляді стягнення: 1) всієї суми прихованого (заниженого) прибутку (доходу) або суми податку за інший прихований (необчислений) об'єкт оподаткування і штрафу у двократному розмірі тієї ж суми, а при повторному порушенні протягом року – штрафу в п'ятикратному розмірі (п. 7 ст. 11 Закону № 509-ХІІ); 2) 50 відсотків належних сум податків або інших обов'язкових платежів за відсутність обліку прибутку (доходу) або ведення цього обліку з порушенням встановленого порядку, а також за неподання або несвоєчасне подання податкових декларацій, звітів, розрахунків та інших документів, необхідних для обчислення і сплати податків та інших обов'язкових платежів у бюджет (п. 7 ст. 11 Закону № 509-ХІІ); 3) стягувати в бюджет недоїмки по податках та інших обов'язкових платежах у бюджет, а також суми штрафів та інших санкцій, передбачених пунктом 7 цієї статті та іншими законодавчими актами, з підприємств, установ і організацій у безспірному, а з громадян – у судовому порядку або через нотаріальні контори за виконавчими написами (п. 8 ст. 11 Закону № 509-ХІІ); 4) подавати в арбітражі та суди позови до підприємств, установ, організацій і громадян про стягнення в

	<p>доход держави коштів, одержаних ними за незаконними угодами, та в інших випадках одержання коштів без установлених законом підстав (п. 9 ст. 11 Закону № 509-ХІІ); 5) накладати адміністративні штрафи: а) на службових осіб підприємств, установ і організацій винних у приховуванні (заниженні) прибутку (доходу) або приховуванні (необчисленні) інших об'єктів оподаткування, а також у відсутності бухгалтерського обліку або веденні його з порушенням встановленого порядку і перекрученні бухгалтерських звітів, у неподанні, несвоєчасному поданні або поданні за невстановленою формою бухгалтерських звітів, балансів, розрахунків, декларацій та інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків та інших платежів у бюджет, – у розмірі середньомісячної заробітної плати, а за ті ж дії, вчинені повторно протягом року, – у розмірі двох середньомісячних плат; б) на громадян, винних у порушенні порядку заняття індивідуальною трудовою діяльністю, або тих, що займаються індивідуальною трудовою діяльністю, щодо якої є спеціальна заборона, а також на громадян, винних у відсутності обліку доходів або у веденні його з порушенням встановленого порядку, неподанні або несвоєчасному поданні декларацій про доходи чи у включенні до декларації перекручених даних, – у розмірі середньомісячного доходу, що підлягає оподаткуванню, а за ті ж дії, вчинені повторно протягом року після накладання адміністративного стягнення, – в розмірі двох середньомісячних доходів, що підлягають оподаткуванню (п. 10 ст. 11 Закону № 509-ХІІ).</p> <p>Безумовним свідченням знаходження тогочасного стану податкової безпеки в зоні ризику були: 1) суми прихованого (заниженого) прибутку (доходу) або суми податку за інший прихований (необчислений) об'єкт оподаткування; 2) відсутність обліку прибутку (доходу) або ведення цього обліку з порушенням встановленого порядку; 3) відсутність бухгалтерського обліку або ведення його з порушенням встановленого порядку і перекручення бухгалтерських звітів; 4) неподання, несвоєчасне подання або подання за невстановленою формою бухгалтерських звітів, балансів, розрахунків, декларацій та інших документів, пов'язаних з обчисленням і сплатою податків та інших платежів у бюджет; 5) неподання або несвоєчасне подання податкових декларацій, звітів, розрахунків та інших документів, необхідних для обчислення і сплати податків та інших обов'язкових платежів у бюджет; 6) наявність недоїмки по податках та інших обов'язкових платежах у бюджет; 7) наявність коштів, одержаних підприємствами, установами, організаціями і громадянами за незаконними угодами, та в інших випадках одержання коштів без установлених законом підстав; 8) порушення порядку заняття індивідуальною трудовою діяльністю, або заняття індивідуальною трудовою діяльністю, щодо якої є спеціальна заборона; 9) відсутність у громадян обліку доходів або ведення його з порушенням встановленого порядку; 10) неподання або несвоєчасне подання декларацій про доходи чи включення до декларації перекручених даних. І хоча, в цьому законі не застосовувався термін «податкова безпека», визначаючи статус державної податкової служби в Україні, її функції та правові основи діяльності, в статті 2 цього Закону були регламентовані завдання органів державної податкової служби, що по своїй суті були елементами правового забезпечення податкової безпеки.</p>
--	--

<p>Закон від 05.12.1990 № 512-ХІІ (про бюджетну систему) [85] Закон від 29.06.1995 № 253/95 (про внесення змін і доповнень до Закону «Про бюджетну систему») [86] Бюджетний кодекс від 21.06.2001 № 2542-ІІІ [87]</p>	<p>Основи фінансових взаємовідносин, відповідно до статті 2 Закону № 512-ХІІ, передбачали наступне: види податків, зборів і обов'язкових платежів, розміри ставок, об'єкти оподаткування встановлюються в порядку, що визначається Верховною Радою; укладення міжнародних угод про недопущення подвійного оподаткування здійснюється на основі принципу взаємності; місцеві ради народних депутатів відповідно до законодавчих актів встановлюють на підвідомчій території і зараховують до своїх бюджетів місцеві податки, збори та платежі; усі підприємства, об'єднання й організації, незалежно від форм власності і підпорядкованості, а також громадяни сплачують податки, збори та обов'язкові платежі до бюджетів республіки. Підприємства, об'єднання, організації, громадяни – платники податків, зборів і платежів забезпечують пріоритетність їх сплати до бюджету над іншими платежами та несуть відповідальність за своєчасність і повноту сплати відповідно до чинного законодавства. Джерелами доходів республіканського бюджету, відповідно до статті 5 цього Закону були: надходження за нормативами, затвердженими Верховною Радою, від податку з обороту, податку на доходи, податку на експорт і імпорт, податку на прибуток підприємств (об'єднань), організацій і установ, за винятком підприємств, які входять до складу місцевого господарства, новостворюваних малих підприємств, а також спільних підприємств відповідно до частки в них місцевих Рад народних депутатів. До місцевих бюджетів, відповідно до статті 12 цього Закону, повністю зараховувалися доходи: прибутковий податок з громадян, іноземних громадян та осіб без громадянства, які проживають на території місцевої Ради; податок на фонд оплати праці колгоспників; податок на прибуток кооперативів; податок на прибуток колгоспів, радгоспів, споживчої кооперації і громадських організацій; державне мито, плата за патенти на зайняття індивідуальною трудовою діяльністю; надходження від здачі в оренду майна, яке перебуває в комунальній власності відповідних адміністративно-територіальних одиниць; податок з власників транспортних засобів; плата за землю; плата за трудові ресурси; плата за природні ресурси; податок на прибуток підприємств, об'єднань, організацій і установ, які входять до складу місцевого господарства та їх структурних одиниць, новостворюваних малих підприємств, а також спільних підприємств відповідно до частки в них місцевих Рад народних депутатів; місцеві податки і збори.</p> <p>Визначаючи основи організації бюджетної системи, у Законі № 512-ХІІ, пунктом 4 статті 12 цього Закону місцевим Радам народних депутатів було надано право надавати окремим платникам пільги по податках і платежах, що надходили у відповідний місцевий бюджет. На нашу думку, цим було закладено підвалини для появи загроз податковій безпеці у вигляді податкових пільг, адже вони є втратами дохідної частини бюджету [85-87].</p>
<p>Закон від 16.04.1991 № 959-ХІІ (про зовнішньоекономічну діяльність) [88]</p>	<p>Відповідно до статті 7 Закону запроваджувався режим найбільшого сприяння для іноземних суб'єктів господарської діяльності, який означав, що іноземні суб'єкти господарської діяльності мають обсяг прав, преференцій та пільг щодо мит, податків та зборів, якими користується та/або буде користуватися іноземний суб'єкт господарської діяльності будь-якої іншої держави, якій надано згаданий режим. На нашу думку цим також було закладено підвалини для появи загроз податковій безпеці у вигляді податкових пільг, адже вони є втратами дохідної частини бюджету. В поточній редакції Закону України № 959-ХІІ</p>

Продовження додатка Г

	<p>наведений вище режим найбільшого сприяння для іноземних суб'єктів господарської діяльності залишився без змін. Крім того, результати проведеного дослідження Закону України № 959-ХІІ свідчать про те, що норми його статті 11 регламентують принципи оподаткування суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності України. Якщо, відповідно до статті 1 цього Закону, зовнішньоекономічна діяльність – це діяльність суб'єктів господарської діяльності України та іноземних суб'єктів господарської діяльності, то яким чином здійснюється співвідношення норм статті 11 цього Закону з нормами статті 4 Податкового кодексу України, в якому встановлені принципи податкового законодавства? В поточній редакції Закону України № 959-ХІІ наведені вище принципи оподаткування суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності України згідно зі статтею 11 цього Закону, залишилися без змін.</p>
<p>Закон від 25.06.1991 № 1251-ХІІ (про систему оподаткування) [89]</p>	<p>Визначено принципи побудови системи оподаткування, види податків, зборів і обов'язкових платежів, напрями їх зарахування, платників податків і об'єкти оподаткування та відповідальність за порушення законодавства про податки. Закон № 1251-ХІІ не передбачав правових засад податкової безпеки, у його тексті не використовувався термін «стягнення податків», але в той же час, активно застосовувався термін «справляння податків». Діючи до початку 2011 року і регулюючи, вже у сучасній та незалежній Україні, принципи побудови системи оподаткування, податки і збори (обов'язкові платежі) до бюджетів та до державних цільових фондів, а також права, обов'язки і відповідальність платників, цей Закон так і не отримав норми правового регулювання податкової безпеки.</p>
<p>Постанова Верховної Ради від 03.07.1991 № 1291-ХІІ (Програма надзвичайних заходів щодо стабілізації економіки України та виходу її з кризового стану) [97]</p>	<p>Головною метою Програми було створення надійних механізмів протидії процесам дестабілізації економіки шляхом вироблення надзвичайних заходів, реалізація яких дозволила б передусім забезпечити збільшення обсягів виробництва, обмежити надходження на споживчий ринок грошових ресурсів понад товарну масу, зупинити зниження життєвого рівня народу. Практичні заходи Програми стосувалися як сфери виробництва, так і сфери товарообігу і були спрямовані на те, щоб протягом двох років зупинити прогресуючу кризу, забезпечити стабілізацію економіки і створити умови для її поступового підйому.</p> <p>Програмою, охоплювалися різноманітні аспекти «національної безпеки» у сфері економічного розвитку: I. Регулювання і стимулювання нарощування обсягів виробництва та стабілізації господарських зв'язків. II. Розвиток підприємництва та його державне регулювання. III. Демоніполізація виробництва і роздержавлення та приватизація власності. IV. Створення державного валютного фонду і зовнішньоекономічна діяльність. V. Грошовий обіг і впровадження спеціальних грошових знаків на території України. VI. Надзвичайні заходи щодо виконання бюджетів. VII. Регулювання та стимулювання виробництва продовольства. VIII. Науково-технічний прогрес, пріоритети в структурній перебудові економіки, зрушення в інвестиційній діяльності. IX. Соціальні гарантії захисту та життєзабезпечення населення в перехідний період.</p>
<p>Акт проголошення незалежності України від 24.08.1991 р. № 1427-ХІІ [98]</p>	<p>Виходячи з права на самовизначення, передбаченого Статутом ООН та іншими міжнародно-правовими документами, здійснюючи Декларацію про державний суверенітет України, 24 серпня 1991 року Актом проголошення незалежності України було урочисто проголошено Україну незалежною демократичною державою та створення самостійної української держави – УКРАЇНИ. Територія України є неподільною і недоторканною. Віднині на території України мають чинність виключно Конституція і закони України</p>

Хронологія основних віх історії становлення,
формування і розвитку законодавства
у сфері правового регулювання податкової безпеки України
(II період: 24.08.1991 р. – 28.06.1996 р.)

Нормативно-правовий акт	Коротка характеристика нормативно-правового акту
1	2
Закон України від 10.09.1991 р. № 1540а-ХІІ «Про захист іноземних інвестицій на Україні» [99]	Відповідно до Закону: 1) інвестиції, прибутки, законні права та інтереси іноземних інвесторів на території України захищаються її законами (ст. 1); 2) іноземні інвестори мають дотримуватися законодавства України та не завдавати шкоди її державним, соціальним та економічним інтересам (ст. 2); 3) іноземні інвестори сплачують податки, встановлені законодавством України (ст. 6).
Закон України від 18.09.1991 р. № 1560-ХІІ «Про інвестиційну діяльність» [100]	Закон встановлював загальні правові, економічні та соціальні умови інвестиційної діяльності на території України. Він був спрямований на забезпечення рівного захисту прав, інтересів і майна суб'єктів інвестиційної діяльності незалежно від форм власності, а також на ефективне інвестування народного господарства України, розвитку міжнародного економічного співробітництва та інтеграції. Державне регулювання інвестиційної діяльності, відповідно до статті 12 цього Закону, включало управління державними інвестиціями, а також регулювання умов інвестиційної діяльності і контроль за її здійсненням усіма інвесторами та учасниками інвестиційної діяльності. Зокрема, регулювання умов інвестиційної діяльності здійснювалося шляхом: системи податків з диференціацією суб'єктів і об'єктів оподаткування, податкових ставок і пільг. З метою регулювання інвестиційного попиту Верховною Радою України міг вводитись диференційований податок на інвестиції.
Закон України від 19.09.1991 р. № 1576-ХІІ «Про господарські товариства» [101] Постанова Верховної Ради України від 19.09.1991 № 1577-ХІІ «Про порядок введення в дію Закону України «Про господарські товариства» [102]	Визначає поняття і види господарських товариств, правила їх створення, діяльності, а також права і обов'язки їх учасників та засновників. Відповідно до статті 15 цього Закону України, з балансового прибутку товариства вносяться передбачені законодавством України податки та інші платежі до бюджету. Перевірки фінансової діяльності товариства, як про те зазначається в статті 17 цього Закону України, здійснювалися державними податковими інспекціями у межах їх компетенції. Перевірки не повинні були порушувати нормального режиму роботи товариства.
Закон України від 12.09.1991 р. № 1543-ХІІ «Про правонаступництво України» [103]	Статтями 1-2 передбачено, що з моменту проголошення незалежності України найвищим органом державної влади України є Верховна Рада України; до ухвалення нової Конституції України на території України діє Конституція (Основний Закон) від 20.04.1978 № 888-ІХ; закони та інші акти, ухвалені до проголошення незалежності України, діють на території України, оскільки вони не суперечать законам України, ухваленим після проголошення незалежності України. Відповідно до статті 7 Україна застосовує договори про уникнення подвійного оподаткування, що діють до набуття чинності новими договорами.

<p>Постанова Верховної Ради України від 25.10.1991 р. № 1698а-ХІІ «Основні напрями економічної політики України в умовах незалежності» [104]</p>	<p>Фінансова реформа є складовою «Основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності», загальні засади якої викладені у п'ятому розділі цього нормативно-правового акту: «Головним напрямом зміни фінансової політики суверенної України є перенесення центру ваги в ній з фіскальної функції на функцію регулювання економіки, заохочення підприємців до використання досягнень науково-технічного прогресу, структурної перебудови економіки. Основним засобом здійснення такої політики мають стати податки. З метою створення нової податкової системи суверенної держави Уряд підготував ряд проектів законодавчих актів, які повинні створити власний податковий механізм. При їх розробці враховувалося те, що податки повинні виконувати в першу чергу головне своє завдання – бути ефективним інструментом впливу на зміну структури виробництва, стимулювати ділову активність і підприємницьку діяльність, а також забезпечувати надходження до бюджетів усіх рівнів доходів, достатніх для фінансування державних видатків. Для всіх суб'єктів господарювання передбачаються рівні умови оподаткування незалежно від форм власності. Пільги при оподаткуванні матимуть суворо цільовий характер. Вони надаватимуться тим підприємствам, які спрямовують зароблені кошти на реконструкцію та оновлення виробництва, проведення науково-дослідних робіт, природоохоронну діяльність, утримання об'єктів соціально-культурного призначення та на благодійні цілі. З метою регулювання вивезення та ввезення товарів і послуг докорінно перебудовується система податкових відносин у зовнішньоекономічній діяльності.». У Розділі VI «Державне регулювання в умовах ринкової економіки» Основних напрямів економічної політики України в умовах незалежності зазначено наступне: «Регулювання економіки здійснюватиметься різноманітними засобами. Буде активно використовуватися, система пільг, стимулювання та обмежень, що встановлюватимуться як адміністративними методами, так і економічними важелями. Одним із головних засобів економічного державного регулювання має стати ефективна податкова політика. Вона буде вдосконалюватися у напрямі її уніфікації за рахунок скорочення та усунення непрямих податків, податків, що зараховуються в собівартість, та подвійного оподаткування.».</p>
<p>Закон України від 12.12.1991 р. № 1970-ХІІ «Митний кодекс України» [107]</p>	<p>Кодексом було визначено принципи організації митної справи в Україні з метою створення умов для формування ринкової економіки та зростання активності зовнішньоекономічної діяльності на основі єдності митної території, мит та митних зборів. Цей Кодекс був спрямований на забезпечення додержання митними, іншими державними органами, суб'єктами зовнішньоекономічної і господарської діяльності, а також громадянами прав та обов'язків у галузі митної справи.</p>
<p>Закон України від 20.12.1991 р. № 2009-ХІІ «Про селянське (фермерське) господарство» [110]</p>	<p>Цей Закон визначав економічні, соціальні і правові основи створення та діяльності селянських (фермерських) господарств в Україні. Закон гарантував право громадян України на добровільне створення цих господарств, самостійність їх господарювання, рівність з іншими формами господарювання в агропромисловому комплексі, а працюючим у селянських (фермерських) господарствах – з зайнятими в інших сферах народного господарства. Закон був спрямований на створення умов для розвитку селянських (фермерських) господарств, раціональне використання ними землі, забезпечував їх соціальну та правову захищеність</p>

Закон України від 20.12.1991 р. № 2007-ХІІ «Про податок на додану вартість» [114]	Податок на додану вартість є частиною новоствореної вартості на кожному етапі виробництва товарів, виконання робіт, надання послуг, що надходить до бюджету після їх реалізації.
Закону України від 18.12.1991 р. № 1996-ХІІ «Про акцизний збір» [116]	Акцизний збір – це непрямий податок на високорентабельні та монополні товари (продукцію), що включається в ціну цих товарів (продукції). Перелік товарів (продукції), на які встановлюється акцизний збір, та його ставки затверджуються Верховною Радою України.
Закон України від 18.02.1992 р. № 2132-ХІІ «Про обмеження монополізму та недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності» [120]	Законом було визначено правові основи обмеження і попередження монополізму, недопущення недобросовісної конкуренції у підприємницькій діяльності та здійснення державного контролю за додержанням норм антимонопольного законодавства. Відповідно до статті 2 цей Закон застосовувався до відносин, в яких брали участь підприємці. При цьому варто акцентувати увагу на тому, що однією із сфер цих відносин були відносини у сфері оподаткування. Підтвердженням цьому є нормативні положення статті 6 розділу ІІ «Зловживання монополієм становленням на ринку. Неправомірні угоди. Дискримінація підприємців», пунктом 1, якої регламентовано: «1. Дискримінацією підприємців органами влади і управління визнається, зокрема, надання окремим підприємцям податкових та інших пільг, які ставлять їх у привілейоване становище щодо інших підприємців, що призводить до монополізації ринку певного товару;».
Закон України від 13.03.1992 р. № 2198-ХІІ «Про іноземні інвестиції» [123]	Закон України «Про іноземні інвестиції» виходячи з цілей, принципів та положень законів України «Про зовнішньоекономічну діяльність» та «Про інвестиційну діяльність» визначає особливості режиму іноземних інвестицій на території України.
Закон України від 14.05.1992 року № 2343-ХІІ «Про банкрутство» [124]	Закон визначав умови і порядок визнання юридичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності – банкрутами з метою задоволення претензій кредиторів. Під банкрутством, відповідно до статті 1 розумілося пов'язана з недостатністю активів у ліквідній формі неспроможність юридичної особи-суб'єкта підприємницької діяльності – задовольнити у встановлений для цього строк пред'явлені до нього з боку кредиторів вимоги і виконати зобов'язання перед бюджетом. Суб'єктами банкрутства, які підпадали під дію цього Закону і іменувалися боржниками або банкрутами, згідно зі статтею 2 цього Закону, могли бути юридичні особи-суб'єкти підприємницької діяльності, неспроможні своєчасно виконати свої зобов'язання перед кредиторами або перед бюджетом.
Постанова Кабінету Міністрів України від 05.10.1992 р. № 559 «Питання державної податкової служби в Україні» [127]	З метою запобігання, виявлення і припинення порушень податкового законодавства, а також створення умов для безпечної роботи працівників податкової служби цією постановою було 1) утворено в складі Головної державної податкової інспекції України управління податкових розслідувань та відповідні підрозділи при державних податкових інспекціях в Республіці Крим, областях, районах, містах і районах у містах; 2) встановлено на 1992 рік граничну чисельність апарату державної податкової служби в Україні; 3) введено персональні звання і затверджено розмір надбавок за ці звання та положення про персональні звання працівників державних податкових інспекцій; 4) встановлено посадові оклади керівних працівників і спеціалістів державної податкової служби в Україні; 5) визначено розміри винагороди за вислугу років для працівників державної податкової служби в Україні. Міністерству фінансів України доручено разом з Міністерством економіки, Академією наук України

	розробити стратегію розвитку податкової служби шляхом впровадження комп'ютеризації, створення національної системи номерів податкової ідентифікації та обліку платників податків. Міністерству освіти ввести у вищих закладах спеціалізацію по податках та встановити план прийому на неї у кількості не менше 800 чоловік починаючи з 1993 року.
Декрет КМ України від 21.01.1993 р. № 8-93 «Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів» [132]	Органами стягнення платежів, зазначених у статті 1 цього Декрету за податками, податковим кредитом та іншими платежами до державного бюджету України, бюджету Республіки Крим, бюджетів місцевого самоврядування, інших місцевих бюджетів і позабюджетних фондів, внесками до державних цільових фондів є податкові та інші державні органи, яким чинним законодавством надано право стягнення цих платежів або на які покладено обчислення відповідного платежу чи контроль за його сплатою
Інструкція про особливості застосування Декрету Кабінету Міністрів України від 21 січня 1993 року № 8-93 «Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів» [134]	За порядком, викладеним у даній Інструкції, провадиться стягнення не внесених у встановлені строки податків, податкового кредиту та інших платежів, в тому числі платежів щодо відшкодування витрат Державного бюджету України на виконання кредитних та гарантійних зобов'язань України, які виникли внаслідок невиконання юридичними особами-позичальниками своїх зобов'язань щодо погашення та обслуговування наданих на умовах повернення кредитів, залучених державою або під державні гарантії, передбачених Класифікацією доходів і видатків Державного та місцевих бюджетів України, до Державного бюджету України, бюджету Республіки Крим, бюджетів місцевого самоврядування, інших місцевих бюджетів і позабюджетних фондів, внесків до державних цільових фондів, сум фінансових санкцій, що застосовуються до підприємств, установ, організацій і громадян за порушення сплати податків і неподаткових платежів до бюджетів і державних цільових фондів. Вказані платежі стягуються незалежно від будь-яких строків давності, за винятком випадків, передбачених законодавчими актами України
Декрет Кабінету Міністрів України від 20.05.1993 р. № 55-93 «Про режим іноземного інвестування» [135]	Статтею 31 Декрету передбачено, що «Підприємства з іноземними інвестиціями сплачують податки, встановлені законодавчими актами України, за винятками, передбаченими цим Декретом. У разі коли законодавчими актами України встановлюються нові види податків, які не були передбачені ними на момент прийняття цього Декрету, існуючі підприємства з іноземними інвестиціями звільняються від них на п'ять років. Пільги, передбачені цією статтею, поширюються на підприємства з іноземними інвестиціями, якщо кваліфікаційна іноземна інвестиція не відчужується протягом терміну її амортизації, але не раніше закінчення пільгового податкового періоду. Для підприємств з іноземними інвестиціями, діючих у пріоритетних напрямках розвитку, що визначаються державними програмами заохочення іноземних інвестицій, можуть встановлюватися додаткові пільги щодо оподаткування, передбачені цими програмами. У разі відчуження кваліфікаційної іноземної інвестиції спільних підприємств раніше термінів, зазначених у частині третій цієї статті, такі підприємства сплачують податок на прибуток в повному обсязі за весь пільговий період, протягом якого вони його не сплачували.»

<p>Постанова Верховної Ради України від 22.07.1993 р. № 3360-ХІІ «Про Основні напрями зовнішньої політики України» [136]</p>	<p>Включення національного господарства у світову економічну систему для його повноцінного економічного розвитку, забезпечення потреб громадян і підвищення добробуту народу стало найголовнішим завданням у виконанні мети забезпечення національних інтересів України. Головними пріоритетними функціями зовнішньої політики України відповідно до її найважливіших загальнонаціональних інтересів та завдань є забезпечення національної безпеки та створення умов, необхідних для нормального функціонування національної економіки. Забезпечення національної безпеки України вимагає узгодженості її військової політики з демографічною, еміграційною, економічною, екологічною, морською та авіаційною, космічною та інформаційною політикою. Згадані напрями державної політики є складовими елементами концепції національної безпеки України в широкому плані.</p>
<p>Постанова Кабінету Міністрів України від 24.07.1993 р. № 570 «Про вдосконалення діяльності державної податкової служби та зміцнення її матеріально-технічної бази» [137]</p>	<p>З метою посилення роботи щодо запобігання і виявлення порушень податкового законодавства та створення належних умов для виконання державною податковою службою покладених на неї завдань Кабінет Міністрів України 1) постановив Головній державній податковій інспекції з урахуванням світового досвіду провести перебудову структури податкових інспекцій за функціональним принципом, утворивши у їх складі підрозділи, зокрема ревізійні, обслуговування платників податків; 2) затвердив Програму створення автоматизованої інформаційної системи «АІС-Податки»; кадрове забезпечення; 3) доручив Міністерству фінансів разом з Міністерством освіти визначити до 1 вересня 1993 р. базові економічні вузи і факультети для організації перепідготовки фахівців податкових інспекцій виходячи із потреби в навчанні керівних працівників і спеціалістів не менш як один раз на два роки. З метою підвищення кваліфікації та ознайомлення провідних фахівців податкових інспекцій з світовим досвідом організації податкової справи практикувати їх стажування за кордоном.</p>
<p>Постанова Кабінету Міністрів України від 09.12.1993 р. № 1022 «Про формений одяг посадових осіб органів державної податкової служби» [140]</p>	<p>Відповідно до статті 6 Закону України від 04.12.1990 року № 509-ХІІ «Про державну податкову службу в Україні» Кабінет Міністрів України постановив: 1) затвердити форму одягу, знаки розрізнення і норми забезпечення речовим майном службових осіб державних податкових інспекцій, яким присвоєні персональні звання; 2) фінансування витрат, пов'язаних з виготовленням форменого одягу службовим особам державних податкових інспекцій, здійснюється за рахунок асигнувань, передбачених у Державному бюджеті України на утримання державної податкової служби, – службові особи державних податкових інспекцій забезпечуються форменим одягом безкоштовно; 3) зобов'язав Головну державну податкову інспекцію затвердити положення про порядок одержання, обліку, видачі та носіння форменого одягу службовими особами державних податкових інспекцій.</p>
<p>Закон України від 17.12.1993 р. № 3744-ХІІ «Про Державну програму заохочення іноземних інвестицій в Україні» [141]</p>	<p>Встановлено, що відносини, пов'язані із заохоченням іноземних інвестицій в Україні, встановленням основних пріоритетів іноземного інвестування в економіку України, регулюються доданою до цього Закону Державною програмою заохочення іноземних інвестицій в Україні, що є його невід'ємною частиною. Метою Програми було заохочення вкладення іноземного капіталу в пріоритетні галузі економіки України за рахунок надання податкових пільг та страхових гарантій щодо найбільш ефективних інвестиційних проектів, Вимоги до інвесторів, які претендували на одержання додаткових, зокрема податкових, пільг були передбачені у розділі 3 Програми. Зміст пільг, які надаються щодо інвестиційних проектів у пріоритетних сферах були визначені розділом 4 Програми.</p>

Закон України від 01.02.1994 р. № 3898-ХІІ «Про Державний бюджет України на 1994 рік» [142]	Установлено, що в тих випадках, коли суб'єкти законодавчої ініціативи та інші суб'єкти права вносять до ВР України і КМ України пропозиції про надання пільг щодо оподаткування підприємств, організацій, вони повинні одночасно подавати пропозиції, спрямовані на відповідне поповнення доходів або скорочення видатків державного бюджету.
Постанова Верховної Ради України від 01.07.1994 р. № 73/94-ВР «Про стан науки та її роль в економічному розвитку України» [143]	Зазначено, що ВР України розглянула доповідь Національної академії наук України, взявши її до відома, і: 1) відзначила, що подальший розвиток і ефективне реформування економіки України можливі тільки за умови забезпечення високого рівня науки, освіти, техніки і технології; 2) встановила, що збереження наукового потенціалу, забезпечення розвитку науки та ефективне використання її досягнень є пріоритетним напрямом діяльності органів державної влади у вирішенні питань виходу з економічної кризи та подальшого зміцнення української держави. Разом з тим, потенціал науки тільки незначним чином використовується у вирішенні першочергових завдань, що стоять перед країною. Науково-технічна політика, яка б мала бути основою прогресивних перетворень, не стала невід'ємною складовою частиною економічних реформ. «Проявляються тенденції суттєвого зменшення питомої ваги наукомістких виробництв. Практично згорнуто інвестиції у технічне і технологічне переозброєння виробництва як за рахунок державного бюджету, так і позабюджетних джерел. Зменшення нижче критичної межі рівня фінансування науки з державного бюджету, встановлення високих податків, що йде всупереч законодавству про освіту та науку, відсутність стимулювання науково-технічних розробок та інноваційної діяльності призвели наукові установи, дослідно-конструкторські організації та їх дослідні виробництва до стану глибокої кризи. Відсутність дійових заходів щодо збереження наукового потенціалу, його розвитку та ефективного використання завдає значної шкоди національним інтересам України.»
Закон України від 28.12.1994 р. № 334/94-ВР «Про оподаткування прибутку підприємств» [144]	Закон втратив чинність на підставі Податкового кодексу України від 02.12.2010 №2755-VI. Особливості пільгового оподаткування підприємств з іноземними інвестиціями передбачені нормами статті 7 цього закону. Термін «податкова безпека» не використовувався.
Указ Президента України від 31.05.1995 р. № 405/95 «Про пільги щодо оподаткування» [147]	З метою зміцнення фінансової дисципліни при виконанні Державного бюджету України та врегулювання питань пільгового оподаткування постановлено скасувати пільги щодо оподаткування, які надавалися Указами Президента України та постановами Кабінету Міністрів України.
Постанова Верховної Ради України від 13.12.1995 р. № 466/95-ВР «Про Основні положення податкової політики і податкову реформу в Україні» [149]	Встановлено: «3. Термін завершення розробки Податкового кодексу України і прийняття основних законів з питань податкової реформи – 1 січня 1998 року. Метою податкової реформи визначити пом'якшення податкової політики, стимулювання вітчизняного виробництва і скорочення некритичного імпорту. 7. В Україні справляються тільки ті податки і обов'язкові платежі, які передбачені Законом України «Про систему оподаткування». Податки і обов'язкові платежі, справляння яких не передбачено Законом України «Про систему оподаткування», сплаті не підлягають. 8. Введення нових податків і обов'язкових платежів, зміна податкових ставок і механізму справляння податків та обов'язкових платежів не можуть запроваджуватись Законом України про Державний бюджет на відповідний рік.»

Закон України від 22.12.1994 р. № 320/94-ВР «Про Державний реєстр фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів» [150]	Державний реєстр фізичних осіб – платників податків та інших обов'язкових платежів (далі – Державний реєстр) – це автоматизований банк даних, створений для забезпечення єдиного державного обліку фізичних осіб, які зобов'язані сплачувати податки, збори, інші обов'язкові платежі до бюджетів та внески до державних цільових фондів у порядку і на умовах, що визначаються законодавчими актами України. Закон втратив чинність на підставі Податкового кодексу України від 02 грудня 2010 року № 2755-VI.
Конституція України від 28.06.1996 р. № 254к/96-ВР [151]	Правове забезпечення економічної безпеки України, відповідно до положень статті 17 Конституції України від 28.06.1996 року № 254к/96-ВР, є однією з найважливіших функцій держави, справою всього Українського народу

Джерело: складено автором за: [99–104; 107; 110; 114; 116; 120; 123; 124; 127; 132; 134–137; 140–144; 147; 149–151].

Хронологія основних віх історії становлення,
формування і розвитку законодавства
у сфері правового регулювання податкової безпеки України
(III період: 28.06.1996 р. – 01.01.2011 р.)

Нормативно-правовий акт	Коротка характеристика нормативно-правового акту
1	2
<p>Указ Президента України від 31.07.1996 р. № 621/96 «Про заходи щодо реформування податкової політики» [152]</p>	<p>Доручено «1. Кабінету Міністрів України підготувати проекти законів та інших нормативно-правових актів з питань реформування податкової політики. Під час підготовки проектів законів, інших нормативно-правових актів з питань реформування податкової політики виходити з необхідності: створення в Україні стабільної податкової системи, яка б забезпечувала чітке визначення порядку стягнення податків, зборів, інших обов'язкових платежів (далі – податки), його простоту, а також запровадження податків у такі строки, які б забезпечували можливість платникам податків урахувувати це під час планування фінансово-господарської діяльності наступного періоду; зменшення, починаючи з 1997 року, рівня розміру податкових вилучень до 45 відсотків обсягів валового внутрішнього продукту; забезпечення чіткого визначення об'єктів оподаткування з метою запобігання випадкам подвійного оподаткування; консолідації у Державному бюджеті України, починаючи з 1997 року, усіх державних позабюджетних фондів зі збереженням цільового використання коштів; упорядкування стягнення податків та посилення відповідальності за ухилення від сплати та їх несвоєчасну сплату; скасування пільг щодо оподаткування, наданих підприємствам за галузевим принципом або окремим підприємствам, з одночасним запровадженням механізму реструктуризації безнадійної заборгованості за податковими зобов'язаннями; зменшення ставок податків на імпортувану продукцію, що не виробляється в Україні та імпортується в Україну для використання у виробництві вітчизняними товаровиробниками відповідної продукції, з одночасним підвищенням ставок таких податків на продукцію, яка імпортується в Україну для споживання без її переробки, за умови, що аналогічна продукція виробляється в Україні; посилення оподаткування бартерних (товарообмінних) операцій та операцій з давальницькою сировиною; скасування авансової сплати податків та запровадження їх сплати раз на місяць; обчислення оподаткованого прибутку як різниці між валовим доходом та валовими витратами виробництва (обігу).»</p>
<p>Постанова Верховної Ради України від 04.12.1996 р. № 561/96-ВР «Про Основні положення податкової політики в Україні» [153]</p>	<p>Основною метою реформування системи оподаткування є сприяння стабілізації матеріального виробництва, підвищення його ефективності і на цій основі задоволення державних та соціальних потреб. Система оподаткування повинна забезпечити оптимізацію структури розподілу і перерозподілу національного доходу. Реформуванню підлягають правові норми, що визначають форми, методи, механізми регулювання і встановлення величини та порядку справляння податків, зборів, інших обов'язкових платежів до бюджетів, внесків до державних цільових фондів (далі – податки, інші обов'язкові платежі), необхідних державі для виконання її функцій. Перебудова податкової системи провадиться з урахуванням вимог щодо надання більш широких і стабільних джерел для формування місцевих бюджетів. Нормативи і</p>

	<p>порядок зарахування податків та інших обов'язкових платежів до бюджетів різних рівнів регулюються законодавством України про податки та бюджетну систему. Впровадження порядку децентралізації податків та інших обов'язкових платежів проводиться з урахуванням посилення ролі бюджету в реалізації радикальних реформ по стабілізації фінансово-грошової системи. Передбачається забезпечити розробку податкових законів прямої дії, створення умов для прийняття Податкового кодексу України. ... Законопроекти з питань оподаткування повинні подаватися до Верховної Ради України разом з проектами інших нормативно-правових актів (правил, інформацій, положень тощо).</p>
<p>Постанова Верховної Ради України від 16.01.1997 р. № 3/97-ВР. «Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України» [28]</p>	<p>Існування, самозбереження і прогресивний розвиток України як суверенної держави залежать від здійснення цілеспрямованої політики щодо захисту її національних інтересів. Основи такої політики і визначає Концепція національної безпеки України. Концепція національної безпеки України має забезпечити: єдність принципів формування і проведення державної політики національної безпеки; поєднання підходів до формування відповідної законодавчої бази, підготовки доктрин, стратегій, концепцій, державних і відомчих програм у різних сферах національної безпеки.</p> <p>Національна безпека України як стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави від внутрішніх і зовнішніх загроз є необхідною умовою збереження та примноження духовних і матеріальних цінностей.</p>
<p>Закон України від 03.04.1997 р. № 168/97-ВР «Про податок на додану вартість» [154]</p>	<p>Цей Закон визначав платників податку на додану вартість, об'єкти, базу та ставки оподаткування, перелік неоподатковуваних та звільнених від оподаткування операцій, особливості оподаткування експортних та імпортованих операцій, поняття податкової накладної, порядок обліку, звітування та внесення податку до бюджету.</p>
<p>Закон України від 05.06.1997 р. № 314/97-ВР «Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків за станом на 31 березня 1997 року» [155]</p>	<p>Встановлено правове регулювання порядків списання та реструктуризації податкової заборгованості; визначено порядок прийняття рішення щодо реструктуризації податкової заборгованості та встановлено відповідальність за несплату реструктурованої податкової заборгованості</p>
<p>Закон України від 05.03.1998 р. № 183/98-ВР «Про Раду національної безпеки і оборони України» [167]</p>	<p>Закон визначає правові засади організації та діяльності Ради національної безпеки і оборони України, її склад, структуру, компетенцію і функції. Відповідно до функцій, визначених статтею 4 цього Закону, Рада національної безпеки і оборони України: розробляє та розглядає на своїх засіданнях питання, які відповідно до Конституції та законів України, Концепції (основ державної політики) національної безпеки України, Воєнної доктрини України належать до сфери національної безпеки і оборони, та подає пропозиції Президентові України щодо: визначення стратегічних національних інтересів України, концептуальних підходів та напрямів забезпечення національної безпеки і оборони у політичній, економічній, соціальній, воєнній, науково-технологічній, екологічній, інформаційній та інших сферах; заходів політичного, економічного, соціального, воєнного, науково-технологічного, екологічного, інформаційного та іншого характеру відповідно до масштабу потенційних та реальних загроз національним інтересам України;</p>

<p>Указ Президента України від 09.06.1998 р. № 606/98 Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 червня 1998 року «Про хід виконання Указу Президента України від 21 січня 1998 року № 41 «Про запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних витратів та інших державних витрат, заходи щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі» [169]</p>	<p>На виконання рішення РНБО України щодо запровадження режиму жорсткого обмеження бюджетних витратів і інших державних витрат та заходів щодо забезпечення надходження доходів до бюджету і запобігання фінансовій кризі, 1) КМ України та Міністерству фінансів України було доручено не розглядати звернення міністерств, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади, окремих підприємств, установ і організацій про надання додаткових податкових пільг, скасування заборгованості з податків, відстрочення платежів до бюджету, продовження строків повернення бюджетних позичок, виділення додаткових бюджетних асигнувань; 2) Державній податковій адміністрації України було доручено: а) здійснити додаткові заходи, спрямовані на обмеження відпливу доходів із легальної сфери виробництва, зокрема, через систему фіктивних фірм та уникнення на цій основі сплати податків; б) розробити у двомісячний строк методику оцінки доходів підприємницьких структур від їх тіньової діяльності та внести пропозиції щодо можливої легалізації та оподаткування цих структур. Крім того, КМ України було доручено прискорити розробку проекту ПК України та подати його у невідкладному порядку на розгляд ВР України.</p>
<p>Указ Президента України від 18.06.1998 р. № 651/98 «Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків – сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року» [170]</p>	<p>Визначені правові засади списання та реструктуризації податкової заборгованості платників податків – сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) станом на 1 січня 1998 року</p>
<p>Указ Президента України від 03.07.1998 р. № 727/98 «Про спрощену систему оподаткування, обліку та звітності суб'єктів малого підприємництва» [171]</p>	<p>З метою реалізації державної політики з питань розвитку та підтримки малого підприємництва, ефективного використання його можливостей у розвитку національної економіки, з 1 січня 1999 року запроваджено спрощену систему оподаткування, обліку та звітності для суб'єктів малого підприємництва:</p>

<p>Закон України від 14.10.1998 р. № 171-XIV «Про порядок встановлення ставок податків і зборів (обов'язкових платежів), інших елементів податкових баз, а також пільг щодо оподаткування» [174]</p>	<p>Законодавча регламентація порядку встановлення пільг щодо оподаткування закріплені у нормах пунктів 1 і 2 цього Закону, зокрема: «1. Ставки загальнодержавних податків і зборів (обов'язкових платежів), інші елементи податкових баз, а також пільги щодо оподаткування встановлюються або змінюються виключно законами України з питань оподаткування. 2. Ставки місцевих податків і зборів (обов'язкових платежів), інші елементи податкових баз, а також пільги щодо оподаткування встановлюються або змінюються виключно відповідними органами місцевого самоврядування села, селища, міста у порядку, встановленому законами України.</p>
<p>Постанова Кабінету Міністрів України від 18.12.1998 р. № 2003 «Про комплекс заходів, спрямованих на збільшення дохідної частини бюджетів та недопущення ухилень від оподаткування» [175]</p>	<p>Кабінет Міністрів України відзначав, що стан надходження доходів до державного і місцевих бюджетів вкрай незадовільний. Це загостило проблеми фінансування заходів з утримання об'єктів соціальної сфери, їх підготовки до роботи в осінньо-зимовий період, а також виплати заробітної плати, пенсій та інших соціальних виплат. Залишаються малоефективними заходи, спрямовані на стягнення податкової заборгованості через арбітражні суди. Значні доходи бюджети втрачають через ухилення суб'єктів підприємницької діяльності від оподаткування. За 9 місяців 1998 року у кожного другого з перевірених суб'єктів підприємницької діяльності виявлено порушення вимог податкового законодавства. За результатами перевірок донараховано понад 2 млрд гривень. Податковою міліцією порушено 8,6 тис. кримінальних справ за ухилення від сплати обов'язкових платежів, розшукано 14 тис. платників, які ухилилися від суду, слідства та від подання до органів державної податкової служби декларацій про оподатковувані обороти. З метою забезпечення виконання дохідної частини Державного і місцевих бюджетів України у 1998 році та створення належних умов для наповнення доходів бюджетів у 1999 році Кабінет Міністрів України постановив: «... 8. Державній податковій адміністрації, Міністерству внутрішніх справ разом із Службою безпеки забезпечити виявлення підприємств, які займаються зовнішньоекономічною діяльністю через офшорні зони у значних обсягах, та перевірити повноту внесення обов'язкових платежів з доходів, отриманих їх власниками та посадовими особами. ... 11. Просити Вищий арбітражний суд провести з метою запобігання правопорушенням податкового законодавства, пов'язаним з незаконним відшкодуванням з державного бюджету податку на додану вартість, узагальнення судової практики щодо визнання недійсними угод, укладених з неіснуючими (фіктивними) структурами. ... 14. Державній податковій адміністрації вжити у IV кварталі 1998 року та у 1999 році дієвих заходів до забезпечення повноти справляння і сплати всіх належних бюджетам платежів, звернувши особливу увагу на вишукування шляхів збільшення доходів у тих сферах економіки, де виявляються факти масового ухилення від оподаткування та приховування доходів. З цієї метою: під час проведення перевірок стану справляння обов'язкових платежів звернути особливу увагу на основні господарські операції підприємств-боржників – реалізацію товарів комерційним структурам, зовнішньоекономічні операції, використання кредитів, спроби використання додаткових банківських рахунків для ухилення від погашення недоїмки; провести перевірки правильності надання пільги з оподаткування прибутку інвесторів, що фінансують будівництво житла для військовослужбовців, учасників бойових дій в Афганістані та воєнних конфліктів в інших</p>

	<p>зарубіжних країнах, членів сімей військовослужбовців, які загинули під час виконання службових обов'язків, та внести пропозиції Кабінету Міністрів України щодо доцільності скасування такої пільги; перевірити дотримання вимог податкового законодавства підприємствами, які переробляють давальницьку сировину нерезидентів і реалізують виготовлену з неї продукцію на території України; вжити заходів до виявлення нелегальних товарних потоків, особливо підакцизних товарів, зокрема провести відповідні перевірки та інвентаризацію у складських приміщеннях морських і річкових портів, залізничних станцій, на складах та в ангарах аеропортів, військових частин, на складах і в сховищах підприємств і організацій, зокрема колишніх оптових баз, постачальницьких організацій, сільськогосподарських підприємств; посилити контроль за виробництвом і реалізацією підакцизних товарів та повнотою сплати акцизного збору, відстежувати напрямки і маршрути переміщення підакцизних товарів, призначених для поставки на експорт, з метою запобігання їх нелегальному продажу на території України; проводити разом з правоохоронними органами у нічний час рейди-перевірки підприємств торгівлі і громадського харчування, місць грального бізнесу, відеосалонів, дискотек та інших місць розваг і відпочинку; для недопущення втрат сум податку на додану вартість і акцизного збору розробити механізм запобігання ухиленню від оподаткування під час транспортування, зберігання і реалізації товарів, що надходять з країн, з якими укладено угоди про вільну торгівлю; разом з органами внутрішніх справ здійснити комплекс заходів, спрямованих на підвищення ефективності боротьби з порушеннями податкового законодавства у процесі реалізації сільськогосподарської продукції, виявлення серед її власників боржників, забезпечення погашення ними недоїмки до бюджетів; активізувати роботу органів державної податкової служби з погашення заборгованості перед бюджетами та державними цільовими фондами за рахунок реалізації майна боржників, що перебуває у податковій заставі; разом з установами Національного банку провести перевірки діяльності комерційних банків, які допустили найбільшу кількість порушень податкового законодавства; вжити цілеспрямованих оперативно-розшукових заходів з метою виявлення фактів приховування майна суб'єктами підприємницької діяльності, які мають зобов'язання перед бюджетами, і звернення стягнення на майно, що перебуває у податковій заставі; провести у двомісячний термін інвентаризацію податкової заборгованості перед державним бюджетом усіх суб'єктів підприємницької діяльності і за її результатами внести Кабінетові Міністрів України відповідні пропозиції; разом з органами внутрішніх справ та місцевими органами виконавчої влади провести спільні перевірки ринків та місць припаркування автотранспорту щодо правильності справляння ринкового збору та збору за припаркування і повноти їх внесення до місцевих бюджетів. 15. Державній податковій адміністрації, Міністерству фінансів, Міністерству економіки забезпечити постійне супроводження законопроектів з питань оподаткування, що потребують першочергового розгляду, у відповідних комітетах Верховної Ради України. 16. Керівникам міністерств та інших центральних органів виконавчої влади щомісяця до 15 числа подавати Державній податковій адміністрації інформацію про факти розірвання контрактів з керівниками підприємств, які несвоєчасно сплачують податки та збори (обов'язкові платежі).»</p>
--	--

<p>Указ Президента України від 20.03.2001 р. № 183/2001 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 січня 2001 року «Про заходи щодо детінізації економіки»» [176]</p>	<p>Проблема тіньового грошового обігу, як про це говориться в Указі Президента України «Про заходи щодо детінізації економіки», тісно пов'язана з недосконалістю грошової системи. Її розв'язання, про що зазначено в основних засадах детінізації грошового обігу, вимагає системного підходу, серед яких було визначено: 1) перехід до нової податкової політики регулюючого характеру із зменшенням штрафних санкцій, який передбачав реорганізацію податкової системи з метою зменшення кількості податків, зборів (обов'язкових платежів), підвищення прозорості бази оподаткування, перегляд системи штрафних санкцій; 2) запровадження спеціального режиму оподаткування доходів, що легалізувалися фізичними особами; 3) запровадження системи податкових пільг щодо доходів, одержаних від довгострокових укладень та інвестування</p>
<p>Закон України від 21.12.2000 р. № 2181-III «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами» [133]</p>	<p>Встановлено порядок погашення зобов'язань юридичних або фізичних осіб перед бюджетами та державними цільовими фондами з податків і зборів (обов'язкових платежів), нарахування і сплати пені та штрафних санкцій, що застосовувалися до платників податків контролюючими органами, у тому числі за порушення у сфері зовнішньоекономічної діяльності, та визначав процедуру оскарження дій органів стягнення.</p>
<p>Указ Президента України від 19.07.2001 р. № 532/2001 «Про додаткові заходи щодо боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом» [178]</p>	<p>Указом доручено КМУ та ДПАУ активізувати роботу щодо боротьби з відмиванням доходів, одержаних злочинним шляхом, виявлення фактів маскування незаконного походження доходів, їх дійсного характеру і джерел набуття, місцезнаходження і переміщення, використання, в тому числі для здійснення підприємницької, іншої господарської, інвестиційної, благодійної діяльності, розрахункових і кредитних операцій.</p>
<p>Закон України від 15.05.2003. № 755-IV «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб - підприємців та громадських формувань» [181]</p>	<p>Цей Закон регулює відносини, що виникають у сфері державної реєстрації юридичних осіб, їхньої символіки (у випадках, передбачених законом), громадських формувань, що не мають статусу юридичної особи, та фізичних осіб-підприємців.</p>
<p>Указ Президента України від 03.12.2003 р. № 1396/2003 «Про Інститут проблем національної безпеки» [182]</p>	<p>Інститут було утворено з метою забезпечення розроблення наукових засад національної безпеки, підвищення наукової обґрунтованості та ефективності державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз у всіх сферах життєдіяльності, а також для поліпшення консультативно-дорадчого забезпечення діяльності Президента України та Ради національної безпеки і оборони України із зазначених питань. Основними завданнями Інституту були прогнозування та оцінка можливих зовнішніх і внутрішніх загроз національній безпеці, підготовка пропозицій щодо їх запобігання та усунення, розв'язання особливо складних економічних, соціальних, політичних, екологічних та інших проблем, що можуть призвести до таких загроз</p>

<p>Закон України від 19.06. 2003. № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29]</p>	<p>Закон визначав основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності. Відповідно до п. 17 частини першої ст. 92 Конституції України, 19 червня 2003 року було прийнято Закон України № 964-IV «Про основи національної безпеки України», який визначав основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності. Про податкову безпеку в цьому Законі не йшлося. В пояснювальній записці до проекту Закону України «Про внесення змін до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України» зазначалося, що чинна Концепція (основи державної політики) національної безпеки України, від 16 січня 1997 року № 3/97-ВР відіграла свою позитивну роль у формуванні і здійсненні цілеспрямованої політики держави щодо захисту її національних інтересів [183]. ВР України, розглянувши проект Закону України від 13.08.2002 року № 2062 «Про внесення змін до Концепції (основ державної політики) національної безпеки України», у третьому читанні (18.06.2003 року), прийняла його під новою назвою – Закон України від 19 червня 2003 року № 964-IV «Про основи національної безпеки України», який набрав чинності 22.07.2003 року. Цей Закон втратив чинність 08.07.2018 року на підставі Закону від 21.06.2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України».</p>
<p>Наказ Державної податкової адміністрації України, Державного комітету статистики України від 23.07.2004 р. № 419/453 «Про затвердження форми звіту № 1-ПП, Інструкції про порядок її заповнення та Правил обліку податку на додану вартість з метою вдосконалення обчислення вартісної величини впливу пільг з цього податку на формування дохідної частини Державного бюджету України» [187]</p>	<p>Відповідно до пункту 4 цього наказу Державній податковій адміністрації України було доручено забезпечити подання до Верховної Ради України, Адміністрації Президента України, Кабінету Міністрів України, Рахункової палати України, Міністерства фінансів України, Державного комітету статистики України зведеної інформації «Про суми пільг в оподаткуванні юридичних осіб та фізичних осіб-суб'єктів підприємницької діяльності» (квартальна, річна) у розрізі платежів та видів пільг не пізніше 30 днів після встановлених термінів подання квартальної бухгалтерської (фінансової) звітності». З метою визначення обсягів пільг та реальних втрат бюджетів, органи державної податкової служби на місцях повинні були забезпечувати своєчасне і в повному обсязі збирання від платників податку звіту за формою № 1-ПП, здійснювати контроль за повнотою одержання звітності про пільги, ведення карток особових рахунків платників податку, складання зведеної інформації щодо пільг в оподаткуванні платників податку, здійснювати аналіз пільг та перевірки обґрунтованості їх цільового використання. Державна податкова адміністрація України зобов'язана була забезпечувати формування зведеної інформації щодо пільг в оподаткуванні платників податку в розрізі регіонів, платежів, видів пільг, оцінювати обсяги втрат бюджету внаслідок використання пільг, здійснювати контроль за правомірністю використання платниками податку прав на пільги, організувати методологічну роботу з удосконалення обліку та податкового аудиту пільг, забезпечувати відповідно до вимог статті 60 Бюджетного кодексу України зведеною інформацією органи законодавчої та виконавчої влади України. Зокрема, органи стягнення, відповідно до пункту 3 статті 60 Бюджетного кодексу України від 21.06.2001 року № 2542-III, були зобов'язані надавати інформацію Верховній Раді України, Кабінету Міністрів України, Рахунковій палаті та Міністерству фінансів України про втрати доходів бюджету внаслідок податкових пільг, а також про суми</p>

	реструктуризованої та списаної податкової заборгованості (у галузевому і територіальному розрізі, а також у розрізі джерел доходів та форм власності) і суми відстрочених та розстрочених платежів не пізніше 35 днів після закінчення кварталу.
Закон України від 25.03.2005 р. № 2505-IV «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2005 рік» та деяких інших законодавчих актів України» [190]	Відповідно до пунктів 13-14, 16, 23-39 розділу I та пунктів 6-17 розділу II «Прикінцеві положення» цього Закону було внесено зміни до деяких законодавчих актів, якими встановлювались пільги зі сплати податків та зборів (обов'язкових платежів) для окремих категорій суб'єктів господарської діяльності, а саме: суб'єктів господарювання, що діють у технологічних парках; у спеціальних економічних зонах (СЕЗ); на територіях пріоритетного розвитку (ТПР); на територіях, які зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи. В результаті внесених змін було припинено пільгові податкові та митні умови здійснення господарської діяльності відповідними суб'єктами та гарантії стабільності встановленого правового режиму функціонування цих парків, зон і територій.
Розпорядження Кабінету Міністрів України від 14.10.2009 р. № 1217-р «Про затвердження Національного плану дій з поліпшення адміністрування податків» [192]	Даним планом було передбачено застосування наступних дій: 1) удосконалення контрольно-перевірочної роботи: а) Запровадити періодичний перегляд критеріїв ризику діяльності платників податків, які використовуються під час планування перевірок, з метою удосконалення ризикоорієнтованої системи адміністрування податків та адекватного реагування на нові ризики, що з'являються в період економічної кризи. б). Визначити галузі економіки, що є пріоритетними для контролю, з урахуванням наявних факторів ризику та на основі відповідного аналізу. в) Забезпечити першочерговість включення до плану-графіка проведення планових виїзних перевірок платників податків, що мають найбільш високий ступінь ризику щодо несплати податків. г) Визначити під час проведення перевірок діяльності пріоритетних галузей економіки причини низького рівня податкової віддачі окремих платників податків. д) Розробити у разі необхідності проекти нормативно-правових актів, спрямованих на оптимізацію діяльності у відповідних галузях економіки та збільшення податкових надходжень на підставі аналізу результатів перевірок діяльності окремих галузей економіки. е) Удосконалити практику одночасного проведення перевірок платників податків та їх контрагентів (пов'язаних осіб), в тому числі платників єдиного податку. ж) Забезпечити розроблення та затвердження в установленому порядку механізму визначення за непрямими методами об'єктів оподаткування та податкових зобов'язань суб'єктів господарювання, що перевіряються. з) Підготувати проекти законодавчих актів щодо перегляду строку проведення перевірок та розширення повноважень органів державної податкової служби під час проведення перевірок щодо отримання інформації про банківські рахунки платників податків, що перевіряються. і) Підготувати пропозиції щодо внесення змін до власних нормативних актів в частині розшифрування інших доходів і витрат та обов'язковості подання електронної звітності для платників, що належать до великого та середнього бізнесу. 2) Посилення контролю за транскордонним ухиленням від оподаткування: а) Розробити пропозиції щодо внесення змін до Закону України «Про оподаткування прибутку підприємств», у якому передбачити механізм застосування положень міжнародних договорів про уникнення подвійного оподаткування. б) Розробити систему ризиків, притаманних сфері транснаціонального трансферного ціноутворення. в) Провести інвентаризацію міжнародних договорів про уникнення подвійного оподаткування з метою визначення таких, що не

	<p>відповідають сучасним стандартам Організації економічного співробітництва та розвитку, та підготувати пропозиції щодо переукладення таких договорів. г) Забезпечити вжиття заходів до укладення міжнародних договорів про обмін податковою інформацією з метою запобігання податковим зловживанням під час здійснення міжнародних трансакцій. д) Розробити проекти нормативно-правових актів, спрямованих на посилення дисципліни у сфері дотримання податкового законодавства у разі здійснення міжнародних трансакцій. е) З урахуванням стандартів Організації економічного співробітництва та розвитку провести перегляд Переліку офшорних зон виходячи з статистичної інформації про обсяг експортно-імпортних операцій за 2007, 2008 та дев'ять місяців 2009 року, здійснених суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності, та подати у разі необхідності відповідний проект нормативно-правового акта.</p> <p>3) Удосконалення адміністрування податку на додану вартість: а) Розробити законопроект, спрямований на врегулювання питання щодо проведення тематичних перевірок з питань дотримання законодавства, що регулює нарахування та сплату податку на додану вартість, зокрема правомірності заявленого бюджетного відшкодування. б) Підготувати законопроект, у якому передбачити удосконалення процедури реєстрації платників податку на додану вартість та анулювання реєстрації платників, щодо яких встановлені факти участі в шахрайських схемах. в) Продовжити роботу з розповсюдження електронної системи подання декларацій з податку на додану вартість для досягнення стовідсоткового отримання даних податкової звітності в автоматичному режимі. г) Затвердити план-графік скорочення обсягу податкового боргу з податку на додану вартість та відшкодування податку на додану вартість з державного бюджету на IV квартал 2009 р. і 2010 рік та подати Кабінетові Міністрів України і Мінфіну.</p> <p>4) Поліпшення адміністрування податків, сплачуваних великими платниками податків: а) Створити за рахунок чисельності спеціалізованих регіональних податкових інспекцій з обслуговування великих платників податків у структурі центрального апарату ДПА центральний офіс по обслуговуванню великих платників податків з регіональними відділеннями у Дніпропетровській, Одеській областях і м. Києві та підпорядкувати його безпосередньо заступнику Голови ДПА. б) Розробити та подати Уряду проект акта Кабінету Міністрів України щодо збільшення чисельності центрального апарату ДПА, пов'язаної із створенням офісу великих платників податків. в) Розробити та затвердити перелік критеріїв, за якими визначатимуться великі платники податків. г) Провести аналіз показників фінансово-господарської діяльності платників податків з урахуванням критеріїв, за якими визначаються великі платники податків, та затвердити перелік таких платників податків. д) Поінформувати великих платників податків про переведення їх з 1 січня 2010 р. на обслуговування до центрального офісу по обслуговуванню великих платників податків або до його регіональних відділень.</p> <p>5) Інтенсифікація процесу стягнення податкової заборгованості: а) Включити до критеріїв оцінки державних податкових адміністрацій у регіонах та державних податкових інспекцій показник скорочення податкового боргу 20 платників податків, які мають найбільші суми податкового боргу у регіоні (в області, місті, районі), без урахування податкового боргу підприємств, щодо яких проводяться процедури банкрутства. б) Запровадити щомісячну оперативну звітність державних податкових адміністрацій у регіонах про вжиті заходи з погашення</p>
--	--

	<p>податкового боргу 20 найбільших боржників регіону (області, міста, району). в) Забезпечити з метою оперативного реагування на ризики погашення податкового боргу платниками податків, щодо яких проводяться процедури банкрутства (щоквартальне (в розрізі кожного окремого боржника) інформування ДПА про розмір наявних ліквідних активів; обсяги заборгованості кредиторам, вимоги яких за законом є пріоритетними порівняно з податковим боргом; подання відповідної інформації державним установам, які є кредиторами відповідних боржників-банкрутів). г) Провести диференціацію платників податків, щодо яких проводяться процедури банкрутства, за ступенем ризику погашення їх податкового боргу та сконцентрувати увагу податкових органів на роботі з боржниками, щодо яких є перспектива погашення боргу. д) Провести інвентаризацію невиконаних станом на 1 жовтня 2009 р. виконавчих документів, пов'язаних із стягненням податкового боргу юридичних та фізичних осіб, та вжити заходів до забезпечення безумовного виконання органами державної виконавчої служби зазначених виконавчих документів. е) Забезпечити безумовне виконання органами державної виконавчої служби вимог статті 53 Закону України «Про виконавче провадження» в частині звернення стягнення заборгованості перед державним бюджетом на майно боржника, що перебуває в інших осіб, а також на майно та кошти, належні боржникові від інших осіб (дебіторську заборгованість). ж) Підготувати та подати Кабінетові Міністрів України пропозиції щодо внесення змін до нормативно-правових актів, які регулюють порядок ліцензування та патентування окремих видів господарської діяльності, в частині внесення до переліку ліцензійних умов та умов патентування умови, яка передбачає відсутність у суб'єктів господарювання, що претендують на отримання відповідної ліцензії або патенту, непогашеної податкової заборгованості перед державним бюджетом та/або цільовими фондами. з) Запровадити практику проведення спільних нарад керівників та заступників керівників Мінфіну і ДПА за участю голів державних податкових адміністрацій у регіонах, заступників Голови Ради міністрів Автономної Республіки Крим та голів облдержадміністрацій і керівників найбільших бюджетоутворюючих підприємств у відповідних регіонах, які мають значні суми непогашеного податкового боргу.»</p>
<p>Розпорядження Кабінету Міністрів України від 23.12.2009 р. № 1612-р «Про схвалення Стратегії реформування податкової системи» [193]</p>	<p>Метою цієї Стратегії було проведення у період до 2018 року податкової реформи, спрямованої на побудову сучасної конкурентоспроможної, соціально орієнтованої ринкової економіки, інтегрованої в ЄС, забезпечення сталого економічного зростання на інноваційно-інвестиційній основі, реалізація збалансованої бюджетної та соціальної політики на середньострокову перспективу. Досягнення зазначеної мети було можливим тільки за умови реалізації виваженої державної податкової політики, що передбачала б прийняття Податкового кодексу України для забезпечення балансу інтересів держави та платників податків. Стратегія реформування податкової системи передбачала: міжнародні аспекти проведення податкової реформи; внутрішні причини реформування податкової системи; основні напрями реформування податкової системи; характеристику реформованої податкової системи; шляхи реформування податкової системи; деякі аспекти податкової реформи щодо окремих податків і зборів (обов'язкових платежів); зміни у структурі податків і зборів (обов'язкових платежів); реформування окремих податків і зборів (обов'язкових платежів), зокрема: податок на додану вартість, податок на прибуток підприємств, податок з доходів</p>

Продовження додатка Е

	фізичних осіб, акцизний збір, природно-ресурсні та рентні платежі, екологічний податок, податок на нерухоме майно (нерухомість), спрощена система оподаткування; послідовність реформування податкової системи; умови ефективного реформування податкової системи; очікувані результати реформування податкової системи
Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI «Податковий кодекс України» [198]	(Перша редакція) Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.

Джерело: складено автором за: [152; 153; 28; 154; 155; 167; 169–171; 174–176; 133; 178; 181; 182; 29; 187; 190; 192; 193; 198].

Хронологія основних віх історії становлення,
формування і розвитку законодавства
у сфері правового регулювання податкової безпеки України
(IV період: 01.01.2011 р. – по теперішній час)

Нормативно-правовий акт	Коротка характеристика нормативно-правового акту
1	2
Закон України від 02.12.2010 р. № 2755-VI «Податковий кодекс України» [198]	<i>(Перша редакція з 01.01.2011)</i> Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема, визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час здійснення податкового контролю, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.
Закон України від 08.07.2010 р. № 2456-VI «Бюджетний кодекс України» [199]	<i>(Перша редакція з 01.01.2011)</i> Бюджетним кодексом України визначаються правові засади функціонування бюджетної системи України, її принципи, основи бюджетного процесу і міжбюджетних відносин та відповідальність за порушення бюджетного законодавства.
Наказ ДПС України від 29.03.2011 р. № 167 «Про затвердження Порядку визначення сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг за операціями, які здійснюються на митній території України» [200]	Відповідно до пункту 2 постанови Кабінету Міністрів України від 27.12.2010 № 1233 «Про затвердження Порядку обліку сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг», пункту 9 Порядку обліку сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг, затвердженого цією постановою, та керуючись вимогами Податкового кодексу України, затвердити Порядок визначення сум податків та зборів, не сплачених суб'єктом господарювання до бюджету у зв'язку з отриманням податкових пільг за операціями, які здійснюються на митній території України.
Розпорядження Кабінету Міністрів України від 15.08.2012 р. № 569-р «Про схвалення Концепції забезпечення національної безпеки у фінансовій сфері» [66]	Для запобігання відпливу капіталів за кордон і зменшення суми недоодержаних державою доходів у вигляді податків та зборів державна політика у податковій сфері повинна бути спрямована на: а) проведення аналізу економічної співпраці українських резидентів із суб'єктами підприємницької діяльності, які зареєстровані в офшорних зонах, та удосконалення нормативно-правової бази у податковій сфері; б) проведення інвентаризації міжнародних договорів про уникнення подвійного оподаткування, що не відповідають сучасним стандартам Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР), і внесення змін до положень таких договорів у частині розширення вимог щодо обміну інформацією. Умовою стабілізації державних фінансів є подальше проведення податкової реформи за напрямками удосконалення системи податкового адміністрування, розроблення ефективного механізму здійснення контролю та звітності, взаємодії між суб'єктами податкової системи. Виконання зазначених завдань дасть змогу зменшити відплив капіталу за кордон, сприятиме зростанню надходжень до державного

	бюджету в результаті оподаткування відповідних операцій, що здійснюються між резидентами і нерезидентами, розширить можливості України щодо обміну інформацією у податковій сфері з іншими країнами світу, а також забезпечить стабілізацію державних фінансів
Закон України від 27.03.2014 р. № 1166-VII «Про запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні» [206]	Прийняття зазначеного законопроекту обумовлене необхідністю запобігання фінансової катастрофи та створення передумов для економічного зростання в Україні, збільшення надходжень до бюджету та удосконалення окремих положень Податкового кодексу України, а також необхідністю реалізації заходів щодо економічного та раціонального використання державних коштів, недопущення втрат бюджету, та забезпечення соціальної підтримки громадян, виходячи з фінансових можливостей держави
Закон України від 16.09.2014 р. № 1682-VII «Про очищення влади» [208]	Закон визначає правові та організаційні засади проведення очищення влади (люстрації) для захисту та утвердження демократичних цінностей, верховенства права та прав людини в Україні. Відповідно до статті 1 «Основні засади очищення влади» цього Закону України: 1. Очищення влади (люстрація) – це встановлена цим Законом або рішенням суду заборона окремим фізичним особам обіймати певні посади (перебувати на службі) (далі – посади) (крім виборних посад) в органах державної влади та органах місцевого самоврядування. 2. Очищення влади (люстрація) здійснюється з метою недопущення до участі в управлінні державними справами осіб, які своїми рішеннями, діями чи бездіяльністю здійснювали заходи (та/або сприяли їх здійсненню), спрямовані на узурпацію влади Президентом України Віктором Януковичем, підбив основ національної безпеки і оборони України або протиправне порушення прав і свобод людини, і ґрунтується на принципах: верховенства права та законності; відкритості, прозорості та публічності; презумпції невинуватості; індивідуальної відповідальності; гарантування права на захист.
Закон України від 14.10.2014 р. № 1700-VII «Про запобігання корупції» [209]	Закон визначає правові та організаційні засади функціонування системи запобігання корупції в Україні, зміст та порядок застосування превентивних антикорупційних механізмів, правила щодо усунення наслідків корупційних правопорушень. Корупційне правопорушення – діяння, що містить ознаки корупції, вчинене особою, зазначеною у частині першій статті 3 цього Закону, за яке законом встановлено кримінальну, дисциплінарну та/або цивільно-правову відповідальність.
Указ Президента України від 12.01.2015 р. № 5/2015 «Про Стратегію сталого розвитку «Україна–2020»» [210]	У Стратегії сталого розвитку «Україна–2020» створення прозорої податкової системи стало елементом вектору розвитку та передумовою проведення податкової реформи, метою якої було – побудова податкової системи, яка була би простою, економічно справедливою, з мінімальними затратами часу на розрахунок і сплату податків, створювала би необхідні умови для сталого розвитку національної економіки, забезпечувала би достатнє наповнення Державного бюджету України і місцевих бюджетів.
Розпорядження Кабінету Міністрів України від 08.02.2017 р. № 142-р «Про схвалення Стратегії реформування системи управління державними фінансами на 2017-2020 роки» [213]	Стратегією зазначено, що податкові реформи, які проводилися протягом останніх років з метою побудови справедливої, прозорої та передбачуваної податкової системи, частково покращили ситуацію щодо податкового навантаження на бізнес та адміністрування податків. Разом із тим потреба у подальших ефективних заходах для усунення системних недоліків у податковій системі є актуальною. Зокрема, багато податкових норм мають неоднозначне тлумачення під час їх застосування, що негативно впливає на діяльність вітчизняних бізнесових структур та знижує привабливість національної економіки для іноземних інвесторів. Неefективність заходів податкового контролю призводить до низького рівня дотримання вимог податкового законодавства та відсутності

	<p>лояльності платників до сплати податків. Відсутність стратегії розвитку податкової системи України на середньострокову перспективу суттєво ускладнює планування підприємницької діяльності, створює ризики для бізнесу та погіршує інвестиційний клімат. Непослідовність податкової політики, її формування без урахування взаємозв'язку з реформуванням бюджетної політики, системи пенсійного забезпечення та інших сфер суспільного життя, відсутність належного прогнозування бюджетних, економічних та соціальних наслідків змін у системі оподаткування унеможливило виконання всіх поставлених цілей і завдань щодо проведених податкових реформ та призвело до негативного впливу на стан державних фінансів. Нерівномірний розподіл податкового навантаження заважає конкуренції та створює умови для тінізації економіки, що призводить до проблем із наповненням бюджетів усіх рівнів. Ставлячи за мету побудову сучасної справедливої податкової системи, що забезпечує рівність усіх платників податків перед законом та досягнення стратегічних цілей сталого економічного розвитку, у Стратегії визначено, що серед ризиків, які можуть перешкодити виконанню поставлених завдань, є часте внесення змін до податкового законодавства</p>
<p>Розпорядження Кабінету Міністрів України від 03.04.2017 р. № 275-р «Про затвердження середньострокового плану пріоритетних дій Уряду до 2020 року та плану пріоритетних дій Уряду на 2017 рік» [215]</p>	<p>Серед пріоритетних дій Уряду на 2017 рік, затверджених розпорядженням КМ України від 3 квітня 2017 року № 275-р, що передбачені першим розділом Плану пріоритетних дій, є спрощення адміністрування податків. І хоча в тексті цього Плану законодавцем не застосовується термін «податкова безпека», проте, йдеться про запровадження інструментів детінізації економіки України та протидії розмиванню податкової бази (п. 4), підвищення ефективності боротьби із злочинами у сфері фінансів (п. 7), приведення національного податкового законодавства у відповідність із законодавством ЄС (п. 11). Уряд України, сфокусовуючи середньостроковий план пріоритетних дій до 2020 року на поліпшенні всіх аспектів життя громадян, на жаль не зазначає податкову безпеку серед шляхів досягнення поставлених цілей, таких як: економічне зростання, ефективне врядування, розвиток людського капіталу, верховенство права і боротьба з корупцією, безпека та оборона. Проте, Уряд планує продовжувати спрямовувати зусилля на створення сприятливих умов оподаткування, вказуючи при цьому на проблеми нестійкої макроекономічної стабільності; високого рівня «тінізації» економіки. Вирішення цієї проблеми, відповідно до середньострокового плану пріоритетних дій до 2020 року, можливе шляхом спрощення адміністрування податків, створення простих і прозорих правил оподаткування, розмежування сервісної та правоохоронної функцій фіскальної служби, оптимізації структури та чисельності органів, які ведуть боротьбу із злочинами у сфері фінансів, усуненням дублювання їх функцій.</p>
<p>Закон України від 21.06.2018 р. № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [30]</p>	<p>Виконуючи вимоги статті 17 Конституції України, якою найважливішими функціями держави задекларовано захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки, статтею 3 Закону України № 2469-VIII «Про національну безпеку України» регламентовано, що державна політика у сферах національної безпеки і оборони спрямовується на забезпечення воєнної, зовнішньополітичної, державної, економічної, інформаційної, екологічної безпеки, кібербезпеки України тощо. Однією із функцій державного управління у сфері національної безпеки є планування з визначення пріоритетів, завдань і заходів із забезпечення національної безпеки України, збалансованого розвитку складових сектору безпеки і оборони на основі оцінки безпекової обстановки та з урахуванням фінансово-економічних можливостей держави (п. 15 ст. 1 ЗУ № 2469-VIII).</p>

<p>Розпорядження Кабінету Міністрів України від 27.12.2018 р. № 1101-р «Про схвалення концептуальних напрямів реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику» [218]</p>	<p>Метою розвитку системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику, була побудова на базі Державної податкової служби та Державної митної служби ефективної моделі здійснення заходів державної податкової та митної політики відповідно до плану, який передбачатиме впровадження в їх діяльність кращих світових практик з реалізації державної податкової та митної політики, удосконалення існуючих процедур, налагодження процесів інституціонального оновлення та розвитку функціональної спроможності виконання покладених завдань. Реформування системи органів, що реалізують державну податкову та митну політику, а саме в частині реалізації державної податкової політики, передбачалося здійснювати за такими напрямками: стимулювання добровільної сплати податків, розвиток податкових сервісів; управління ризиками, податковий контроль та аудит; удосконалення роботи, спрямованої на погашення податкового боргу; протидія розмиванню податкової бази.</p>
<p>Висновок комітету з питань бюджету Верховної Ради України від 04.06.2020 № 04-13/3-2020/66764 «Щодо звіту про виконання Закону України «Про Державний бюджет України на 2019 рік»» [223]</p>	<p>За даними ДПС втрати доходів бюджетів від наданих податкових пільг за 2019 р. становили 42.728,2 млн грн, що на 6.983,4 млн грн, або на 19,5%, більше ніж за 2018 р., з них найвагоміші втрати бюджету від пільгового оподаткування відбулися щодо: ПДВ з вироблених в Україні товарів (робіт, послуг) – 30.926,6 млн грн /збільшення за рік на 25,9%/, податку на майно (включаючи плату за землю) – 9.230,1 млн грн /збільшення на 0,7%/, податку на прибуток підприємств – 1.725,9 млн грн /зменшення на 8,9%/, акцизного податку з вироблених в Україні підакцизних товарів (продукції) – 799,5 млн грн /збільшення в 7,9 раза/. Зростання обсягів втрат доходів бюджету внаслідок пільгового оподаткування може бути результатом як розширення бази податкових пільг згідно із законодавством, так і недостатнього контролю за правомірністю отримання відповідних пільг суб'єктами господарювання.</p>
<p>Закон України від 28.01.2021 р. № 1150-ІХ «Про Бюро економічної безпеки України» [224]</p>	<p>Закон визначає правові основи організації та діяльності Бюро економічної безпеки України. Відповідно до пункту 6 статті 2, ризик – загроза, що ідентифікується в бюджетній, податковій, митній, грошово-кредитній або інвестиційній сфері, вплив якої призводить до тінізації економіки та послаблення економічної безпеки держави. Бюро економічної безпеки України, відповідно до статті 12, у своїй аналітичній діяльності застосовує ризик-орієнтований підхід. Критерії ризику, що використовуються при застосуванні ризик-орієнтованого підходу, поділяються на критерії, пов'язані з правопорушником, характером та видом протиправної дії, галузевими особливостями системних кримінальних явищ, фінансовими втратами держави від оптимізації сплати податків тощо.</p>
<p>Указ Президента України від 11.08.2021 р. № 347/2021 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 11 серпня 2021 року «Про Стратегію економічної безпеки України на період до 2025 року»» [225]</p>	<p>Оцінка стану економічної безпеки: виклики та загрози, що наведені у розділі 2 Стратегії економічної безпеки України на період до 2025 року, зазначає наступне: «5. Стан розвитку економіки України протягом останніх 10 років не давав змоги забезпечувати національні економічні інтереси. Протягом 2010-2019 років стан економічної безпеки оцінювався як незадовільний із погіршенням показників практично за всіма складовими до небезпечного рівня у 2012 році та 2014-2015 роках. За розрахунками Міністерства економіки України, здійсненими відповідно до Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України, затверджених наказом Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 29 жовтня 2013 року № 1277, середнє значення рівня економічної безпеки за цей період становило 40 відсотків – зона рівня незадовільного стану (за результатами</p>

	<p>перерахунку рівня економічної безпеки України за основними складовими економічного характеру). У 2019 році рівень економічної безпеки України становив 43 відсотки, а за підсумками першого півріччя 2020 року – 41 відсоток.</p> <p>6. Загалом показники всіх основних складових економічної безпеки залишаються низькими, що зберігає високими ризики прояву масштабних дестабілізаційних явищ у розвитку економіки в довгостроковій перспективі.».</p> <p>Щодо <i>фінансової безпеки</i>: її стану, викликів та загроз: «7. Протягом останніх 10 років стан фінансової безпеки (при середньому значенні оцінки стану фінансової безпеки за цей період на рівні 42 відсотків від оптимального значення) оцінювався як незадовільний, причиною чого стали постійний дефіцит державного бюджету та пов'язане з цим значне боргове навантаження, недостатній розвиток довгострокового інвестиційного кредитування економіки та фондового ринку. Внаслідок наявності структурних проблем фінансова система України виявилася неспроможною належним чином витримати виклики збройної агресії Російської Федерації та тимчасової окупації частини території України і на декілька років опинилася в кризовому стані. За підсумком 2019 року рівень фінансової безпеки зменшився на 4 відсоткових пункти (порівняно з 2018 роком) до 42 відсотків та на 3 відсоткових пункти до 38 відсотків за підсумками першого півріччя 2020 року порівняно з рівнем у першому півріччі 2019 року. Проте результати, наведені у звіті про фінансову стабільність, підготовленому Національним банком України, засвідчили, що рівень фінансової безпеки був достатнім для забезпечення виконання фінансовим сектором його функцій належним чином та успішного проходження кризи, викликаной внаслідок пандемії гострої респіраторної хвороби COVID-19, спричиненої коронавірусом SARS-CoV-2 (далі - COVID-19).</p> <p>8. Основними викликами та загрозами у сфері фінансової безпеки є: низький рівень бюджетної дисципліни, низька інституційна спроможність розпорядників бюджетних коштів розробляти плани діяльності більш як на один рік, обмежені зв'язки між бюджетним плануванням та пріоритетними напрямками розвитку держави; значний обсяг дефіциту державного бюджету, що перевищує визначені Бюджетним кодексом України 3 відсотки прогнозного номінального обсягу валового внутрішнього продукту України на відповідний рік, що за фактичної відсутності неборгових джерел його фінансування спричиняє зростання державного боргу та відповідного навантаження на державний бюджет; високий рівень тінізації економіки; втрата доходів бюджету внаслідок поширених явищ «сірого» імпорту та контрабанди, схем ухилення від оподаткування, розмивання бази оподаткування шляхом використання «низькоподаткових» юрисдикцій; непослідовність правового регулювання відносин у податковій сфері; поширення явища легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом.».</p> <p>Серед завдань у сфері <i>фінансової безпеки</i>, що визначені пунктом 21.1 розділу 3 «Стратегічний курс у сфері економічної безпеки», є: розбудова ефективної моделі боротьби зі злочинами в економічній сфері шляхом забезпечення діяльності Бюро економічної безпеки України; імплементація мінімального стандарту Плану протидії розмиванню бази оподаткування та виведенню прибутку з-під оподаткування (Плану дій BEPS) та впровадження ефективних податкових правил щодо контрольованих іноземних компаній; убезпечення національної фінансової системи від легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, фінансування тероризму та фінансування розповсюдження зброї масового знищення.</p>
--	--

<p>Указ Президента України від 16.02.2022 № 56/2022 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 30 грудня 2021 року «Про Стратегію забезпечення державної безпеки»» [226]</p>	<p>Затверджено Стратегію забезпечення державної безпеки. Пунктом 12 цієї Стратегії зазначено, що недостатня ефективність державних органів, непослідовність та <i>незавершеність реформ складових сил безпеки</i>, недосконалість механізмів правового, організаційного, кадрового, фінансового, матеріально-технічного забезпечення процесу розвитку системи забезпечення державної безпеки підвищують уразливість держави до загроз і знижують ефективність заходів із протидії таким загрозам. Серед основних завдань державної політики у сфері забезпечення державної безпеки, відповідно до пункту 24, є: удосконалення контррозвідувального забезпечення <i>економічної безпеки</i> від впливу суб'єктів розвідувально-підривної діяльності; системна протидія економічному тероризму як суспільно небезпечній діяльності, спрямованій на дестабілізацію та/або завдання іншої шкоди економіці з метою досягнення політичних цілей, економічної вигоди або примушування органів державної влади, міжнародних організацій, юридичних чи фізичних осіб учинити певні дії або утриматися від їх учинення; інтенсифікація боротьби з тероризмом та організованою злочинністю, протидія руйнуванню державного апарату та місцевого самоврядування у зв'язку з поширенням системної корупції в державних органах; подальший розвиток міжнародного співробітництва в безпековій сфері. Реалізація положень Стратегії, серед іншого, надасть змогу: <i>сформувати цілісний безпековий сектор держави</i> як головний елемент системи забезпечення державної безпеки та ефективний інструмент для якісного управління ризиками державної безпеки; підвищити ефективність функціонування загальнодержавної системи забезпечення державної безпеки, посилити захист конституційного ладу і територіальної цілісності України.</p>
<p>Закон України від 20.06.2022 № 2322-IX «Про засади державної антикорупційної політики на 2021-2025 роки» [230]</p>	<p>Метою Антикорупційної стратегії є досягнення суттєвого прогресу в запобіганні та протидії корупції, а також забезпечення злагодженості та системності антикорупційної діяльності всіх органів державної влади та органів місцевого самоврядування. У цій Антикорупційній стратегії корупція розглядається як ключова перешкода стабільному економічному зростанню і розбудові ефективних та інклюзивних демократичних інститутів. Результати аналізу стану корупції в Україні, ефективності антикорупційної політики попередніх періодів, міжнародних стандартів та найкращих світових практик у сфері запобігання та протидії корупції дали змогу сформулювати такі основні принципи антикорупційної політики на 2021-2025 роки: 1) оптимізація функцій держави та місцевого самоврядування, реалізація чого передусім передбачає: усунення дублювання повноважень різними органами; тимчасове припинення реалізації малоефективних повноважень, що супроводжуються високим рівнем корупції, до запровадження належних процедур, які мінімізуватимуть відповідні корупційні ризики; усунення випадків реалізації одним і тим самим органом повноважень, поєднання яких створює додаткові корупційні ризики; 2) цифрова трансформація реалізації повноважень органами державної влади та органами місцевого самоврядування, прозорість діяльності та відкриття даних як основа для мінімізації корупційних ризиків у їх діяльності; 3) створення на противагу існуючим корупційним практикам більш зручних та законних способів задоволення потреб фізичних і юридичних осіб; 4) забезпечення невідворотності юридичної відповідальності за корупційні та пов'язані з корупцією правопорушення, що створює додатковий стримувальний ефект для всіх суб'єктів правовідносин; 5) формування суспільної нетерпимості до корупції, утвердження культури доброчесності та поваги до верховенства права</p>

<p>Постанова Верховної Ради України від 29.07.2022 № 2483-ІХ «Про деякі заходи щодо виконання зобов'язань України у сфері європейської інтеграції» [231]</p>	<p>23 червня 2022 року Європейська рада ухвалила рішення про надання Україні статусу кандидата на членство в Європейському Союзі.</p> <p>Це історичне рішення відкриває перед Україною широкі можливості та водночас покладає на українську владу додаткові зобов'язання щодо виконання вимог з адаптації законодавства України до права Європейського Союзу та здійснення докорінних політичних, соціально-економічних, правових та інституційних реформ, спрямованих на розбудову розвинутої і сталої демократії та ринкової економіки. З метою створення належних умов для імплементації положень Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони, об'єднання зусиль законодавчої та виконавчої гілок влади, а також громадянського суспільства у процесі трансформації України на шляху до розбудови правової, соціальної, економічно розвинутої держави, виконання критеріїв членства у Європейському Союзі Верховна Рада України постановила встановити, що адаптація законодавства України до положень права Європейського Союзу (acquis EC), забезпечення відповідності актів Верховної Ради України зобов'язанням України у сфері європейської інтеграції, праву Європейського Союзу (acquis EC) є одним з головних завдань Верховної Ради України, що реалізується спільно з Кабінетом Міністрів України, який є основним суб'єктом ініціювання відповідних законопроектів, шляхом забезпечення узгодження підготовки, включення до порядку денного Верховної Ради України, розгляду та остаточного прийняття законопроектів, спрямованих на адаптацію законодавства України до положень права Європейського Союзу (acquis EC), виконання міжнародно-правових зобов'язань України у сфері європейської інтеграції.</p>
<p>Закон України від 29.06.2023 № 3177-ІХ «Про ратифікацію Угоди між Україною та Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу для співробітництва в галузі оподаткування «Fiscalis»» [233]</p>	<p>31 липня 2023 року для України набрала чинності Угода між Україною та Європейським Союзом про участь України у програмі Європейського Союзу для співробітництва в галузі оподаткування «Fiscalis», яка була вчинена 5 вересня 2022 року в м. Брюсселі та ратифікована Законом України від 29 червня 2023 року № 3177-ІХ</p>

Джерело: складено автором за [199; 200; 66; 206; 208–210; 213; 215; 30; 218; 223–226; 230–231; 233].

Про списання та реструктуризацію
податкової заборгованості платників податків

Про списання заборгованості відкритого акціонерного товариства «АвтоЗАЗ»: Закон України від 18.07.1997 р. № 482/97-ВР [157]

З метою створення умов для залучення іноземних інвестицій до вітчизняного автомобілебудування статтею 1 Закону України від 18.07.1997 року № 482/97-ВР заборгованість відкритого акціонерного товариства «АвтоЗАЗ» по несплачених податках і зборах (обов'язкових платежах) до бюджетів та до державних цільових фондів, а також по пені, штрафних і фінансових санкціях, нарахованих відповідно до законодавства України на цю заборгованість, була списана за станом на 1 липня 1997 року у таких розмірах: податку на додану вартість на суму 6050 тис. грн; акцизному збору на суму 462 тис. грн; податку на прибуток підприємств на суму 4156 тис. грн; збору за спеціальне використання природних ресурсів на суму 67 тис. грн; платі (податку) за землю на суму 2142 тис. грн; податку з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів на суму 96 тис. грн; відрахуваннях і зборах на будівництво, реконструкцію, ремонт та утримання автомобільних доріг загального користування на суму 60 тис. грн; збору до Фонду для здійснення заходів щодо ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи та соціального захисту населення на суму 3802 тис. грн; збору до Пенсійного фонду України на суму 13 175 тис. грн; збору до Державного інноваційного фонду України на суму 2197 тис. грн; миту і митних зборах на суму 11 802 тис. грн [157].

Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України: Закон України від 20.11.1998 р. № 268-XIV [158-159]

З метою створення умов для стабілізації роботи підприємств вугільної та гірничодобувної промисловості, статтею 1 Закону України від 20.11.1998 року № 268-XIV, було встановлено, що «Списанню з вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України – платників податків підлягають суми податкової заборгованості із сплати пені (крім сум пені, нарахованих за порушення термінів розрахунків при здійсненні операцій у сфері зовнішньоекономічної діяльності), штрафних та фінансових санкцій до Державного бюджету України, Пенсійного фонду України і Фонду соціального страхування України, що вважалися несплаченими за станом на 1 жовтня 1998 року, які були нараховані за період з 1 квітня 1997 року по 1 жовтня 1998 року.» [158].

З метою забезпечення практичного впровадження Закону України «Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України» Наказом ДПА України від 04.03.1999 року № 108 затверджено Порядок проведення органами державної податкової служби списання і реструктуризації податкової заборгованості платників податків – вугледобувних, вуглепереробних та шахтовуглебудівних підприємств Міністерства вугільної промисловості України та гірничодобувних підприємств з підземного видобутку сировини Міністерства промислової політики України за станом на 01.10.1998 року [159].

<p align="center">Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків – сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року: Указ Президента України від 18.06.1998 р. № 651/98 [160]</p>
<p>Визначені правові засади списання та реструктуризації податкової заборгованості платників податків – сільськогосподарських підприємств і цукрових заводів (комбінатів) станом на 1 січня 1998 року [160].</p>
<p align="center">Про списання та реструктуризацію податкової заборгованості платників податків – цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року та сільськогосподарських підприємств за станом на 1 січня 1999 року: Закон України від 05.02.1999 р. № 428-XIV [161]</p>
<p>Статтею 1 Закону України від 05.02.1999 року № 428-XIV регламентовано: «Списати суми податкової заборгованості зі сплати пені (крім сум пені, нарахованих за порушення строків розрахунків за здійснення операцій у сфері зовнішньоекономічної діяльності), штрафних та фінансових санкцій до Державного бюджету України, Пенсійного фонду України і Фонду соціального страхування України, нараховані відповідно до законодавства, з платників податків – цукрових заводів (комбінатів) за станом на 1 січня 1998 року та з сільськогосподарських підприємств, включаючи рибні господарства, риболовецькі колгоспи, селянські (фермерські) господарства, насінневих заводів, районних агротехсервісних підприємств і підприємств райсільгоспхімії за послуги, надані сільськогосподарським товаровиробникам, вищих сільськогосподарських закладів освіти I-II рівнів акредитації, сільськогосподарських професійно-технічних училищ, незалежно від форм власності і господарювання, за станом на 1 січня 1999 року.» [161].</p>
<p align="center">Про заходи щодо зменшення податкової заборгованості та фінансового оздоровлення суб'єктів підприємницької діяльності: Указ Президента України від 21.12.1998 р. № 1367/98 [162-163]</p>
<p>Указом постановлено: «1. Суб'єктам підприємницької діяльності в разі сплати до 1 лютого 1999 року в повному обсязі нарахованих за 1998 рік сум податків і зборів (обов'язкових платежів), фінансових санкцій до бюджетів, а також сум недоїмки, що обліковувалася за станом на 1 січня 1998 року, списати пеню, нараховану на ці платежі. 2. За умови, передбаченої статтею 1 цього Указу, органи державної податкової служби відкликають з установ банків платіжні документи на суми списаної пені.» [162-163].</p>
<p align="center">Про списання заборгованості зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) платників податків у зв'язку з реформуванням сільськогосподарських підприємств: Закон України від 16.03.2000 р. № 1565-III [164-165]</p>
<p>Органами Державної податкової адміністрації України було проведено списання заборгованості за станом на 1 травня 2000 року зі сплати податків і зборів (обов'язкових платежів) платників податків у зв'язку з реформуванням сільськогосподарських підприємств [164-165].</p>
<p align="center">Про затвердження Порядку списання безнадійного податкового боргу платників податків: Наказ ДПА України від 14.03.2001 р. № 103 [166]</p>
<p>З метою забезпечення практичного провадження пункту 18.2 статті 18 Закону України «Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами», Наказом ДПА України від 14.03.2001 року № 103 затверджено Порядок списання безнадійного податкового боргу платників податків (Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 10 січня 2002 р. за № 16/6304) [166].</p>

**Порівняння визначень понять «національна безпека України»,
«національні інтереси України», «загрози національній безпеці України»**

<p>Постанова ВР України від 16.01.1997 р. № 3/97-ВР «Про Концепцію (основи державної політики) національної безпеки України» [28]</p>	<p>Закон України від 19.06.2003 р. № 964-IV «Про основи національної безпеки України» [29]</p>	<p>Закон України від 21 червня 2018 року № 2469-VIII «Про національну безпеку України» [30]</p>
<p><i>національна безпека України</i> як стан захищеності життєво важливих інтересів особи, суспільства та держави від внутрішніх і зовнішніх загроз є необхідною умовою збереження та примноження духовних і матеріальних цінностей</p>	<p><i>національна безпека</i> – захищеність життєво важливих інтересів людини і громадянина, суспільства і держави, за якої забезпечуються сталий розвиток суспільства, своєчасне виявлення, запобігання і нейтралізація реальних та потенційних загроз національним інтересам у сферах правоохоронної діяльності, боротьби з корупцією, прикордонної діяльності та оборони, міграційної політики, охорони здоров'я, охорони дитинства, освіти та науки, науково-технічної та інноваційної політики, культурного розвитку населення, забезпечення свободи слова та інформаційної безпеки, кібербезпеки та кіберзахисту, соціальної політики та пенсійного забезпечення, житлово-комунального господарства, ринку фінансових послуг, захисту прав власності, фондових ринків і обігу цінних паперів, податково-бюджетної та митної політики, торгівлі та підприємницької діяльності, ринку банківських послуг, інвестиційної політики, ревізійної діяльності, монетарної та валютної політики, захисту інформації, ліцензування, промисловості та сільського господарства, транспорту та зв'язку, інформаційних технологій, енергетики та енергозбереження, функціонування природних монополій, використання надр, земельних та водних ресурсів, корисних копалин, захисту екології і навколишнього природного середовища та інших сферах державного управління при виникненні негативних тенденцій до створення потенційних або реальних загроз національним інтересам</p>	<p><i>національна безпека України</i> – захищеність державного суверенітету, територіальної цілісності, демократичного конституційного ладу та інших національних інтересів України від реальних та потенційних загроз</p>
<p><i>національні інтереси України</i> відображають фундаментальні цінності та прагнення Українського народу, його потреби в гідних умовах життєдіяльності, а також цивілізовані шляхи їх створення і способи задоволення</p>	<p><i>національні інтереси</i> – життєво важливі матеріальні, інтелектуальні і духовні цінності Українського народу як носія суверенітету і єдиного джерела влади в Україні, визначальні потреби суспільства і держави, реалізація яких гарантує державний суверенітет України та її прогресивний розвиток;</p>	<p><i>національні інтереси України</i> – життєво важливі інтереси людини, суспільства і держави, реалізація яких забезпечує державний суверенітет України, її прогресивний демократичний розвиток, а також безпечні умови життєдіяльності і добробут її громадян;</p>
<p>основні можливі <i>загрози національній безпеці України</i> в найбільш важливих сферах життєдіяльності: у політичній сфері; в економічній сфері; у соціальній сфері; у воєнній сфері; в екологічній сфері; в науково-технологічній сфері; в інформаційній сфері</p>	<p><i>загрози національній безпеці</i> – наявні та потенційно можливі явища і чинники, що створюють небезпеку життєво важливим національним інтересам України;</p>	<p><i>загрози національній безпеці України</i> – явища, тенденції і чинники, що унеможливають чи ускладнюють або можуть унеможливити чи ускладнити реалізацію національних інтересів та збереження національних цінностей України;</p>

ДОДАТОК Л

Таблиця Л.1 – Основні показники доходів місцевих бюджетів України у 2012–2023 роках

(млн гривень)

	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Податкові надходження:	85852	91 191	87 334	98 218	146 902	201 005	232 533	270 546	285 572	346 713	393 461	434 541
<i>з них:</i>												
Місцеві податки і збори:	5 457	7 314	8 056	27 041	42 262	52 587	61 026	73 576	75 686	89 897	84 305	100 009
<i>з них:</i>												
податок на майно	х	х	х	16 011	24 989	29 056	31 272	37 994	37 433	43 243	36 791	43 829
збір за місця для паркуван. транспортних засобів	68	65	61	60	66	77	100	115	91	127	102	151
туристичний збір	38	42	25	37	54	70	91	196	131	244	186	223
єдиний податок	4 816	6 641	7 413	10 975	17 167	23 388	29 564	35 270	3 8031	46 282	47 226	55 805
Разом доходів:	100 814	105 171	101 101	120 480	170 748	229 495	263 482	300 229	311 305	377 966	418 343	475 224
Офіційні трансферти від органів державного управління	124 460	115 848	130 601	173 980	195 395	272 603	298 940	260 302	160 177	202 733	136 754	177 385
Всього доходів:	225 273	221 019	231 702	294 460	366 143	502 098	562 422	560 531	471 482	580 699	555 097	652 609

Джерело: складено автором за: [629–640].

Таблиця Л.2 – Структура доходів місцевих бюджетів України у 2012–2023 роках

(відсоток)

	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Всього доходів:	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100	100
Податкові надходження:	38,1	41,3	37,7	33,4	40,1	40	41,3	48,3	60,6	59,7	70,9	66,6
<i>з них:</i>												
Місцеві податки і збори:	2,4	3,3	3,5	9,2	11,5	10,5	10,9	13,1	16,1	15,5	15,2	15,3
Частка місцевих податків і зборів у податкових надходженнях, %	6,4	8,0	9,2	27,5	28,8	26,2	26,2	27,2	26,5	25,9	21,4	23,0
<i>з них:</i>												
податок на майно	х	х	х	5,4	6,8	5,8	5,6	6,8	7,9	7,4	6,6	6,7
збір за місця для паркуван. транспортних засобів	0,03	0,03	0,03	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02	0,02
туристичний збір	0,02	0,02	0,01	0,01	0,01	0,01	0,02	0,04	0,03	0,04	0,03	0,03
єдиний податок	2,1	3,0	3,2	3,7	4,7	4,7	5,3	6,3	8,1	8,0	8,5	8,6
Разом доходів:	44,8	47,6	43,6	40,9	46,6	45,7	46,8	53,6	66,0	65,1	75,4	72,8
Офіційні трансферти від органів державного управління	55,2	52,4	56,4	59,1	53,4	54,3	53,2	46,4	34,0	34,9	24,6	27,2

Джерело: складено автором за: [629–640].

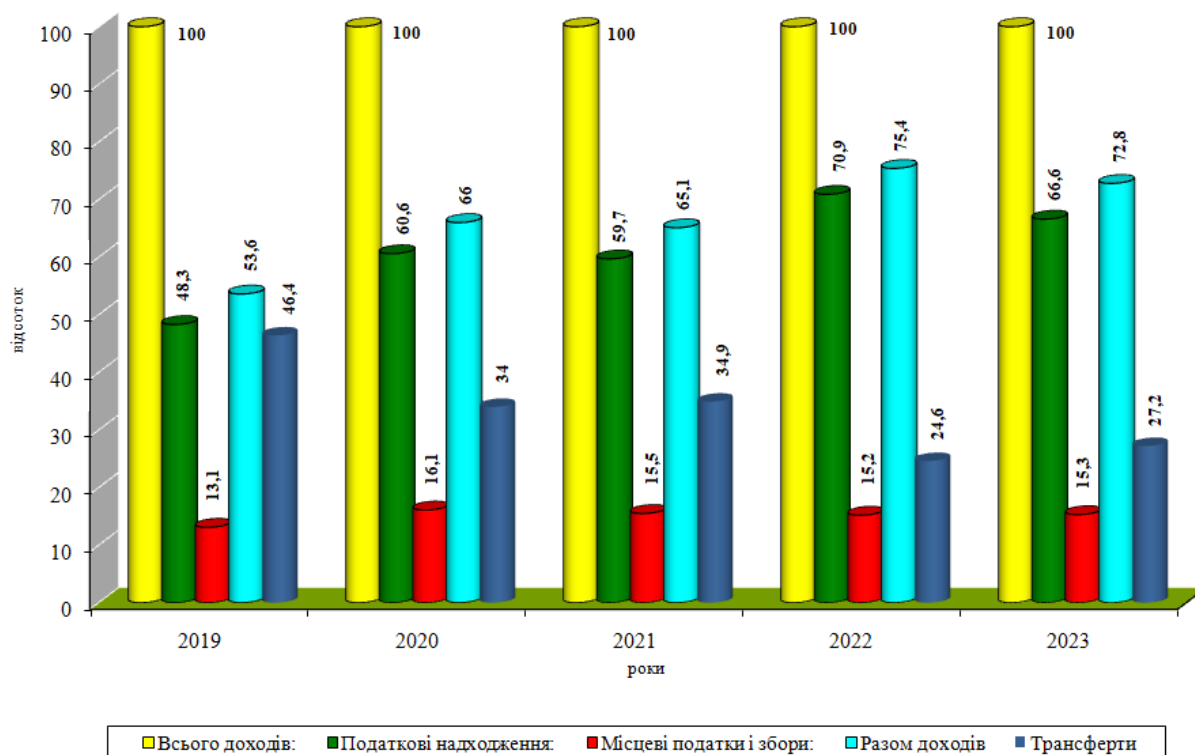

Рисунок Л.1 – Структура доходів місцевих бюджетів України у 2019–2023 роках
Джерело: складено автором за: [629-640].

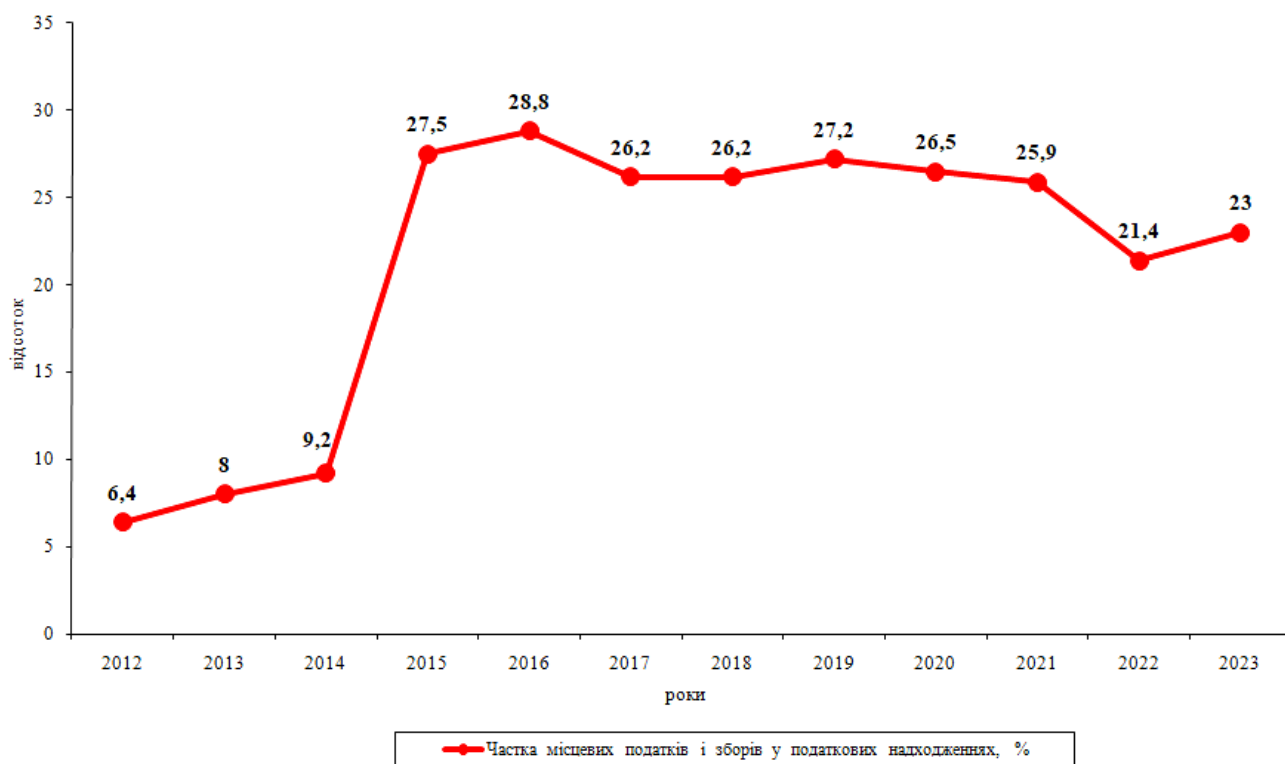

Рисунок Л.2 – Динаміка частки місцевих податків і зборів у податкових надходженнях місцевих бюджетів України у 2012–2023 роках
Джерело: складено автором за: [629–640].

Таблиця М.1 – Динаміка виконання дохідної частини місцевого бюджету України за 2018–2023 рр.

	2018	2019	2020	2021	2022	2023
Доходи місцевого бюджету, разом, (млн грн)	562 415,7	560 527,9	471 479,9	580 699,2	555 097,1	652 609,1
Податкові надходження, (млн грн)	232 532,9	270 545,8	285 571,5	346 713,2	393 460,6	434 540,9
Частка податкових надходжень в загальній сумі доходів місцевого бюджету, (%)	41,3	48,3	60,6	59,7	70,9	66,6

Джерело: складено автором за: [636–640].

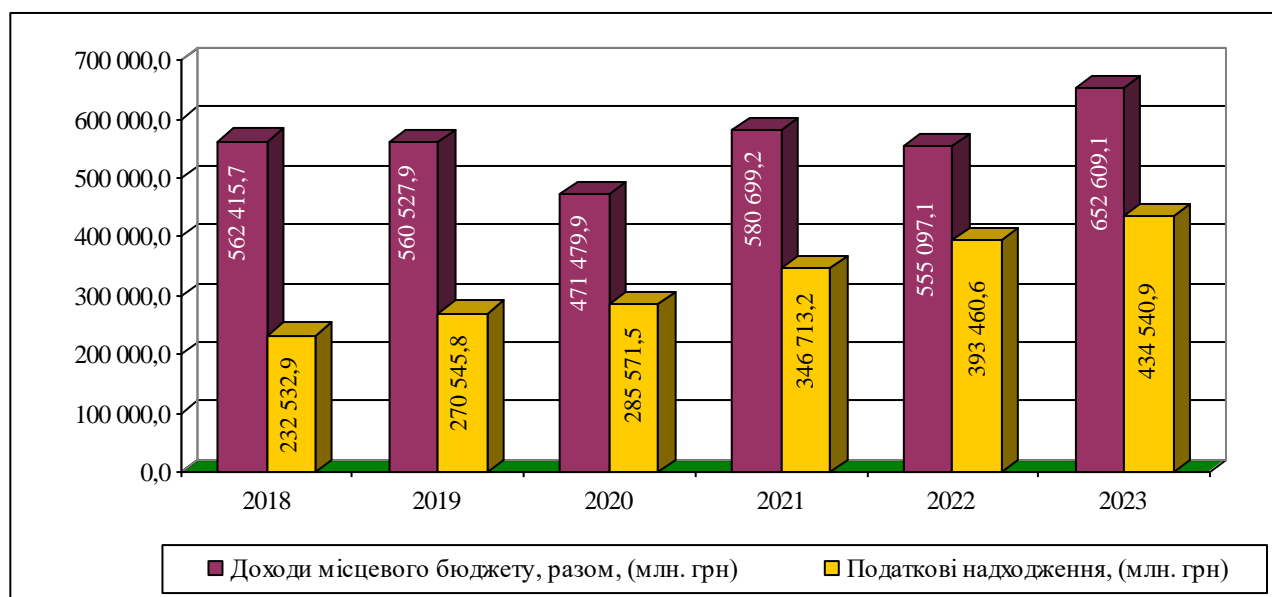

Рисунок М.1 – Динаміка виконання дохідної частини місцевого бюджету України за 2018–2023 рр. (млн грн)

Джерело: складено автором за: [636–640].

Порівняльна таблиця
щодо проекту Закону України «Про внесення змін до Конституції України» з
метою її вдосконалення в частині узгодження з Європейською хартією
місцевого самоврядування щодо компетенції територіальних громад села,
селища, міста у сфері оподаткування

Чинна редакція	Запропонована редакція
Конституція України	
<p>Стаття 143. Територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання; затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання; встановлюють місцеві податки і збори відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції.</p> <p>Обласні та районні ради затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних областей і районів та контролюють їх виконання; затверджують районні і обласні бюджети, які формуються з коштів державного бюджету для їх відповідного розподілу між територіальними громадами або для виконання спільних проектів та з коштів, залучених на договірних засадах з місцевих бюджетів для реалізації спільних соціально-економічних і культурних програм, та контролюють їх виконання; вирішують інші питання, віднесені законом до їхньої компетенції.</p> <p>Органам місцевого самоврядування можуть надаватися законом окремі повноваження органів виконавчої влади. Держава фінансує здійснення цих повноважень у повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету України або шляхом віднесення до місцевого бюджету у встановленому законом порядку окремих загальнодержавних податків, передає органам місцевого самоврядування відповідні об'єкти державної власності.</p> <p>Органи місцевого самоврядування з питань здійснення ними повноважень органів виконавчої влади підконтрольні відповідним органам виконавчої влади.</p>	<p>Стаття 143. Територіальні громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку і контролюють їх виконання; затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання; встановлюють розмір місцевих податків і зборів відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації і установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції.</p> <p>Обласні та районні ради затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку відповідних областей і районів та контролюють їх виконання; затверджують районні і обласні бюджети, які формуються з коштів державного бюджету для їх відповідного розподілу між територіальними громадами або для виконання спільних проектів та з коштів, залучених на договірних засадах з місцевих бюджетів для реалізації спільних соціально-економічних і культурних програм, та контролюють їх виконання; вирішують інші питання, віднесені законом до їхньої компетенції.</p> <p>Органам місцевого самоврядування можуть надаватися законом окремі повноваження органів виконавчої влади. Держава фінансує здійснення цих повноважень у повному обсязі за рахунок коштів Державного бюджету України або шляхом віднесення до місцевого бюджету у встановленому законом порядку окремих загальнодержавних податків, передає органам місцевого самоврядування відповідні об'єкти державної власності.</p> <p>Органи місцевого самоврядування з питань здійснення ними повноважень органів виконавчої влади підконтрольні відповідним органам виконавчої влади.</p>

Порівняльна таблиця
щодо внесення змін до Закону України «Про місцеве самоврядування в
Україні» з метою його вдосконалення в контексті узгодження з
Європейською хартією місцевого самоврядування в частині повноважень
територіальних громад села, селища, міста щодо податків і зборів

Чинна редакція	Запропонована редакція
Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні»	
<p style="text-align: center;">Стаття 26. Виключна компетенція сільських, селищних, міських рад</p> <p>1. Виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішуються такі питання:</p> <p style="text-align: center;">...</p> <p>24) встановлення місцевих податків і зборів відповідно до Податкового кодексу України;</p> <p style="text-align: center;">...</p>	<p style="text-align: center;">Стаття 26. Виключна компетенція сільських, селищних, міських рад</p> <p>1. Виключно на пленарних засіданнях сільської, селищної, міської ради вирішуються такі питання:</p> <p style="text-align: center;">...</p> <p>24) встановлення розмірів місцевих податків і зборів відповідно до Податкового кодексу України;</p> <p style="text-align: center;">...</p>
<p style="text-align: center;">Стаття 69. Місцеві податки і збори</p> <p>1. Органи місцевого самоврядування відповідно до Податкового кодексу України встановлюють місцеві податки і збори. Місцеві податки і збори зараховуються до відповідних місцевих бюджетів у порядку, встановленому Бюджетним кодексом України з урахуванням особливостей, визначених Податковим кодексом України.</p>	<p style="text-align: center;">Стаття 69. Місцеві податки і збори</p> <p>1. Органи місцевого самоврядування відповідно до Податкового кодексу України встановлюють розміри місцевих податків і зборів. Місцеві податки і збори зараховуються до відповідних місцевих бюджетів у порядку, встановленому Бюджетним кодексом України з урахуванням особливостей, визначених Податковим кодексом України.</p>

Джерело: складено автором за: [627; 641].

Порівняльна таблиця
щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу
України» з метою його вдосконалення в частині узгодження з Конституцією
України

Чинна редакція	Запропонована редакція
Податковий кодекс України	
<p style="text-align: center;">Стаття 1. Сфера дії Податкового кодексу України</p> <p>1.1. Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері справляння податків і зборів, зокрема визначає вичерпний перелік податків та зборів, що справляються в Україні, та порядок їх адміністрування, платників податків та зборів, їх права та обов'язки, компетенцію контролюючих органів, повноваження і обов'язки їх посадових осіб під час адміністрування податків та зборів, а також відповідальність за порушення податкового законодавства.</p>	<p style="text-align: center;">Стаття 1. Сфера дії Податкового кодексу України</p> <p>1.1. Податковий кодекс України регулює відносини, що виникають у сфері оподаткування, зокрема, забезпечення податкової безпеки України, встановлення загальнодержавних та місцевих податків і зборів.</p>

Джерело: складено автором за: [151; 198].

Порівняльна таблиця
щодо проєкту Закону України «Про внесення змін до Податкового кодексу
України» з метою його вдосконалення в контексті узгодження з
Конституцією України та Європейською хартією місцевого самоврядування
в частині повноважень територіальних громад села, селища, міста щодо
податків і зборів

Чинна редакція	Запропонована редакція
Податковий кодекс України	
<p>Стаття 3. Податкове законодавство України</p> <p>3.1. Податкове законодавство України складається з Конституції України; цього Кодексу; Митного кодексу України та інших законів з питань митної справи у частині регулювання правовідносин, що виникають у зв'язку з оподаткуванням митом операцій з переміщення товарів через митний кордон України (далі - законами з питань митної справи); чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України і якими регулюються питання оподаткування; нормативно-правових актів, прийнятих на підставі та на виконання цього Кодексу та законів з питань митної справи; рішень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування з питань місцевих податків та зборів, прийнятих за правилами, встановленими цим Кодексом.</p>	<p>Стаття 3. Податкове законодавство України</p> <p>3.1. Податкове законодавство України складається з Конституції України; цього Кодексу; Митного кодексу України та інших законів з питань митної справи у частині регулювання правовідносин, що виникають у зв'язку з оподаткуванням митом операцій з переміщення товарів через митний кордон України (далі - законами з питань митної справи); чинних міжнародних договорів, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України і якими регулюються питання оподаткування; нормативно-правових актів, прийнятих на підставі та на виконання цього Кодексу та законів з питань митної справи; рішень Верховної Ради Автономної Республіки Крим, органів місцевого самоврядування з питань встановлення розмірів місцевих податків та зборів, прийнятих за правилами, встановленими цим Кодексом.</p>
<p>Стаття 4. Основні засади податкового законодавства України</p> <p>...</p> <p>4.4. Установлення і скасування податків та зборів, а також пільг їх платникам здійснюються відповідно до цього Кодексу Верховною Радою України, а також Верховною Радою Автономної Республіки Крим, сільськими, селищними, міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад у межах їх повноважень, визначених Конституцією України та законами України.</p>	<p>Стаття 4. Основні засади податкового законодавства України</p> <p>...</p> <p>4.4. Установлення і скасування податків та зборів здійснюється відповідно до цього Кодексу Верховною Радою України. Розмір місцевих податків і зборів встановлюється Верховною Радою Автономної Республіки Крим, сільськими, селищними, міськими радами та радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад у межах їх повноважень, визначених Конституцією України та законами України.</p>

<p>Стаття 8. Види податків та зборів</p> <p>8.3. До місцевих належать податки та збори, що встановлені відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок, визначених цим Кодексом, рішеннями сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, у межах їх повноважень і є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад.</p>	<p>Стаття 8. Види податків та зборів</p> <p>8.3. До місцевих належать податки та збори, що встановлені цим Кодексом, відповідно до переліку і в межах граничних розмірів ставок. Рішеннями сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, встановлюються розміри місцевих податків і зборів у межах їх повноважень які є обов'язковими до сплати на території відповідних територіальних громад.</p>
<p>Стаття 10. Місцеві податки</p> <p>...</p> <p>10.2-1. Місцеві ради обов'язково установлюють єдиний податок та податок на майно (в частині транспортного податку та плати за землю, крім земельного податку за лісові землі).</p> <p>10.3. Місцеві ради в межах повноважень, визначених цим Кодексом, вирішують питання відповідно до вимог цього Кодексу щодо встановлення податку на майно (в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки) та встановлення збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору та земельного податку за лісові землі.</p>	<p>Стаття 10. Місцеві податки</p> <p>...</p> <p>10.2-1. Місцеві ради обов'язково установлюють розмір єдиного податку та розмір податку на майно (в частині транспортного податку та плати за землю, крім земельного податку за лісові землі).</p> <p>10.3. Місцеві ради в межах повноважень, визначених цим Кодексом, вирішують питання відповідно до вимог цього Кодексу щодо встановлення розміру податку на майно (в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки) та встановлення розміру збору за місця для паркування транспортних засобів, розміру туристичного збору та розміру земельного податку за лісові землі.</p>
<p>Стаття 12. Повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів</p> <p>12.1. Верховна Рада України встановлює на території України загальнодержавні податки та збори і визначає:</p> <p>12.1.1. перелік загальнодержавних податків та зборів;</p>	<p>Стаття 12. Повноваження Верховної Ради України, Верховної Ради Автономної Республіки Крим, сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів</p> <p>12.1. Верховна Рада України встановлює на території України загальнодержавні і місцеві податки та збори, визначаючи платників цих податків та/або зборів та обов'язкові елементи податків та зборів: об'єкт оподаткування, базу оподаткування, ставку податку, порядок обчислення податку, податковий період, строк та порядок сплати податку, строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку, визначених статтею 7 цього Кодексу з дотриманням критеріїв, встановлених розділами III-XIV цього Кодексу для відповідного державного чи місцевого податку або збору.</p> <p>12.1.1. Виключено</p>

<p>12.1.2. перелік місцевих податків та зборів, установлення яких належить до компетенції сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад;</p>	<p>12.1.2. Виключено</p>
<p>12.1.3. положення, визначені в пунктах 7.1, 7.2 статті 7 цього Кодексу щодо загальнодержавних податків та зборів;</p>	<p>12.1.3. Виключено</p>
<p>12.1.4. положення, визначені в пунктах 7.1, 7.2 статті 7 цього Кодексу щодо місцевих податків та зборів.</p> <p>...</p>	<p>12.1.4. Виключено</p> <p>...</p>
<p>12.2.3. визначення розміру і надання додаткових податкових пільг у межах сум, що надходять до бюджету Автономної Республіки Крим відповідно до статті 69 Бюджетного кодексу України.</p>	<p>12.2.3. Виключено</p>
<p>12.3. Сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, в межах своїх повноважень приймають рішення про встановлення місцевих податків та зборів та податкових пільг зі сплати місцевих податків і зборів до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлюваних місцевих податків та/або зборів, та про внесення змін до таких рішень.</p>	<p>12.3. Сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, в межах своїх повноважень приймають рішення про встановлення розмірів місцевих податків та зборів та податкових пільг зі сплати місцевих податків і зборів до 15 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлюваних місцевих податків та/або зборів, та про внесення змін до таких рішень.</p>
<p>12.3.1. Встановлення місцевих податків та зборів здійснюється у порядку, визначеному цим Кодексом.</p>	<p>12.3.1. Виключено</p>
<p>12.3.2. При прийнятті рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розмір ставки, податковий період та інші обов'язкові елементи, визначенні статтею 7 цього Кодексу з дотриманням критеріїв, встановлених розділом XII цього Кодексу для відповідного місцевого податку чи збору.</p>	<p>12.3.2. Виключено</p>
<p>12.3.3. Сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, надсилають у десятиденний строк з дня прийняття рішень, але не пізніше 25 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлених місцевих податків та/або зборів та податкових пільг зі сплати місцевих податків та/або зборів, до контролюючого органу, в якому перебувають</p>	<p>12.3.3. Сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, надсилають у десятиденний строк з дня прийняття рішень про встановлення розмірів місцевих податків та/або зборів, але не пізніше 25 липня року, що передує бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлених розмірів місцевих податків та/або зборів, до контролюючого органу, в якому перебувають на обліку платники відповідних</p>

на обліку платники відповідних місцевих податків та/або зборів, в електронному вигляді інформацію щодо ставок та податкових пільг зі сплати місцевих податків та/або зборів у порядку та за формою, затвердженими Кабінетом Міністрів України, та копії прийнятих рішень про встановлення місцевих податків та/або зборів та про внесення змін до таких рішень.

Якщо в рішенні органу місцевого самоврядування про встановлення місцевих податків та/або зборів, а також податкових пільг з їх сплати не визначено термін його дії, таке рішення є чинним до прийняття нового рішення.

...

12.3.4. Рішення про встановлення місцевих податків та зборів офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 25 липня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлюваних місцевих податків та/або зборів або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

12.3.5. У разі якщо до 15 липня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування місцевих податків та/або зборів, сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків та/або зборів, що є обов'язковими згідно з нормами цього Кодексу, такі податки та/або збори справляються виходячи з норм цього Кодексу із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування таких місцевих податків та/або зборів.

...

12.3.8. На період дії воєнного чи надзвичайного стану сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, мають право приймати рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів та податкових пільг із сплати місцевих податків та/або зборів без застосування процедур, передбачених Законом України "Про засади державної

місцевих податків та/або зборів, в електронному вигляді інформацію щодо ставок у порядку та за формою, затвердженими Кабінетом Міністрів України, та копії прийнятих рішень про встановлення **розмірів** місцевих податків та/або зборів та про внесення змін до таких рішень.

Якщо в рішенні органу місцевого самоврядування про встановлення **розмірів** місцевих податків та/або зборів, а також податкових пільг з їх сплати не визначено термін його дії, таке рішення є чинним до прийняття нового рішення.

...

12.3.4. Рішення про встановлення **розмірів** місцевих податків та зборів офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 25 липня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування встановлюваних **розмірів** місцевих податків та/або зборів або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

12.3.5. У разі якщо до 15 липня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування місцевих податків та/або зборів, сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, не прийняла рішення про встановлення відповідних **розмірів** місцевих податків та/або зборів, що є обов'язковими згідно з нормами цього Кодексу, такі податки та/або збори справляються виходячи з норм цього Кодексу із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передуює бюджетному періоду, в якому планується застосування таких місцевих податків та/або зборів.

...

12.3.8. На період дії воєнного чи надзвичайного стану сільські, селищні, міські ради та ради об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, мають право приймати рішення про встановлення **розмірів** місцевих податків та/або зборів без застосування процедур, передбачених Законом України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності». У разі введення воєнного чи надзвичайного стану

<p>регуляторної політики у сфері господарської діяльності". У разі введення воєнного чи надзвичайного стану в окремих місцевостях України положення цього підпункту поширюється виключно на представницькі органи територіальних громад відповідних адміністративно-територіальних одиниць, на території яких введено воєнний чи надзвичайний стан.</p> <p>12.4. До повноважень сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів належать:</p> <p>12.4.1. встановлення ставок місцевих податків та зборів в межах ставок, визначених цим Кодексом;</p> <p>12.4.2. визначення переліку податкових агентів згідно із статтею 268 цього Кодексу;</p> <p>12.4.3. прийняття рішення про встановлення місцевих податків та зборів, зміну розміру їх ставок, об'єкта оподаткування, порядку справляння чи надання податкових пільг, яке тягне за собою зміну податкових зобов'язань платників податків та яке набирає чинності з початку бюджетного періоду.</p> <p>...</p> <p>12.5. Офіційно оприлюднене рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів, а також зміну розміру їх ставок, об'єкта оподаткування, порядку справляння чи надання податкових пільг або про внесення змін до таких рішень є нормативно-правовим актом з питань оподаткування місцевими податками та зборами, який набирає чинності з урахуванням строків, передбачених підпунктом 12.3.4 цієї статті. Платники місцевих податків та зборів при визначенні своїх податкових зобов'язань можуть використовувати зведену інформацію, розміщену на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику. Такі платники звільняються від відповідальності у разі, якщо у зведеній інформації, розміщеній на офіційному веб-сайті, виявлено помилку, що містить розбіжності між даними контролюючих органів та даними офіційно оприлюдненого рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів або про внесення змін до таких рішень. У такому разі до таких платників податку штрафні санкції та пеня, передбачені цим Кодексом за порушення податкового та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, що</p>	<p>в окремих місцевостях України положення цього підпункту поширюється виключно на представницькі органи територіальних громад відповідних адміністративно-територіальних одиниць, на території яких введено воєнний чи надзвичайний стан.</p> <p>12.4. До повноважень сільських, селищних, міських рад та рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, щодо податків та зборів належать:</p> <p>12.4.1. встановлення ставок місцевих податків та зборів в межах ставок, визначених цим Кодексом;</p> <p>12.4.2. визначення переліку податкових агентів згідно із статтею 268 цього Кодексу;</p> <p>12.4.3. прийняття рішення про зміну розміру ставок місцевих податків та зборів, яке тягне за собою зміну податкових зобов'язань платників податків та яке набирає чинності з початку бюджетного періоду.</p> <p>...</p> <p>12.5. Офіційно оприлюднене рішення про встановлення розмірів місцевих податків та/або зборів, а також зміну їх розміру, надання податкових пільг або про внесення змін до таких рішень є нормативно-правовим актом з питань оподаткування місцевими податками та зборами, який набирає чинності з урахуванням строків, передбачених підпунктом 12.3.4 цієї статті. Платники місцевих податків та зборів при визначенні своїх податкових зобов'язань можуть використовувати зведену інформацію, розміщену на офіційному веб-сайті центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову політику. Такі платники звільняються від відповідальності у разі, якщо у зведеній інформації, розміщеній на офіційному веб-сайті, виявлено помилку, що містить розбіжності між даними контролюючих органів та даними офіційно оприлюдненого рішення про встановлення розмірів місцевих податків та/або зборів або про внесення змін до таких рішень. У такому разі до таких платників податку штрафні санкції та пеня, передбачені цим Кодексом за порушення податкового та іншого законодавства, контроль за дотриманням якого покладено на контролюючі органи, що</p>
---	---

спричинені такою помилкою, не застосовуються, підстав для притягнення платника податків та/або його посадових осіб до відповідальності немає.	спричинені такою помилкою, не застосовуються, підстав для притягнення платника податків та/або його посадових осіб до відповідальності немає.
<p>Стаття 268. Туристичний збір</p> <p>...</p> <p>268.2. Платники збору</p> <p>268.2.1. Платниками збору є громадяни України, іноземці, а також особи без громадянства, які перебувають на території адміністративно-територіальної одиниці, на якій діє рішення сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, про встановлення туристичного збору, та тимчасово розміщуються у місцях проживання (ночівлі), визначених підпунктом 268.5.1 пункту 268.5 цієї статті.</p>	<p>Стаття 268. Туристичний збір</p> <p>...</p> <p>268.2. Платники збору</p> <p>268.2.1. Платниками збору є громадяни України, іноземці, а також особи без громадянства, які перебувають на території адміністративно-територіальної одиниці, на якій діє рішення сільської, селищної, міської ради або ради об'єднаної територіальної громади, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, про встановлення розміру туристичного збору, та тимчасово розміщуються у місцях проживання (ночівлі), визначених підпунктом 268.5.1 пункту 268.5 цієї статті.</p>
<p>РОЗДІЛ XIX. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ</p> <p>5. Органам місцевого самоврядування забезпечити у місячний термін з дня набрання чинності цим Кодексом прийняття рішень щодо встановлення місцевих податків і зборів, визначених цим Кодексом.</p> <p>У разі невстановлення місцевих податків і зборів, передбачених пунктом 10.3 статті 10 цього Кодексу, рішеннями місцевого самоврядування такі податки і збори сплачуються платниками у порядку, встановленому цим Кодексом за мінімальними ставками та без застосування відповідних коефіцієнтів.</p>	<p>РОЗДІЛ XIX. ПРИКІНЦЕВІ ПОЛОЖЕННЯ</p> <p>5. Органам місцевого самоврядування забезпечити у місячний термін з дня набрання чинності цим Кодексом прийняття рішень щодо встановлення розмірів місцевих податків і зборів, визначених цим Кодексом.</p> <p>У разі невстановлення розмірів місцевих податків і зборів, передбачених пунктом 10.3 статті 10 цього Кодексу, рішеннями місцевого самоврядування такі податки і збори сплачуються платниками у порядку, встановленому цим Кодексом за мінімальними ставками та без застосування відповідних коефіцієнтів.</p>
<p>РОЗДІЛ XX. ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ</p> <p>Підрозділ 10. Інші перехідні положення</p> <p>52-6. Надати органам місцевого самоврядування у 2020 році право прийняти рішення про внесення змін до прийнятого рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів щодо зменшення ставок єдиного податку, та/або плати за землю, та/або податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, щодо об'єктів нежитлової нерухомості, які перебувають у власності фізичних або юридичних осіб.</p> <p>52-7. Встановити, що у 2020 році на проекти рішень, рішення сільських, селищних, міських рад, рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, про внесення змін до прийнятого рішення про встановлення місцевих податків та/або зборів щодо зменшення ставок єдиного податку, та/або плати за землю, та/або податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, щодо об'єктів нежитлової нерухомості, які</p>	<p>РОЗДІЛ XX. ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ</p> <p>Підрозділ 10. Інші перехідні положення</p> <p>52-6. Надати органам місцевого самоврядування у 2020 році право прийняти рішення про внесення змін до прийнятого рішення про встановлення розмірів місцевих податків та/або зборів щодо зменшення ставок єдиного податку, та/або плати за землю, та/або податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, щодо об'єктів нежитлової нерухомості, які перебувають у власності фізичних або юридичних осіб.</p> <p>52-7. Встановити, що у 2020 році на проекти рішень, рішення сільських, селищних, міських рад, рад об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, про внесення змін до прийнятого рішення про встановлення розмірів місцевих податків та/або зборів щодо зменшення ставок єдиного податку, та/або плати за землю, та/або податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, щодо об'єктів нежитлової</p>

<p>перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, прийняті відповідно до пункту 52-6 підрозділу 10 розділу XX цього Кодексу, не поширюється підпункт 4.1.9 пункту 4.1 та пункт 4.5 статті 4, підпункт 12.3.4 пункту 12.3, підпункт 12.4.3 пункту 12.4 (у частині строку прийняття та набрання чинності рішень) та пункт 12.5 (у частині строку набрання чинності рішеннями) статті 12 Податкового кодексу України, Закон України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності", частина третя статті 15 Закону України "Про доступ до публічної інформації", Закон України "Про державну допомогу суб'єктам господарювання".</p> <p>...</p> <p>58. Установити, що у 2020 році до прийнятих рішень органів місцевого самоврядування, населених пунктів на лінії зіткнення про встановлення місцевих податків і зборів, які прийняті на виконання цього Кодексу, не застосовуються вимоги підпункту 4.1.9 пункту 4.1 та пункту 4.5 статті 4, підпункту 12.3.4 пункту 12.3, підпункту 12.4.3 пункту 12.4 та пункту 12.5 статті 12 цього Кодексу та Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності".</p>	<p>нерухомості, які перебувають у власності фізичних або юридичних осіб, прийняті відповідно до пункту 52-6 підрозділу 10 розділу XX цього Кодексу, не поширюється підпункт 4.1.9 пункту 4.1 та пункт 4.5 статті 4, підпункт 12.3.4 пункту 12.3, підпункт 12.4.3 пункту 12.4 (у частині строку прийняття та набрання чинності рішень) та пункт 12.5 (у частині строку набрання чинності рішеннями) статті 12 Податкового кодексу України, Закон України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності", частина третя статті 15 Закону України "Про доступ до публічної інформації", Закон України "Про державну допомогу суб'єктам господарювання".</p> <p>...</p> <p>58. Установити, що у 2020 році до прийнятих рішень органів місцевого самоврядування, населених пунктів на лінії зіткнення про встановлення розмірів місцевих податків і зборів, які прийняті на виконання цього Кодексу, не застосовуються вимоги підпункту 4.1.9 пункту 4.1 та пункту 4.5 статті 4, підпункту 12.3.4 пункту 12.3, підпункту 12.4.3 пункту 12.4 та пункту 12.5 статті 12 цього Кодексу та Закону України "Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності".</p>
---	--

Джерело: складено автором за: [151; 198; 641].

ДОДАТОК Т

Таблиця Т.1 – Порівняння втрат доходів Державного бюджету від наданих податкових пільг з обсягом дефіциту Державного бюджету України у 2018–2024 роках
(станом на 26.01.2024 року)

Рік	Обсяг дефіциту Державного бюджету України у сумі, (млрд грн)	Втрати доходів Державного бюджету від наданих податкових пільг, (млрд грн)	Частка податкової пільги у обсязі дефіциту Державного бюджету України, %
2018	81	27	33,3
2019	91	26	28,6
2020	298	29	9,7
2021	247	38	15,4
2022	1497	53	3,5
2023	2010	64 (очікув.)	3,2
2024	1571	71 (прогноз.)	4,5

Джерело: складено автором за: [51–57; 636; 713–718; 72–726].

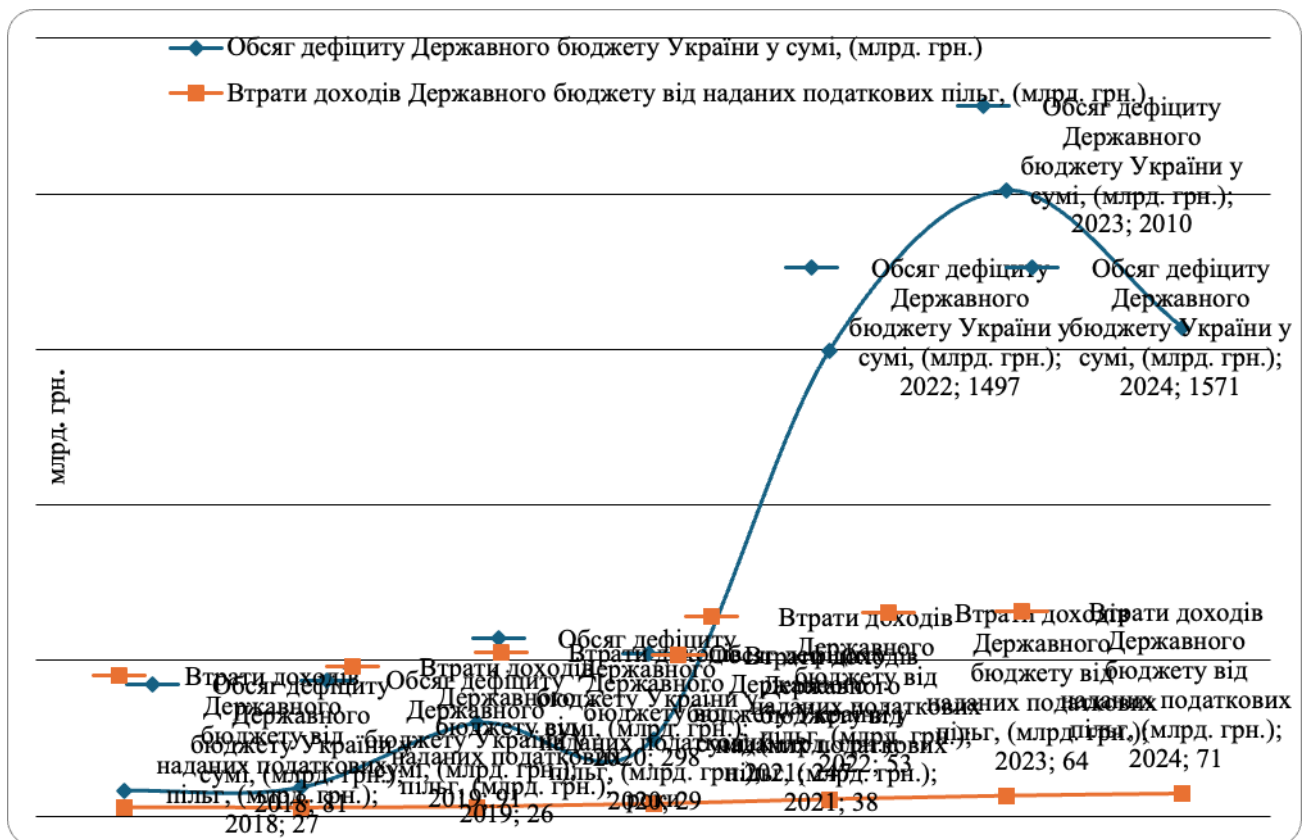

Рисунок Т.1 – Порівняння втрат доходів Державного бюджету від наданих податкових пільг з обсягом дефіциту Державного бюджету України у 2018–2024 роках.

Джерело: складено автором за: [51–57; 636; 713–718; 723–726].

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ПОЛТАВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ АГРАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

вул. Сковороди, 1/3, м. Полтава, 36003, тел./факс: (0532) 50-02-73,
E-mail: pdau@pdau.edu.ua <https://www.pdau.edu.ua> Код ЄДРПОУ 00493014

29.01.2024 № 01-11/05

На № _____ від _____

До спеціалізованої вченої ради Д 27.855.02
Державного податкового університету
(вул. Університетська, 31, м. Ірпінь,
Київська область, 08201)

Довідка
про впровадження результатів
наукового дослідження
Коломійця Павла Віталійовича
на тему «Правове регулювання податкової безпеки України»
в освітній процес Полтавського державного аграрного університету

Теоретичні розробки, викладені у дисертаційній роботі Коломійця Павла Віталійовича щодо встановлення впливу податкової безпеки на динаміку нормотворчості у сфері оподаткування України; висвітлення загроз податковій безпеці, як чинників ненаповнення дохідної частини бюджетів усіх рівнів, що ускладнюють реалізацію національних інтересів України у сфері оподаткування; аналізу проблематики реалізації податкової безпеки в умовах фінансової децентралізації; дослідження питання якісного податково-правового виховання та освіти громадян, як запоруки забезпечення податкової безпеки України, прийнято до використання у навчальному процесі при викладенні дисциплін «Фінансове право», «Податкове право», «Актуальні проблеми фінансового права» для здобувачів вищої освіти спеціальності 081 Право ступенів вищої освіти бакалавр, магістр.

Перший проректор
Полтавського державного
аграрного університету

Валентина АРАНЧІЙ

0532 50 02 73

НАРОДНИЙ ДЕПУТАТ УКРАЇНИ

вул. М. Грушевського, 5, м. Київ, 01008. www.rada.gov.ua

№ 1601/926/Г-24

16 січня 2024 р.

ДОВІДКА

**про впровадження результатів дисертаційного дослідження
Коломійця Павла Віталійовича
на тему «Правове регулювання податкової безпеки України», поданого на
здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю
12.00.07 – адміністративне право і процес;
фінансове право; інформаційне право**

Висновки та рекомендації, надані П.В. Коломійцем у дисертаційній роботі «Правове регулювання податкової безпеки України», використовуються Комітетом Верховної Ради України з питань бюджету при розробці законопроектів з питань правового регулювання податкових надходжень бюджетів. Практичну цінність мають сформульовані докторантом пропозиції з удосконалення фінансового законодавства України.

Народний депутат України,
член Комітету Верховної Ради
України з питань бюджету,
доктор наук з державного управління

Валерій ГНАТЕНКО

УПРАВЛІННЯ КАДРІВ підтверджую
Гнатенко В.С.
В.Томин
 Управління кадрів
 Апарату Верховної Ради України
 « 16 » січня 20 24 р.

ДЕРЖАВНА ПОДАТКОВА СЛУЖБА УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ УПРАВЛІННЯ ДПС У ПОЛТАВСЬКІЙ ОБЛАСТІ

вул. Європейська, 4, м. Полтава, 36000, тел.: (0532) 56-50-00, факс (0532)50-05-20
 E-mail: poltava.official@tax.gov.ua, сайт: poltava.tax.gov.ua, код згідно з ЄДРПОУ ВП 44057192

від _____ 20__ р. № _____ На № _____ від _____ 20__ р.

До спеціалізованої вченої ради
 Д 27.855.02
 Державного податкового університету
 (вул. Університетська, 31,
 м. Ірпінь, Київська область, 08201)

Довідка
про впровадження результатів дисертаційного дослідження
Коломійця Павла Віталійовича
у практичну діяльність

Пропозиції та рекомендації, які розроблені П.В. Коломійцем в дисертації на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право на тему «Правове регулювання податкової безпеки України», прийняті до уваги та можуть бути використані у практичній діяльності Головного управління ДПС у Полтавській області при проведенні аналітичної роботи направленої на встановлення ознак вчинення порушень податкового законодавства України.

В.о. начальника
 Головного управління ДПС
 у Полтавській області

Алла РЯБКОВА

К
 ГУ ДПС У ПОЛТАВСЬКІЙ ОБЛАСТІ
 7423/6/16-31-11-35 від 07.03.2024

